Heather Graham

Hódító az éjszakából

Eredeti cím: Conquer tlie Night
Copyright © Heather Graham Pozzessere, 2000
Hungárián edition and translation
Copyright © 2001 by Hajjá & Sons Ltd.
Ali rights reservcd!
Magyar kiadás: Hajjá & Fiai Könyvkiadó Kft. 4017 Debrecen, Pf,; 32. E-mail: rendcl@hajja.hu www.hajja.hu
Felelős kiadó: a cég ügyvezetője
Tördelés: Hajjá & Fiai Könyvkiadó Kft. Nyomtatás és kötés: Alföldi Nyomda Rt.
ISBN 963 9329 33 9

PROLÓGUS: A MÉLYSÉG

1287. március

A gomolygó viharfelhők színe óránként változott: a mély, dühös kéktől a szürkéig, a szürkétől a vérvörösig. Hű emberei, akik azon az estén kísérték, figyelmeztették is Alexandert, hogy ne induljon útnak ilyen ítéletidőben. Az éj sötétjét a fenyegető vihar és az örvénylő, tomboló, eget és földet betakaró, embert és állatot megvakító hó tompa, fehér fénye világította meg.

Az edinburghi királyi tanács tagjai a tanácskozásról kijövet a fenyegető eget kémlelték. A világ dolgaiban jártas, művelt emberek voltak ők. Alexander olyan királyságban uralkodott, ahol a különböző származású alattvalók most mind skótoknak tekintették magukat. Még az angolpárti gazdag bárók is - birtokaik egy része Angliában feküdt -, két királynak esküdtek hűséget. A normannok, piktek, skótok, bretonok, kelták és más ősi népek leszármazottai lévén, hagyományaikban sok emléket őriztek a múltról, és még több évezredes tapasztalatot - ezért is féltek azon az éjszakán.

Wishart püspök, akit mélyen tisztelt a király, és aki viszontszerette és tisztelte, arra kérte Alexandert, maradjon Hdinburghben.

- Maradjon, uram. Közeledik a vihar: vérszínű, sötét és veszélyes. A király megveregette a püspök vállát.

- Ugyan, barátom, akad-e férfi, ki ne birkózna meg a viharral, hogy viszontláthasson egy olyan ifjú szépséget, mint az én Yolandám?

Wishart fürkészően pillantott rá. III. Alexander, Skócia uralkodója magas, keménykötésű, jóképű és robusztus, élete teljében. Első felesége, Anglia királyának, I. Edwardnak testvére, meghalt, csakúgy mint fiaik és lányuk, Norvégia néhai királynője. Törvényes örököse unokája lett volna, aki lányától és a norvégiai Eriktől született. Alexander egyezményt íratott alá báróival, mely szerint Skócia királynőjét fogják tisztelni benne halála után. Ha kiskorúként kerülne korona a fejére, hat régensből álló kormányzóság fogja segíteni.

Ám a király újra nősülni készült. Menyasszonya, Yolanda szép és fiatal. És mivel a király még alig múlt negyvenkét éves, és egészséges, az emberek többsége úgy hitte, fia is születhet. Bár alattvalói nem tagadták unokájának trónhoz való jogát, úgy vélték, a királynak kötelessége fiúkat nemzeni; fiúkat, akik elég erősek ahhoz, hogy megvédjék hazájukat, és elég bátrak, hogy legyőzzék akár a túlerőt is.

És Isten a tanú rá, Alexander kedvét lelte ebben a feladatban, olyannyira, hogy minden óvatosságról megfeledkezett.

- Arája várhat még egy napot, uram - szólt Wishart.

- Barátom - felelte Alexander -, valóban közeledik a vihar, és valószínűleg dühöngő lesz, mint a skót földön mindig. Ez az én országom, Wishart. Szeretem lápjait és mocsarait, dombjait és sziklacsúcsait, a tavasz és a nyár színeinek pompáját, de még a téli vihart is. Szülőhazám ez, vad és dühöngő, amilyenek mi magunk! - A püspök szemébe nézett. - Skócia örökké élni fog, Wishart. Örökké.

- Uram... - próbált tiltakozni Wishart, de a király már nem figyelt rá.

- Barátaim! - szólt hangosan. - Király lovagjai, bátor és erős cimborák! A széllel vágtatunk a queesferryi átkelőhelyig, a Kinghorn at Fife-ig, és ifjú arám mellett alszom ma éjjel!

- Úgy legyen! - visszhangzott a válasz.

Csak a fiatal, nemrég lovaggá ütött Sir Arryn Graham maradt csendben. Harci ménje nyergében ült - amit a királytól kapott -, és az eget fürkészte.

Alexander lóra pattant, és a fiatal Grahamre nézett. Bár még nem érte el nagykorúságát, az ifjú magas volt, és máris jobban forgatta a kardot, mint sok tapasztalt, harcedzett lovag. Most azonban, Wishart-hoz hasonlóan komor tekintettel kémlelte az eget.

- Azt gondolod, fiam, hogy maradnom kellene? - kérdezte mosolyogva a király.

- Igen, uram - felelte Arryn határozottan.

- És miért? Beszélj!

- Az ég, uram, egész nap vészjósló volt. És most...

- Az ég? Ugyan! Induljunk!

- Anyám a Felföldről származik, uram. Ott a pásztorok és a vezérek ismerik az eget és a földet, és tudják, mikor teszi az ég árulóvá a földet, fenség, és ez most ilyen figyelmeztetés.

- A Felföld bölcsessége mindig jó tanácsadó, de ahogy az imént Wishart barátomnak mondtam, nem történhet baj. Skócia örökké élni fog!

- Uram?

- Piktek vagyunk, skótok és bretonok, új gyökereket verő normannok és vikingek. Olyan anyagból gyúrtak bennünket, hogy képesek vagyunk fenntartani Skóciát, történjék bármi. Oroszlánok vagyunk, győztes oroszlánok. Érted, fiam? Mennem kell.

A király jóságosan mosolygott, és búcsút intett Wishartnak. Magasra emelte kezét és elindult. Kísérete követte.

A püspök megborzongott. Nem felföldi lévén, a régi babonák szelleme nem érintette meg szívét, mégis fázott, mintha a hideg a csontjáig hatolt volna. A szél üvöltött, sikoltott, mint egy gonosz vénasszony; a hó dühösen örvénylett. Az ég vérszínűnek tűnt. Wishart megfordult, és besietett a várba.

Az élen vágtató királyt nem gyötörte balsejtelem. A kötelességtudat és a báj senkiben sem egyesült olyan tökéletesen, mint Yolandában, a dreux-i conte lányában. Első feleségének és öt gyermekének elvesztése után nagy örömét lelte az ifjú szépségben. Másrészt, a bárók jó emberek voltak ugyan, de Skócia a keményeké és az életerőseké. Megesküdtek, hogy Margitot fogják uralkodójukként tisztelni, de mindannyian úgy gondolták, jobb lenne, ha a királynak fiú örököse lenne, aki vezeti őket, s ha a szükség úgy hozza, harcba száll akár az ördöggel is. Az országnak szüksége van egy fiúra. Bár Skócia nem állt hadban senkivel, és Alexander büszke volt arra, hogy uralkodását aranykornak tekintették, jól tudta, milyen szeszélyes az élet és milyen ingatagok az emberek. Miután tizenegy éves korában házasságot kötött a tízéves Angliai Margittal, az öreg Angliai Henrik elrabolta, de a skóciai őrök visszacsempészték. Alexander jó viszonyban állt Edwarddal; Londonban is tisztelték, mivel megadta a tiszteletet az angol királynak. De lám, semmi sem biztos ebben a világban.

Igen, fiúra van szüksége. Skócia jövője függ ettől. Ezért kell igyekeznie - biztatta magát. Skócia jövője a tét.

- A hó még sűrűbben esik, uram.

Alexander megfordult. A többiek lemaradtak, csak Sir Arryn tudta tartani a tempót.

- Nem félsz tovább menni, fiú? - kérdezte a király.

- Nem magamat féltem, uram, Skóciáért aggódom. A király elmosolyodott. - Hány éves vagy, fiam?

- Tizenhat.

- Korodat meghazudtolja bölcsességed. De egyet tarts szem előtt:

Skócia nem egy ember. Azok szíve és lelke, akik életüket áldozzák érte, ha kell.

Megsarkantyúzta lovát, és sarat és havat felhányva vágtatni kezdett. Kísérete öt nemes ifjúból állt, akik bizonyára öregnek hiszik. Ő azonban kitűnő formában van, és az Isten a tanú rá, milyen kiválóan lovagol. És mindenáron el fogja érni menyasszonyát. Megvív akár a mennyel és a földdel, hogy találkozzon vele.

Odaért az átkelőhöz. Hamarosan a többiek is megérkeztek. A révész a kunyhójába húzódott, nem gondolt arra, hogy ilyen időben valaki át akar kelni a Firth of Forthon. A király bezörgetett az ajtón. - Hé, ember, tedd a dolgod!

A révész maga is jó erőben lévő, széles vállú, izmos ember volt. Kicsit megnyitotta az ajtót, és amikor meglátta a királyt, szélesen kitárta.

- Uram! - rebegte térdre borulva. - Az átkelés lehetetlen...

- Át kell kelnünk! - szólt ellentmondást nem tűrő hangon Alexander.

- *Cha bu choir dhut!* - felelte a révész rémülten.

- Át kell kelnünk! - ismételte konokul a király.

Mindenki tudta, amikor így beszél, se Isten, se ember nem tántoríthatja el szándékától. A révész felvette nehéz köpönyegét, és a komphoz sietett. Addigra a vihar már olyan erős volt, hogy egyedül nem bírta kioldani a köteleket. A király emberei segítettek neki.

A nagydarab ember elszántan küzdött a széllel. Hálás volt a segítségért. Felpillantott a mellette segédkező fiatalemberre, és megjegyezte: - Isten segítsen minket, ha már ilyen bolond királyt kell szolgálnunk!

- Át tudunk kelni? - kérdezte a fiatal lovag.

- Egyedül Isten a megmondhatója. De ne is figyeljen rám. Nézze el egy öregember élni akarását. Tud úszni?

- Tudok.

- Akkor nincs vész.

- Nem magam miatt aggódom.

A révész a szemébe nézett: - Ugyan, fiatalúr! Kitart egy őrült mellett, legyen bár király, akinek elment a józan esze?

Elhallgattak, amikor a többiek odaértek, és tovább küszködtek a kötelekkel. Közben a hullámverés egyre erősödött. Miután sikerült befejezniük a beszállást, mindannyian teljes erejüket beleadva húzták a komp köteleit. A metsző hidegtől arcuk majd megfagyott, és fájdalmas volt minden levegővétel.

Nagy nehezen mégis átkeltek. A király jólesően vette tudomásul, hogy ismét neki lett igaza. Nagy hatalmú ő és határozott, olyan király, aki vezetni tudja az embereket. Eljut még ma a menyasszonya házáig, és erős és állhatatos örökössel ajándékozza meg a jövőt.

- Megérkeztünk, uram - mondta a révész, és Alexander egy csillogó érmét vetett oda neki fizetségként. A nagydarab férfi mélyen meghajolva megköszönte.

- Látja, barátom, itt vagyunk, ahogy megmondtam! - emlékeztette a király. Örült, hogy legyőzte a hideget. Köpönyegét vállára vetve sürgette embereit: - *Creasaibh oirbh!*

Nyeregbe szálltak, és búcsút intettek a révésznek. A révész visszaintegetett. Valami különös volt a tekintetében, ami arra késztette Sir Arrynt, a legfiatalabb lovagot, hogy gyorsan megfordítsa lovát és kövesse Alexandert.

A király elöl vágtatott, olyan iramban, hogy emberei nem tudtak lépést tartani vele.

- Édes Istenem, Finn, látod, hol van? - kiáltott Arryn. a mögötte lovaglónak.

- Gyorsabban! Kövesd a királyt! - üvöltötte Finn of Perth türelmetlenül. - Lemaradtunk!

- Nem látom őt, nem látom! - kiabálta elkeseredetten John of Selkirk.

Félelem és balsejtelem lett úrrá rajtuk.

És valóban, a hóesés még sűrűbb lett. Már egyáltalán nem lehetett látni az utat. A lovagok lépésre fogták lovaikat és a király után kiáltoztak.

- Elvesztettik! - kiabálta Finn, túlharsogva a szelet.

- Nem! Az nem lehet! - üvöltötte John. - Szét kell válnunk! Nem veszíthetjük el a királyt! Ha elveszítjük Alexandert...

- Elveszítjük Skóciát... - motyogta maga elé Arryn. Megsarkantyúzta lovát és száguldani kezdett a szélben.

Alexander már az eszméletvesztés határán állt. A szíve vadul dobogott. Meleg szobára gondolt, forralt borra, menyasszonya selymes bőrére.

Úgy gondolta, ismeri az utat, és lova biztos járású és gyors, mint ő maga.

Mindjárt vége! Vége a viharnak, az éjszaka szép, csendes és fehér, az ég pedig, a vérvörös ég...

Lova megbotlott, és előrebukott, levetve nyergéből a királyt. Nem a földre zuhant.

Nem, az nem lehet, hogy itt a vég. Alexander nem akarta elhinni, hogy ütött az utolsó órája. Az eget perzselő vörös vihar nem vetheti őt a szakadékba...

A vörös színt mindjárt elmossa az éji ég indigókék tengere... Skóciáért! Igen, Skócia jövőjéért mindent le kell győznie! Hatalmas király ő, erős, élete teljében! Ez nem lehet igaz! - gondolta. - Vele nem történhetett ilyesmi. A ló levetette a szikláról. Fájdalom, elviselhetetlen fájdalom. És sötétség. Meggyötörten, összetörve repült, zuhant egyre lejjebb, lejjebb... Az eget beborító vörösség valóban földet áztató vért jósolt. Igen, a vér színe volt az. Skócia királyának véréé.

És Skócia jövőjére, mint a királyéra is, mély sötétség borult.

1. fejezet

Seacairn vára Urunk 1297. évében

Kyra a kandalló előtt állt, az ősi seacaimi kőtorony főtermében, és a karmazsinvörös lángokat figyelte. *Nem, nem, soha!*

Kiabálni, sikítani szeretett volna, olyan hangosan, hogy a várfalak is beleremegjenek.

Hirtelen sarkon fordult, és felsietett a kápolnába vezető kanyargós lépcsőn. Az oltártól jobbra kis szentély nyílt, oda menekült. Térdre borult a Szűzanya szobra előtt. Bő ruhája hullámzott, suhogott körülötte. Nem, nem és nem! Ennek nem szabad megtörténnie! Áldott Szűzanya, adj erőt! Mindent megteszek, csak segíts rajtam! Ó, édes Istenem, inkább meghalok, mintsem...

Robaj törte meg a csendet. A vár kapuját döngették. Az ősi erődöt a hosszú évszázadok során urai mindig tovább erősítették, nagyobbították. Sok gazdája volt már, pillanatnyilag - I. Edward király határozata alapján - angol fennhatóság alá tartozott. És a Norvégiai Szűz halála óta véres csaták dúltak errefelé. Akié a vár volt, azé volt a hatalom.

- Úrnőm!

Kyra felállt és szolgálóleánya, Ingrid felé fordult, aki berohant a kápolnába.

- Mi történt?

- Itt vannak, mylady! Rablók, gyilkosok, vademberek! Veszedelmes pogány skótok a Felföldről!

A kerek arcú, telt Ingrid kolostorban nevelkedett. Meg volt győződve róla, hogy a legtöbb férfi alantas, a skótok pedig aljas gazemberek.

Kyra a nyílréshez szaladt és kinézett. Ingrid igazat mondott. Lovas katonák, páncélban, bőrruhában, harci kiáltásokkal közeledtek a várhoz. Már betörték a külső kaput és benyomultak a várudvarba. Az angol Lord Kinsey Darrow - Edward király rábízta a várat Kyra apjának halála után -, néhány katonáját hátrahagyta, ők próbálták megvédeni azt, ami az uruké.

Kyra látta az összecsapást, a puszta kézzel egymásra támadó harcosokat, hallotta a haláltusájukat vívók üvöltését, látta a csatabárdok és kardok nyomán fröcskölő vért. Valaki azt kiabálta, hogy megkímélik az életét annak, aki megadja magát.

- Istenem, segíts! - fohászkodott Kyra halkan, és hátralépett az ablaktól.

- Érted jöttek, úrnőm! - rebegte Ingrid. - Érted jöttek, mert amit Lord Darrow...

- Elhallgass! - mennydörgött egy határozott férfihang. - Szót se többet!

Kyra megfordult. A férfi fején csuklya, arcát gyapjúsál takarta. Corrigan atya volt az.

- Mit számít, mit mond? - kérdezte a lány nyugalmat színlelve. - Áttörték a kaput. Itt vannak. Lord Darrow emberei elestek, vagy megadták magukat. Az ellenség bármelyik pillanatban itt lehet. Mindannyiunkat megölnek a pogányok.

- Kétlem, hogy gyilkolni jöttek volna.

- Ugyan, atyáin, nem látja, mi folyik odalent?

- Valóban, mylady, elégtételt akarnak. A várat akarják, és téged. Bár nem látta az arcát, Kyra tudta, hogy Corrigan őt nézi. Talán az ő szívében is bosszú forr, mint az ellenségében odalent, és látni akarja, hogyan zokog kegyelemért könyörögve, vagy hogyan veti le magát kétségbeesésében a mélybe.

- A katonák odalent érted halnak meg - mondta. Kyra felemelte a fejét.

- Nem, azt nem tehetik. Ha a barbárok kegyelmet ígérnek, és van valami lehetőség...

- Darrow a harcosokat és a parasztokat csűrbe zárta, aztán rájuk gyújtotta. Nehéz ezek után kegyelmet kérni.

- Kérni nem nehéz, atyám. De az ellenség vajon hajlandó-e kegyelmet adni?

- No de úrnőm!

Kyra megfordult. Tyler Miller, a várőrség kapitánya jött be. Térdre borult előtte.

- Mylady, boldogan meghalunk önért, de attól félek, ez sem segít. Talán van rá mód, hogy elmeneküljön...

- Tyler kapitány, álljon fel, kérem. Megparancsolom: ha kegyelmet ígérnek, adják meg magukat.

- De úrnőm, ha kitartunk, időt nyerhetünk.

- Nem kockáztathatják a lelki üdvösségemet ezzel. Hadd védjem meg azt én magam. Tartsák távol a vadembereket, ha tudják, de Lord Darrow nevében megparancsolom, ha minden veszni látszik, adják meg magukat.

Tyler bólintott és távozott.

- Győzni fognak - jegyezte meg Corrigan atya.

- Akkor már csak Isten segíthet rajtam! - mondta Kyra dühösen. Milyen különös, hogy ide jött most, és a Szűzanyához könyörgött

kétségbeesetten az életéért. És milyen a válasz imáira! Mit akar hát Isten nevében tenni?

- Istenem, segíts! - suttogta.

Corrigan atya meghallotta. Ha Isten nem is, ö figyelt rá.

- Ne feledd, gyermekem - mondta mosolyogva -, segíts magadon, Isten is megsegít.

- Valóban, atyám? Akkor az ő kegyelmével, és az ön áldásával megpróbálok segíteni magamon!

- Tedd le a fegyvert! - kiáltott Arryn.

Első ellenfele a várudvarban egy nagydarab, izmos, tapasztalt harcos volt, de most egy fiú állt előtte. Abból, ahogyan a kardját forgatta, kitűnt, hogy képzett katona, de az is, tapasztalatlan még.

- Nem, nem tudom megtenni!

A fiú megsuhintotta kardját, de nem találta el Arrynt. A férfi harci ménjéről, melyet néhány évvel ezelőtt egy elesett angol lovastól szerzett, könnyen lesújthatott volna a fiú nyakára.

- Fiú, add fel! Legyőztelek.

- Igen, uram, legyőztél, de nem adom fel a küzdelmet. Lángokban vagy a hóhér kezétől elpusztulni, máglyán végezni, vagy...

- Tedd le a fegyvert, ostoba! Nem büntetek gyerekeket! - kiabálta Arryn.

A fiú habozott egy kicsit, aztán leengedte kardját. Arryn meghallotta, hogy a nevét kiáltja valaki. Megfordította a lovát. Jay MacDo-nald, klánja harcosainak vezére futott elé.

- Elment! Lord Darrow elment! Azt mondják, meghallotta, hogy a vademberek serege van a nyomában, és megszökött!

- A patkány tehát kiszabadult a patkányfogóból - jegyezte meg Arryn mély megvetéssel a hangjában, és a földre köpött.

Fájt! Dühe és csalódottsága olyan nagy volt, hogy szinte fizikai fájdalmat érzett. A lelke is fájt, nem csak a szíve. Amit Kinsey Darrow tett, megbocsáthatatlan, nem lehetett elfelejteni. És mindezt az angol király áldásával! Amikor az ilyen borzalmak a törvény nevében

történnek, szembe kell szállni a törvénnyel. Olyan országban, ahol nincs igazság, csak a bosszú marad. Kinsey Darrow-nak meg kell halnia, méghozzá az ő kardjától, különben soha nem lelhet nyugalmat.

- Arryn, hallasz engem? Az angol Edward király, a gyáva, szolgalelkű nincs itt! - kiáltotta Jay.

- Biztos vagy benne?

Jay a sarok felé mutatott, ahol a vár őrei álltak. Fegyvereiket halomba hordták maguk elé, és rémülten figyelték skót ellenfeleiket.

- Kérdezd meg a fiút, Arryn. Lord Darrow még reggel elhagyta a várat.

- Ez igaz? - kérdezte, és a fiú szemét fürkészte. Kinsey Darrow gazdag földbirtokos lovag. Jól fel tudta fegyverezni embereit. A fiú sisakot és nehéz páncélt viselt.

A fiatal harcos felhajtotta sisakrostélyát. Ahogy Arryn gyanította, szinte gyermek volt még, bár magas termetű. Nyilván félt, de látszott, hogy ki tud állni magáért. Arrynra nézett és bólintott.

- Igen, uram, igaz. Lord Darrow azért jött ide, hogy találkozzon kedvesével, de nem sokkal azután üzenetet kapott Harringford grófjától, és távozott. Seregének több mint a felét magával vitte.

A férfi felvonta szemöldökét és előrehajolt.

- Idejött, hogy találkozzon a kedvesével?

- Igen, uram.

- És találkozott vele?

- Igen, uram.

- És együtt mentek el?

- Nem, uram.

- Ezek szerint a hölgy itt maradt - szólt Arryn, Jayre pillantva.

- Igen, itt.

- Lady Kyráról beszélsz? - kérdezte.

- Igen, uram, róla. A fiú elvörösödött.

- Tudja, uram, Seacaim az apjáé volt. Edward és már Alexander uralkodása alatt is. Királyunk rég meghalt, és Balliol is börtönben van... A vár angol kézen maradt.

- Ismerem a vár történetét, fiú. Most inkább Lady Kyrára lennék kíváncsi.

- De uram - tiltakozott a fiatalember remegő hangon. Volt miért féltenie úrnőjét. Darrow bűnei megbocsáthatatlanok, és van aki azt állítja, hogy Kyra támogatásával hajtotta végre szörnyű tetteit.

- Állj oda a falhoz, fiú. Ne félj, nem esik bántódásod - ígérte Arryn.

- Uram, azt hiszem, nem érti...

- Eredj a falhoz! - ismételte a férfi. Mély hangjából fenyegetés áradt.

A fiú megfordult, és a torony tövében összegyűlt foglyokhoz indult. Magas volt és büszke.

- Arryn - szólt Jay. - Feltételezem, Darrow kedveséért is jöttél.

- Úgy van, Jay.

- Tudom, hogy másfajta elégtételre is gondoltál, és jogosan.

- Igen.

- El akarod venni, ami az övé. De könyörgöm, ne felejtsd el, te nem vagy olyan, mint Kinsey Darrow.

Arryn türelmetlenül felemelte kezét.

- Elveszem a várat és a nőt. Szerinted mi mást kellene tennem? Jay elmosolyodott.

- Igen, Arryn. Bevettük a várat, és hamarosan tiéd lesz Darrow kedvese.

- Lehet, hogy olyan csúnya, mint a bűn.

- Valóban.

- Biztosan ráncos is.

- A gazdagság ritkán jár együtt fiatalsággal és szépséggel.

Jay a barátjára pillantott, és arra gondolt, soha nem lesz olyan humorérzéke, mint neki.

- Nem számít, hogy ronda, mint a bűn, és ráncos, mint az aszalt szilva. Csak az számít, hogy Darrow-é. Illetve volt. Már nem az övé. A vár védői kegyelmet kapnak, de ő...

- De ő? - kérdezte Jay.

- Bosszút kell állnom. Tönkre kell őt tennem.

Jay levette a sisakját, és hátrasimította dús, barna haját.

- Kegyelem! Olyan erény ez, amit Skócia és a skótok sokáig nélkülöztek. Kegyelmet ígértél ezeknek az embereknek.

- Megkegyelmeznél-é nekem, ha én ösztökéltem volna Darrow-t kegyetlen, vérszomjas tettekre?

- Lehet, hogy...

Arryn előrehajolt, keze ökölbe szorult:

- Istenemre mondom, én nem felejtem el, és nem bocsátom meg a történteket!

- De az a nő visszataszítóan csúnya is lehet! - mondta Jay.

- Akkor sötétben, zsákkal a fején találkozom vele. Gyerünk! Bevettük a várudvart, most a tornyok következnek!

Megsarkantyúzta lovát, és elindult a főtorony nagy kapujához, hátrahagyva Jayt. Dühös volt és nyugtalan. Megparancsolta embereinek, hogy faltörő kossal törjék be a kaput. A védők odafent kiabáltak és fenyegetőztek. Olajat és lángoló nyilakat dobáltak lefelé, hogy visszatartsák vagy elpusztítsák az ellenséget. Egy fickó azt kiabálta, a pokolban fognak égni mindnyájan.

- Fogjátok a nagy tölgyfa pajzsot és törjétek be a kaput! - parancsolta Arryn.

Emberei gyorsan odahozták a nehéz pajzsot, mely alatt védve voltak a főtorony nyílréseiből rájuk zúduló fegyverektől. Az ajtó megremegett.

A lángok füstöltek egy darabig, aztán kialudtak. Forró olaj csepegett a pajzs széléről.

A faltörő kost nekilendítették a kapunak.

- Várjanak! Megadjuk magunkat!

Arryn feltolta sisakrostélyát és felnézett. Ugyanaz a fickó volt, aki az imént azt kiabálta, hogy együtt fognak égni a pokolban.

- Darrow asszonyát véditek. Ilyen könnyen feladjátok? - kérdezte kissé gúnyosan.

- Ön kegyelmet ígért a katonáknak a várudvarban. Tyler Miller vagyok, a várkapitány. Úgy hallottam, Sir Arryn mindig tartja a szavát. Esküdjön meg, hogy megkegyelmez nekünk, és kinyitom a kaput.

- Hol van a vár úrnője?

- Ő parancsolta, hogy adjuk meg magunkat - kiáltotta a kapitány. - Ő is kegyelmet kér. Nagyon kevesen vagyunk, elfogyott az olajunk, nyilaink. És... - A földre nézett és kisvártatva folytatta. - Sir Arryn, hallottunk emberei szomorú sorsáról. Esküszöm, nem vettünk részt birtokai kifosztásában. Ez itt alföld, és igaz, hogy angolok vagyunk, de sok skót is él közöttünk. Mi úrnőnk apjának esküdtünk hűséget. Ö is angol volt, és mi sem vagyunk elvetemült gonosztevők, uram.

- Akkor nyissátok ki a kaput! - parancsolta Arryn.

- Szavát adja?

- Szavamat adom.

A főtoronyhoz vezető kapu nyikorogva kinyílt. Arryn előrement. Jay követte.

- Vigyázz! - figyelmeztette. - Lehet, hogy csapda.

- Előre kell mennem - felelte Arryn.

Megsarkantyúzta lovát. A ló a bejárat felé iramodott. Arryn kivonta kardját, de nem volt rá szükség. Öten voltak odabent. Egyikük, sisakkal a kezében kilépett, és átnyújtotta kardját.

Arryn leszállt a lováról, és elvette a fegyvert, és a többi várvédő is követte a példát. Jay, Nathan Fitzhugh és Patrick MacCullogh csak ezután lovagoltak be az udvarba.

- Hol van Lady Kyra? - kérdezte Arryn skót anyanyelvén.

- A kápolnában - rebegte riadtan Tyler. Arryn elment mellette.

- Sir! - kiáltott utána Tyler. Arryn megállt, visszanézett.

- Ön kegyelmet ígért.

- Önnek igen.

- De...

- Ezen az ötön kívül a többieket vidd a falhoz - parancsolta Jay-nek.

- Rendben - felelte Jay. - Vigyázz, még nem múlt el a veszély –tette hozzá.

- Ezzel nekem kell szembenéznem. Ti biztosítsátok az erődöt.

Arryn a lépcsőn a kápolna felé sietett. Izgatott volt, szíve vadul dörömbölt mellkasában. Felért a lépcső tetejére, átment a rövid folyosón és belépett a kápolnába.

Bent, a főoltár előtt egy asszony térdepelt. Feje lehajtva, mély imába merülve. Hallotta Arrynt bejönni. Széles háta megfeszült.

- Lady Kyra! - szólt Arryn csendesen.

Az asszony lassan felállt, és még lassabban felé fordult. Nem volt csúnya, de szép sem.

Egy igavonó lóra emlékeztetett. A válla is széles, mint egy férfinak. És az álla...

Dühe pillanatok alatt elpárolgott. Az asszony nem volt visszataszító. Biztosan kegyetlen - gondolta Arryn. Megéri a pénzét. A szeme hideg kék, a haja hamvasszőke. Keskeny ajkai remegtek. Nem úgy nézett ki, mint aki befolyásolni tud egy olyan embert, mint Lord Darrow, pláne nem arra kényszeríteni, hogy véghezvigye gaztetteit.

Nem, nem olyan típus...

Arryn azért jött, hogy elégtételt vegyen. Az asszony mindenképpen bűnös. Az életben mindenért meg kell fizetni. Darrow-hoz tartozik. Ő is, birtokai is, melyek fontos szerepet játszottak Lord Kinsey Darrow hatalomra jutásában.

Arryn levette sisakját, és egy padra tette.

- Tehát ön Lady Kyra? - kérdezte. Kardját visszadugta hüvelyébe, két kezét hátul összekulcsolta, úgy lépett hozzá.

Az asszony nem felelt. Biztosan nem érti a skótok nyelvét - gondolta Arryn.

Ahogy közeledett hozzá, egyre indulatosabbá vált. Meg akarta ragadni Darrow asszonyát, fájdalmat okozni neki, ahogy ő és Darrow tette az ő...

Képes lesz arra, hogy véghezvigye? A csatában több embert ölt már meg, de gyilkolni, méghozzá egy nőt, nem tudna.

- Senki sem maradt, hogy megvédje önt? - tűnődött Arryn a fejét ingatva. Ismét belenézett az asszony kifejezéstelen, bugyuta, kerek arcába. - Velem kell jönnie.

Arryn közelebb lépett. Ebben a pillanatban sötét árnyat látott átsuhanni a nő arcán. A pillanat tört része alatt hátrapördült. A fekete köpönyeges figura Arryn felé tartott, a kezében kés csillant meg.

- A, végre egy védelmező! - kiáltotta.

Gyors mozdulattal hárította az első támadást. A köpönyeges harcos azonban ismét ott termett, és ellenfele torkába próbálta döfni a kést. Arryn ügyesen kitért a fegyver útjából, megfogta a harcos köpönyegét, és előrelökte, hogy kiránthassa kardját a hüvelyéből.

Látni akarta a fiatalember arcát, de a csuklya alatt sisakot viselt leengedett sisakrostéllyal.

- Védd magad! - kiáltott Arryn, felemelve kardját. A köpönyeges alak megfordult.

Ruhája alól kardot vont elő.

Jól van - gondolta Arryn. - Akkor harcoljunk a végsőkig.

Előrelépett. A düh és a keserűség ismét eluralkodott testén-lelkén. Sokszor nem is mert gondolni azokra a szörnyűségekre, melyeket el kellett szenvednie leigázott népének. Ember

ember ellen elkövetett bűnök voltak ezek. Nem tudta, Isten hogyan engedhette, hogy ez megtörténjen.

A szörnyű rémképek éjjel-nappal kísértették, és álmában gyakran hallotta a haldoklók jajveszékelését... *Alessandra!*

De itt és most ő fog győzni. Ellenfele megadja magát vagy meghal.

Kegyetlen, vad mozdulatokkal visszaverte ellenfele csapásait. A fickó azonban nem adta fel. Felugrott a padra, és az oltár széléről támadott. Eközben Lady Kyra sikoltozva levegő után kapkodott.

Arryn nem figyelt rá. Folytatta az ádáz harcot.

Ellenfele leugrott az oltárról a padra, ügyesen forgatva kardját. Arryn egy pillanat alatt kivédte az ütést. A fickó ismét támadt, súlyos kardsuhintásokkal. Arryn is meglendítette kardját.

A végén az erő győz - gondolta.

Az erő és az akarat. Mindent látni akart, amit Kinsey Darrow szétrombolt.

Lépésről lépésre záporoztak Arryn csapásai ellenfelére. A harcos hátrálni kényszerült, de derekasan védte magát. Gyakorlott kardforgatónak tűnt, de pillanatról pillanatra fogyatkozott az ereje. Arryn csakhamar a falhoz szorította.

A fiatalember kardja oldalra csúszott.

- Add meg magad! - suttogta Arryn zihálva.

A fiú felemelte kardját, és majdnem belevágott ellenfele állába, de az szemvillanásnyi idő alatt hárította az ütést. Megadni magát? Nem... A fickó megfordult és a kijárat felé rohant.

- Hát nem, ezt nem úszód meg! - kiáltott Arryn, és előreugrott, megfogta a köpönyeg szélét és indulatosan megpenderítette a fiatalembert, aki megbotlott, és elnyúlt a kápolna hideg kövezetén. Furcsamód, a szépen kifaragott Szűz Mária-szobor alá estek.

- Remélem, most már megadod magad! A köpönyeges férfi a fejét rázta.

Arryn fenyegetően felemelte kardját, és a hegyét a fiatalember szíve fölé bökte.

- Fogytán a türelmem. Gonosz dolgok kényszerítettek arra, hogy ide jöjjek. Bosszút kell állnom.

- Skót gazemberek követték el azokat! - sziszegte a fiatalember. Arryn meglepődve megmozdította fegyverét.

- Á... a szívbe döfött kard jobb, mint a vademberek kötele? Vagy a kibelezés, kasztrálás... hogy csak néhányat említsek Darrow kedvenc módszerei közül.

- Tegye meg most!

- Ne!

Lady Kyra felsikoltott, ahogy Arryn a harcos mellkasához emelte kardját. Csodálkozva pillantott Darrow asszonyára.

- Kegyelmezzek meg a fiúnak? Csak nem a szeretője, mylady? Hisz jobban aggódik magáért, mint a lord, aki itt hagyta önt.

A lady hirtelen elhallgatott. Úgy tűnt, kínosan érzi magát.

Arryn felemelte kardját, mintha keresztül akarná döfni vele a fiatalember szívét.

- Ne! - kiáltott a kék szemű, telt és félénk Lady Kyra.

- Ki ő? Hadd nézzem.

Letérdelt és felemelte a legyőzött ellenség sisakját és sisakrostélyát.

Kővé dermedt döbbenetében.

Nem férfi nézett rá, hanem egy nő. Smaragdzöld tűz égett gyűlölettel és dühvel teli szemében. Dús, vörösesszőke haja keretezte finom vonásait. Arryn visszahőkölt és levegő után kapkodott.

Az angolok közül csak egy bizonyult férfinak, és mint kiderült, az is nő. Elé térdelt.

- Ki vagy? - kérdezte.

A nő nem válaszolt. Arryn tudta, hogy kést szorongat a köpönyege alatt, és bármelyik pillanatban készen áll arra, hogy rátámadjon és elvágja torkát. Elkapta a csuklóját, és kicsavarta kezéből a fegyvert.

- Sir Arryn Graham vagyok. Ismer engem, hölgyem?

A lány nem felelt. Haragvón nézett a férfi szemébe. Arryn elmosolyodott. - Elmondja, ki maga, különben levágom először a fülét, aztán az orrát. Ahogy Lord Darrow teszi a makacskodókkal.

A lány továbbra is hallgatott. A férfi megcsillantotta a tőrt a kezében.

- *O* Lady Kyra! - kiáltotta kétségbeesetten a kerek arcú, szőke nő.

- *Ól*

Ez igaz? Ó, igen. A csodás smaragd szempárban döbbenetet és félelmet látott egy pillanatra felvillanni.

A szívében tomboló gyűlölet, fájdalom és bosszúvágy ellenére érezte, hogy lelkében főnixmadárként éled újra hamvaiból a szenvedély.

- Lady Kyra - suttogta. Nos, egyáltalán nem csúnya és ráncos, nem kövér, és egyáltalán nem bugyuta. Ellenkezőleg: nagyon intelligensnek tűnik, tüzesnek és bátrabbnak, mint azok, akik védeni próbálták.

Nem férhet hozzá kétség: ő Darrow asszonya.

- Igen - mondta. Félrelökte a tőrt, felült, és megpróbált elhúzódni a férfitól. Arcából kisimított egy kiszabadult arany haj fürtöt. - Én vagyok Lady Kyra. De elhiheti, uram, magát nem ismerem.

Arryn elámult ennyi büszkeség és vakmerőség láttán.

Felállt, megragadta a lány kezét, és talpra rántotta. - Majd megismer, erre szavamat adom. Valójában ettől a pillanattól fogva senki mást nem fog ismerni, csak engem.

Tekintete hideg lett és kegyetlen. - Bűnhődnie kell mindazért a gonoszságért, amit az ön nevében követtek el, és szavamra, bűnhődni fog.

2. fejezet

Persze, hazudott, mikor azt mondta, hogy nem ismeri, hiszen sok mindent tudott róla. Többet is, mint amennyit szeretett volna.

A férfi már szemben állt vele. Hatalmasnak és erősnek tűnt, aki sok csatát vívott már a harctéren és azon kívül. Bár a harcban sisakot viselt, a lány most tisztán láthatta vonásait. Ereje teljében lévő fiatalember tiszta és finom arcvonásokkal, kemény, határozott állkapoccsal, éber, mélykék szemmel. Ébenfekete, kékesen csillogó haja a válláig ért, hullámos tincsei vállára omlottak. Arcát simára borotválta, ami még jobban kihangsúlyozta a szeméből áradó könyörtelenséget és állkapcsának határozott alakját. Nyers, durva és közönséges - gondolta magában. Barbár és vad, mint viking ősei; kegyetlen, mint a piktek, akik a skótokhoz hasonlóan klánokban éltek. Már a rómaiak sem törődtek velük annak idején, mert inkább voltak vadállatok, mint civilizált emberek.

Ez a skót is állat lenne, ahogyan Kinsey leírta? Kinsey minden skótot állatnak tartott. Különösen a felföldieket. Ez a férfi Stirlingből származott. Sir John Graham rokona, aki a kegyetlen lázadó, William Wallace mellett harcolt, és aki maga sem volt sokkal jobb, mint azok a hordák, amelyek nem is oly rég végigpusztították a partvidéket.

Igen, ismerte ezt az embert. Annak a klánnak a tagja, akik bár az alföldön éltek, a felföldi pogányokat vezették, velük együtt harcoltak és haltak meg. A délvidékről származtak, ahol sokkal civilizáltabbakká válhattak volna, ők azonban inkább maradtak barbárok, megvetették Istent, a törvényeket, és a barbarizmus minden elképzelhető formáját gyakorolták.

Ez lenne a megváltás? - gondolta, miközben érezte, hogy a pánik lassan úrrá lesz rajta. Korábban azért imádkozott, hogy történjen valami, ami megváltoztatja az életét. De Isten gúnyt űzött kívánságából.

Azonban nem az a legrémisztőbb, amit mondtak a férfiról, hanem amit tettek vele! A törvény és a király nevében. Legalábbis Kinsey Darrow ezt mondta. Kinsey azonban az angol királynak fogadott hűséget, miközben a skótok reménytelenül, de ádázul harcoltak szabadságukért a király ellen. Csakúgy, mint ő. Kinsey mindig azt hajtogatta, hogy Skóciának be kell hódolnia I. Edward angol királynak.

- Skótokat gyilkolni nem olyan, mint embereket ölni! - kérkedett sokszor kastélyának nagytermében. Azt mondta, a skótok állatok, így legyilkolásuk olyan, mintha állatokat mészárolnának le. A torkukat el kell vágni. Azután kibelezni őket. Kasztrálni. Felnégyelni. Elégetni...

Igen, pontosan ezt tette...

Ekkor ébredt rá, mennyire szeret élni; de még magának sem akarta beismerni, mennyire fél a haláltól. Ha kivégzik, mindazzal a méltósággal és bátorsággal fog szembenézni végzetével, amelyet rangja és pozíciója megkövetelt tőle.

Mennyivel könnyebb volt bátornak és büszkének lennie, mikor nem nézett farkasszemet a halállal!

A skótokat kegyetlen és brutális módszerekkel végezték ki. Kibírná ezeket egyetlen hang nélkül?

Valószínűleg nem.

A férfi tekintete láttán kiverte a hideg veríték. Tudta, a skót már döntött.

A legszörnyűbb kínok között kell meghalnia.

Úgy, ahogyan a szerettei, akikkel az angolok végeztek...

I. Edward nevében - aki azt akarta, hogy úgy emlegessék, mint a Skótok Kalapácsát.

És természetesen az ő nevében is, mivel egy angol lordnak az örököse. Bár anyja skót volt, ő maga angol alattvalónak számított.

Mi vár rá? Megkínzás és felnégyelés? Kibelezés? Vagy női mivoltának megfelelőbben elítélik boszorkányságért, eretnekségért, árulásért?

Máglyahalál...

Isten segíts! Nem bírná elviselni a lángokat. Egy kegyes hóhér megfojtaná, mielőtt a lángok megperzselnék a húsát, mielőtt még érezhetné a fájdalmat. Ez az ember viszont azt akarja, hogy megismerje a kínhalál minden szörnyű másodpercét, miután...

A szíve dübörgött. A férfi felé fordult:

- Uram, eldöntötte már mi fog történni velem? Fellógatnak a nagyterem gerendájára?

- Fellógatni? - nézett rá kérdőn. - Egy egyszerű akasztás? Drága úrnőm! Ugyan barbárok vagyunk, de több képzelőerőt is feltételezhetne rólunk!

- Biztos vagyok benne, hogy nagy képzelőerővel rendelkeznek. Azonban a vár már az öné. Az itt jelenlévő emberek nem jelentenek veszélyt többé... - Minden igyekezete ellenére a hangja elcsuklott és képtelen volt a férfi szemébe nézni. - A birtokain történtekhez semmi köze azoknak az embereknek, akik itt vannak... uram.

Felnézett: - Ha kegyelemért könyörögnek, arra kérem, ne feledje: ők nem voltak részesei a szörnyű eseményeknek.

- Ellentétben önnel - mondta.

Kyra nem tudta, ez állítás volt-e, vagy kérdés. Tétovázott, miközben érezte a férfiban morajló dühöt, ami szinte tapintható volt, és óriási hullámokban tört elő.

- A nevemben is tették, igen - jegyezte meg. - De mit számít ez, uram, ha ön nem bünteti az ártatlanokat, ha...

- Nincs irgalom - szólt a férfi halkan.

- Hogyan?

- Nincs irgalom, hölgyem - ismételte, és a lány szemébe nézett. - Nincs irgalom. Ezt a két szót mondta a maga jó Edward királya Berwicknél. Bizonyára hallott az ott történtekről. Megtámadta a várost és lemészárolt mindenkit. Saját papjai könyörögtek a vérfürdő leállításáért, amit addig nem tett meg, míg szemtanúja nem volt annak, hogy egy anyát szülés közben kaszabolnak le.

Kyra ökölbe szorította a kezét. Jól tudta, hogy mindez valóban megtörtént.

- Szörnyű mészárlás történt ott - suttogta. - Ezek az emberek azonban nem vettek benne részt. A bosszú talán feljogosítja ártatlan emberek meggyilkolására?

- Ártatlan emberek? Ártatlan emberek? Bárki, aki olyan urat szolgál, mint Kinsey Darrow, nehezen nevezhető ártatlannak.

- Az ittmaradottak apám kíséretéhez tartoztak. Soha nem tartottak Kinseyvel. A várat védték, míg a többiek portyára indultak. Esküszöm önnek, hogy ártatlanok...

Elakadt a hangja.

Harag és fájdalom vont mély barázdákat a férfi arcára.

- A feleségem és a gyermekem halálában? - vetette közbe durván. Kyra egyszerűen nem tudott a skót szemébe nézni.

A király Kinseyhez akarta nőül adni, az esküvőt azonban még nem tartották meg. Akkor került volna rá sor, mikor Edward Wales kegyetlen feldúlása után a skótok ellen fordult. Anglia és Skócia állandó küzdelmet folytatott a határvidékért, azonban ennyire még soha nem mérgesedett el a helyzet. Szörnyű atrocitások történtek. Ezek egyike volt Hawk's Cairn, Arryn Graham uradalmának elpusztítása. A harcosokat egy pajtába zárták és rájuk gyújtották az épületet. Ezután a házat is felgyújtották.

Kinsey megesküdött rá, nem tudott róla, hogy Arryn Graham fiatal felesége, aki áldott állapotban volt, az épületben van, mikor az uradalmat felgyújtották. És mégis...

Vajon a fiatalasszony a füsttől fulladt meg? Vagy a lángok emésztették el?

- Az itteniek közül senki nem vett részt ebben - mondta.

- Lehet, hogy nem. De az is lehet, hogy ön hazudik és titkon azért imádkozik, hogy újból bátorságot merítsenek és ellenünk forduljanak, miután azt hittük, legyőztük őket.

Haragvón nézett a férfi szemébe. - Rajtam álljon bosszút! Amilyet csak akar. Állítsa a saját szolgálatába ezeket az embereket. Hisz inkább skótok ők, mint angolok, és hálásak lennének a kegyelméért! Rajtam álljon bosszút!

- Ezt fogom tenni hölgyem, bosszút állok! - Sarkon fordult és megindult kifelé a kápolnából. Ebben a pillanatban egy fiatal, izmos, sötét hajú harcos rontott be, sisakjával a kezében.

- Arryn, megtaláltad...?

Majd Kyrát meglátva megtorpant.

- Igen, megtaláltam.

Az újonnan belépő a lányra nézett, majd Arrynhoz fordult.

- Nos...

- Vidd a keleti toronyba, a szobába - mondta Arryn, miközben szomorúan végigmérte Kyrát.

- Most?

- Igen, most! - Nagyot sóhajtott. - Azt javasolta, akasszuk fel. Felvilágosítottam, hogy bár barbárok vagyunk, nagyobb képzelőerővel rendelkezünk, mintsem hogy ilyen egyszerű megoldást választanánk.

- De Arryn...

- Jay, elviszed a hölgyet a keleti toronyba, ahol megvárja, míg döntök a sorsáról.

Ingrid az úrnőjéhez szaladt.

- Veled maradok!

- Hé, te! - mutatott Arryn Ingridre. - Azonnal lemész a nagyterembe!

- Nem! - kiáltotta Kyra. - Őt nem bánthatja! Ő igazán nem tehet semmiről!

- Márpedig nem maradhat önnel! - harsogta Arryn. - Ki vagy te? Mi a neved? - követelte a választ az ijedt lánytól.

- In... In... In...

- Az Isten szerelmére! - harsogta türelmetlenül. - A neved! Csak azt kérdeztem, mi a neved!

- Ingrid! Ingridnek hívják! - mondta Kyra.

- Mondd meg neki, hogy menjen, mielőtt a katonákkal vitetném

le.

- Ingrid, menj le a nagyterembe, és nézd meg, van-e valami tennivaló. Nem fognak bántani. - A férfi jéghideg, kék szemébe nézett. Bántaná a lányt? Talán meg is ölné? Egyetlen nő vagy gyermek sem reménykedhet már a becsületben ebben a háborúban, amelyet Edward indított Skócia leigázására. Hogyan ígérhette meg Ingridnek, hogy biztonságban lesz, tudván tudva, mi történt ennek az embernek a feleségével?

Nem számít. Talán Ingrid nem félt annyira, mint ő mindazon szörnyűségek miatt, amelyeket az ellenségek egymással cselekedtek. Kyra szavára Ingrid lassan közeledett Arryn felé, majd idegesen elhaladt mellette.

A férfi nézte, amint elment.

- Nem fél, hogy ha fegyvert talál, visszajön és az életére tör? - kérdezte dacosan. Ezután újra megijedt, és attól félt, hogy felelőtlen szavai veszélybe sodorhatják a lány életét.

- Félni a bátortalan Ingridtől? Egy cseppet sem. Azonban ön, hölgyem... - Újra végigmérte Kyrát. - Egy másodpercig sem bíznék önben. Csak egy bolond merne hátat fordítani önnek. De ezzel a problémával majd később foglalkozom.

Ezután szó nélkül vállára vetette köpenyét és kisietett a kápolnából. Egy perccel később Kyra magára maradt kísérőjével.

- Hölgyem? - mondta a férfi.

- Honnan tudott a toronyszobáról? - suttogta. - Senki nem járt ott, mióta apám...

- Hölgyem, a régi szép időkben Arryn ismerte az apját.

- Nem ismerhette apámat!

- Hölgyem, értse meg, ismerte.

- Emlékeznék rá...

- Ön még gyermek volt, és Londonban, a királyné udvarában élt.

- Az apám soha nem volt törvényen kívüliek barátja. A magas harcos rámosolygott:

- Akkoriban még nem voltunk törvényen kívüliek. Edward még nem rontott erre az országra, amely sohasem volt az övé.

- De az ön ura...

- Esküszöm, hogy találkozott az apjával, és ismeri a kastélyt, ahol annak idején szívesen látott vendég volt.

- Uram, bármi történt is régen, önök most lázadók és törvényen kívüliek!

- Lenne oly kedves most velem fáradni?

Ahhoz képest, hogy a férfi törvényen kívüli, különösen tartózkodó és illedelmes. Kyra felnézett rá és tanulmányozni kezdte. Fiatal, és ugyanaz a vonzó szelídség áradt belőle, mint vezéréből, aki egy bárdolatlan és kegyetlen barbár látszatát keltette, akármit is mondott védelmében ez a fiatalember.

Bár a lány nem tehetett semmiről, úgy nézett ki, neki kell bűnhődnie a történtekért. Nem volt más választása, mint harcolni.

Amíg még lehet.

- És ha nem teszem, amit mond? Nem követem a parancsait? - kérdezte. - Itt helyben lekaszabol? Talán jobb is lenne így. Könnyebb halálom lenne.

A fekete hajú ifjú elmosolyodott. Kyra ekkor érezte először a reményt, mióta elfoglalták a várat. - A nevem Jay, hölgyem. Volna oly kedves most velem fáradni?

- Miért működnék együtt azokkal, akik megtizedelnék embereimet, és velem is azonnal végeznek, mihelyt úgy tartja kedvük? Miért kellene megkönnyítenem a dolgát?

- Azért, mert az ön lelkében sokkal több kegyesség van, minthogy arra kényszerítsen, hogy dolgom végezetlen kelljen visszatérnem uramhoz, azzal, hogy képtelen voltam egy fegyvertelen nőt átkísérni a kastély egy másik termébe. Akkor személyesen jönne önért...

Jay hagyta, hogy felfogja a lány a szavaiból áradó fenyegetést, majd megvonta a vállát:

- Hacsak nincsen elfoglalva még órákig és akkor be kell ismernem teljes tehetetlenségem.

- Mutassa az utat, uram.

- Nem hölgyem, fáradjon csak előre! Felhúzta a szemöldökét:

- Csak nem tart még mindig veszélyesnek?

- Soha nem szabad megbízni az ellenségben.

- Még akkor sem, ha fegyvertelen?

- Hölgyem, ha lenne olyan szíves...

Meghajolt és az ajtó felé mutatott. Kyra kilépett a kápolnából és lesétált a második emeleti előcsarnokba. Legszívesebben lement volna az alsó nagyterembe, hogy megnézze, mekkora pusztítást végeztek.

De inkább továbbment, és a szeme sarkából próbálta kifürkészni, mi történhetett az alsó szinten.

Megfordult, és Jay szemébe nézett.

- Megmondaná, uram, a papunk túlélte az ostromot? Michael Corrigan atyának hívják.

- Sajnálom, nem mondhatok önnek semmit.

- És mi van az őrök parancsnokával? A neve Tyler Miller.

- Hölgyem, nem az én tisztem elmondani, mi történt az embereivel.

- Ilyen egyszerű kérdésekre sem tud válaszolni?

- Újra csak azt mondhatom, nem ez az én feladatom.

- Ön tehát csak egy bábu? Önálló akarat és gondolkodás nélkül? Döbbenten látta, hogy a fiatalember mosolyog.

- Hölgyem, semmivel nem tud rávenni, hogy eláruljam Sir Arrynt.

A lány szeme megtelt könnyekkel. Sokkal könnyebb lett volna, ha az az ember, aki bosszút fogadott Darrow ellen, egy szörnyű vadállat. Annak ellenére, hogy talán már eldöntötték: vesznie kell, biztos lehet benne, rendesen fognak vele bánni. Túlságosan finom modorúak és tanultak ahhoz, hogy barbárok legyenek. A normann franciát épp olyan jól beszélték, mint a gaelt.

Egy pillanatra Jayre nézett, és arra gondolt, vajon mi történhetett két leghűségesebb emberével: Tylerrel, aki az életét adta volna érte, a Corrigan atyával, aki azt hitte, Kyra biztonságban van, megbújva apja sírboltjában Ingriddel, míg ő kiengeszteli a bosszúállót.

Valahogyan meg kell mentenie azokat, akik eddig védték őt. Legalábbis mindent meg kell tennie értük.

Nem vonulhat alázatosan a toronyszobába.

Megfordult és a lépcső felé iramodott. Hallotta Jay meglepett kiáltását maga mögött, de nem törődött vele, csak futott tovább az előtérbe, ott balra fordult és a nagyterem felé vette az irányt.

A nagyteremben több harcos tartózkodott, akik már megszabadultak sisakjaiktól, azonban még mindig viselték egyszerű páncéljukat, melyek közel sem voltak olyan díszesek, mint Seacairn várvédőié. Nem voltak egyenruhába öltözve, amelyet egy nagyúr vagy nemesi ház jelképe díszíthetett volna. Sodronyinget és bőrpáncélt viseltek, amelyet fémlapokkal erősítettek meg. E felett köpenyt és egyszerű tartant hordtak, amely azt mutatta, hogy inkább a családi kötelék és a név számít náluk, mint a vezér személye. Négyen ültek a hosszú

deszkaasztalnál, amely a kandallóig nyúlt; néhányan az asztalra telepedtek. A vadászkutyák, melyeknek védeniük kellett volna a várat, már behódoltak az új uraknak. A gyékényeken feküdtek a kandalló mellett és szunyókáltak, vagy valamelyik győztes kezét szagolgatták, akik a raktárakból származó sört itták, és jó étvággyal falatozták a fatálakon behordott szárított húst és friss kenyeret. A szolgák is új urakat szolgáltak.

Eljött az étkezés ideje a harcosok számára, akiken látszott, hogy régóta nem ettek.

Mereven állt, és miközben a terembe nézett, megpróbálta megemészteni azt, hogy a hódítók látszólag igen kényelmesen berendezkedtek. Arryn Graham is ott volt. Nem az emberei között ült, hanem a kandallónál álldogált és a lángokat bámulta.

Megfordult és a lányra nézett. Kyra újra magán érezte mélykék tekintetét, és végigfutott a hátán a hideg.

Mielőtt belépett a nagyterembe, hangos beszélgetés folyt. Most mindenki elcsendesedett, és Arrynhoz hasonlóan mind őt nézték.

- Arryn... - kezdte Jay idegesen, miközben megragadta a lányt. Kyra látta, hogy a fiatal férfi zavarban van. Végül is nem sikerült

megbirkóznia egy egyszerű feladattal: csak annyi lett volna a dolga, hogy egy gyönge nőt elkísérjen a keleti toronyszobába.

- Igen, Jay, látom: Lady Kyra eljött, hogy találkozzon új... őrzőivel.

A lány felé indult. Közeledtére Kyrának vadul dobogni kezdett a szíve. Volt benne valami különös. Valami megmagyarázhatatlan energia, és az, ahogyan gyűlöletét féken tartotta, jobban megrémisztette, mint bármi más.

A férfi megragadta a karját. Kyra arrébb húzódott, és megpróbált szabadulni a fájdalmas szorításból, hiába.

- Micsoda udvariatlanság volt tőlem, hogy nem kértem meg, csatlakozzon hozzánk vacsorára!

Megfogta a lány kezét, és a nagytermen át az asztalfőhöz vezette.

- Uraim, ő Seacairn úrnője, Lady Kyra, Lord Hugh Boniface és Lady MacGregor of Dumferlin gyermeke, Lord Kinsey Darrow jövendőbelije. Lady Kyra, már találkozott az ifjú Jay MacDonalddal; a balomon ez a két remek fickó Nathan Fitzhugh és Patrick MacCullough. A jobbomon pedig Thane MacFadden és Ragnor Grant. Az a két óriás az asztal végén Roger Comyn és Hayden Tiegue.

A bemutatottak bólintással üdvözölték. Arryn és Kyra ekkor érkeztek az asztalfőhöz. A férfi kihúzott egy nehéz, faragott széket, és erővel leültette a lányt.

- Üjjön le és csatlakozzon hozzánk, Lady Kyra.

A férfi a lábával egy székre támaszkodott. Elengedte a lányt és az előtte levő kupáért nyúlt. Meghúzta, és Kyra felé nyújtotta.

- Igyon, Lady Kyra! Igyék velünk! Ünnepelje velünk a győzelmünket.

A lány tudomást sem vett a kupáról.

- Hol van a papunk? - kérdezte kurtán.

- A papjuk, hölgyem?

- A papunk! Mit tettek vele?

Az asztal végén valaki felnevetett.

Kyra az ajkába harapott. Vissza kellett fognia magát, hogy ne törjön ki rajta a pánik.

Arryn közelebb hajolt hozzá.

- Csak nem az utolsó kenetre van szüksége?

A lány hátralökte a székét és felugrott, de a férfi megállította. A kék szempárba nézett.

- Követelem, mondják meg, mit tettek vele!

- Követeli? - kérdezte Arryn egykedvűen, de mélykék szemében halálos fenyegetés ült.

- Igen, uram, követelem...! Arryn megszorította a vállát.

- Talán itt az ideje, hogy elmagyarázzam önnek a helyzetét. Ön nem követelhet semmit. Csak annyit tehet, hogy hálával fogadja mindazt a kedvességet és jóságot, amiben része lehet. - Szembefordította a harcosokkal. - Nézzen körül, hölgyem! Itt mindenkinek volt rokona Hawk's Cairnben. Hallott már Hawk's Cairnről, ugye? A Grahamek ősi uradalma és birtoka. Hát hogyne hallott volna róla! Ezt már megbeszéltük. Azt állította, hogy az apja emberei közül senki nem vett részt ebben a szörnyű cselekedetben. De helyzeténél fogva tudott róla! Tudta, hogy jegyese a skótok ellen vonul! Maga nem vonult karddal csatába, vagy igen? Isten tudja, talán jobban forgatja a kardot, mint némely szegény ördög, aki a király miatt vesztette életét. Ez azonban már nem számít. Ez az erőd mostantól fogva újra a skótoké.

- így van! - kiáltotta Roger Comyn.

- Roger a Comyn házból való, és rokonságban áll John Balliollal, a skót királlyal, akit Edward mondatott le a trónról - magyarázta Arryn.

- Uram! - vágott közbe a lány. - Szörnyű dolgok történtek, igen. Nem tagadhatjuk! De emlékezzen rá, hogy Edward Alexander első feleségének volt a testvére, és a Norvégiai Szűz nagybátyja. Tárgyalások folytak arról, hogy feleségül adják Edward király fiához és örököséhez. A király mindig is elkötelezett volt Skócia irányában.

- Elkötelezett! - ordította a férfi dühvel, és közben majdnem fellökte a lányt. - Elkötelezett, hogy megfossza mindenüktől a skótokat, és ránk szabadítsa az angolokat?

A lány remegett, de folytatta:

- Apám már Alexander idején itt élt. Angol volt ugyan, de választott skót lord is.

- Az anyja miatt. A skót vér miatt, ami az ön ereiben is folyik, s amiről minden bizonnyal már meg is feledkezett abbéli igyekezetében, hogy jövendőbelijét még nagyobb hatalomhoz juttassa.

- Igen, jól mondta, skót vér is csörgedezik az ereimben! Azonban nem felejtettem semmit! Ez a föld az enyém, az anyám révén is. Az enyém! És ön...!

- Tehát a föld az öné és nem Lord Darrow-é! Ez nem sokat számít! A skót törvények szerint a földet nők nem örökölhetik. Ha a birtokos fiúutód nélkül hal meg, földje visszaszáll a skót királyra - és nem a nyomorult angol Edwardra, aki királyként és hűbérúrként akarja magát ezen a vidéken elfogadtatni. Önnek, hölgyem nincs más hátra, mint kegyesen elfogadni mindazt, amit a sors ad.

A lány megragadta a kupát, és az asztalra csapta.

- Apám halálakor én lettem a vár úrnője és ezt a skót király, John Balliol is elismerte, akit ön is elfogad királyaként, mint az ősi királyok egyenes ági leszármazottját.

- Ó, igen, John Balliolnak megvolt a joga, hogy király legyen! - értett egyet Arryn. - De hiába volt törvényes uralkodó, most mégis angol börtönben rohad.

- Ugyan! - kiáltotta Kyra. - Skócia királya felajánlotta szolgálatait, és hűséget esküdött Anglia királyának.

- Azok a skót nemesek kényszerítették erre, akik azt hitték, így megtarthatják vagyonukat és rangjukat!

A lány ellépett az asztaltól. Arryn dühösnek látszott, de szórakoztatta is a helyzet. Emellett tartott attól is, hogy a lány esetleg megszökik.

Hogyan is szökhetne meg? A skótok körbevették. Jay MacDonald őrizte a visszafelé vezető utat. Ragnor Grant, egy magas, nagydarab fickó állt a jobbján, Thane MacFadden, fekete hajú, szikár ember pedig a balján.

Nem akart elfutni. Megállt, és rezzenéstelen tekintettel nézett Arryn Grahamre.

- Bárcsak John megtartotta volna hűbéri esküjét!

Arryn közelebb lépett. A többiek ugrásra készen vártak, mint a zsákmányra éhes vérebek.

- Kedves hölgyem, John mindig is megtartotta esküjét. Tisztelte az angol királyt. Amikor azonban Edward azt követelte, hogy katonával és pénzzel támogassuk Franciaország ellen vívott magánháborúját, királyunk kiállt Skócia jogaiért, és nemet mondott. Akkor kezdődött a

vérontás. Skócia nem Anglia része. Mi, skótok, függetlenek vagyunk, és soha nem hódolunk be!

- Először a skótok támadtak - emlékeztette a lány. Arryn összevonta szemöldökét.

- Ó, igen, asszonyom, Balliol király délre, Anglia ellen lovagolt, hogy ellenszegüljön Edward követeléseinek. És a skótok melléálltak. Fosztogattak, és sok kárt okoztak az angoloknak, az igaz, de nem rendeztek vérfürdőt.

- Nem is! - fújt dühösen Ragnor, és idegesen hátrasimította a haját. - Nem öltek gyereket, asszonyt egy olyan ember parancsára, aki mindenhatónak képzeli magát.

- így van! - helyeselt Jay.

- Skót bárók is harcolnak a király oldalán! - kiáltott Kyra. - A Bruce-ok, Skócia legerősebb földesurai, hűséget esküdtek Edwardnak.

Ragnor felhorkant.

- No hiszen! Uralkodni akarnak. De nemsokára rájönnek majd, hogy Edward maga akar ezen a tájon uralkodni - mondta nyugodtan Arryn. - Skóciát nem csak azok a hatalmasságok alkotják, akik attól félnek, mit veszíthetnek, ha magukra vonják az angol király haragját. A skótok számára fontos a szabadság, és mindegy, milyen pusztítást visz véghez Edward, végül miénk lesz a győzelem. Ez a *mi* országunk.

- Skócia a skótoké, de nem lett volna szükség erre a vérfürdőre!

- O, igen? - érdeklődött Arryn. A lány nem vette észre a változást a hangjában.

- Ön és a harcosai nem értik, hogy Edward nagy király és félelmetes harcos. Erős és bátor.

- Hölgyem, ostobaságot beszél! - vágott közbe Jay, és Kyrához lépett. Szomorúan megrázta a fejét. - Edward hiába erős és hatalmas, angol király, angol vér folyik az ereiben.

- Edward a legszörnyűbb árulást követte el a skótok ellen - jelentette ki Patrick. - Skócia királyai évszázadokon át uralkodtak ezen a földön. De miután Alexander és a Norvégiai Szűz is meghalt, el kellett döntenünk, ki a trón jogos örököse. Félő volt, polgárháború

lesz.

Helyzete ellenére érezte, hogy kezdi elveszíteni a türelmét.

- Mintha nem ez történne most is? Nézze meg a skót bárókat! Mindig amellé állnak, akitől többet remélnek!

- Lady Kyra! - kezdte újra Jay, aki a leghiggadtabbnak tűnt a jelenlevők közül. - A királyunk angol börtönben ül, és Edward Skóciát angol uraknak akarja adni. Idegenek uralkodnak földjeinken és kastélyainkban, azokéban, akik nemet mondtak a hódítónak.

- Jól beszél! - helyeselt Ragnor.

- Erre iszunk! - kiáltotta Patrick.

Arryn mosolygott. Előrelépett, megemelte a kupát, és a lány kezébe nyomta. Tekintete erőt sugárzott, és Kyra tudta, a férfi tervez valamit vele kapcsolatban.

- Különben mire jó ez a beszélgetés? Ez már mit sem számít az ön szempontjából, persze mindig roppant hálásak vagyunk, ha valakivel meg tudjuk vitatni ügyünket. Sem a vár, sem a szabadság nem az öné löbbé. Sorsa már megpecsételődött. Aki az ördöggel cimborál, az a pokolra jut! Büszkesége és haragja rossz felé irányul, éppen azok miatt, akit ön oly hevesen védelmez. Mindazon szörnyűségek miatt vagyunk itt, amit a jelenlevők ellen követtek el. Azért vagyunk itt, hogy megbosszuljuk a gyilkosságokat. Igyon velünk, hölgyem! Jöjjön, igyunk! Skóciára! Skót földön vagyunk.

Mosolya ellenére tekintetében semmi melegség, nem volt. Újra Kyra felé nyújtotta a kupát.

Ebben a pillanatban az egyik húsostálról egy kés esett az asztalra. Kyra egy hirtelen mozdulattal érte nyúlt, a férfi azonban elkapta a csuklóját, és olyan erősen megszorította, hogy elengedte a fegyvert.

- Nem kerülheti el a sorsát azzal, ha ezt a kést a szívébe döfi. Különben is, öngyilkosságért a pokolra kerülne, nemde? - Magához vonta a lányt.

Kyra a páncélon keresztül is érezte, milyen hevesen ver a szíve. Hátravetette haját, és összevonta szemöldökét.

- Nem magammal akartam végezni. Az ön szívébe akartam döfni!

Döbbent csend.

Arryn kicsavarta a lány kezéből a kést.

- Igyon velünk! Igyon Skóciára és a skót királyra! Ne kéresse magát! *An oladh sibh seo?*

Kyra megmarkolta a kupát, és tartalmát a férfi arcába öntötte.

Ám a kupában alig volt már. Csak néhány csepp sör érte, amit letörölt, aztán hátrarántotta Kyrát. Emberei hangos hahotázásban törtek ki, amikor hosszú lépésekkel átvonszolta a halion. Egy pillanatra megállt és odafordult Jayhez:

- Jay! El tudod kísérni a hölgyet a toronyba úgy, hogy ne tudjon megint túljárni az eszeden? Fontosabb dolgunk is van, mint Darrow asszonyával bajlódni!

- Bízhatsz bennem, ezúttal nem fog megszökni! - mondta Jay mögöttük haladva.

Kyra próbált ellenállni, de a férfi erősebb volt. Miután felértek a második emeletre, a toronyszoba felé fordultak. Az az érzése támadt, hogy Arryn jól ismeri a várat. Másodpercekkel később már a toronyszoba ajtaját nyitotta.

Aztán lenyomták egy székre.

A kandallóban már égett a tűz; a nagy ágyat tiszta lenvászonnal terítették le, és a friss gyékény illata keveredett a szellő illatával, ami a torony magas ablakain keresztül áramlott be, miután az azokat fedő szőnyegeket visszahúzták. Látszott, hogy a férfi előre előkészíttette a szobát a számára. Szolgákat nem látott, azonban az egész helyiséget figyelemre méltó gyorsasággal és hozzáértéssel készítették elő.

Hát persze - gondolta magában. - Hódítóként jött, így természetes, hogy a várúr szállását foglalja el.

Hátrafordult, és a férfi szemébe nézett. Furcsa izgatottság kerítette hatalmába. 0 a vár úrnője.

- Nézze, uram, ön sok mindennel nincs tisztában. De megértem önt, és mindazt, amit át kellett élnie a háború alatt, és hajlandó vagyok az életemmel fizetni azért, amit ön ellen elkövettek.

- Kellemes csalódás, hogy beletörődött a sorsába - mondta a férfi udvariasan.

- Álljon hát bosszút *rajtam!*

- Azt fogom tenni.

Amikor látta, hogy Arryn nem enyhül, ismét beszélni kezdett.

- Ami Hawk's Cairnben történt, az szörnyű, azonban...

- Kimondhatatlanul az, hölgyem.

- De Lord Darrow azért támadott, mert ön meggyilkolta az egyik rokonát.

Hiba volt ezt mondania. Látta, amint a férfi vonásai megkeményednek.

- Én nem gyilkoltam meg Darrow egyetlen rokonát sem. Megküzdöttem egy harcossal, egy lovaggal, aki a harc végén a csatamezőn maradt.

- Ennek ellenére...

- Nagyon jól tudja, mi történt Hawk's Cairnben! - mondta indulatosan.

Sokszor hallotta már a mészárlás történetét. Lehajtotta a fejét, hogy ne kelljen a férfi szemébe néznie, és azt kívánta, bárcsak soha ne szólalt volna meg.

- Azt tehet velem, amit csak akar! - suttogta és újra erőt merített ahhoz, hogy felemelje a fejét. - De könyörgöm, értse meg, az ittenieknek semmi köze a szörnyűséghez!

- Hölgyem, hihetetlenül sokat beszél! - szakította félbe türelmetlenül. - Most azonban elég. Később még visszatérünk erre.

Arryn hátat fordított a lánynak, és óriási léptekkel megindult kifelé a teremből. Kyra a férfi után iramodott.

- Várjon! Én csak azt próbáltam megmagyarázni, hogy...

- Megmagyarázni? Az ön Miller kapitánya is jól képzett harcos, de fiatal lányokat kaszabolt le, akik a mezőkön dolgoztak, és lefejezte a kovácsot, aki semmit nem követett el Lord Darrow ellen.

- Kérem! - suttogta. - Tudnom kell, mi történt Miller kapitánnyal, az atyával és...

A lány hátrálni próbált, de megbotlott, és a férfi karjai között kötött ki. Felegyenesedett és a szemébe nézett.

- Tudom, mi történt Hawk's Cairnben. De nem hiszem, hogy képes lenne ezért az embereimet lemészárolni. Bosszút akar, de nem lesz kegyetlen...

A férfi felhorkant. Kyra hátraugrott, de nem elég gyorsan. Arryn megragadta, és magához húzta. Megrázta, olyan erővel, hogy fogai összekoccantak.

- Ne becsülje alá az elszántságomat! És Istenemre mondom, vigyázzon a szájára! Nehogy azt higgye, önnel vagy az embereivel szemben könyörületes leszek! - Nyakán kidagadtak az erek. Felemelte a kezét, mintha meg akarná ütni. Behunyta a szemét, és megpróbált nem remegni.

Néhány pillanat múlva felnézett. Arryn nem bántotta, de ingerültnek látszott. Ujjai feljebb csúsztak hímzett kék ruháján, és olyan erővel rántotta meg, hogy az anyag szétszakadt. Félelemtől kábán fordult szembe a férfival, majd menekülni próbált, de fogalma sem volt, hová.

Félig meztelenül a padlóra zuhant, és megpróbálta magához ölelni a szétszakadt anyagot, hogy eltakarja kebleit, miközben levegőért kapkodott, és kétségbeesetten védekezni próbált.

A férfi hidegen letekintett rá, és a haragon kívül semmiféle más érzelem nem látszott rajta. Egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy a lányra vesse magát.

- Ne higgye, hogy csak azért, mert most a kötelességem máshová szólít, megkegyelmezek önnek. Nem áll szándékomban megkegyelmezni. Ne is kérje.

Eztán sarkon fordult és kilépett a toronyszobából.

Az ajtót becsapta maga mögött.

Kyra hallotta, ahogy az ajtót a súlyos tolózárral elreteszelik.

3. fejezet

Jay kívülről figyelte, ahogy Arryn bereteszeli az ajtót.

- Sajnálom, hogy elszökött. Tudnia kellett volna, hogy a vár tele van az embereinkkel.

- Ne hagyd, hogy rászedjen. Sokkal ravaszabb, mint Darrow, és sokkal okosabb is.

- Ennyi szépség... tényleg a ravaszság lenne a legjellemzőbb rá? kérdezte Jay halkan. - Istenem, nem gondoltam volna...

- Hogy ennyire álnok? - fejezte be a mondatot Arryn. Seacairn úrnője még az ő várakozásait is felülmúlta. Nem tett ugyan semmi rosszat, de úgy harcolt, mint egy tigris. Eszes, és el kell ismernie, hogy bátor is, emellett jól ismeri a fegyvereket, és használni is tudja. Nem elképzelhetetlen, hogy tudott Kinsey Darrow tetteiről. Esetleg közre is működött a kitervelésükben.

Jay megrázta a fejét.

- Nem, Arryn, nem az álnok szóra gondoltam. A szó, amit kerestem, az a „gyönyörű".

- Hogyan gondolhatsz ilyesmire ezzel a nővel kapcsolatban? Elfelejtetted tán, hogy...

- Semmit nem felejtettem el, azonban sohasem láttam Lady Kyrát ezelőtt. Hallottam a pletykát, hogy ő az egyik legszebb nő errefelé, azonban azt hittem, ezek is csak olyan mendemondák, amiket a nagyon gazdag nőkről terjesztenek, és lássuk be, Lady Kyra igen gazdag. Azonban a pletykák igaznak bizonyultak, sőt! Szenvedélyes és lángoló; rajong az angol királyért, mert azt gondolja róla, nagy király. Mert ezt tanították neki. Természetes hát, hogy tiszteli.

- Ez Skócia, nem Anglia.

- Határvidék.

- Skócia!

- Rendben, Skócia, de az apja angol volt. Ha meghallgatnád azt, amit mond...

- Ha őrá hallgatsz, akkor saját ügyedet árulod el! - figyelmeztette Arryn, majd rekedt hangon hozzátette: - Nem szabad elfelejtened, mi történt! A nő tudott róla; nem azt mondta, hogy ő nem vett részt a történtekben, hanem csak annyit, hogy az emberei nem voltak a vérengzés részesei.

- Jézusom, Arryn! Hogyan is tudnám feledni, mikor a bátyám veszett oda... mikor a húgom alig tudott elmenekülni és a házunk a földdel vált egyenlővé?

- így van. A testvéred, Katherine is átélte a szörnyűségeket. És most halott lenne, akárcsak a többiek, ha nem olyan eszes és bátor. És még így is, azt javaslód, hogy bocsássak meg Lady Kyrának, mert a szépségéről szóló mendemondák igazak, mert hü egy olyan emberhez, akit a királyának tart, vagy mert képes harcolni az életéért?

- Én csak azt mondom, hogy ne kövesd el azokat a kegyetlenségeket, amelyek szörnyeteggé tették Darrow-t, különben te magad is szörnyeteggé válsz.

- Jól tudod, hogy nem áll szándékomban kivégezni őt.

- Ezzel tisztában vagyok.

- De nem erősítheti Darrow-t többé a vagyonával és az eszével. Erre megesküszöm!

Jay szomorúan lehajtotta a fejét, majd Arrynra tekintett.

- Veled tartok, Arryn, mert ismerlek. Tudom, nem habozol, ha csatában ölni kell, de te nem vagy kegyetlen, aki csak azért, hogy az erejét fitogtassa, ártatlan embereket gyilkol meg. Az erőd az igazságosságodban rejlik. Bármit is teszel Darrow kedvesével, nem hozhatod vissza Alessandrát vagy a gyermekedet.

Arryn nem válaszolt azonnal.

- Kinsey Darrow mindig az angol király és a seacaimi lordság nevében indította támadásait. Lady Kyra apja, Seacaira lordja azonban halott, és amíg Darrow nem köt házasságot a lánnyal, Seacairn Lady Kyra uradalma marad, hisz ő az örökös. Azonban ő is az angol királyt tekinti urának, csakúgy, mint Darrow. Ebből a szempontból ugyanolyan ellenségnek számít.

Egy percre elhallgatott, és azért küzdött, hogy ne veszítse el józanságát.

- Jól mondtad, Jay, ismersz engem. Tudod, hogy nem küldenem az úrnőt máglyára. - Némi keserűség érződött a hangjában. - Azonban bosszút állunk. Most csak annyi dolgod van, hogy őrizd a lányt. Meg akarok bizonyosodni afelől, hogy biztonságban érezhetjük magunkat a várban. Nem hiszem ugyan, hogy a király seregén kívül bármi erő veszélyeztethetne minket itt, azonban tudjuk, hogy Edward már elindult a seregével. Nem akarok meglepetést. Addig nem térek vissza, míg meg nem győződtem arról, hogy a várban biztonságban vagyunk.

- Mit gondolsz, meddig tudjuk tartani a várat?

- Nem sokáig, ha Edward úgy dönt, hogy maga foglalja vissza. Jelentős támadást is vissza tudunk verni, azonban fontos, hogy embereink megkezdjék a várból eltüntetni azokat, akiket Lady Kyra felhasználhat ellenünk.

- Jól fogom eztán őrizni az úrhölgyet - esküdözött Jay. - Még egyszer nem fog elmenekülni. ígérem.

Arryn biccentett. Kicsit aggódott. Jay egyébként mindig megállta a helyét, azonban világosan látszott, elgyengül, ha a lányról van szó. Azonban Darrow kedvese biztos helyen volt a toronyszobában, magasan a bástya fölött. Hacsak nem tudja valamilyen módon rávenni layt, hogy nyissa ki az ajtót, nem tud megszökni. De még ha túl is jutna Jayen, Arryn emberei már ellepték az egész várat szállást keresve maguknak és a lovaiknak. Nem jutna messzire...

A toronyszobához vezető lépcső alján Arryn balra fordult, és a mellvédekhez igyekezett a széles folyosón keresztül. Innen jó rálátása nyílott a várudvarra, és a majd ötven méterre lévő kőfalra, amely B külső védőgyűrűt alkotta. Mikor a parasztok látták, hogy embereivel

támadásra készül, behajtották állataikat a várfal mögé. A learatott terményt is behordták a várba, hogy ne legyen az ostromlók martaléka. A kapukat újra kinyitották. Az állatokat elkezdték kihajtani a várudvar belső torony felé eső részéből. Már besötétedett, azonban egy ilyen nap után érthető volt a nagy mozgolódás. Néhány ember, akik megsérültek a nagy felfordulásban, bicegett keresztül a várudvaron. A halaskofák portékájukat kínálták. A vár déli és keleti oldalát a folyó védte. Arryn tudta, hogy Seacairnt még soha nem foglalták el a folyó felől, mivel közvetlenül a vízből kellett volna megmászni a magas falakat. A várba belopakodni sem lehet. Az egyetlen lehetőség észak felől nyíltan megtámadni a várat, ahogyan ők is tették. Ostobaság lett volna megtámadni ezt a helyet meggyőző fölény nélkül. Csak az utóbbi hónapokban tudott azonban megfelelő erőt maga mögé állítani a döntő támadáshoz. Seacairn...

Jól ismerte a várat, és az öreg lordot is, mert mielőtt Edward elhatározta volna, hogy Wales után Skóciát is elfoglalja, béke honolt a két szomszéd között. Edward erős és ravasz uralkodó volt. Senki nem tudhatta, mik a szándékai, míg cselekedetei nyilvánvalóvá nem tették.

Arryn elsétált a mellvédekhez, és kitekintett a hatalmas síkságra, amit ebből a magasságból jól beláthatott. A támadást délben indították; furcsa volt, hogy már leszállt az est és a telihold világította be a tájat.

Az alant futó folyót tanulmányozta, amely a holdfényben csillogott, és a távoli sötétbe vesző hegyeket és erdőket csodálta. Az egész olyan gyönyörű volt...

És békés.

Nem... ha Edward erre tart a seregével, nem tudják megtartani a várat.

Becsukta a szemét és összeszorította a fogát. Arryn azért jött, hogy megölje Kinsey Darrow-t, de ő még idejében el tudott menekülni, mert Harringford grófja figyelmeztette. Nyugtalanítólag hatott rá az a tudat, hogy Harringford és Lord Darrow valahol a távolban éppen egy olyan falut vagy egy udvarházat támadnak meg, amiről ő még csak azt sem tudja, hogy létezik. A másik lehetőség, hogy William Wallace nyomában vannak a selkirki erdőben.

Lehajtotta a fejét, egy pillanatra megborzongott, mert eszébe jutott, hogy vajon eljön-e az az idő, amikor kivívják függetlenségüket, és megszűnik az angol befolyás.

Visszagondolt arra az éjszakára, mikor Alexander meghalt. Ha a király tudta volna, hogy a poklok poklát szabadítja országára, vajon kockáztatta volna az életét?

Skócia élni fog! Skócia nem egy ember. Alexander ezt mondta neki azon a szörnyű, hófúvásos éjszakán, és jól emlékezetébe véste **a** szavakat és igazságukban akkor sem rendült meg a hite, mikor megtapasztalta, hogy mit jelent szembefordulni az angolokkal.

Tíz év telt el a király halála óta. Tíz év erőszak, gyötrelem és kín, és a háborít, amelyet nem hagyhattak abba, bármilyen szörnyűség is történt. Tíz év...

Kötelességük volt szembeszállni Edwarddal. Az olyan embereknek pedig, mint Darrow, pusztulniuk kell, azokkal együtt, akik támogatják őt és lojálisak hozzá. Még Seacairn úrnőjének is.

Nem számít, hogy a bebörtönzött királyért harcolnak vagy Skócia dicsőségéért addig, amíg a szabadságért küzdenek. Bár Edward bebörtönözte a királyukat, nem tudta elpusztítani a skót lelket. Felkelések indultak: Andrew de Moray északon, William Wallace pedig délen indított háborút.

Arryn nagybátyja, Sir John Graham a kezdetektől támogatta William Wallace-t, aki - még a skótok között is - szörnyű veszedelmet iclentett egyesek számára, mások szemében azonban ő testesítette meg az eljövendő szabadságot országuk számára. Wallace-nek egyre löbb követője akadt az angolok elleni harcban az ország ezen déli részén, míg Andrew de Moray észak felé terjesztette ki a háborút. Wallace a skót emberekért és a fogságban tartott skót királyért, John Kalliolért harcolt, nem törődve azzal, hogy a király milyen gyengének mutatkozott. Bár Arryn nem sokat gondolt a bebörtönzött királyo**n,** mégis sokat portyázott együtt Wallace-szel - akit a nagybátyján keresztül ismert meg és csodált -, az angolok ellen.

Wallace királyaként tisztelte a bebörtönzött John Balliolt, azonban soha nem gondolta komolyan, hogy vissza lehetne helyezni a trónra. A győzedelmes oroszlán zászlaja alatt harcolt, ami országa szimbóluma volt. Arryn saját lovagjait és szabadságharcosait vezette. A csapat vezetőjének kijáró tisztelet övezte, és saját erkölcsi normái szerint cselekedett. Mindkét oldalon irtózatos dolgokat követtek el, amit nem akartak fokozni, így a csapat egyetértett abban, hogy harcuk során igyekeztek megkímélni saját népüket és az angol parasztságot, akiknek aztán tényleg semmi közük nem volt a háborúhoz. Ahogyan lady megfogalmazta: tisztességes küzdelmet kell vívni. Sem gyerekeket, sem nőket nem szabad meggyilkolni. Az embereinek azonban megengedte, hogy elvegyenek bármit, amire szükségük van. A túlélés ebben a háborúban egyre és egyre nehezebbé vált. Várakat tett a Iliiddel egyenlővé, utánpótlást szállító kocsikat foglalt el, és úrhölgyeket fosztott meg ékszereitől, de az életüket soha nem vette el. Valamivel több mint egy éve találkozott Arryn Lord Agnus Darrow-val, Kinsey unokatestvérével. Nem sokkal azután történt, hogy Edward lemondásra kényszerítette Balliolt, és azt követelte, hogy minden skót írja alá a hűségesküt. Egy hídon találkoztak: Arryn szorult helyzetbe kényszerítette Kinsey unokatestvérét és csapatát, ők pedig egyenest rárontottak. így lelte Lord Agnus Darrow a halálát. Arryn e/után garantálta a megmaradt harcosok szabad elvonulását, csupán értékeik átadására szólította fel őket.

Nem sokkal a csata előtt vette feleségül Alessandra MacDonaldot, barátja fiatal unokatestvérét és gyámleányát. Egyáltalán nem volt biztos abban, hogy képes lesz elég időt fordítani a házasságra, de azt tudta, hogy fontos a lány számára, és már gyermekkoruk óta bízik benne. Alessandra kisgyermek korában árvult meg, és utána mindig a közelében volt, mindig vidámnak, lelkesnek és barátságosnak találta. Arryn apja ekkor már halott volt. Útban észak felé halt meg néhány hónappal azelőtt. Senki sem tudta, hogy mi történt Sir Róbert

Grahammel. Egy sziklán találták meg a holttestét. Halálának nem volt szemtanúja. Arrynnak nagyon hiányzott az apja. Csak találgatni tudott, és úgy gondolta, édesapját meggyilkolták, vagy valami miatt öngyilkos lett. Azonban semmit sem tudott bizonyítani.

Ő lett Hawk's Cairn Grahamje, lovag, tehetős, sokak által tisztelt földbirtokos; ideje volt családot alapítania. Sok nővel volt dolga addig azokon a helyeken, ahol megfordult: földbirtokos kisasszonyok, magányosak, szenvedélyesek. Azonban ő feleséget akart. Olyat, aki elbűvöli. Akit szerethet, és aki viszontszereti - egy nemes kéz érintésére vágyott, valakire, akivel csendes estéken el lehet beszélgetni, aki rendben tartja otthonát, felneveli gyermekeit, együtt nevet vele, és békességben élnek, amíg meg nem halnak...

Alessandrával együtt nőttek fel, azonban a lány megváltozott. A félénk, sovány kislányból gyönyörű fiatalasszony lett, sötét őzikeszemekkel és vállára omló sötétbarna hajjal. Ott fogta meg, ahol nem is számított rá. A bőre alatt érezte a jelenlétét, érintésének bizsergető, édes érintésével. Úgy érezte, a lányban minden megvan, ami belőle hiányzott: türelmes, előzékeny, kiegyensúlyozott, körültekintő és kedves. O testesítette meg mindazt, amiért most harcoltak. Feleségként mindig bizakodó, vidám és tüneményes, különösen, miután megtudták, hogy gyermekük születik. A hatalmas és kissé üres Hawk's Cairn-i birtokot otthonná varázsolta.

Mialatt Arryn északra ment találkozni Morayjal, Darrow egy nap rárontott a birtokra. A túlélőktől megtudta, hogy felesége testét hóhérai felhasították, és otthagyták egy emeleti szoba padlóján, majd felgyújtották a házat.

Még most, közel egy év múltán is beleborzongott, mikor rágondolt, mit kellett a feleségének átélnie. O pedig nem tudta megakadályozni. Azért kellett meghalnia, mert az ő felesége! Bűnösnek érezte magát, minden reggel, mikor felébredt, és álmaiban újra és újra átérezte felesége kínjait. Látta, amint könyörgőn néz felé és a nevét suttogja... mikor ránéz, a lány elevenen ég el a szeme előtt, miközben hallja a sikoltását.

Darrow és emberei gyilkolták meg Alessandrát. Darrow bűnös ugyanúgy, mint Edward, Anglia királya. Azonban Jaynek igaza van: ha olyanná válik, mint ellenségei, akkor már le is

győzték. Ő nem gyilkolna féktelenül, nem hozna szenvedést ártatlanokra... és semmilyen körülmények között nem lenne képes asszonyokat és gyereket mészárolni.

Nem hagyhatja futni Darrow jegyesét! Csak Isten tudhatja, mennyi szerepe volt az elmúlt eseményekben. És számít ez egyáltalán valamit? Kedvese emléke azt követelte, vegyen el mindent, ami Darrow-é. O volt az egyetlen ütőkártya a kezében, amivel Skóciáért tehet valamit. A családjának megvan hozzá az ereje és a gazdagsága. I la nem áll bosszút, az egyetlen dolog, amit tehet, hogy szemet huny.

És az álom újra kísértené... Újra a lángnyelveket látná.

És hallaná Alessandra sikolyait az éjszakában.

Megfordult, és felnézett, hogy a toronyszoba őrzésére rendelt katona teljesíti-e feladatát. Üdvözölte, majd körbesétált a bástyán az udvarra vezető lejáróig.

Magához intette fegyverhordozóját, Brendant, aki másod-unokatestvére volt, és akit a Hawk's Cairn-i támadás után félholtan találtak a falakon kívül. Brendan egy csatabárddal védte úrnőjét, csoda, hogy megmenekült. Tizenhat éves volt akkor, éppen mint Arryn a király halálakor. Elképesztő bátorságról tett tanúbizonyságot, és kész volt érte az életét is feláldozni.

- Hozd ide Pictet, Brendan!

- Igen, uram!

Pict! Igen, Pict még mindig vele volt, a csatamén, amelyet még . Alexander adományozott neki, azon a napon, amelyiken lovaggá ütötték, miután megnyert egy határvidéki összetűzést a király bátor katonájaként. Akkor még élt az apja, hisz ez sok évvel azelőtt történt, hogy apját holtan találták az út mellett. Ő sem volt hajlandó aláírni az Edward által követelt hűségnyilatkozatot...

Brendan visszament saját lovához.

- Veled tartsak, Arryn?

Arryn habozott. Unokatestvére nagyon hasonlított rá: magas, izmos fiatalember komoly, mélykék szemmel és ébenfekete hajjal. Órákat töltött Hawk's Cairnban a fegyverforgatás csínját-bínját gyakorolva, és azonnal csatlakozott a felkelőkhöz, mikor látta, hogy szükségük van rá. Családja minden tagja valamilyen módon Edward keze nyomán pusztult el. Cserébe a felkelők oldalán állt bosszút az angolokon.

- Jobb, ha mindig van melletted valaki - mondta Brendan. Arryn rávigyorgott.

- Szent igaz. De ez alkalommal szeretnék egyedül menni.

- Rendben, Arryn.

Egyedül indult el hát. Először tett néhány kört a belső udvaron, majd szólt embereinek, hogy húzzák fel a torony kapuját. Mikor kilovagolt a külső udvarra, látta, hogy a második védőgyűrű is éppoly biztonságos, mint a belső. Seacairn ideális erőd. Építését még a normann hódítások idején kezdték meg, I. Dávid uralkodása idején. Az erősség azonban még ma is kitűnő védelmet biztosított két magas falával.

Hajnalodott, mire belovagolta a várat. Közben elbeszélgetett azokkal, akik még ébren voltak: a sebesülteket ápolókkal és saját embereivel, akik a falakon őrködtek.

Mikor visszatért a belső udvarra, úgy határozott, hogy lecsutakolja Pictet és megeteti.

Miután végzett, visszatért a főfalhoz, ahol Ragnor már várta a tűzhelynél, hogy jelentést tegyen. Ragnort is gyermekkorától ismerte. Inkább hasonlított a skótokra, azonban ereiben angol és normann vér is csörgedezett.

- Körbelovagoltad a várat? - kérdezte Ragnor.

- így van. Azt hiszem, biztonságban vagyunk.

- Láttam a katonákat, a parasztokat, a szolgákat, a sebesülteket és a papot. Hét sebesültünk és három halottunk van. A sebesültek a pap házában vannak, a külső fal mellett.

- Tudom. Voltam ott, és váltottam néhány szót egy asszonnyal.

- A halottak lent vannak a parton egy barlangban. A védőknek öt halottjuk van, tízen sebesültek meg, öten kisebb sérüléseket szenvedtek. A szolgák hűséget fogadtak, tudva, hogy

végzetük gyors lesz és visszafordíthatatlan, ha valamilyen módon megpróbálnak ártani nekünk. Nagyon kis véráldozattal fényes győzelmet arattunk.

- Igazad van, azonban Darrow elhagyta a várat még a támadás előtt.

- Nem tudhatta, hogy jövünk; csak hűbérura meghívásának tett eleget.

- Lehetséges.

- Arryn, mind tudjuk, mennyire gyűlölöd Darrow-t. A préda ugyan kicsúszott a kezünkből, azonban elfoglaltunk egy igen fontos erősséget, és mindegy, hogy mennyire dühös most Edward, ez immár skót föld. Nem akarhatjuk, hogy szeretett országunk a saját kezünktől váljon temetővé. Van valami, amit Edward nem tud. Ahhoz, hogy itt vidéken, az ország belsejében győzni tudjon, több kell, mint egy jól felszerelt erős hadsereg.

- Ó, igen?

- Arryn, ez a vár korábban az angoloké volt, azonban a környéken élő emberek soha nem vallották magukat angoloknak. Azt hiszem, a legtöbben örülnek annak, hogy elfoglaltuk a várat. Talán régen, mikor az öreg lord még élt, más volt a helyzet, azonban most szerintem ez az igazság. Az öreg lord angol volt, de tudta, hogy ez skót terület, és az emberek a skót törvényeket fogadják el.

- Reméljük, hogy amit mondasz, igaz. Nem akarom lebecsülni a sikert, azonban szerinted igazi győzelmet arattunk? Ha Edward megjelenik egy jelentősebb sereggel, akkor el kell hagynunk a várat. Nem tudunk feltartóztatni egy nagyobb angol sereget. Mindig fenyegetést fog jelenteni számunkra, mert mi nem tudunk akkora haderőt felállítani, amellyel megállíthatnánk. Igaz, hogy Isten a mi oldalunkon áll, azonban be kell vallanunk, a skótok vezetőinek nagy része előbbre helyezi saját érdekét az országénál. Ez **a**z igazi gyengénk a királlyal szemben. A legtehetősebb és legerősebb nemeseink királyok akarnak lenni**,** ezért kiszámíthatatlanok. Ez pedig megpecsételheti sorsunkat. Ha továbbra is a bebörtönzött királyért harcolunk, félek, harcunk hiábavaló - mondta Arryn, és megrázta a fejét. - Még Roger is ezen a véleményen van, pedig ő Balliol klánjához tartozik. A bebörtönzött király fejet hajtott Edwardnak, így gyakorlatilag lemondott az országról. Egy ilyen emberért katonáink nem fognak harcba szállni.

- Mi Skóciáért harcolunk, uram, azért, mert nincs más választásunk! Mi egyebet tehetnénk? Edward mindent az angol nemeseknek ad, akik mindent el akarnak tőlünk venni: feleségeinket, lányainkat, sőt még az életünket is. Ki tud így élni? Hogyan tud ránézni a vazallus hűbérurára, ha az nem tudja családja számára biztosítani a méltóságteljes életet? De ez túlságosan fennkölten hangzik.

- Tényleg.

Ragnor rosszallóan nézett rá. Sajnos, én is attól félek, hogy még csak nem is a dicsőség hajt előre minket - mondta Arryn. - Ha nem harcolnánk, újra meg újra meg kellene alázkodnunk. Harcolnunk kell. Ez az egyetlen reményünk a túlélésre.

- Egész életünkben nem harcolhatunk - mondta erőtlenül Ragnor. Van-e más reményünk azon kívül, hogy erdőkben bujkálunk, ahol

az angolok nem érhetnek el minket? Te már törvényen kívüli vagy, inert nem voltál hajlandó aláírni a hűségesküt. Mindened el fogják venni**.**

Ragnornak alapvetően igaza volt. Edward Berwick kirablása után rendelte el, hogy minden földesúrnak alá kell írnia egy hűségi fogadalmat. Sokan megtagadták, azonban több mint kétezren aláírták az Iratot. Néhányan azért, mert szeretnének a trónra kerülni, ha egyszer eljön az ideje. Sokakat mészároltak le a Skóciába telepített angol hivatalnokok, mert nem voltak hajlandóak letenni az esküt. Arryn ne írta alá, mert tudta, hogy apját az angolok gyilkolták meg, azonban ezt soha nem tudta bebizonyítani.

Ahogyan Angus Darrow öt akarta meggyilkolni.

Néhányan letették az esküt, hogy mentsék az életüket, azonban mára beálltak a felkelők közé.

- A király mindenre ráteheti a kezét, ha akarja - vonta meg a vállát Arryn. - Azonban egy dolog megszerezni valamit, és más megtartani. Skócia a miénk lesz. És mit tudnának még elvenni tőlem? Sem mi nem maradt a földemből, csak füstölgő romok és felégetett mezők. Még azok az embereim is, akik túlélték a pusztítást, elmenekültek a hegyekbe.

- Még mindig a gondjukat viseled!

- De ehhez rabolnunk kell. Kiraboljuk az angolokat, és visszavesszük, ami a miénk.

- Ez igaz, de akkor is a saját országunkat éri a legnagyobb kár. Vajon csak álmokat kergetünk? - mélázott el Ragnor.

- Csak nem szentimentális poéta lesz belőled, a bátor harcosból? - kérdezte Arryn.

Ragnor elvigyorodott:

- Én? Az én őseim dühös, félelmet nem ismerő harcosok voltak, akik akkor is harcoltak, ha nem volt rá okuk. Imádkozzunk, hogy sikerüljön elérnünk, hogy Skócia a skótoké legyen.

- Imádkozzunk!

- És igyunk arra, hogy sikerül megérnünk azt a fenséges pillanatot - mondta Ragnor. - Itt különösen jó sört főznek.

Egy hordóból teletöltött két hatalmas korsót, és az egyiket Arryn; kezébe nyomta.

- Igyunk arra, hogy megérjük! - helyeselt Arryn, és kiürítette kupát. Tompa fájdalmat érzett a fejében. Egész éjszaka talpon volt, és; már beköszöntött a reggel. Nem akart mást, mint aludni néhány órát.; Ruháján és testén vérfoltok éktelenkedtek, igazán ráfért egy kiadós fürdés is.

- Ragnor, hívj egy szolgát, kérlek! Azt, akit a legmegbízhatóbbnak tartasz. Ki őrködik a toronyban?

- Az ifjú Niall Perthshire. Hajnalban váltotta Thomas Grantot.

- Rendben. Délig ő őrködjön, aztán Joshua Martin váltsa le! Az emberek tartsák nyitva a szemüket, bár nem tartok veszélytől ma éjszaka.

Én magam délig fenn maradok, aztán átadom az ügyek intézését I.ívnek. Nem kell félned, Arryn! Őrizni fogjuk az álmod. Kicsit habozott, majd megkérdezte:

- A toronyban fogsz aludni?

- Igen, miért?

Ragnor szeme szinte szikrákat szórt: Nem akarom, hogy mindenáron bosszút állj, de... - újra elbizonytalanodott. - Nagyon különösnek találom ezt a lányt, Arryn! Nem olyan, amilyenre számítottunk.

- Igazán? - kérdezte kicsit ingerülten.

- Az úrnő... Nos, az emberek egyetértenek abban, hogy az a nő ravasz**,** mint a róka. Büszke és szenvedélyes, talán a legerősebb harcos a várban.

Tehát már kibeszéltétek Lady Kyrát? - kérdezte, és nem értette, miért zavarja ennyire a dolog, így igaz.

És nem találtátok elragadónak?

- Már-már csodálatra méltó.

Vannak, akik azt állítják, hogy I. Edward csodálatra méltó király. Azonban számunkra nem több gyilkosnál.

- A nő nem mindennapi jelenség, de... érted nagyon aggódunk. Nincs ember, aki képes lenne elfeledni mindazt, ami Hawk's Cairn-o n történt. El kell venned, ami Darrow-é; ezer halált kell halnia, és aztán a pokolban rohadnia az idők végezetéig. A nő pedig a tiéd, de vigyázz, nehogy egy reggel késsel a torkodon ébredj!

- Nem leszek meggondolatlan, nincs miért aggódnod - biztosította Arryn. - Mindig vigyázni fog rám valaki.

Ragnor ránézett, majd biccentett. Mindketten a hang irányába fordultak, mikor fürge léptekkel egy őszülő ember lépett a szobába. Egyszerű, fakó muszlintunikát és

gyapjúnadrágot viselt. Arrynnak az volt az érzése, hogy a férfi egy oltárterítőt borított a vállára ruha gyanánt. Ugyanakkor nagyon emlékeztette valami benne Kinsey Darrow-ra.

Drága uraim, azért jöttem, hogy... - Letörve nézett Arrynra. -Sir Arryn?

Az vagyok. Ismerjük egymást?

- Már nem emlékszik rám. Évekkel ezelőtt itt járt az apjával. Gastonnak hívnak. Én ügyeltem annak idején a lovaikra. Azután jöttem belső szolgálatra, hogy egy ló majdnem eltaposott. - Elvigyorodott. - Ön mentett meg attól, hogy egy elszabadult szürke kanca agyontaposson.

Arryn is elvigyorodott, miután eszébe jutott az eset.

- Nem lett volna szabad téged az istállóban alkalmazniuk. Nem szeretted a lovakat.

- Mai napig nem tudtam velük összebarátkozni, aminek az lehet az oka, hogy ki nem állhatnak. - A mosoly lehervadt az arcáról. - Bocsássa meg a fecsegésem. Csak lejöttem megnézni, hogy van-e valami kívánsága.

-Épp jókor jöttél, Gaston! Csak nem te irányítod immár a szolgákat?

- Néha.

- Ezt hogy érted?

- Mikor Lord Darrow itt tartózkodik, a saját embereit használja. Arryn Ragnorra pillantott, aki elmosolyodott. A szolgák közötti

széthúzást még a hasznukra fordíthatják.

- A szolgái Darrow-val együtt távoztak? - kérdezte Arryn.

- Igen, uram, mindenhová elkísérik. Lord Darrow inkább a saját sussexi embereit kedveli. Azonban tudnia kell, hogy nagyon hasz nossá tudom magam tenni, emellett igen hálás vagyok önnek, hogy miután elfoglalták a várat, és elkobozták az értékeket, meghagyták az életünket.

- Nos, Gaston, én nemigen lelem kedvem a szolgák legyilkolásában, és biztos vagyok abban, hogy hasznomra leszel. Forró fürdőt szeretnék a keleti toronyszobába, és hozz egy nagy korsót a legfinomabb seacairni sörből.

A szolga sötéten nézett rá.

- A toronyszobában Lady Kyra van éppen elszállásolva.

- így van - bólintott Arryn. Első alkalommal úgy tűnt, a férfi haragját leplezi.

- Nos, uram... tudnia kell, hogy én még az öreg lord idején jöttem ide, és a lány jó keresztény.

- Mi is jó keresztények vagyunk. Ha jól akarsz szolgálni, tedd amit mondtam.

- Igen, uram - motyogta Gaston, meghajolt és kihátrált. - Azonnal, uram.

Kiment a teremből és egyenesen a konyhába sietett.

- Úgy látom, az úrnőnek is megvannak a maga támogatói! - mondta halkan Ragnor.

- Úgy néz ki. Most azonban önts még sört!

Ragnor teletöltötte a kupáját.

- Skóciára és meggyilkolt felebarátainkra! Azokra, akiket elveszítettünk! - mondta, majd ránézett Arrynra és így folytatta: - Miért ne igyunk a bosszúra?

Rendben! Igyunk a bosszúra! - Arryn kiitta a kupát. Végre érezte, hogy sör kezdi megtenni a hatását. A kandallóban lobogó tűzhöz sétált, és a párkányra támaszkodva a lángokba bámult. Vörös, aranyszínű, karmazsin és kék lángnyelvek csaptak föl a tűzhelyben. Az ember nem tud meglenni tűz nélkül. A tűz melegít, világít és ételeinket is azon készítjük. Távol tartja a biztos halált hozó hideget. És mégis... A tűz éget. És néha halált hoz.

Ha becsukta a szemét, még mindig érezte az égett hús szagát.

- Bosszút kell állnom - suttogta.

- így van! És Darrow asszonyának kell szembenéznie ezzel a bosszúval.

Ragnor kétely nélkül mondta mindezt.

Arryn sarkon fordult, és a fogai közt sziszegte:

- Egyszerűen oda kellene vetnem a katonáknak, utána pedig a sorára hagynom.

- Nem tudnád megtenni.

- Nem. De miért? - kérdezte Arryn keserűen. - Mondd meg, mit nem! Miért állunk meg ott, ahol ellenségeink nem ismernének határt?

- Darrow-t ismerve, azt hiszem, ez sem akadályozná meg abban, hogy feleségül vegye a lányt és megszerezze a birtokot, mindenekelőtt a várat.

- Ha elég skótot mészárol le, a király úgyis megajándékozza. Valószínűleg annál nagyobbra nő a király szemében, minél több férfit és asszonyt éget meg elevenen.

- Elfoglaltad a várat, és elfogtad a jövendőbelijét. Mindig a sarkában leszel. Aztán egy nap...

- Aztán, ha esetleg meghalok én is, még látni fogom, hogyan találkozik az ördöggel.

- Eljön még a mi időnk!

- Akkor hát... - Nagy léptekkel átszelte a szobát és öntött még magának sört. - Sok elintéznivalóm van még, most azonban pihennem kell.

- Jó pihenést, Arryn, és vigyázz magadra! Tudnod kell, hogy az a nőszemély nem hagyja annyiban. Meg akar...

- Igen?

- Megpróbál majd megölni.

- Vigyázni fogok. - Megállt. - Már megpróbálta. Bízz bennem! nézett komolyan Ragnor szemébe.

Ragnor nézte, amint elmegy.

Arryn felsétált a lépcsőn. Végtagjai elnehezedtek. A harag hullámokban tört rá újra és újra, miközben nem tudta megállni, hogy el n gondolkozzon azon, mi lett volna, ha Lady Kyra valóban a szolgálólány, Ingrid lett volna. Ha öt hozzák elé Lady Kyraként, vajon nem habozott volna?

Miért nem tette meg? Talán magával kellene hoznia a hosszú fürdőzéshez. Ott aztán, mikor becsukná a szemét, a lány azonnal tőrt ragadna...

Egy pillanatra megállt, mert a bástyáról puffanó hangot hallott. Odasietett.

A toronyszoba és a bástya között úgy harminclábnyi távolság lehetett. A torony tetején őr vigyázott, de amíg kint ült az ablakban, a bástyán senkit nem látott. Ott nem volt mi felett őrködni. A torony tetejében álló őr beláthatta a tájat, és észrevehetett minden közeledőt. A várat és a falut kiürítették a támadók.

A halottakat is elvitték már az udvarról; a sebesülteket pedig bizonyára kínzókamrába vetették. Eljött a reggel, egy új nap ígéretével. Egyes dolgok megváltoztak, mások maradtak a régiben. A kereskedők újra munkához láttak. Minden bizonnyal hálásak, amiért nem tartott sokáig a küzdelem.

Az éjszakát a toronyszobába zárva töltötte, fel s alá járkált, felfigyelt minden neszre, mert minden kis zajra azt hitte, hogy érte jönnek... végre.

Megállt a tűznél és álomba merült, aztán felriadt, és nagyon kényelmetlenül érezte magát. Csak járkált a szobában, ahelyett hogy megpróbált volna megszökni.

Lassan felismerte, hogy az éjszakának már vége...

Rátört a kétségbeesés.

Ha le tudna jutni a bástyára, onnan már nem lenne messze a belső udvar, ahol el tudna vegyülni a pék lányai és a halászok feleségei között.

Ezen gondolkodott, míg kihúzta az ágyból sietősen összeeszkábált kötelét. A kötélhez lenvászon ágyterítőket, saját szakadt alsóruháját, a falikárpit zsinórjait és néhány törülközőt használt fel. Felöltője jobb állapotban maradt, mint tunikája, ami kínzójának köszönhetően cafatokban lógott róla. Apjának egyik köpenyét a vállára terítve azonban tisztességesen felöltözve és kellően álcázva nyerhet egérutat.

Gondosan előkészítette a menekülését: a kötél végét egy nehéz tölgyfa szék lábához csomózta, a széket pedig az ablak alá ékelte. Miután ezzel elkészült, vett egy mély lélegzetet.

Kilépett az ablakon, majd felnézett. Látta az őr feje búbját, ő azonban nem láthatta őt. A mellvéd eltakarta.

Csak lassan, lassan, lassan...

Nagy odafigyelést igényelt a mászás és elég nehéz is volt. Attól lelt, valamelyik csomó nem bírja a megterhelést. Igyekezett gyorsabban haladni... és közben ugyanolyan óvatosan is. Csípős reggel volt, homlokán mégis izzadságcseppek gyöngyöztek.

Egyik lábat a másik után, lépésről lépésre...

Innen már le tud ugrani!

Puhán, szinte nesztelenül ért földet. Kis időre megállt pihenni, szemét behunyta és a torony hideg kövének támaszkodott. Remegett a Ideiemtől, hisz le is zuhanhatott volna, amit biztosan nem élt volna túl.

Azonban sikerült! Már majdnem szabad. És azután mihez kezdjen?

Nem szabad ezen gondolkodnod, míg nem jön el az ideje - figyelmeztette magát. - Most azt kell kitalálni, hogy hogyan jussak le a várudvarra. Kinyitotta a szemét, és elakadt a lélegzete. Ő volt ott, az átkozott megszálló, aki eltökélte, végez vele. Végignézte, ahogyan kétségbeesetten, az életét kockáztatva próbál kisiklani a markából. Hanyagul a falnak támaszkodott, egyik kezében söröskupát tartott, és italát szürcsölte, miközben könyörtelen, kék szemével őt nézte.

A lány megpróbált elmenekülni. Arryn azonban a hajába markolt és visszahúzta. Tekintetük találkozott. Fáradtnak és nyúzottnak látott, hangjában azonban érezni lehetett a maró gúnyt:

- Ön nagyon neveletlen. Elment volna köszönés nélkül?!

- Attól tartok. Sajnos nem tudtam, hogy éppen hol tartózkodik. És meg kell jegyeznem, hogy nem kisebb faragatlanság visszatartani azt, aki menni készül - mondta, miközben megpróbálta a férfi ujjait lefejteni a hajtincseiről.

- Tehát hiányoztam, és ön megpróbált a nyomomra akadni? Rettenetesen sajnálom. Sok időt elvesz egy vár elfoglalása. Azonban éppen önhöz tartottam.

- Kellemetlen, mert én épp indulni készültem.

- Attól félek, maradnia kell - mondta határozottan.

- Ez fáj - szisszent fel a lány és újra megpróbálta lefeszíteni a férfi ujjait.

- Akkor jó - felelte Arryn. - Ez volt a célom. Felkísérem a lépcsőn - mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

Kyra az ajkába harapott. Arryn felnyalábolta, és megindult vele felfelé, a toronyszobába.

- Hiába tesz erőszakot rajtam, Kinsey és én nagyon elszántak vagyunk, és mindenképpen össze fogunk házasodni. Bár sokat emésztem magam amiatt, hogy szereti a nőket, belenyugodtam, hogy változatosságra van szüksége. Én...

- Amiatt nem szokta magát emészteni, hogy megöli a nőket, mi után kiszórakozta magát velük? - vágott vissza kérlelhetetlenül.

Újra alsó ajkába harapott:

- Soha nem állt szándékában megölni a feleségét...

- Semmi kétségem afelől, hogy kínozta a lelkiismeret, és minden nap térdre vetette magát, úgy imádkozott Istenhez a történtek óta - mondta szárazon.

- Akkor sem ez volt a célja - ellenkezett a lány. - És el sem tudom képzelni, hogy mit akar itt! Talán arra gondolt, hogy erőszakot tesz ellensége menyasszonyán? Drága uram, ön nagyon csúnyán melléfogott. Semmit sem tehet... a gyilkosságon kívül.

- Figyelmeztetnem kell - vágott közbe Arryn -, hogy ezt a lehetőséget még nem vetettük el.

- Nem hiszem, hogy meg akarna ölni!

- Nem - vallotta be szárazon, miközben egy percre sem vette le szemét a lányról. - Ez azonban nem fog megakadályozni abban, hogy megtegyem. Menjünk fel, rendben?

- Miért nem itt? Gyerünk, bizonyítsa be, mennyire kegyetlen! Tegye meg most! Vessen le a bástyáról!

Újra megpróbálta kiszabadítani a haját. Félt a férfi hidegségétől, és egyáltalán nem tudta, hogy száraz humora mögött mi rejtőzik. -Kérem...

Arryn erre elengedte a haját.

- Felfelé!

Elindult a férfi előtt, majd hátrafordult:

- Semmit sem fog jelenteni Kinseynek, ha megteszi.

Valóban? Hát jó. Isten tudja, talán nincsen semmi baj azzal, ha I ember élvezi a bosszút. És látom, már annyira türelmetlen, hogy a ruhája egy részétől már meg is szabadult. Kyra elpirult.

Bizonyára emlékszik még rá, hogy rendezetlen öltözékem elsősorban az ön úriemberhez méltatlan viselkedésének köszönhető.

De az már több órája történt. Hogy pontos legyek, még tegnap Elég ideje lett volna rendbe hozni magát.

Fontos munkával voltam elfoglalva.

Látom - mondta, meglátva az alkalmi kötelet. Aztán újra ránézett, és a lány vállára terített köpenyen. - Az apjáé volt? va g yKinseyé?

Az apámé.

A férfi nem szólt. Kyra újból elindult, de hirtelen mégis megfordult, és dühösen és kétségbeesetten kitört.

Nem fogok birka módjára önként a vágóhídra menni! - kiáltotta, és megpróbálta ellökni magától Arrynt. A férfi egy pillanatra meghökkent, aztán megragadta a haját, és a toronyszoba felé vonszolta, i via szeme könnybe lábadt, miközben Arryn lépésről lépésre cibálta maga után.

Jay már a szobában állt. Hála Istennek! - mormogta és Kyra érezte, hogy elveszített egy lehetséges barátot. Jay rettenetesen dühös volt, amiért a lány megpróbált megszökni.

Mégis mit vártak'? Lerohanták a várat, hogy bosszút álljanak Darrow-n; nem várhatják, hogy minden ellenállás nélkül elfogadja azt a sorsot, amit neki szántak!

Jayt bosszantotta a dolog. A lány megint bolondot csinált belőle.

- Arryn, az ajtón keresztül nem mehetett ki. Akkor vettem észre ,az eltűnését, mikor a szolgák a fürdővizet hozták...

Az ablakon keresztül jutott ki, Jay - mondta Arryn és a lányra nézett. - Nem gondoltam, hogy ennyire ostoba. Én is csak véletlenül vettem észre.

- Ostoba?! - ellenkezett Kyra, miközben újra megpróbálta a haját kiszabadítani. - Nem ostoba voltam, hanem elkeseredett. Kötelességem megpróbálni megszökni.

- Úgy tűnik, mindenáron vissza akar térni Darrow-hoz.

A lány csípőjére tette a kezét és a szoba közepére taszította. Gaston a szobában volt, néhány megtermett fiatal legénnyel. A konyhából hozta fel a régi, mély ülőkádat. A kádban gőzölgött a forró víz, a tűzhely fölötti kannában pedig újabb adag forrt. A szék friss törülközők hevertek, a kád és a tűzhely elé puha, barna medve bőrt terítettek.

Nagyon otthonosnak tetszett így a szoba.

Hogy még kényelmesebbé tegyék, az ágy tölgyfából faragott fej és lábtámlájára új vászonlepedőket terítettek. Gaston szomorúan nézett úrnőjére. Kyra tudta, hogy miután a szobába lépett, a szolga azonnal rájött, mi történt, de nem szólt egy szót sem. Azonban Jay utánament, és Gaston nem tudta elleplezni a lány eltűnését, ezért gyorsan hozzálátott, hogy rendbe tegye a szobát, hátha ezzel le tudja: csillapítani a skót dühét.

Kyra csak egy pillanatra - nehogy a megszállók észrevegyenek valamit - szomorúan rámosolygott hű szolgájára. A barátja volt és megpróbált segíteni, de hiába.

Mikor beléptek, Gaston gyorsan felugrott.

- Uram! Asszonyom! Hála Istennek! A fürdő kész, minden tiszta és friss. Hozattam finom sört, és két ezüstkupát. Töltök máris.

Az első kupát Kyrának nyújtotta. A lány örömmel elvette, felhajtotta az erős nedűt. A szolgáló Arryn felé fordult, de az nem vette el.

Gaston gyorsan öntött még egy kupával úrnőjének. Kyra megköszönte. Soha nem fogja feladni a reményt, hogy megszökjön, de pillanatnyilag nincs rá lehetőség.

- Segítsek, uram? - kérdezte Gaston Arryntól. - A páncélját levenni...

- Az úrnő majd segít.

- Az úrnőnek esze ágában sincs segíteni - tiltakozott Kyra, aztán édesen elmosolyodott. - Gyenge nő vagyok, hogyan is bírnám el azt a nehéz páncélt?

- Szerintem nagyszerűen elboldogul majd, mylady. Gaston, hagyj magunkra, kérlek.

Jay az ajtóban állt még mindig. - Odakint leszek, majd én őrködök.

- Semmi szükség rá. Gaston, ha megkérhetnélek...

- De uram, Lady Kyrának igaza van. A páncél nagyon nehéz...

- Gaston, kifelé!

A szolgáló mindent megtett, hogy úrnőjét megvédje. Egyebet nem tehetett. - Igen, uram - motyogta és kisomfordált az ajtón.

- Jó éjszakát - köszönt el kisvártatva Jay is, és becsukta maga mögött az ajtót.

4. *fejezet*

Jöjjön és segítsen - parancsolta Arryn. Segíteni neki?

- Nem!

Segítségre van szükségem, hogy levegyem a vértezetet. Azt akarja, hogy vetkőztessem le? Jöjjön már, az istenért.

- És magamat is erőszakoljam meg? Jöjjön ide, hölgyem.

Nekem nincs erőm ehhez.

Láttam, milyen erős, amikor lemászott a falon. Jöjjön már. Kyra engedelmeskedett. Arryn utasította, kapcsolja ki a vállán a rögzítőcsatokat. Amikor ezzel elkészült, azt parancsolta, hogy vegye le páncélingét.

A páncéltól Arryn nem tudott megszabadulni. Elküldte az ajtónál őrködő emberét... Ez az utolsó menekülési esélye...

- Ha megbocsát egy pillanatra... - mormogta, és otthagyta Arrynt páncélingje fogságában. Az ing betakarta arcát, s karjait sem tudta megmozdítani. Kyra hátralépett, és az ajtóhoz rohant.

Már odaért, megfogta a súlyos rézkilincset, és megpróbálta kinyitni a nehéz faajtót, de nem tudott elmenekülni. Arryn megfogta Kyra köpenyét. Az erős anyag nem szakadt el, csak lecsúszott Kyra vállalói. A lány megpróbálta összeszedni szakadt ruháját. Remegve állt, háttal Arrynnak.

Arryn nem érintette meg. Nem is szólt hozzá. Kyra nem bírta tovább a bizonytalanságot, és megfordult.

Arryn már levetette a páncélinget, térdnadrágját, cipőjét és tunikáját. Szanaszét hevertek a padlón. Nem vett tudomást Kyráról. A fürdőkád előtt állt anyaszült meztelenül, testi erejének és fiatal életének teljében. Izmos volt, mint egy görög isten. Úgy tűnt, csak egyetlen kívánsága van: belépni a kádba és lemosni magáról a vért és a háború mocskát. Bár megtenné...

- Ha még egyszer az ajtóhoz merészkedik - mondta kimérten esküszöm**,** hogy lerángatom a lépcsőn, és elbánok önnel a vár népe előtt.

Kyra összeszorított foggal állt, és azt kívánta, bár lenne bátorsága az újabb próbálkozáshoz.

A szeme rátapadt az őrizetlen ajtóra, de nem mozdult.

Arryn a kádban ült, feje hátravetve, szeme becsukva. Ébenfekete haja hullámzott a vízben. Arca és mellkasa parányi hegekkel volt te le. Arca rettenthetetlennek tűnt. A szeme még mindig csukva.

Milyen sebezhető most! - gondolta Kyra.

- Mylady, felejtse el az ajtót! Higgye el, megteszem, amit mondtam, és nem leszek könyörületes!

Felnézett, és figyelte a lányt, ahogy ruhájába burkolózik. Kyra pro balta kitalálni, mi járhat a fejében.

A fiatalember felemelte kezét, és így szólt:

- Hozzon sört. Kyra nem mozdult.

- Hölgyem...

- Nem vagyok a szolgája!

- Szolga? Ez nem jó szó. Rabszolga, hölgyem. Pillanatnyilag Hozzon sört.

Kyra dühösen rohant végig a szobán, még ruhája állapotáról megfeledkezett. Döbbenten megállt, ahogy szakadt ruhája egy pillanat alatt lecsúszott, és a lábainál hevert. Ijedtségében felkiáltott, mi kor ruhájába megbotolva, a földre zuhant. Arryn kiugrott a kádból, felsegítette. Hozzáért a meztelen teste. Kyra elvörösödött, megalázottnak érezte magát.

- Jól van? - kérdezte Arryn, mélyen a szemébe nézve.

- Hagyjon engem! - suttogta a lány.

Meglepetésére Arryn a kád felé indult. Lábizmai, feneke kőkemények. Kyra gyorsan elfordult, remegve, belsejét égető tűzzel küszködve.

Hallotta, ahogy Arryn visszaereszkedik a vízbe.

- Még mindig a sörre várok - mondta.

- Várhat, amíg el nem rohad! Arryn egy pillanatig hallgatott.

- Érdekes ember ön, mylady! Más a maga helyében igyekezne kielégíteni legapróbb kívánságaimat is, hogy csillapítsa dühömet.

- Számít ez?

- Nem, cseppet sem - hangzott a válasz. - De mégis, azt hinné az ember...

Kyra mintha mosolyfélét látott volna Arryn arcán.

- Ön jó erőben van, uram, ki tudja szolgálni magát. És engem is - mondta Kyra olyan gőgös megvetéssel, amilyen csak tellett tőle.

Azt akarja, hogy ismét kimásszak a kádból? - kérdezte Arryn udvariasan.

Nem, Kyra nem akarta. Ő maga sem volt sokkal jobban felöltözve, ruhája rongyokban lógott rajta. Megpróbálta összeszedni ruhadarabjait.

- Ennek semmi értelme, ön is tudja.

- Minek?

- Az álszemérmességnek. - Kyra magán érezte Arryn tekintetét. - több férfival lefeküdt... - Hangja elhalkult. - Mit számít még egy?

Le kellett volna dobnia utolsó ruhadarabját is. De nem volt képes rá. Két poharat megtöltött sörrel. A kádhoz lépett, és átnyújtotta az **i**-nyiket Arrynnak. Még egy halvány mosolyt is kierőszakolt magából.

Lehet, hogy kicsit több sört ivott a kelleténél. Féktelennek, talán túlzottan is vakmerőnek érezte magát.

- Mit számít?! Csak az a különbség, uram, hogy mindig alaposan megválogatom a szeretőimet. Legyen az főúr vagy istállóinas, csak azt választom, aki érdekel.

Arryn hosszasan nézte Kyrát, aztán megrándította a vállát és elmosolyodott.

- *Slainte!* - mondta lágyan, és egy szuszra kiitta a sört.

- Fenékig.

Kyra szúrósan ránézett, és kiürítette poharát.

- Kérek még. És önnek is innia kell velem.

- Mert olyan ronda vagyok? Arryn tekintete komoly lett.

- Mert nem az.

A lány ismét megtöltötte a poharakat, és megállt Arryn előtt.

- Azzal akarja mindezt kellemesebbé tenni számomra, hogy leitat? - kérdezte Kyra.

Arryn megrázta a fejét. Kobaltkék szeme a lányra szegeződött. Jó nagyot kortyolt a sörből.

- Nem, mylady. A magam számára szeretném kellemesebbé tenni.

Szavai és modora zavarba ejtőek voltak, de mégsem sértőek. Mégis egyre jobban gyűlölte őt.

- Uram, ha ez ennyire kellemetlen önnek, akkor talán fel kellene adnia, hisz ezzel úgysem árthat Darrow-nak! Már majdnem mindenkivel lefeküdtem a vár emberei közül. Hitvány vagyok és erkölcstelen!

Arryn a poharát nézte.

- Majdnem mindenkivel?

- Minden lovászfiúval. - Le kell itatnia Arrynt.

- Minden lovászfiúval?

- Mindegyikkel.

- Azt hittem, alaposan megválogatja szeretőit.

- Alaposan megválogattam.

- Hát akkor még sört, mylady! Még! Még!

Megijesztette és felháborította Kyrát. De mégis... volt a férfiban valami, ami méltó ellenfelévé tette. Olyan ember, akivel nem szível sen vívott ilyen átkozott harcot. Hirtelen jókedvre derült. *Félre a józan ésszel!*

Ez nem történhet meg.

- Sört? Még sört? Többet iszik a kelleténél! Még sört? Tessék! - kiáltotta féktelen dühében. Megragadta a söröskancsót és Arryn fejére akarta borítani annak tartalmát.

A férfi éber volt. Keze, mint a kígyó, lecsapott a lányra, és erősen tartotta, hogy ne tudjon elmenekülni. Megrázta, mint egy rongybabát, és megfosztotta maradék ruháitól, mint a fát a levelektől az őszi szél. Meztelen testük egymáshoz simult. Kyra még sohasem érzett ilyen feszültséget. Szólni akart, de nem tudott, mert egyszerre csak a kádba pottyant.

- Erkölcstelen, mylady? Mondtam, hogy csatlakozom. Tehát önnek is fürdenie kell.

Kyra tiltakozni próbált, de nem tudott, mert a férfi megérintette őt. Szeme kék tűzként égett; a szappan és a férfi keze elértek mindenhová: a mellét, csípőjét, hasát simogatták, a combjai közé hatoltak. Megrebbent a férfi érintésére. Dühös, ingerült volt.

És lángolt.

Megpróbált felállni. A férfi visszahúzta. Fogása erős, kemény.

Ujjai végigsimították mellét, mellbimbóit. Metsző tekintetének tüze áthatolt a testén. Borzongás és remegés futott végig rajta. Kyra kinyújtotta kezét, meg akarta állítani a férfit. Mellére tette kezét. A férfi izmai megrándultak.

Keze újból a lány combjai között kutattak. Ujjai ügyesen és érzékien mozogtak. Kyra sikítani szeretett volna. Meg akarta fogni a férfi kezét, meg akarta állítani, félrelökni a férfit.

Elég, nem, legyen átkozott, csirkefogó...

Ezeket a szavakat azonban furcsamód, nem tudta kimondani.

Elállt a lélegzete is. A férfit azonban nem sikerült megállítania.

Egész teste remegett. A harag hullámai végigfutottak rajta, ahányszor a férfi ujjai hozzáértek. A düh és rettegés érzése keveredett benne, amiért hozzá mert érni. És tűz. Lángoló tűz...

- Várjon! - suttogta sikoly helyett rimánkodva.

Arryn megállt egy pillanatra. Kyra azonban észrevette, hogy a férfi nem hallotta szavait. De ha hallotta volna is, esze ágában sem volt abbahagyni. Csak azért állt meg, hogy magához

rántsa. Kyra sikított, és a férfi vállába kapaszkodott, hogy el ne essen. A kád előtt leterített szőnyegre zuhantak. Vizes, meztelen testük összeért, amikor macához húzta. Küzdött ellene, de hiába. A férfi minden mozdulatában érezte izmainak feszességét. Gyors volt és csupa szenvedély, düh. Arryn fölé került, a combjai közé. A lányban csak most tudatosult, mi következik. Most, amikor valami forrót, hosszút és keményet érzett. Beleharapott felső ajkába, hogy fel ne sikítson, ahogy a férfi egyre mélyebbre hatolt. Megfogadta, hogy némán tűrni fog. A szörnyű, kábító fajdalomtól mozdulni sem tudott. Csak a férfi forró, nedves bőrét, heves mozgását, kemény szorítását érezte, és a lüktető fájdalmat...

A férfi olyan feszes volt, mint egy íj. A lányt ismeretlen forróság árasztotta el, szétterjedt benne. És ismét kezdődött a lüktetés, az emlékezés lassú fájdalma. Le akarta lökni magáról a férfit, de az meg se moccant. Tengerkék szeme rá szegeződött. Tekintetében nem megbocsátás, csak harag és követelőzés.

- Miért?

- Kérem...

- Miért hazudott?

- Kérem, ó, Istenem, kérem...

- Miért?

- Tudtam, hogy valójában nem akart engem! Azt hittem, hogy ön...

Behunyta szemét és nagyot nyelt.

- Azt hittem, hogy békén hagy.

A férfi végre mozdult, leszállt róla. Kyra behunyta szemét; az egész teste égett.

- Kis buta! - mondta Arryn már nyugodtabban. - Azt hittem, tapasztalt, és hogy szívós, ravasz, és elhittem, hogy sok férfival volt már dolga.

A lány elfordult tőle. Érezte, hogy szeme megtelik könnyel.

- Mit számít mindez? Bántani akart, nem?

A férfi hallgatott. Olyan sokáig, hogy Kyra már ismét felé akart fordulni.

Arryn felállt és járkálni kezdett. Nyugtalannak tűnt. Erővel teli volt minden mozdulata, mint egy tigrisé. És mégis fogoly volt. Pedig ő akart itt parancsolni. A köpönyeget nézte, aztán a lángokra tévedt tekintete.

- Úgy éreztem... mindent el kell vennem, ami Darrow-é, önt is. Nem akartam fájdalmat okozni. Nem, egyáltalán nem! - mondta lágyan. - Csak az emésztő gyötrelmet akartam csillapítani magamban. - Keserűen hozzátette: - Igazából Kinsey Darrow-t akarom megölni. Azt akarom, hogy lassan, kínok között haljon meg.

Hangja megremegett. A lány megrezzent. Még mindig háttal állt férfinak.

- Ha nem is hiszi el nekem - suttogta -, nagyon sajnálom, ami **a** feleségével történt. Nagyon.

- Mylady, most erőszakoltam meg önt. Ilyenkor nem kellene bocsánatot kérnie egy másik asszony sorsáért.

Látta, hogy a lány remeg, és közelebb lépett hozzá.

- Nem, én... Csak az ágyba akarom vinni, a puha szőrmék közé, semmi mást...

Tiltakozása ellenére felemelte a lányt és az ágyhoz vitte. A lány nagyon bánatos, sebzett volt. Már nem bírt harcolni. Karjait a férfi nyaka köré fonta. Még jobban remegett. Látta, Arryn már nincs olyan harcos kedvében, mint korábban. Mégis az ellensége, aki betört a házába és foglyul ejtette. Folytatnia kellene a harcot, meg kellene ütnie.

A testét még mindig égette a fájdalom.

A férfi félretolta a szőrméket, és a hűvös lepedőre fektette a lányt. Gondosan betakarta. Kyra, még mindig reszketve, feljebb húzta **a** szőrméket.

Arryn a szemébe nézett. Kyra is figyelte, ügyelve arra, hogy tekintete ne kalandozzon újra testének arra a részére, mely az imént úgy megkínozta. A férfi melléfeküdt. Kyra még szorosabban magára húzta a takarót. A férfi azonban hanyatt fekve a mennyezetet bámulta.

- Furcsa ürességet érzek - mondta végül. - Kinsey Darrow mindent ellopott tőlem. És most itt fekszem a szép szobában, ami Darrow-é, a gazdag és előkelő örökös mellett, akit asszonyává tesz hamarosan. De semmi sem változott, a fájdalom nem enyhült!

Ránézett a lányra.

- De mégis legyőztem valamiben. Elvettem valamit, ami már sosem lesz az övé.

- Gondolja, hogy rajtam keresztül bosszút állhat Darrow-n? - suttogta.

A férfi ismét elfordult tőle.

- Nem állok meg addig, amíg meg nem ölöm. Még ha csak Alessandra miatt is. Ha elrabolja, akkor is a feleségem maradt volna, és szerelmem erősebb lett volna minden foltnál, amit büszkeségemen ejtett. De megölte! Az a gazember megölte őt!

A lány hallgatott. Átérezte a férfi dühét, haragját, és újra remegni kezdett. Megnedvesítette ajkát. Ha elmondaná neki az igazat, úgysem hinné el.

- Ha most meghalnék, Kinsey nem bánkódna. Gondolom, a király mindenképpen neki adományozza a birtokomat.

Nem tette hozzá, hogy a király akarta a házasságot, hogy megjutalmazza Kinseyt, és gondoskodtak róla, hogy Kyra ne tiltakozhasson, egyszerűen közölték vele, hogy ha nem megy önszántából Darrow-hoz, megkötözik, és erőszakkal viszik az oltár elé.

A férfi szigorúan ránézett. Halvány mosoly bujkált a szája szegletében.

- Most nem fog meghalni, mylady. Nem áll szándékomban megölni önt. Hacsak nem próbálja meg még egyszer elveszejteni magát.

- Mit várt, uram? Azért, mert nő vagyok, nem adom meg magam, mint egy gyáva nyúl, elfelejtve a szabadság gondolatát is!

A szeme könnybe lábadt. *Milyen ostobaság!* Ez egy erőszakos világ, Kyra jól tudta.

- Nem gondoltam, hogy ön... - mondta Arryn. - Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam.

- Ez volt a célja!

- A cél az volt, hogy elvegyem, ami Darrow-é.

- És rajtam kezdte?! Arryn megrázta a fejét.

- Szerintem, sem ön, sem jegyese nem érti, a lázadás még csak most kezdődik igazán.

- Ha Wallace-re gondol... Arryn elnevette magát.

- Igen, róla beszélek.

- Wallace útonálló gazember.

- És miért az? - kérdezte nyersen.

Kyra hallgatott. Látta, hogy a harag ismét kezdi elönteni Arrynt.

- Gazember? Mert tiltakozott apja meggyilkolása ellen? Az apja évekkel ezelőtt megtagadta a hűségeskü aláírását, és megölték. És akkor mi történt? Marion... igen, lehet, hogy ő még jobban szenved, mint én, mert úgy érzi, nagyobb a bűne.

- Hallottam a vándor énekesektől. Azt pletykálják, hogy a szeretőjét is megölték. De azt is hallottam, William Wallace megölte a király képviselőjét, Hezelriget.

- Ez nem pletyka! - csattant fel Arryn mérgesen. - Az unokatesti vérem, John ott volt akkor, Williammal. Összetűzésbe kerültek a katonákkal, és Marion birtokán át akartak elszökni. Hezelrig megölte Mariont. És a házát is porig égették.

_ - Wallace sem a könyörületességéről ismert! - tiltakozott Kyra. -Ő is égetett el elevenen embereket.

- Egyszer! - mondta Arryn. Arca komor lett. - És én ismerem az okát, ott voltam magam is. Az angolok több száz skótot csaltak tőrbe úgy, hogy találkozóra hívták őket Ayrbe. Mindenkit felakasztottak. Minket előre figyelmeztettek. Az asztalok fel voltak borítva, amikor megérkeztünk. Wallace dühös lett. A gyilkosokat bezárta egy csűrbe, és rájuk gyújtotta.

- Akkor is - rázta a fejét Kyra -, akkor is gazemberek. Biztos vagyok benne, hogy ön minden birtokát elveszíti ezután a támadás után, J és Edward visszafoglalja a várat. A skótok támogatják a királyt.! Róbert Bruce és a többi skót trónkövetelő is Edwardhoz hű. A gazdagok

és hatalmasak a királyt támogatják. Ön csak kövekkel és a botokkal fog harcolni a felsőbb hatalom ellen.

- Az emberek szívével és lelkével fogok harcolni. De nem csak Wallace van itt délen. Egy gazdag báró, Andrew de Moray legyőztél az angolokat északon. Több várat is visszafoglalt az ősi skót földön. Felkel az ország, mylady, majd meglátja!

- Ugyan, ha Edward idejött volna, ön nem tudta volna bevenni ezt az erődöt!

- Edward Franciaországban harcol.

- De ha ideküldene egy hadsereget...

- Küldeni fog - mondta Arryn.

Kyra behunyta szemét, és elfordult a férfitól. A fájdalom, otthonainak elvesztése miatt, ismét eluralkodott rajta. Haragudott önmagára i azért, hogy politikán vitatkozik ezen az átkozott éjszakán.

- Igen - mondta -, a király ideküld majd egy hadsereget. Önt elfogják és megölik. Edward kegyetlen az árulókkal. Felakasztják, kibelezik, felnégyelik.

Nevezhet árulónak vagy bárminek, de hogyan árulhatnám el azt embert, akinek nem esküdtem hűséget? Lehet, John Balliol szerencsétlen bábfigura, aki lemondott a trónról, de törvényesen ő a király. Az ő zászlaja alatt harcoltunk, a győztes oroszláné alatt. Az ifjabb lobért Bruce, a győztes unokája a család reménysége. Még a sátánnal is szövetségre lépne, hogy király legyen. Lehet, hogy eljön az a nap, amikor követelni fogja a koronát, de akkor sem lehet a skót nép királya és Edward szolgája is egyben. - Kyra meghökkent, amikor Arryn váratlanul a vállára tette kezét. - Wallace-nek nincs veszítenivalója. Nincsenek földbirtokai. Semmi sem kell neki, sem vagyon, nem erény, csak szabadság országa számára. Nem sebezhető, ez teszi rendkívül veszélyessé.

Wallace-t is megölik, vagy fogságba ejtik, majd felnégyelik.

Elhallgatna végre, hölgyem? - kérdezte zordan. Erősen megszorította a lány vállát és maga felé fordította.

Boldogan hallgatnék, ha békén hagynának.

Én csak próbálom megértetni önnel, hogy mi történik ebben az országban.

Nem kell magyarázkodnom önnek!

Akkor miért mentegetőzik? Nem tartozom önnek semmivel! Elhitette velem, hogy majdnem mindenkivel lefeküdt a kastélyban.

Még ha mindenkivel lefeküdtem is volna, nem jelenti azt, hogy hallandó voltam lefeküdni önnel!

Hajlandó? - kérdezte Arryn. - Ez nem udvariassági játék vagy másfajta szórakozás. Háború van. Elfoglaltuk a várat, és vele együtt Önt is.

Hogy kihasználjanak és megalázzanak a legaljasabb módon, . ért, hogy Kinsey olyan lányt vegyen feleségül, aki önnel volt először! Semmiben sem különbözik Darrow-tól! Arryn a lányra nézett. Adjon hálát az Istennek, hogy nem vagyok olyan, mint ő! De mondja csak, mit szól Lord Kinsey az ön szüntelen fecsegéséhez?

Kyra szólni sem tudott döbbenetében. Elfordította a fejét. Ha tudná mennyit imádkozott azért, hogy elmenekülhessen Kinseytől!

mennyire gyűlöli azt az embert, akihez a király parancsára feleségül mennie! Kinsey csak egy harcos, akire a királynak szüksége van . Skócia miatt. Erkölcstelen és kegyetlen. És az sem igaz, hogy nem e r ő s akolta meg Arryn feleségét... És utána megölte.

Csak amiatt volt udvarias Kyrával, mert az esküvői szertartásra még nem került sor. Mit gondolt Kyra nézeteiről? Gyűlölte. Nemegyszer majdnem meg is ütötte Kyrát, amikor a lány arra próbálta rábírni, hogy ne legyen olyan kegyetlen és aljas a legyőzöttekkel. Azt mondta Kyrának, hogy a skótok barbár állatok, a lány anyját is beleértve.

- Nem szándékozom Kinseyről beszélni önnel - mondta végül. J És Skóciáról sem kívánok vitatkozni. Ön bolond, megérdemli a sorsát. A *hajlandóság* semmit sem jelent. Az asszonyok

csupán tárgyak, és a férfiak csak akkor győznek, ha elvették az ellenségüktől a legtöbb *tárgyat.* Ön elfoglalta a várat; és engem is foglyul ejtett. És ha a király legyőzi önt, az lesz ennek a törvénytelen háborúnak az igazságtétele, nem igaz?

- Ön tudja, mit tett Kinsey Darrow. Azzal, hogy elfoglaltuk Seacairnt, igazságot tettünk.

- Az igazság, uram, nézőpont kérdése.

Valaki kopogott az ajtón. Kyra magára húzta a takarót, és hátrahúzódott.

Arryn összevonta a szemöldökét.

- Igen - szólt hangosan.

- Arryn, az unokatestvéred van itt - hallatszott be Jay hangja. -Hallasz engem, Arryn?

- Igen, Jay, mindjárt lemegyek.

A férfi kipattant az ágyból. A lány a mellére húzta takaróját.

- Mi van önnel, az istenért? - kérdezte a férfi.

- Csak meglepődtem. Ennyi az egész - mormogta Kyra, tudatában annak, hogy a férfi itt áll majdnem meztelenül. Furcsa melegséget érzett. Mintha túl közel lenne, mintha a meleg, a tűz elviselhetetlen lenne. Nem bírta tovább. Látta nagy, erős, kezét. A mellkasát, szemét... Már egész testében remegett.

Különös...

Nem gyűlölte a férfit. Nem tudta gyűlölni. Arra vágyott, hogy megérintse.

- Itt van az unokatestvére! - suttogta. Igyekezett elnézni a férfi feje fölött, nem látni izmos testét. - Az unokatestvére.

- Igen.

Arryn a lányhoz lépett, és levette róla a szőrmetakarót. A lány engedett az erőnek, és belső remegést érzett.

- Ön nem akar engem! - tiltakozott kétségbeesetten.

- Nem akarom akarni önt! - vágott vissza a férfi.

- Az unokatestvére...

- Várhat egy kicsit. Ez háború, nemde? A vár az enyém, és ön is. Nem mozdult. A levegő vibrált közöttük. A férfi izmai megfeszüllek, lüktettek...

Harcolni kell! De nem tudott.

A férfi ráfeküdt, és egy hatalmas sóhaj, nyögés futott végig rajta. Szeme még mindig őt fürkészte...

Belehatolt. Kyra behunyta szemét, megnedvesítette ajkát... Nem érzett fájdalmat, csak valami furcsát, égetőt. Elfordulhatott volna...

Nem tudta megállítani a férfit. Meg se próbálta.

Nem fájdalom volt, amit érzett, inkább valami...

És hirtelen vége lett. Arryn nem kért bocsánatot, nem magyarázkodott. Nem mondott semmit. Hátrasimította a lány haját, és betakarta meztelen testét.

A tűz még égett, de a külső fény, a hajnal már szétoszlatta az éj sötétjét.

A férfi felállt. Sötét sziluetté vált. Odament a kádhoz, felvette a skótkockás gyapjúanyagot, dereka köré tekerte és átvetette a vállán. Felvette nadrágját, cipőjét, és az ajtóhoz lépett. Ott megállt egy pillanatra, háttal a lánynak.

- Ha ki mer mozdulni az ágyból, amíg távol leszek, viselni fogja i következményeket - mondta.

A szőrme meleg volt, de a lány még mindig reszketett.

- Ne felejtse el, amit mondtam!

Arryn bezárta maga mögött a nehéz ajtót és kiment.

5. ***fejezet***

Kora délután volt, és Arryn látta, hogy emberei dolguk végeztévé visszatérnek a nagyterembe ebédelni.

Elfogott ellenségei is köztük voltak: az ír Michael Corrigan, a sea cairni pap, és a védők kapitánya, Tyler Miller is. A pap minden jel szerint nyitva tartotta a szemét és a fülét; a vár fiatal kapitánya az újonnan jött John Graharnről kérdezősködött. John a hosszú tölgyfa asztal végénél ült, lábait maga alá húzta. Minden szem rá szegeződött, miközben hősi történetekkel szórakoztatta a társaságot.

- 0, legények! - mondta John, szavait elsősorban az ostromot túlélőkhöz intézte, de a skótoknak is címezte. Brendan is bejött, és érdeklődve hallgatta rokonának történeteit.

- Beszéljünk Edward királyról, aki fajtájának szép péklánya, magas és hatalmas, mindenki úgy ismeri csak: á nyakigláb király. 0 igazi Plantagenet, barátaim, kellemes külsejű jóságos, magas, hogy felnézhessünk rá, jó természetű, becsületes harcos; ezt manapság nem mondhatjuk cl minden királyról! Nem bolond vagy zavart elméjű. Azonban tudtátok-e, hogy a Plantageneteken átok ül? Gonosz embereknek hiszik őket, akiket heves és becstelen természettel vert meg az Isten. Miután 1286-ban a jó Alexander király meghalt, Edward meg-^ esküdött, hogy a skótok barátja lesz, fiát pedig a mi kis Norvégiaij Szüzünkhöz adja! Azonban a gyermek uralkodónk is meghalt nemi sokkal ezután - úgy látszik Isten nem akarta ezt a menyegzőt!:' Edward azonban továbbra is a barátunknak mondta magát, és felügyelte a királyválasztást. Minden bizonnyal elégedetten nyugtázta/ hogy a törvényeink a tizenhárom trónra esélyes közül John Ballio-nak adták a jogot az uralkodásra, királyaink leányági leszármazottai;; révén. így királlyá választottuk - és Edward legnagyobb szerencséjére királyunk Surrey grófjának, annak a John de Warenne-nek a lányát vette feleségül, aki Edward egyik legtapasztaltabb és legügyesebb; vezére. Edward így tette Balliolt olyan királlyá, aki végül hűséggel tartozott neki, és így történt, hogy Skócia Nagy Pecsétje darabokra tört és Angliába szállíttatott. Ettől kezdve aztán Edward lépésről lépésre lehetetlenítené el azt a királyt, akit ő emelt a trónra, és igyekezett bábkirályságot létrehozni Skóciában. Testvéreim, látnunk kellett volna, hogy mi készül! Túl sok befolyásos lordunk volt hajlandó Edward oldalára állni angol címek és földek reményében. De aki az ördöggel cimborál, annak fizetnie kell! Mi kezdettől tudtuk, hogy a drágalátos Edward királyunk mire készül. Láttuk, mi történt Walesszel! 1282-ben, miután Edward legyőzte Llewelyn herceg felkelését, őt magát pedig meggyilkoltatta, Walest Angliához csatolták. Engedjük-e, hogy felettünk is ilyen győzelmet arasson ez a király? Soha! Az emberek harcolni fognak a koronáért; a király azt hiheti, hogy megvásárolhatja a skótokat, de nem tudja, hogy van egy ember közöttünk, akit ők törvényen kívülinek mondanak, és akit nem érdekel a saját boldogulása, csak egy dolog: országa szabadsága.

- Iszunk hát William Wallace-ra, testvérem? - vágott közbe Arryn.

John felé fordult.

Közel egyidősek voltak, és hasonló termetűek. Kék szemükben ugyanaz a tűz égett. Családjukban az összes férfi hasonló vonásokkal büszkélkedhetett, beleértve a hollófekete, hullámos hajat is. Johnnak |ó humorérzéke volt, és szerette a színpadiasságot. William Wallace-uak esküdött hűséget, és mint Wallace, ő is megfogadta, hogy megszabadítják az országot az angol királytól, vagy meghalnak.

- Arryn! - kiáltotta John, miközben felé fordult. - Testvérem! - felugrott az asztaltól és Arryn felé indult. Szorosan átölelték egymást.

- Ihatunk William Wallace-ra, de akár rád is! Fogadd elismerésem! Fényes győzelmet arattál!

- A győzelem nem teljes. A patkány elmenekült a csapdából, így csak kis időre lehet nyugtunk.

John fürkészően tekintett rá.

- De elfoglaltad Darrow kastélyát - mondta jelentőségteljesen. Arryn már éppen ki akarta javítani, hogy elmondja, Darrow csak a menyegző után vált volna a vár urává, ekkor azonban eszébe jutott Kyra figyelmeztetése arról, hogy a várakat királyok adományozzák kényük-kedvük szerint.

- És Darrow asszonyát - tette hozzá halkabban John, miközben mosoly jelent meg a szája szélén. - Remélem, jövetelem nem rosszul időzített, de csak útközben tudtam meg, hogy itt vagy.

- Soha sem titkoltam a szándékaimat - mondta Arryn. - Tényleg, miért jöttél utánam? Részt akarsz venni ebben az egészben? Merre halad Wallace?

John szája széles mosolyra húzódott.

- Éppen ezért jöttem. Embereket toborzok, hogy igazi csatát vív hassunk az angolokkal - mondta, majd visszaült az asztal végéhez.

- Igazi csatát? Csak nem egy angol sereg tart errefelé?

- Pontosan. Miután William megölte Heselriget, nem volt vissza

út.

- Azt hallottam, hogy William Wallacc az ágyából rángatta ki bitangot, és úgy vágta el a torkát! - mondta Miller kapitány élvezeti tel.

Arryn csodálkozva nézett a fiatal katonára, akit kis híján börtönbe vetettek, de éppen úgy fel is koncolhatták volna az ostrom közben. Miller megköszörülte a torkát:

- Kinsey Darrow soha nem volt a parancsolóm! - mondta. - Mindig is az úrhölgyet szolgáltam, de... - Hangja elhalkult.

- Fiatalember! Hajlandó vagy-e egy törvényen kívülivel harcba szállni Skóciáért? Elég elszánt vagy-e ahhoz, hogy az angolok ellen] indulj?

- Igen, uram!

- Ma reggel még ellenem harcolt - mondta Arryn, és közelebb lépett a kapitányhoz. Gyanakodva méregette. - Miller kapitány! Hogyan is bízhatnánk meg benne?

- Az ifjú azt mondja, ami a szívében lakozik! - vágott közbe a v papja. A terem közepére lépett. - Tyler, Justin, Joshua, Julián, Con és a többiek nem kívánnak itt tovább szolgálni. Ha William Wallace úgy dönt, hogy az angol támadók ellen hadsereget szervez, ők az elsők között fognak harcolni.

Arryn kétkedve vonta össze a szemöldökét, és karját keresztbefon ta mellén. - Aki az angol királlyal szembeszáll, arra biztos halál vár ha fogságba esik.

- Uram! Tisztában vagyunk azzal, hogy egyes királyok és talp nyalóik milyen kegyetlenségekre képesek! - mondta Tyler. - Alkalmunk volt látni az angolok tevékenységét.

- Ne álltassátok magatokat, hogy olyan vezéretek lesz, aki nem áll bosszút a bűnösökön! - figyelmeztetett Arryn. - Amit Wallace-ről hallottatok, az mind igaz. Nem ő kezdte a háborút az angolokkal megölték a feleségét és a testvérét, mert nem hódoltak be egy idege hercegnek. Mindenkit meggyilkoltak, aki segítséget mert nyújtani nekik, még a gyerekeket és az asszonyokat is. De akik ezt a háború elkezdték, jobb lesz, ha vigyáznak... a vége szörnyű lehet.

- Testvérem! - kiáltott fel John. - Ez azt jelenti, hogy magad mögö**tt** hagyod ezt a csodálatos birtokot és ott harcolsz Skóciáért, ahol szükség van rád?

- Kételkedtél valaha ebben? - kérdezte Arryn.

Az unokatestvére elvigyorodott és megrázta a fejét.

- William Wallace nem tanult tábornok, mint sokan a király seredében, azonban ismeri ezt a vidéket. Harcolt és győzött. Azonban tisztában van azzal, ahhoz, hogy teljesen lerázzuk magunkról az angol igát, több kell az eddigieknél. Már türelmetlenül várja, hogy találkozhasson veled!

- Igyunk arra, hogy William Wallace végül sikerrel jár! - kiáltotta Arryn.

Unokatestvére felvonta a szemöldökét. Aztán rájött, hogy Arryn senkiben sem bízik a teremben.

- William Wallace egészségére! - mondta.

- Igyunk a szabad Skóciára! - kiáltotta Arryn.

Gaston eközben poharakban és fémkupákban bort és sört hozott a nagyterembe. Vajon mennyire vették komolyan a védők azt, amit mondtak? Arryn elgondolkodott. Vajon ezek az emberek tényleg Darrow ellenségei? Könnyen elképzelhető, ha abból indul ki, hogy ő maga mennyire gyűlöli, és hogy ebben a háborúban az emberek gyakran válnak árulóvá. És minél gazdagabb vagy hatalmasabb valaki, annál több vesztenivalója van, ha a király ellen fordul.

Gondolatait azonban megtartotta magának, és elhatározta, hogy élvezni fogja a mulatságot. Emberei, azok, akik Johnnal jöttek, és azok, Beik nemrég még ellene harcoltak, kinyilvánították, hogy ugyanúgy szereretik Skóciát, mint bármelyik felkelő. Nekiláttak elfogyasztani az italokat, amiket a pincéből hoztak fel. Arryn éltette a jövőt, Wallace-t, a halott skót királyokat, és az eljövendőket. Patakokban folyt a hűs nedü.

- Éljen minden törvényen kívüli! - kiáltotta a pap. Arryn ránézett a papra.

Igen, atyám, éljen minden törvényen kívüli, aki a becsületért és i szabadságért kel harcra!

- Éljen Lady Kyra! - kiáltotta valaki. A teremben hirtelen csend támadt.

Nyugtalanító csend. Azok, akik gyűlölték Darrow-t, nem viseltetek haraggal az úrnő iránt. Azonban mindenki tisztában volt azzal, Darrrow számára Kyra gazdagsága tette lehetővé mindazokat a gaztetteket, amiket a határvidéken a király nevében elkövetett... és rácaim úrnőjének nevében.

Arryn mindegyik embere tudta, mi történt a birtokával, a vagyonával és a feleségével. Senki nem kételkedett abban, hogy Arryn kész elvenni Darrow várát és menyasszonyát.

Az emberek választ várva néztek rá. Persze néhányan, mint Corgan atya és a fiatal Miller kapitány, most hirtelen elgondolkodtak, szégyenkezve kellett bevallaniuk maguknak, hogy ilyen rövid idő alatt készek lettek elárulni őt, és az ellenség oldalára állni.

Elmosolyodott, felemelte kupáját, meghajtotta fejét, és azt mondta:

- Úgy van, éljen Kyra úrnő!

Erre aztán a durva modorú, harcedzett férfiak kedve is megjött.

„Jöttem, láttam, győztem" - gondolta. - A győzelem jutalma. Meg kell ragadnia. Megküzdöttek érte... Megküzdött érte.

A nőtől azonban felforrt a vére. Bosszú. A győzelem már üresnek tetszett. Mennyivel könnyebb lett volna, ha egy szolgalelkű nőcske lenne, vagy egy reszkető kislány! Igen! Akkor képes lenne rá! Képes lenne bántani! De...

Szégyent érzett és dühöt. Bosszantotta, hogy nem tudta megtenni. Még nem fogta föl, hogy akarja a lányt. Az ellensége... és ő nagyon szerette a feleségét. Alessandra még mindig ott volt az álmaiban. Látta az arcát...

Hallotta a sikolyát...

És mégis...

Kínzó vágyat érzett, hogy visszatérjen a toronyszobába.

Mégsem fogja megtenni. Még nem. Nappal volt. Sok mindent kell elintéznie. Már így is épp eleget foglalkozott vele. És a lány bizonyára arról álmodozik, hogyan fogják majd felakasztani és kibelezni őt, ha elfogják.

Hagyjuk egy ideig magára toronyszobájában - gondolta.

Gúnyolódás, hunázás, vidámság és az erkölcstelen viccek, mind érthetőek, hisz emberei harcosok, törvényen kívüliek, és most övék dicsőség és a győzelem. Éppen arra a zsákmányra vártak, amit a vári nyújtani tudott nekik. Azonban úgy tűnik, hogy a védők átallnak. Hogyan fordulhattak el ilyen gyorsan az úrnőjüktől?

Arryn magán érezte a pap tekintetét, így a csuhás felé fordult. Corrigan bátran nézett a szemébe.

- Nézd csak, fiam! - mondta Corrigan. - Tegnap még harcoltak, ma azonban egymást átkarolva mulatnak.

- Ilyen az ital, atyám! És mi jól tudjuk, ez a bajtársiasság hogyan múlik el másnap.

- Á, Sir Arryn! Nehéz úgy élni, hogy mindig azon kell gondolkodni, kiben bízhat meg az ember.

- Atyám! Én nem töprengek hiábavaló dolgokon. Ez a helyzet azonban fölöttébb különös: a hirtelen változás valódi lenne? Nem is átkoz el minket, amiért lerohantuk a várat? - kérdezte Arryn.

A pap sokáig fürkészte a férfit, majd így szólt: - Nem, uram, nem átkozlak el benneteket.

- Akkor most meg kell kérdeznem valamit, de őszinte választ várok. Ön tényleg skótnak, és az angol király ellenségének vallja magát?

A pap rámosolygott:

- Én írnek vallom magam, és szívemből gyűlölöm az angol királyt.

- És mi a helyzet az úrnőjével? - kérdezte, miközben letette a kupáját, karját keresztbe fonta a mellén, és büszkén megállt a pap előtt.

Nem érez sajnálatot az ártatlanok iránt? Nem érez haragot azért, amit itt tettünk ellene? Elfoglaltuk a várat és fogságban tartjuk az úrhölgyet. Nem az lenne az ön feladata, hogy megvédelmezze őt a magunkfajtától?

A pap újra végigmérte.

- A hölgy elég erős, hogy megvédje magát. És... semmit nem mondott?

- Sok mindent mondott. Pontosan mire gondol?

- Nem az én dolgom, hogy helyette beszéljek, uram.

- Biztos vagyok benne, hogy ön nem fogja vissza magát, ha a helyzet úgy kívánja - mondta Arryn szárazon.

- Ahogy mondod, fiam. Valószínűleg. De áruld el: mik a szándékaid, ha elhagyod a várat? Felégeted a környékkel együtt, hogy ha Darrow visszatér, semmije ne maradjon?

- Még nem döntöttem, de Seacairn mindig kedves volt a számomra.

- Az úrhölgyet nem veted a lángok martalékául, ugye?

- Soha nem is akartam.

- Még bosszúból sem?

- Még abból sem.

A pap végigmérte, majd megvonta a vállát:

- Talán van jobb módszer is, hogy megbüntesd Lord Darrow-t.

- Nincsen nagyobb büntetés a halálnál.

- Talán egy házasság.

- Hogyan?

- Ha nőül vennéd Lady Kyrát, az távol tartaná Darrow-t ezektől földektől.

- Atyám, nekem már volt feleségem.

- Igen, tudom. Azt is tudom, mi történt vele.

- Nem akarok másik asszonyt.

- De nem akarod bosszúból kivégezni, ugye?

- Nem ismer még, atyám!

- Hiszem, hogy ismerlek, fiam. Én élő embereket látok itt, akik, ha Darrow lett volna a hódító, már nem lennének köztünk. Ne nézz; így rám, a kegyelem nem gyengeség, erősebbé teszi az embert. Még mindig nem érted? Vedd el azt, akit Darrow-nak szántak! Akkor nem lesz képes a vagyonát tovább gyarapítani, és embereket gyűjteni. Ő király egyik kedvenc bárója, és az is biztos, hogy a király újra talál majd neki valakit, azonban akkora kincset, mint Lady Kyra, nehéz találni. A gazdag lányoknak gyakran krumpliorruk, óriási hátsó fertályuk vagy kancsal szemük van - esetleg olyan öregek, mint az országút. Ha tényleg bosszút akarsz állni, akkor vedd feleségül!

Arryn úgy érezte, mintha orgyilkosságról beszélgettek volna, azonban meg kell hagyni, volt igazság abban, amit a pap mondott. Ezt azonban ő sosem lesz képes elfogadni. Azonban meggyilkolni sem lesz képes a lányt. Ha Isten úgy akarja, akkor nagyvonalú lesz. Nem hagyja el a lányt, de legyen átkozott, ha feleségül veszi.

- Azok után, amit itt elkövettünk, egy éjszakát követelni egy dolog, azonban feleségül venni az ellenséget, már más. És most, ha megbocsát, magára hagyom újsütetű barátainkkal, akik esetleg hűségesek lesznek. Most dolgom van. A holnapi nap éppen olyan könnyen virradhat harcra, mint békességre.

- Isten óvjon! - mondta a pap.

Arryn biccentett, és elindult kifelé a teremből. Meglátva unokatestvérét, neki is búcsút intett.

John otthagyta a társaságot, és csatlakozott hozzá.

- Lovagoljunk ki, beszélnünk kell!

Nem sokkal később már a kapun kívül lovagoltak észak felé, néha hátrapillantva a várra.

- Azért mégiscsak fényes győzelmet arattál, Arryn! - mondta John.

- Ha elég erősek leszünk meg is tartani a várat, akkor igen.

- Edward valószínűleg hamarosan itt lesz. De ez alkalommal megmutatjuk!

- Edwardnak képzett íjászai vannak. Nehézlovasság. Gyalogosai, akik; már bizonyítottak Franciaországban és Walesben. Nekünk pedig Csak egy csapat szedett-vedett, és néha megbízhatatlan szabadságharcosunk, földművesünk, meg persze néhány báró, akiknek nem nagyon fűlik a foguk ahhoz, hogy az árral szembe ússzanak. Ha van rá esélyünk, hogy csatát nyerjünk, akkor mellettünk lesznek, azonban ha a király kerekedik fölül, akkor mindenre meg fognak esküdni, hogy végig mellette álltak, és ennek megfelelően fognak cselekedni is.

- Néhányan tényleg köpönyegforgatók - értett egyet John. - De - tette hozzá némi izgatottsággal a hangjában - láthatod, mire vagyunk képesek. Tanultunk a berwicki mészárlásból és a dunbari csőcselék hibájába sem fogunk esni. Sokan kitűntek a harcokban bátorságukkal.

Arryn hitetlenkedve húzta fel a szemöldökét, aztán kétkedve megrázta a fejét.

- A legtehetségesebb katonánk Róbert Bruce, aki viszont abban reménykedik, ha hűséges marad Edwardhoz, ő lesz király. Felkelésünk igazi vezetője, William Wallace pedig még mindig John Balliolt tartja királyának. John, amíg a skótok nem fognak össze, képtelenek leszünk kivívni a szabadságot.

John elmosolyodott. - Láthatod, hogy sok ember gyülekezik. Wallace és De Moray készek egyesíteni seregüket. Wallace arra kér, csatlakozz hozzá. Tudnál vele két héten belül találkozni a selkirki erdőben?

- Ennek semmi akadálya, azonban óvatosnak kell lennünk.

- Kedves unokatestvérem! Tudom, hogy sok olyan embert hagyunk életben, akiben nem bízhatunk meg. Jobban fogok vigyázni arra, amit mondok, kiváltképp, mióta Wallace-t halálhozóként emlegetik.

- Nem ez a fontos! De nézd csak! Ott jön Jay MacDonald.

Jay, nagy szürke kancáját nyereg nélkül megülve vágtatott egyenesen feléjük.

- Arryn! Arryn! Darrow néhány emberét látták a kastély felé tartani, utánpótlást szállító szekerekkel!

- Darrow köztük van?

Jay megrázta a fejét. - Attól félek, nincs, de nagyon meg vannak pakolva élelemmel, fegyverekkel és söröshordókkal.

- Akkor üdvözölnünk kell őket, nemde?

- Igen, az embereink készen állnak. De nem gondolod, hogy csapdát állíthatnánk nekik a várban? - kezdte Jay.

- Lehet, hogy ők is valami ilyesmire készülnek - mormolta Jo.

- Ezt hogy érted?

- Trójai faló - szólt Arryn. - Talán már tudják, hogy elfoglaltuk várat. Az utánpótlást szállító kocsikon felfegyverzett katonák is hétnek. A legjobb az lenne, ha ott a fák között csapdát állítanánk n kik. Ott nem számítanak ránk, és kellő fedezék áll a rendelkezésűn! re, ha mégis csapda lenne. Jay, lovagolj vissza, és készítsd fel az e berekét; remélem, a sok páncél lelassítja őket. Az íjászokat jól szereld fel. John, te gyere velem, keressünk helyet a támadáshoz.

Isten óvjon, mondta Corrigan atya. Talán számított arra, hogy meg támadják a várat, vagy sejtette, hogy Darrow emberei visszatérnek esetleg az éjszakában rájuk leselkedő veszélytől akarta megvédeni?!

Egy gyönyörű asszonytól, aki a legveszélyesebb ellensége lehet?]

- Arryn! - kiáltotta Jay megállítva a lovát. - Mi legyen azokkal védőkkel, akik azt állítják, hogy a mi oldalunkon állnak?

Arryn habozott.

- Hadd jöjjenek velünk. Ha nem támadnak az ellenségre, azonnal vágjátok le őket.

- Úgy lesz!

Megfordította kancáját és a vár felé ügetett.

Arryn Johnra pillantott, majd együtt a fák félé lovagoltak.

Kyra felébredt.

A nagy ágyon feküdt, amelyet finom vászon és szőrme borított. Meg fordult, mert eszébe jutott, hogy a férfi talán ott fekszik mellette. De nem volt ott.

A tűzbe bámult, a parázsba. Arryn azt mondta, ne keljen fel. Hirtelen megborzongott. Csak nem fog hallgatni rá?! A férfi kezében van az élete, emlékeztette magát. Halálra volt réműlve. De még nem ölte meg. Még nem... És nem is akarja megtenni. Legalábbis azt mondta. De...

Ez... Hogyan történhetett meg? Az érvei, az ellenkezése, a nyeglesége és pimaszsága, semmi sem segített. Hazugságai és frivol kijelentései csak felizgatták a férfit, és felgyorsították az eseményeket.

Szinte beleszédült!

Aztán...

Aztán megszűnt az érzés.

Bolondság!

Mi értelme lett volna?

Most már soha sem tudja meg, mert nem állt ellen. Nem! Ez nem ilyen egyszerű; semmit sem adott neki; de nem is tiltakozott.

Nem tudott gondolkodni, és nem tudott másra sem gondolni. Megbántottnak érezte magát és dühösnek... és... Istenhez és Szűz Máriához imádkozott, hogy ne kelljen feleségül mennie Darrow-hoz, hogy soha ne kelljen teljesíteni kívánságait, és hogy soha ne kelljen hazudnia, ha átöleli. így azonban legalább nem kell ártatlanságot és tudatlanságot színlelnie Kinsey karjai közt. Könnyek gyűltek a szemébe. Egyre jobban haragudott magára. A siránkozás nem segít! Az élete darabokra hullott. Talán ki tudná használni a helyzetet a maga javára.

Elmélázott, hogy vajon a betolakodó hogyan reagálna, ha megtudná, igazából mit érez Kinsey iránt.

Valahogyan ki kellene használnia a helyzetet, hogy elkerülje a házasságot. A Szűzhöz imádkozott, és Arryn jelent meg. Úgy látszik, a Szűznek különös humorérzéke van.

- Most ez mit jelent? - suttogta az égieknek, akik így megtréfálták.

Ellépett az ágytól, és hirtelen elhatározta, hogy megszabadul annak a nyomaitól, amit megváltoztatni már úgysem tud. A kádhoz sétált és megmártózott a vízben. Felszisszent, mikor megérezte, hogy mennyire kihűlt. A fogai összekoccantak a didergéstől. A bőre libabőrös lett, de nem érdekelte. Elszántan sikálta bőrét.

Az ajtó egyszer csak kinyílt. Megborzongott a félelemtől, attól, hogy visszajön és mégis beteljesíti bosszúját, ahogy embereinek is mondta: *Kihasználjuk, és eldobjuk. O Kinsey Darrow asszonya.*

- Úrnőm!

Ingrid volt, aki a nevét kiáltozva rohant be a szobába, és Kyrára borult, dundi karjait a válla köré fonta, és ügyet sem vetve arra, hogy vizes lesz, szorosan átölelte.

- Megöltem volna, ha lett volna rá lehetőségein! A kegyetlen barbár. Megverte, megfenyegette, hogy megöli? - Nyelt egyet, egy pillanatra abbahagyta a beszédet. - Máglyára akarja vetni? Ó, úrnőm, bárcsak tudnék segíteni! Megsérült? Látom, az arca sértetlen. De ki is lenne képes egy ilyen gyönyörű arcot elcsúfítani? Nem, nem...

- Ingrid, jól vagyok.

Ingrid hátrébb húzódott, szemei elkerekedtek:

- Nem vágta meg... nem korbácsolta meg... nem ütötte?

- Nem, Ingrid, nem sérültem meg.

- Akkor is... - A hangja elhalkult. - Akkor is meg kell ölnünk!

- Megölni? - ismételte Kyra. Neki lett volna a legtöbb oka rá. De különös módon, bár arra vágyott, hogy oda küldje, ahová való - a pokolba - nem kívánta a halálát.

- Ingrid, megőrültél? Ha megöljük is, még több tucat embere marad itt a várban.

- De a büszkeség, úrnőm! Ezek bűnözők, alantas emberek, akik megtagadják a királyt, gyilkolnak és fosztogatnak... - Ingrid tovább ecsetelte, hogy támadóik mi minden szörnyűséget követtek el életük során, Kyra azonban félbeszakította.

- Bocsáss meg, Ingrid, de nem akarok meghalni - mondta Kyra, majd egy pillanatra elhallgatott. Miután Kinsey elment, ő a kápolnába rohant, és azt kívánta, bárcsak meghalna, mintsem Darrow felesége legyen. De a törvényen kívüli megszálló ezt nem tudhatta.

Kirázta a hideg, mikor arra gondolt, mi lenne Darrow reakciója a ma itt történtekre. Ha tudná, hogy a skót érte jött Seacairnbe, és el-B foglalta a várat és magáévá tette őt is.

Darrow megölné őt. A skótnak igaza van: Darrow őrjöngene, ha megtudná, hogy csak „használtan" lehetne az övé... és hogy ráadásul a legnagyobb ellensége... Gyakran mutatta ki, mennyire gyűlöli, azonban tudta, hogy egyben kívánja is. Minden ravaszságát, a rangját, az egyházat, papját, mindent felhasznált arra, hogy távol tartsa magától. Vajon még most is kívánná, vagy az, hogy egy másik férfival volt, megváltoztatná? Kinseyre vallana, ha valamilyen módon kioltaná az életét, azt színlelve, hogy megőrült és haragjában fojtotta meg, majd a király lábai elé vetné magát kegyelemért könyörögve... Isten tudja! Talán a király megkegyelmez neki, és a gyilkosságért cserébe megkapja a címét és a földjeit.

- Nem lesz értelme tovább élni, ha ezek a pogányok elfoglalják földjeinket! - szipogott Ingrid.

- Ez az ő földjük. És az anyámé is volt - mondta gyengéden. Most még védi is őket! - Adj egy törülközőt, kérlek!

Ingrid odaadta, és Kyra magára tekerte a fürdőlepedőt. A tűzhöz ment, de a láng alig pislákolt, így csak keveset melegített. A tűz felé nyújtotta kezét, hogy jobban érezze a meleget.

- Mi történik odalent? - kérdezte, és szembefordult szolgálóleányával. - Mi lett az emberekkel? Úgy tudom, sokan meghaltak. De mi van Tyler kapitánnyal és Corrigan atyával? - Kicsit habozott. - Megölték őket? Ingrid megint szipogott.

Nem, hölgyem! Átálltak az ellenséghez. Karöltve mulatoztak tegnap este a nagyteremben. Azok, akik életben maradtak, most együtt vannak a haramiákkal, akik ránk támadtak.

De életben vannak?

Élnek a nyomorultak!

Ingrid, nem akartam a halálukat.

Elárulták önt!

- Én parancsoltam meg nekik, hogy adják meg magukat. Remélem, el tudok menekülni, mielőtt elérik a kápolnát... de nem volt rá lehetőség. Senki nem árult el. Csupán azt teszik, amit parancsoltam

nekik.

- Ön túlságosan elnéző.

Az igazság nem elnéző - mondta. - Az élet értékesebb, mint sokan hiszik.

- De úrnőm, mit fog mondani Lord Darrow? - kérdezte Ingrid aggodalommal a hangjában.

- Nem tudom. De mondd, mi történik odalent? Már jóval elmúlt dél.

- Talán megint minden a régi lesz! - sóhajtott fel Ingrid. Körülnézett, mintha attól félne, hogy a falon keresztül kihallgathatja valaki.

Kiabálás és zűrzavar volt odalent. Az emberek felfegyverkeztek, és kirohantak a kapun. Néhányan lóra pattantak. Valami biztosan történni fog. Remélem, Lord Darrow jön, hogy kiszabadítsa önt, úrnőm!

- Hogyan?

- Biztos vagyok benne, hogy az őrök láttak valamit... nagy mozgolódás volt a várudvaron. Mi más történhetett volna, minthogy a lord visszatért, hogy kiszabadítsa?

Kinsey! Figyelmeztette a törvényen kívülit, mi lesz a sorsa, ha elfogják. Azt azonban nem gondolta, hogy ilyen hamar megtörténhet! Talán ő az, talán nem. De nem valószínű, hogy Kinsey dühöngve fékeveszetten rohan, hogy megmentse.

Meg kell tudnia, mi történt! Ingridre nézett, majd megfordult. A szekrényben talált egy nadrágot és egy inget. Elég nagyok voltak, de mit számított most ez? Gyorsan felöltözött, és a tarkójánál összefogta haját.

- Mit csinál, úrnőm? Körül kell néznem!

- Őr áll az ajtónál.

- Hmm... hát még erre is van emberük! - mormolta. - De biztosan nem a legjobb emberükkel őriztetnek. Gyere ide, segíts!

Az ágyhoz szaladt, és párnákat tolt a lepedő alá. A hosszú halomra végül szőrméket borított.

- így, most pedig hívd be az ajtónállót, hogy élessze fel a tüzet. És mondogasd neki, hogy maradjon csendben, mert alszom, és pihennem kell, amíg Sir Arryn vissza nem tér.

- 0, asszonyom, én nem vagyok képes erre!

- Meg kell tenned. Most odamegyek az ajtóhoz, és lassan kinyítom. Látod?

Ingrid még mindig félt. Kyra kinyitotta az ajtót, és mögé bújt.

- Mit kíván, asszonyom? - hallotta a férfit.

- Kialudt a tűz. Az úrnő alszik, de láttam, hogy vacog a hidegtő Fel kell élesztened a tüzet; Sir Arryn nem akar beteg és szipogó társaságot, ha visszajön.

Annak ellenére, hogy mennyire tiltakozott, egész jól csinálta. A férfi, aki bejött, hórihorgas volt, és egy kicsit bicegett; Kyra arra gondolt, a harcban sebesülhetett meg. Nem úgy nézett ki, mint azok a tör vényen kívüliek, akiket eddig látott. Vonásai komolyak, szeme szomorú és barna, mint a haja. Csaknem megsajnálta, hogy bajba sodorja.

Kilépett a szobából és elindult lefelé a lépcsőn. Azonban a bástya kijáratánál két katona őrködött. Az ajkába harapott, és azt mérlegelte, mennyi esélye van arra, hogy elillanjon mellettük.

A toronyból talán többet láthat.

Lefelé kellene elindulnia...

Mégis megfordult és felfelé szaladt. Pedig arra nem tud elmenekülni... Hacsak nem ugrik a folyóba.

6. fejezet

Arryn felmászott egy tölgyfára, és onnan figyelt. Emberei elfoglalták Állásaikat a fák között. Arryn tudta, hogy ez jó hely, szét lehet szoródni, és nehéz megállapítani a katonák számát. Nem vesztegette az időt, meg akarta szerezni a szekereket. De csak abban az esetben, N...

Az emberei is el tudnak, rejtőzni az erdőben. Arryn - kiáltott Patrick egy magasabb ágról. Igen, Patrick!

- Lehet, hogy csak húsz perc múlva érnek ide. Eltört az egyik kerék, azért nem tudnak gyorsabban jönni.

Hányan vannak?

- Húszan vagy harmincan. Van egy nagy fedett szekér is, lehet, hogy abban is katonák vannak.

Utasítsam az íjászainkat, hogy nyílzáporral fogadják őket? - kérdezte John egy másik fán ülve.

Nem, lehetőséget adunk nekik arra, hogy tegyék le fegyvereiket. Több foglyunk lesz, mint saját emberünk - jegyezte meg John. Igen, és figyelnünk kell, hogy mit csinálnak az új cimboráink! - mondta Arryn halkan Tylerre és a többi emberre gondolva a várból, szádékosan gyűjtötte össze őket egy csoportba, hogy könnyebben szemmel lehessen tartani őket. A csoport közelében íjászok voltak, un a az esetre, ha a csoportból valaki meggondolná magát.

- Arryn! - szólt Jay az útról. Igen?

- És ha menekülnünk kell?

- Akkor megtesszük. De... de...

De mi?

Mi lesz Lady Kyrával?

- Megmenti a vőlegénye. Itt akarod hagyni?

Arryn összevonta a szemöldökét, furcsa feszültséget érzett. Nem akarta elveszíteni ezt a csatát, mert a várban is voltak emberei. Az előre megbeszélt jel, egy égő nyílvessző figyelmeztetni fogja őket a veszélyre. És mégis...

- Tyler! Tyler Miller.

- Igen, Sir Arryn?

- Te és Ragnor lovagoljatok gyorsan vissza a várba, és hozzátok ide Lady Kyrát.

- Igen, uram!

Vajon helyesen cselekszik? Ha Tyler bajt okoz...

Ragnor ott lesz vele. Most, a csata előtt küldi el az egyik legjobb emberét. De lehet, hogy ez most fontosabb.

Úgy tünt, Ragnor is ezen a véleményen van. Leugrott a bakról, fa emelte kezét, bólintott, és felült a lovára.

Arryn felnézett az égre. A nap lemenőben volt.

- Jönnek! - kiáltott Patrick.

Arryn is hallotta a lovak nyihogását, a normann francia szavakat, Az itteni emberek között még mindig ez volt az elfogadott nyelv. Könnyedén csevegtek. Még ha ez csapda is, biztos, ők nem számítanak arra, hogy meglephetik csapatukat.

Arryn egyensúlyozva az ágon, várta közeledésüket. Mikor odaértek, rájuk köszönt:

- *Bon soir!*

Vezérükön kúp alakú sisak volt nyitott rostéllyal. A férfi megállította lovát, és szétnézett az erdőben, keresve azt az embert, aki megszólította.

- Jó estét, uraim! - kiáltott Arryn. - Be vannak kerítve, de életben hagyjuk önöket, ha ideadják nekünk az értékeiket.

- Zsiványok! Átkozott skót zsiványok! - kiabálta az egyik angol, kirántva kardját.

- Tegyék le fegyvereiket!

- Adjuk meg magunkat? - üvöltött a vezér, és nevetni kezdett, végigpásztázva tekintetével a fákon ülő skótokat. - Egy csapat zsiványnak, akik nemsokára a keselyűk martalékává válnak?

- Ön most kinevet minket, mylord. De figyelmeztetnem kell, hogy én foglaltam el a várat. Darrow is itt van? - kérdezte Arryn.

A sisakos szeme összeszűkült. - Mylord Darrow nincs itt velünk, de nagyon elégedett lesz, ha meglátja önt felnyársalva és tűz fölött forgatva.

- Ez Graham! - mondta az egyik angol, felismerve Arrynt.

- Nem csak egy Graham, kedves uraim. Ketten vagyunk

Irahamek! - kiáltotta John dörgő hangon. - És meglátjuk, ki fog égni ez alkalommal!

Fegyverbe! - üvöltötte az angol. John Arrynra nézett, Arryn intett. Íjászok! - kiáltott John. még mielőtt az angolok kihúzták volna kardjaikat, nyílzápor söpört végig a sötétedő égen. Az emberek üvöltöttek dühükben... Most! - kiáltotta Arryn. A skótok egyenként ugrottak le az angol katonákra, megbontva soraikat. Az angolok a nyilaktól megtizedelve próbáltak ellentámadásba lendülni. Képzettek voltak és fegyelmezettek; jött az erősítés is a fedett szekérből. Arryn örült, hogy katonáin nincs páncél, így gyorsabban tudtak mozogni, manőverezni; emberei megtanulták, hol van az angol páncélok gyengesége: a nyaknál, hónaljban az oldalukon.

Arryn két hatalmas, magabiztos, de a páncél miatt mozgásukban akadályozott fickóval harcolt; magabiztosságuk gyorsan elillant,

.....kor elérte őket fürge kardja. Amikor a második is a földre zuhant,

Anyu megfordult, és köszönetképpen odabiccentett Johnnak, aki megállította a harmadik angolt a háta mögött. Látta, hogy a vezér közeledik hozzá. Ügyesen félreugrott, hogy a férfi a tölgyfának ütközöm, aztán gyorsan védekezni kezdett, amikor az angol megfordult, és hadonászni kezdett kardjával.

Még mindig megadhatják magukat - mondta Arryn hátraugorva.

A férfi üvöltve ismét megsuhintotta kardját. Ez azt jelenti, hogy nem adják fel? - kérdezte Arryn. A pokolba veled, átkozott barbár!

Ahogy gondolja - mondta Arryn, felemelte kardját, és megcélozta vele az angol torkát. A hencegő hang nélkül zuhant a földre. Arryn gyorsan félreállt, ismét felemelte kardját, de észrevette, hogy a .harcnak vége. Az emberek véresen feküdtek a sárban. Felnézett, és

meglátta Jayt. Egy angolt vonszolt, aki a lovához akart menekülni, hitnek bekötözte a vállán lévő sebet, de intett, hogy jól van.

A rryn végignézte az életben maradt katonákat. Többnyire az ő katonái voltak. A seacaimi várőrök sem fordultak ellene, amikor látták

, hogy az angolok túlerőben vannak.

Paladobogást hallva Arryn megfordult.

Uagnor és Tyler visszatért a csata színhelyére.

Arryn visszadugta kardját, és elindult hozzájuk.

- Arryn! Kyra elment.

- Elment?

- El - erősítette meg Ragnor. Arryn Tylerre nézett.

- Uram, esküszöm, hogy nem tudtam, és az őr sem! Arryn odahívta Johnt, hogy nézzenek utána a túlélőknek Odaszólt

Pictnek, a betanított harci ménnek, és az méltóságteljesen kilépett bokor mögül, ahol a férfi hagyta. Arryn ráült a hátára, combjaival kissé megnyomta az oldalát, és a vár felé vágtatott.

Kyrának nem volt tériszonya, szerette a magasságot. Bár apja nem sokkal születése után megkapta Seacairnt, Kyra sok időt töltött **Lon**donban. Ott sokszor ellátogatott a normann templomokhoz, sokat sétált a keskeny futóhidakon. Gyakran elment a Towerbc is, és szerető

nézni onnan a tájat. Szerette a stirlingi várat is, melyből gyönyörködhetett a hullámzó mezőkben, a távoli hegyekben.

Itt, Seacairnban is lenyűgöző volt a kilátás a kastély legmagasabb pontjáról: a végeláthatatlanul kanyargó folyó, a ragyogó, lélegzetei" állító naplemente. Késő délután is szépségesek voltak a termeszd színei: az égé, a vízé, a mezőké.

A mai este különösen szép volt. Kár, hogy nincs ideje, hogy élvezze ennek az egésznek a varázsát, csalóka békességét... Mert a torony tetején egy őr figyelte a környéket. Óvatosan, hogy ne csapjon zajt, Kyra megpróbálta kideríteni, hogy mi történik. Figyelte az utat, és furcsa félelmet érzett. A sűrű erdő mii att nem lehetett mindent látni, de a faágak között mozgást látott, azt hogy az emberek visszatérnek Seacairnbe, az utakat eltorlaszoló szel kereket... és sok holttestet.

A szíve összefacsarodott. Visszajött Kinsey, gondolta. Az erdő felől lovasok nyargaltak; elöl ketten, a többiek utánuk. *Kik azok?*

Az őr a falhoz sétált. Kyra halkan követte, kapaszkodva a falat **tar**tó pillérekbe. Kihajolt a fal fölött, hogy lásson valamit. Ha még fent lenne a nap... Istenem, kik jöhetnek? - Mylady!

A lány meglepődve sarkon fordult. Arryn egyik embere jött felé. Rémülten tapasztalta, hogy a fal mögötte van. Megpróbált felegyenesedni, megtartani magát.

Kétségbeesetten arra gondolt, hogy száz év alatt még senki sem hajolt ki ezen a falon. Ösztönösen előrenyúlt; a tégla szétmállott a kezében. Hirtelen megcsúszott, és lezuhant a falról.

A külső falról Arryn látta, hogy Kyra a vízbe zuhan, tökéletes ugrásnak bizonyult.

örült! - kiáltott a férfi, megzabolázva Pictet. Aztán megsarkantyúzta, és előrevágtatott; biztos volt benne, hogy a lány kitörte a nyakát**,** vagy ha nem, akkor lemerül, és meghal.

Arryn a külső fal mellett lovagolt a folyóhoz. Nem látta a lányt, G u yof Wick nézett ki a várból, és lefelé mutatott. Arryn látta, hová

Esett a lány; gyorsan lelökte köpenyét, kardját, és a vízbe ugrott.

A víz dermesztően hideg volt, mély és gyors, néhol vízinövényekkel tele. Olyan magasságból az ugrás után a lány könnyen beléjük gabalyodhatott, és csapdába eshetett. Meg is üthette magát, és el is ájuhatott...

Bolond! De ha meghal, meg is érdemli! - mondta magában Arryn dühösen, és rettegve. Vajon meg akarta ölni magát? Vagy olyan kétségbeesetten meg akarta találni Darrow-t, hogy még ilyen őrültségre képes?

Arryn nem találta a lányt. Többször lemerült, de sikertelenül; megírni akarta feladni.

Sejtette, hogy Ragnor és a többiek is beugrottak a vízbe, hogy megkeressék a szökevényt.

Kiabálást hallott a toronyból; Guy volt az. Arryn megfordult, és meglátta Kyrát, amint az a túlsó partra úszott. Néhány perc múlva zihálva, átázva kievickélt a partra. Furcsa férfiöltözéket viselt, amit bizonyára apja ruhásládájában talált. A ruha átázott és rátapadt. A lány ott állt vacogva, levegő után kapkodva.

Meglátta a férfit, és mozdulatlanná dermedt.

Abban a pillanatban Arryn meg akarta fojtani. Túl sok dac volt benne, és... túl sok szépség. Szemének csillogása, a benne visszatük**röződő** víz fénye. A ruha, mely tökéletes alakjára tapadt... még összegubancolódott haja is.

K yra futni kezdett, de az úszás a jéghideg vízben kifárasztotta, h o g ygyorsan utolérte, elkapta a szökevény karját, és mindketten a földre r e estek. A lány csuromvíz volt, remegett. A szemében mégis dac égett.

Hagyjon... hagyjon... - rimánkodott a lány lihegve.

- Hagynom kellene, hogy megölje magát! A lány a fejét rázta.

- Én nem akartam megölni magam! - kiabálta.

- Akkor bolod, hogy ilyen elképesztő dolgot művelt, Darrow kedvéért. Miért? Hogy figyelmeztesse? Mire? Hamarosan úgyis megtudja. Vagy csak meg akart szökni?

- Idióta! Nem állt szándékomban megölni magam.

- Darrow-hoz akart menni? - tört ki a férfi mérgesen.

- Nem!

- Hazudik! - Olyan dühös volt, hogy majdnem megütötte a lányt Hátrahúzódott, és rájött, hogy önmagára haragszik. Az ördögbe is miért törődik vele? Miért érez olyan megkönnyebbülést, csak azért mert a lány jól van?

Kyra még mindig reszketett, fogai vacogtak.

- Leestem! - kiáltott remegő hangon.

A férfi is érezte a kegyetlen hideget, de nem engedte el a lányt.

- *Leesett?* Ha nem Darrow-hoz ment, akkor miért futott?

- Az arca miatt!

A férfi meglepődve összevonta szemöldökét. - Lehet, hogy az arcom nem szép, de mégsem olyan ijesztő, hogy egy fiatal lány elszaladjon!

- Úgy nézett rám, mintha meg akarna ölni! A férfi nem válaszolt azonnal.

- Lehet - mondta végül.

Egyik embere csónakkal értük jött, és visszavitte őket a folyón át a várhoz. Ragnor Pictet vezetve közeledett feléjük. A férfi foga is vacogott.

- Úgy tűnik, jól van - mondta Arrynhoz fordulva.

- Igen - válaszolt amaz, és kisegítette Kyrát a csónakból. A lány nem tiltakozott, túl fáradtnak érezte magát hozzá.

-- Ön, mylady, mint egy macska, mindig a talpára esik - jegyezte meg Ragnor. - Darrow bolond, hogy elhagyta önt. Nem sok nő ugrana a vízbe szeretője miatt!

- Nem ugrottam, leestem, megkérdezheti az emberét! - csattant fel Kyra.

Arryn felültette Kyrát a lóra. - Vidd vissza a toronyba. Tegyél róla, hogy felmelegedjen. Én megnézem Darrow embereit.

- Várjon! - kiáltotta Kyra. Arryn visszafordult.

- Ön harcolt Darrow-val?

Sok embere holtan fekszik, hölgyem.

És ő nincs köztük? - kérdezte Kyra aggódó hangon.

Sajnos nincs.

Kyra leeresztette szempilláit, elrejtve tekintetét. Nem tűnt túl vidámnak a hír hallatán. És mégis... lány ajkai már kékültek. Vidd a kastélyba - mondta Arryn Ragnornak —, és te is szárítkozz meg.

Még a heréim is megfagytak! - morgott Ragnor, és megsarkantyúzta lovát.

Arryn szitkozódva felpattant Pictre; ő is fázott, és halálosan elfáradt.

De mennie kellett az erdőbe összeszedni a halottakat és ellátni a sebesülteket.

Azt mondják, ön megőrült! - mondta Ingrid méltatlankodva. - Hogy meg akarta ölni magát, és Boadicea királynőhöz hasonlítják, de ugyanilyen elszántan harcolt a rómaiak ellen.

Kyra nagy levegőt vett, de aztán mégsem szólt egy szót sem; már többször mondta Ingridnek, hogy nem akar végezni magával, és esze agában sincs hősködni.

Legyőzöttnek érezte magát, senki sem hitt neki.

Amikor az ütközetről kérdezte Ragnort, azt olvasta ki a férfi szeméből, azt feltételezi, hogy ő csak Darrow és emberei miatt aggódik.

Ragnor tényleg ezt gondolta.

Amikor Kyra meglátta Arrynt a folyóban, tudta, a férfi ismét győzött. De azt nem hitte volna el neki, hogy jobban aggódott amiatt, hogy Kinsey Darrow visszajön.

A kastélyban Kyra örült a gőzölgő meleg víznek, és azonnal belépett a kádba. Ingrid hozott forralt bort is.

Aztán beburkolózott egy nagy, hófehér fürdőlepedőbe, és a kandalló elé állt. Lentről hangokat hallott, evőeszköz csörgését. A lány kíváncsi volt arra, hol van Arryn. Őrültnek tartja, és végleg lemondott róla? Csak találgathatott.

- Mylady - mondta Ingrid határozottan. - Ne keresse többé Darrow-t.

- Ingrid, én leestem.

- Úrnőm... - kezdte Ingrid, de elhallgatott. - Lépteket hallok! - suttogta.

- Ki az?

- Sir Arryn!

- Ne félj, Ingrid, nem fog bántani - mondta Kyra, és azon gondolkodott, hogy nem mondott-e butaságot.

- Engem nem, de önt igen.

Kyra odament szobalányához, és megsimogatta az arcát.

- Jó vagy, és hűséges. Ne félj, nem esik bántódásom.

- Pedig biztos el lehetne valahogy menekülni! - mondta lngrid szenvedélyesen. Aztán tágra nyilt szemmel folytatta: - Nem mert mindjárt itt lesz, de éjszaka gondolkodni fogok, esküszöm, jön az igazság órája. Imádkozni fogok, de ne dobja el magától az életet, ez nagy bűn lenne, tudja.

Neki nem kell öngyilkosságon törni a fejét, gondolta Kyra. Darrow - vagy ez a skót - készségesen megteszik ezt a szívességet.

- Életben maradok, Ingrid. Mást nem tudok mondani. Nem akartam öngyilkos lenni, leestem.

- Úrnőm, Isten szereti önt! Olyan elszántan akart elmenekülni attól a brutális betolakodótól, hogy...

Ingrid elindult az ajtó felé, de megállt, visszafordult.

- De ha ismét olyan kétségbeesett lesz, mylady, vagy ha... - asszony egy kis csillogó pengéjű kést vett elő köpenye zsebéből, intett Kyrának, és a párna alá dugta.

- Ingrid, ne hagyd itt a kést.

- Szüksége lehet rá, mylady!

- Ingrid!

- Isten áldja, úrnőm, vigyázzon magára - mondta a szolgáló, és távozott.

Az ajtóhoz ment, de az kinyílt, még mielőtt odaért volna. Kyrát ismét elfogta a remegés. Tudta, hogy a hódító jött meg.

7. fejezet

Arryn tényleg visszajött, és kíváncsian megállt az ajtóban. Megfürdött, a külseje is megváltozott. Tiszta, kockás gyapjúszövet ruhát viselt. Fekete haja csillogott, arca frissen borotvált.

Amikor meglátta a férfit, Ingrid rettegve nézett rá. Vörös lett, mint a rák.

- Uram! - kiáltotta, és meghajolt.

Arryn néhány pillanatig nézte a szolgálót, azután Kyrához fordult.

- Mi lelte ezt az asszonyt? - kérdezte.

- Moccanni sem tud.

- Miért?

- Elállja az ajtót, uram, és nem tud kimenni.

Arryn odébb állt. Ingrid úgy kirepült, mintha ördögök szegődtek volna a nyomába. A férfi egy ideig figyelte, aztán bezárta az ajtót.

- Arra kíváncsi, hogy miért fél? Ön megtámadta a várat!

- Nem bántottam.

- Nem, de el akarta rabolni szegény lányt.

- Mert azt hittem, ön az.

- Engem akart? - kérdezte hűvös távolságtartással.

Arryn hosszasan nézte, aztán lassan, hátratett kézzel körbesétálta a lányt.

- Nem vagyok olyan biztos benne - mormogta.

- Ó!

- Ha ő ön lett volna, sokkal könnyebb lett volna megtenni... A lány lehajtotta fejét.

Arryn az ágy szélére ült és vetkőzni kezdett.

- Nos, hölgyem, hogyan akarta lemosni egy törvényen kívüli érintését, úgy, hogy a folyóba ugrott vagy hogy forró fürdőt vett?

- Talán mindkettővel. A legjobbat tettem, de azt hiszem, ezt nem lehet tökéletesen lemosni.

- Biztos vagyok benne, hogy próbálkozni fog. - Felállt és leoltotta a lámpát. A szoba sötétségbe borult, csak a parázs fénye világított.

A lány figyelte, ahogy a férfi letekeri magáról a kockás szövetet.

Nem volt kétsége afelől, hogy mi következik. Erőszak. Erőszak ismét.

Arryn azonban nem próbált közeledni. Nem is nézett rá.

Bebújt az ágyba és kinyújtózott. A lány nem mozdult. Arryn hallgatott, és Kyra majdnem biztos volt benne, hogy elaludt. Csak egy lépést tett, hogy megtudja, valóban alszik-e.

A férfi lehunyt szemmel megszólalt:

- Ha megpróbálja elhagyni a szobát, vagy kezet emel rám, meg fogja bánni.

Kyra meglepődve az ajkába harapott.

- Akkor mit tegyek? Álljak itt egész éjszaka?

- Ha úgy tetszik.

- Tehetem azt, ami *tetszik?*

A férfi kinyitotta szemét és a lányra szegezte tekintetét.

- Idefekhet. Elég nagy az ágy.

- Valóban, de jobb lenne, ha még nagyobb lenne.

A lány a vállára vetette törülközőjét, és a tűzhöz indult. Ráfeküdt a nagy szőrmeszőnyegre, de nyomban meg is bánta, mert eszébe jutott, először *itt* történt meg a dolog előző este. Nem tudta, hogy a hidegtől reszket, vagy attól az érzéstől, hogy nem számít, a szoba melyik sarkában tartózkodik, mindig vele van.

Lassan telt az idő. A férfi elaludt. Kyra kinyitotta a szemét, és az alvót nézte. Bizonyára nagyon kimerült. Kilovagolt az erdőből az embereivel. A gyalogos katonák követték. Keményen harcolt aznap.

Azokkal is harcolt, akik maguk is elfoglalták volna a várat, ha Arryn nem tette volna meg.

És vele is foglalkozott.

Nagyon kimerültnek kell lennie. Bizonyára mélyen alszik már.

Vajon alszanak-e az őrök is? Ha most elhagyná a szobát, megállítanák-e? A férfi nem mondta, hogy maradnia kell.

Odaosont az ágyhoz, lélegzetet sem mert venni.

Odaért ahhoz az oldalhoz, ahol Arryn feküdt, és csendben állt, mint egy gázlómadár a mocsár közepén, figyelt, várt. A férfi az oldalán feküdt, háttal az ajtónak.

A férfi arca nyugodt volt, fiatalnak tűnt. A lány vonzónak és lenyűgözőnek látta határozott vonásait. Izmai még alvás közben is megfeszültek. Hangosan lélegzett. Mellkasa ritmikusan emelkedett. Kyra hosszú percekig mozdulni sem mert.

Végül megfordult és az ajtóhoz tipegett. Meg kellett próbálnia.

A lány nem hallotta a férfit felkelni; hirtelen előtte termett, elzárta előtte az ajtót.

Magas, erős. A lány ösztönösen hátralépett. De a férfi éberen figyelt, azt sugallva, hogy még egyszer nem kap kegyelmet.

- Azt hittem, nyitva van; csak a huzat miatt akartam bezárni - motyogta.

Arryn felkapta a lányt, még mielőtt az tiltakozhatott volna. Kyra ágy érezte, mintha repülne. A férfi nem durván dobta le az ágyra, mégis nagyot huppant. Ösztöne azt súgta, meneküljön.

Arryn megfogta foglya állát, és a szemébe nézett.

- Még egy mozdulat, és az ágy lábához kötözve tölti az éjszakát - mondta.

Ujjai erősen szorították a lány állát.

- Miért? - kérdezte végül.

- Nem értem! Önnek alvásra van szüksége. Akkor miért nem melletek a szobámba? Mindent megkapott már, amit akart.

- Fogja be a száját!

- Miért teszi ezt velem? Azt akarja, hogy egész éjszaka itt álljak?

- Nem egész éjszaka. Mindjárt alszom.

- Tehát aludni szándékozik, nekem pedig itt kell maradnom és kész?

- Most megsértődött?

- Az ideérkezése óta meg vagyok sértődve.

- Pedig semmi oka rá.

- Valóban? Ön azért jött, hogy bosszút álljon Darrow jövendőbelijén.

- Lehet, hogy meggondoltam magam. De amikor ön gúnyolódott velem, a tapasztalatáról beszélve...

- És most ön kihasználja az erőfölényét?

- Istenem, ön nincs abban a helyzetben, hogy vitatkozzon velem! Ajánlom, hogy maradjon csendben. Jobban jár.

- Meg sem szólalnék, ha kiengedne ebből a szobából!

- Itt marad és hallgatni fog.

- Ön fáradt, és alvásra van szüksége!

- Ez igaz.

- Nincs többé szüksége rám!

- Sosem volt szükségem önre, hölgyem.

- Akkor hadd menjek!

- Tényleg fáradt vagyok, aludni szeretnék.

- Tegye azt!

- Tenném, ha hagyná.

- Megérdemli, hogy ne aludjon!

- Ezt nem hallgatom tovább! A lány elvörösödött.

- Ha most rögtön kiengedne innen...

- Nem.

- De...

- Lehet, hogy ismét beleugrik a folyóba.

- Nem ugrottam, hanem estem!

- Rendben: attól félek, hogy még egyszer beleesik.

- Nem esek bele. Esküszöm.

- Én pedig arra esküszöm, hogy ön nem hagyja el ezt a szobát.

- Ha csak egy kicsit gondolkozna...

- Gondolkozni? Azt akarom, hogy itt legyen mellettem, hogy bármikor meg tudjam érinteni.

- Értem már! Itt kell maradnom arra az esetre, ha ismét bosszúvágyat érezne az éjszaka folyamán.

- Már sokszor éreztem.

- Tudom.

- Sokkal többször, mint gondolná. A lány érezte, hogy arca elpirul.

- És ön, a győztes hős, ellenállt ezeknek a vágyaknak?

- Azt ajánlja, hogy ne tegyem?

- Nem!

- Beszéltem én a vágyak tárgyáról? Hát, sikerült valahogy féken tartani magam - mondta a férfi, és a lány dühbe gurult, látván, hogy kinevetik.

- Akkor ne tartson itt!

- Drága Kyra! Csak nem attól fél, hogy magának is lesznek vágyai az éjszaka?

A lány meghökkent, és még dühösebb lett. És félt.

- Maga aljas, uram; ha a patkány vagy farkas szóval élnék, több ezer állatot sértenék meg. Megígérhetem önnek, hogy a haragon és I gyűlöleten kívül másfajta vágyat nem érzek ön iránt. Elfoglalta a váramat. Foglyul ejtett. Megtámadott, ölt, rabolt... pusztított. Ne haragudjon, de félek öntől.

- Ha csak aludna, semmitől sem kellene félnie. A puszta tény, hogy teljesen védtelen, dühítette a lányt. Arra gondolt, próbára teszi a barbár bandität, kinek otthonát és családját porig Égették. Kyra még sohasem érezte magát ilyen tanácstalannak.

Függetlenül attól, hogy milyen taktikát alkalmazott Kinsey Dar-n i v wcéljának elérésére, a lány tudtára adta, hogy ő az apja lánya, Edward király nagyra tartotta az apját, és még a skótok is engedelmeskedtek neki. De még nem Darrow felesége, nem laknak együtt. Szakid ember, címmel és jogokkal. És bár a király vele jutalmazta Darrow-t, Edward elé állhatna és...

Még mindig Kinsey fölött áll rangban és vagyonban egyaránt. Anglia királya nagyra becsüli. Már csak azért is, mert a király első feleségének keresztlánya. Bár nem áltatta magát azzal, hogy a királyról hallott történetek hazugok, hinni szeretett volna benne, hogy Edward jó és igazságos.

És mégis...

Gonosz dolgokat tett. Harcolt, lemészárolta ellenségeit.

Edward Angliához csatolta Walest. Itt is ugyanazokat a dolgokat lette, de a skótok nem adták fel. És ha megalázta is John Balliolt, és arra kényszerítette, hogy mondjon le a trónról, sok harcos harcolt érte, mert őt tekintették királyuknak.

Edward ki akart ölni a skótokból minden hazafias érzést. Ellopta a Scone kövét, azt az ősi szikladarabot, melyen a skót királyokat évtizedeken át koronázták. Edward Angliába vitte az angol uralom megtestesítésének és a skótok megtörésének szimbólumaként.

Ennek ellenére...

Kyra ismerte a király másik oldalát is. Tudta, hogy képes nagylelkűségre és kedvességre.

És a lány fel akarta használni őt Kinsey Darrow ellen. Arryn ellen nem tudta, de nem volt biztos abban, hogy akarja-e egyáltalán.

Azt sem mondhatta meg a férfinak, hogy valójában fél Darrow-tól.

Úgysem érdekelte volna.

Sir Arryn nyilvánvalóan bízott erejében és parancsainak helyességében. A férfi egy ideig nézte a lányt, aztán átmászott rajta az ágy másik végébe, s a hátára feküdt.

Egy pillanatig csend volt. Kyra nem tudta elviselni a férfi közelségét.

- Nem értem, hogy miért nem álhatók a saját szobámban.

- Hölgyem - figyelmeztette Arryn. - Ne akarja, hogy ezek a szép ajkak el legyenek csúfítva!

Kyra elfordult tőle, magára húzta a szőrmetakarót, igyekezve minél jobban beburkolózni. Azt gondolta magában, hogy a férfi is aludni akar, és neki is ugyanazt kell tennie. A keze a finom libatoll pán alá tévedt, ahol megérintette a kést, amit Ingrid dugott oda számain A derék szolgáló biztos volt benne, hogy Kyra feláldozza életét becsület oltárán. A markolatra fonta ujjait.

Az idő lassan telt. Nehéz volt elviselni, hogy a férfi ilyen ***kötet*** van, és nem érinti meg. Megpróbált nagyon lassan megfordulni.

Kyra meglepődve figyelte a gyöngyöző verítéket ellensége homlokán, mellkasán, vállain. Szaporán lélegzett; a szíve majd kiugrott. fl

- Nem! - kiáltott fel hirtelen.

A lány felé fordult, utána kapott. A szeme tágra nyitva. Rémületben Kyra felsikított, felkapta a kést, és szúrni készült. Hang felébresztette a férfit rémálmából. Úgy nézett rá, egyenesen a szemé*be, mint még soha.

- Angol boszorkány! - szitkozódott dühtől eltorzult arccal.

- Hagyjon békén! - kiáltott a lány feltartva a kést. - Figyelmezttem...

Olyan mérgesen, erőszakosan mozdult, hogy a lány ismét felsikoltott, és a kést a mellkasának szegezte. A férfi gyorsan hátraugrott, az tán előretört és megszorította foglya csuklóját. Kyra felszisszent fájdalmában, biztos volt benne, hogy csontjai összeroppantak.

A férfi magához rántotta, s a kést kicsavarta a kezéből. Levegő után kapkodott. Fogvatartója leteperte, két kezét az ágyra nyomta.' Moccanni sem bírt. Nem először támadt Arrynra. Tudta, hogy szőrnyű büntetésben lesz része annak ellenére, hogy szándékai most nem voltak ellenségesek.

A férfi álmában harcolt valakivel. De sosem fogja neki elhinni hogy megijedt, és attól félt, hogy rátámad, mint az álmaiban megjelenő démonra.

Kinsey, természetesen Kinsey volt az a démon.

- Ne, kérem - suttogta.

Inkább érezte, mint látta a férfi tekintetét, mert a tűz kialudt, és az éjszaka koromsötét volt.

- Mit ne?

- Ne öljön meg!

- Maga szívén akart szúrni, és én ne legyek erőszakos? Figyelmeztettek, hogy megpróbál majd megölni, de őszintén szólva, nem gondoltam, hogy ilyen ostoba.

- Nem vagyok ostoba! Nem akartam.

- Ha nem akarta, akkor nem emelt volna kést rám.

- Esküszöm!

Istenemre, hagyja már abba a hazudozást! - kiáltott felbőszültén - Mondja csak, Darrow nem az ön csípős nyelve miatt menet el a háborúba?

Kár, hogy nem öltem meg! - vágott vissza a lány, de nyomban meg is bánta szavait.

lehunyta a szemét szörnyű ütésre várva. A férfi azonban nem nyúlt hozzá. A lány meglepetésére felállt, és a szoba távoli sarkához sétált. Egy perc múlva visszajött egy bőrpánttal, mely a páncéling darabjait fogta össze.

A lány hátrahőkölt. A férfi szótlanul megfogta mindkét kezét, összefogta a pánttal, aztán az ágy fejtámlájához kötötte. A lány próbálta kiszabadítani két kezét. Ne, kérem, ne! Én nem akartam megölni önt! - suttogta. – Rám támadt.

Én? Soha sem tennék ilyet, hölgyem. - De igen, így volt!

Hallgasson, hölgyem! Nagyon fáradt vagyok, aludni szeretnék. Akkor egyedül kellene aludnia!

Attól tartok, rossz hatással lenne azokra, akik tudják, hogy éppen önért jöttem.

De én nem akartam megölni önt. Igazat beszélek. Ön szorongatott engem álmában, azt hittem, megüt... hangja elhalkult. Nagyon szorosak a szíjak? Fáj? - kérdezte a férfi. És ha igen? Hisz azért jött, hogy bántson. A férfi váratlanul elmosolyodott, és megrázta fejét. A lány érezte férfi minden porcikáját, a fellángoló szenvedélyt. Ahogy leesett a lepedő, érezte, mellei megduzzadnak, mellbimbói megkeményednek. Fájdalmat érzett, de nem a szíj okozta, amellyel megkötözték. A lány gyűlölte magát, mert nem utálja a férfit; megvetette érzéseit,

vágyakozó testét.

Kimerült vagyok. Nem akarom bántani, csak aludni szeretnék -mondta a férfi.

Maga álmodott! - ismételte meg a lány. Lehet. De önnél kés volt. Nem akartam...!

Akkor miért hadonászott a késsel? Én így nem tudok elaludni! Nem volt szerencséje az éjszaka, hölgyem. A férfi odébb húzódott, elfordult. Kyrának örülnie kellett volna, most biztonságban érezhette magát. Megpróbálta kiszabadítani kezeit a hurokból, de nem sikerült.

Fázott, fogai vacogtak. Megbetegszik, gondolta, és a férfi megbánja, hogy ilyen kegyetlenül bánt vele.

Megbánja? Hisz bosszút állni jött.

A férfi megmozdult, kiszállt az ágyból, felállt és elindult a tűzhöz, rádobott néhány hasábot, megpróbálta felélesztени. A lány figyelte széles vállát, hátát, ahogy a tűz fölé hajolt, és nézte, hogy meggyullad-e.

Felállt, várt egy kicsit, teste a lángok vörös színében fürdött. Visszament az ágyhoz.

- Jobb? - kérdezte.
- Melegebb - válaszolta a lány halkan. A férfi betakarta.
- Nem volt szándékomban megölni önt.
- Lehet, hogy elhiszem önnek - reggel. Most nagyon fáradt vagyok.
- Maga tényleg álmodott. Valami rosszat.
- Meglehet, mylady. Gyakran álmodom.
- Én**...**
- Igen?
- Sajnálom.
- Azt, hogy meg akart ölni?
- Azt, ami Hawk's Cairnnél történt. Sajnálom, hogy meghalt a felesége.

8.fejezet

Most Kyra álmodott. A világ szép volt körülötte. Puha takaróba burkolózva feküdt, a szőrme cirógatta gerincét, nyakszirtjét, hátát, kebleit, melegséget ontott. Lassú, erotikus, folyékony melegség áradt szét benne. A tüzes folyam még sürgetőbben, még nagyobb erővel hullámzott végig testén.

Szeme kinyílt. A férfi széles mellkasát nézte. Már nem volt hozzákötözve az ágy lábához, karjai már nem fájtak. Tiltakozása ellenére hamar elaludt.

Keze az izmos mellkason pihent, lába a férfi combján. Úgy aludtak, mintha már évek óta szeretők lennének. Szorosan hozzásimult a férfihoz.

Arryn átölelte a lányt. Meglepő módon érintése olyan volt, mint a szörmetakaró lágy simogatása, amit álmában érzett.

Kyra próbálta kiszabadítani magát öleléséből. Arra gondolt, hogy vele van? - kérdezte a férfi. - Darrow-val?

Kyra biztos volt benne, hogy a haja tövéig elvörösödött, de szerencsére a férfi nem láthatta ezt. Hogy gondolhat ilyet!

A lány még egyszer megpróbálta kiszabadítani magát a férfi karjaiból. Nem akarta, hogy megismétlődjön az, ami egyszer már megtörtént. Mégis arra vágyott, hogy megérintse, hogy kipróbálja saját erejét. Tiltakozott, harcolt. A férfi nem engedett szorításából, a lány feszültséget, haragot érzett benne.

- Azt gondolta, hogy Darrow vagyok? - ismételte. Mit számít ez önnek? - kérdezte a lány fagyos hangon.

A férfi a lány fölé hajolt. - Lehet, hogy csak kíváncsi vagyok. Azt mondják, hogy a férfiak bárkivel lefekszenek.

Beleértve a birkákat, ezt is mondják - felelte a lány összeszűkült üzemmel. - Különösen a felföldiek.

Én azt hallottam, hogy az angolok, különösen az udvaroncok és **a** nemesek szeretik a birkákat. Az első Plantagenettől kezdve. Én nem is vagyok felföldi, bár Stirling már majdnem

a Felföldön fekszik, és sok felföldi bajtársam van, de még egyiküktől sem hallottam, hogy birkákkal csinálták volna. De még mindig nem válaszolt a kérdésemre, aludt és álmodott. Kiről? Darrow-ról?

- Hadd üljek fel!

- Nem. Először válaszoljon. Jól érezte magát, sőt, csábító volt, és most szeretném tudni az igazságot. A férfiak, ahogy ön is mondta, bárkivel lefekhetnek. De azt mondják, hogy a nők érzés nélkül ne tudnak.

- Én nem kívánom önt. Ennek a beszélgetésnek nincs értelme, lenne szíves...

- Akkor Darrow-t akarta? Ö izgatja a fantáziáját?

- Eresszen el.

- Nem eresztem, míg nem válaszol a kérdésemre. Mondja, szerelmesnek kell lennie egy nőnek ahhoz, hogy így hazudjon egy férfinak?

- Sir, az ön kérdése abszurd! A legtöbb lány az apja vagy hűbér' ura akaratából megy férjhez valakihez, akit utál, vagy...

- Vagy?

A lány megrázta a fejét.

- Vagy mi? Mondja el, és én fogom tudni, hogy hazudik-e! A lány habozott.

- Vagy egyszerűen odaadják őket az idegeneknek... hallottam hogy sok szegény lányt esküvője éjszakáján a gazdag földbirtokosok karjaiba kényszerítik, mert Edward megengedte katonáinak, hogy Skóciában azt tegyenek, amit akarnak.

Az első éjszaka joga. Az ősi hűbéri szokás szerint egy úr elvihette egy szegény ember menyasszonyát az esküvő utáni éjszakára Edward úgy döntött, hogy ezt Skóciában is bevezeti; Edward kegyetlen volt az általa legyőzött néphez. Állítólag azt is kijelentette, hogy a skótokat ki fogják irtani. Amikor elhagyta Skóciát ezt mondta:

- Az az ember cselekszik jól, aki megszabadul a senkiháziaktól A lány kinyitotta szemét, tekintetük találkozott. Nem volt könnyű

kimondani ezt, főként a jelenlegi helyzetében. Miért hozta fel most ezt a dolgot? Az ide, Skóciába küldött angol lordok bűnei miatt?

A férfi elgondolkodva nézett a lányra. A lány azon töprengett, milyen lett volna, ha más körülmények között találkoznak.

- Válaszoltam a kérdésére - motyogta a lány. El kellene mennie innen - gondolta. Eszébe jutott, hogy nézett

a férfi, amikor leugrott az ágyról, és elpirult. Most szorosan egymás mellett feküdtek. Ha ugyanilyen helyzetbe kerültek volna...

- Nem - nézett rá a férfi. - Nem válaszolt. Azt gondolta, hogy Darrow vagyok?

A lány érezte, hogy felhorgad benne a düh.

- Hogy gondolhattam volna arra, hogy ön Darrow!

- Az nem lehet, hogy ön teljesen tapasztalatlan. Ha megemlítette a birka esetét, nem lehet tudatlan a világ dolgaiban, és a férfi és a nő dolgában sem.

- Hanem haragszik...

- De haragszom. Szeretném tudni az igazat önről.

- Mit számít ez? - kérdezte a lány kétségbeesetten.

- Csak kerülgetjük a témát. Én ezt nem csinálom tovább.

- Nincs mit mondanom önnek! Kiveri belőlem az igazat? Megkínoz?

- Lehet, több módja van annak, hogy megtudjam... Nézzük csak: tudjuk, hogy ön mit *nem* tett meg Darrow-val. De mit igen? Két ravasz, ambiciózus cselszövő... Egy ilyen szép menyasszony, a vár és minden az övé lesz az esküvő után... Hosszú jegyesség ez. Tehát, mi történt önök között? Mondja el nekem.

- Nincs mit mondanom.

- Á, ön szégyellős? Akkor segítek. Kezdjük az alapokkal. - A férfi lehajolt a lányhoz, és hüvelykujjával végigsimította arcát. - így hozzáért önhöz? Azért jön olyan könnyen lázba? Megcsókolta önt így? - kérdezte udvariasan, és mielőtt a lány észrevette volna szándékát, ajkai ajkaihoz tapadtak, erőszakosan, de érzékien; testük összeért. Kyra büszkeségből elhúzódott, de a férfi ereje legyőzte büszkeségét. Arryn két kezével tartotta a lány arcát, csókja nagyon lassú, érzéki volt; incselkedő, kutató, ízlelgető. A nyelve fürge, tüzes... A lány ismét megpróbált megfordulni, megijedve az elsöprő szenvedélytől. Élvezte. Érezte a férfi illatát, testét, és mindkettőt élvezte; kezeit is, ahogy gyöngéden simogatták...

Érezte a férfi gyöngéd szeretetét, azt, hogy kívánja őt. Mámorossá lette a még sohasem tapasztalt intimitás, érzékiség. *Különös.*

Lehet, hogy így bánik minden szajhával a felesége halála óta. A férfiak még egy birkával is le tudnak feküdni, ebben megegyezlek az előbb.

Ez a józan, brutális logika visszatartja őt attól, hogy érezze...

A férfi csókjai gyöngédek és sóvárgóak. Mintha a lány megigézte volna; érintése tele volt vágyakozással. Ajkai bizsergetők, és a férfi melegsége lüktetett a lány testében.

Ne hagyd magad, tiltakozz!

Igen, tiltakozz!

De nem tette. Régebben ez nem történhetett volna meg vele, hisz gyűlölte Kinseyt, rosszul volt a látványától, közelségétől. Tiltakozz, fuss el, ne érintsd meg ezt a... Ösztön, ez biztos csak ösztön! De nem...

A lány meglepődött, mikor a férfi hirtelen otthagyta. Az ujjával végigsimította a lány arcát, és érezte, hogy az nedves a könnyektől. A férfi félreértette a dolgot.

- Tehát szerette őt? - kérdezte halálos komolysággal. Hogy szerette-e? Kinsey Darrow-f? A gondolatától is kirázta a hideg!

A férfi elhúzódott, aztán felállt.

A kandalló mellett, az asztalon mosdóvizet talált, beleöntötte kancsóból a mosdótálba. Távozni készült.

Elfordult tőle. Perceken belül felöltözött és elment.

Arryn mérges volt, de maga sem tudta, miért. A lány befolyásolni tudta az akaratát; ez furcsa volt, szinte bizarr, és nem tudott belenyugodni.

De ott tudta hagyni. Semmit sem jelent neki. Buta liba, aki levetette magát a toronyból, hogy figyelmeztesse Darrow-t a veszélyre. Oda kellett volna kötöznie őt egy oszlophoz a várudvarban, körülrakni rőzsével, és meggyújtani.

Sokkal fontosabb dolga is van, mint ez a lány.

Odalenn, a nagyteremben rájött, már későre jár, emberei megvacsoráztak, és Ragnor kiosztotta a feladatokat. Egy kőműves javította a torony falát.

- Arryn, a hölgy tényleg leesett.

- És akkor miért menekült tőlem, amikor meglátott?

- Ő a foglyunk. Te mit tennél ilyen helyzetben? Ragnor szavai nem változtatták meg a férfi véleményét Darrow menyasszonyáról.

- Ez most nem érdekes. Beszéltél Johnnal?

- Igen.

Csak ketten voltak a nagyteremben.

- Wallace szerint megnyerhetjük az angolok elleni csatát.

- Én is úgy gondolom, hogy elérkezett az idő.

- Akkor találkoznunk kell, és meg kell tudakolnunk, mi a szándéka.

- Igen, de...

- De mi?

Arryn elmosolyodott, de látni lehetett rajta a belső feszültséget.

- Ha Andrew de Moray tényleg hoz erősítést északról, és ha tényleg össze tudjuk szedni az erőinket...

- A báróink akkor is ellenünk lesznek. Arryn megrázta fejét.

- Féltik a birtokaikat, de nem fordulnak ellenünk. Egyesített erőkre van szükségünk. Igaz, hogy bevettük ezt a várat, Wallace is többet elfoglalt... Andrew is sok birtokot vett be északon. De amikor John Balliol lemondott a trónról... Azok, akik túlélték az angol megtorlást, törvényen kívüliek maradtak. Nincs közös zászlónk. Ha nagy erőket tudnánk összevonni, nem számítana, hogy Bruce-ék kimaradnak; félő, hogy Edward sose fogja elfogadni egyiküket sem királynak! Ami a miénk, az a nép. Fia Wallace el is menekül, nem adja fel, elrejtőzik az erdőben. Az emberek az életüket kockáztatják érte, az asszonyok is készek szembenézni a halállal. Wallace-nek az életén kívül nincs mit veszítenie. Ö erősíti az emberekben a hitet; ereje az ország iránti szeretetében rejlik, és abban, hogy kész meghalni Skóciáért. Ez több minden címnél és rangnál, Ragnor!

- Igen, és ez így van jól - mondta Ragnor elgondolkodva.

- Ezek az emberek meggyőződésből harcolnak, Ragnor, az országukért. De ki kell képezni őket, meg kell tanítani nekik a harci technikákat.

- A te embereid igazi harcosok, Arryn, bátrak és elszántak.

- Ahhoz, hogy győzzünk, több kell. Ki kell képezni őket.

- Megtesszük.

- Igen - mondta Arryn. - Elvégezzük a kiképzést, de vigyáznunk kell arra, mit mondunk el terveinkkel kapcsolatban.

- Miért?

- Mert itt vagyunk a selkirki erdők közelében.

- És?

- Az árulók könnyen megtalálhatják Wallace-t, még mielőtt felkészülne a harcra.

Ragnor bólintott.

- Igen, óvatosnak kell lennünk - mondta. Arryn elmosolyodott:

- Hívjuk össze az új embereinket, akik itt átálltak hozzánk, és a mieinket is. Meglátjuk, hogyan boldogulnak a harci alakzatokkal ott fenn, északon.

- Igen, Arryn. A pap azt javasolta, hogy naplemente után temessük el a holtakat. A holttestek lent vannak, be vannak takarva, de kezdenek bomlani.

- Keresztényi méltósággal eltemetjük őket. A Skóciára pálya angolok most skót Ibidben nyugodhatnak.

- Örökre - mondta Ragnor, és megvonta a vállát. - Tetszik vagy sem, mindnyájan így fogjuk végezni.

- Tetszik vagy sem, számunkra méltóbb lesz meghalni a csatában - mondta Arryn. Mindketten jól tudták, milyen halált szán Edward az árulóknak.

Ingrid Gastonnal és néhány szolgálóval jött vissza. Kezükben utazó ládák, melyeket Kyra szobájából hoztak, és Kyra ruhái voltak bennük.

Ingrid fáradtnak tűnt, miközben Kyra hogylétéről érdeklődött, nem beszélt a barbár hódítókról. Kyrának ismét készítettek rózsa vizes fürdőt. A lány aranyszállal átszőtt alsószoknyában és halványsárga tunikában volt. Ebben az öltözékben ismét Seacairn úrnőjén érezte magát.

így öltözött, amikor még élt az apja. Amikor nem engedte, hogy gyerekfejjel házasságot kössön, bár ez nem volt ritka jelenség akkoriban. Kyra tudta, hogy Edward már rég kiszemelte neki Kins Darrow-t. Darrow-nak is ez volt feltett szándéka, mivel tudta, hogy lány örökli majd a hatalmas kiterjedésű földeket. Edward azonban csak Kyra apjának halála után ígérte oda Kyrát Kinseynek. A 1 azon gondolkodott, mi lenne, ha az apja még élne. Tudta, hogy harcolt volna, és meghalt volna, mert angol volt, Edward hűbérese.

Amikor Ingrid és Gaston elment, Kyra fel-alá járkált a toronyszobában, úgy érezte magát, mint madár a kalitkában, és közben csak a hódítójára tudott gondolni. Elpirult és kényelmetlenül érezte magát amikor arra gondolt, hogy ha a férfi ott marad azon a reggelen, ne harcol ellene olyan kitartóan. De otthagyta, épp amikor a lány egészen mást akart...

A lány már nem bírta elviselni saját gondolatait, az ajtóhoz sietett, kinyitotta, de ahogy gyanította, nem volt egyedül.

Jay állt az ajtónál.

- Mylady, épp önhöz készültem.

- Ó?

- Ma este temetjük a halottakat; nemsokára kezdődik a ceremónia. - A férfi odanyújtotta karját a lánynak. A lány tétovázott kissé, de aztán elfogadta, és lementek a lépcsőn.

Gaston és néhány szolgáló a nagyteremben tüsténkedett, terített a vacsorához. A vadászkutyák a kandalló elé telepedtek, csontra várva.

- Jöjjön, hölgyem.

A lány Jay után ment ki a várudvarba. Lovaik a belső udvarban álluk, Arryn emberei tartották kötőfékjüket. A lány felült a lóra, és Jayre nézett.

- Nem fél, hogy elszököm az erdőbe?

Az nem az én bajom lesz - mondta a férfi. Kyra a csapórács felé nézett, és meglátta Arrynt.

- Lady Kyra! - mondta a férfi udvariasan. — Corrigan atya együtt temeti az összes halottat. Csatlakozzon hozzánk. A halottak hálásak lesznek imádságáért.

Hogy lehetett ilyen udvarias és gúnyolódó egyben?

Kyra Jay előtt lovagolt. Ingerült volt attól, hogy most nem szökhet meg. A földművesek, kovácsok, halászfeleségek összegyűltek eltemetni azokat, akik Kyrát védve haltak meg.

És, természetesen azokat is, akik őt akarták legyőzni.

A lány odaért Arrynhoz, de nem lassított. Arryn utánament. A lány tudta, hová kell menni, mert az a sarjerdő már hosszú évek óta, még **a** hódítók bevonulása előtt szentelt földnek számított.

Corrigan atya is ott volt már. Kyra leszállt a lováról, és elindult a tömeg felé. Örült, amikor az emberek mosolyogva, hangosan üdvözölték.

Ismerte ezeket az embereket, és mindig is felelősnek érezte magát irántuk. Kyra és az apja részt vettek a májusi táncmulatságokon, keresztelőkön, esküvőkön és temetéseken. A szentek napján Kyra mosta a legszegényebb bérlők lábát, ételt hozott az időseknek, és ápolta a betegeket és sebesülteket.

Gyerekkora óta ismerte őket, jó volt köztük lenni.

- Mylady!

- Megjött Lady Kyra!

A lány szinte névről ismert mindenkit. Üdvözölte őket; sokan megsimogatták a ruháját, ahogy elhaladt mellettük. Tudta, hogy erőt,bátorságot és nyugalmat merítenek belőle. Kyra viszonozta érintésüket, megsimogatta egy gyermek arcát, egy öregember vállát, egy anya kezét. Alistair, a kőműves sántított, botra támaszkodott. A lány megsimogatta a férfi vállát.

- A banditák tették ezt önnel? - suttogta Kyra.

- Nem, mylady. Jól vagyok - mondta a férfi, és elvörösödött. - Tegnap futottam előlük a folyóhoz, és elestem.

A lány bólintott.

- Meg fog gyógyulni, de kénytelen volt elfutni, mert nem volt sem páncélja, sem fegyvere, nem tudott harcolni.

- Lehet, hogy nem, Lady Kyra. Azért fogok imádkozni, hogy mindnyájan meggyógyuljunk.

A lány mosolygott:

- Úgy legyen - mondta. Még azt is el akarta mondani, hogy ezek a hódítók nem fognak itt sokáig uralkodni; Edward hamarosan leve- J ri őket.

De nem mondott semmit. Fázott. Fázott és félt.

Megpillantotta Corrigan atyát, aki arról beszélt, hogy Isten szeret minden hívő embert, aztán latinul folytatta a temetési szertartást. Hangja mély volt, átható. Az egész közösségért, a skót népért, a harcban elesettekért imádkozott. Nyíltan nem ítélte el Edwardot; imája a halottakért szólt. A beszéd után egyenként végigjárta a holttesteket, szenteltvízzel locsolva őket és keresztet vetve rájuk.

Ezt követően a sírások egyenként leengedték a koporsókat a sírgödrökbe. A puha földbe süppedő koporsók hangja szomorú volt. Az íj asszonyok halkan siratták elhunyt férjeiket.

Nem sokkal azután, hogy elhantolták az utolsó sírt, besötétedett, i *Porból lettünk, s porrá leszünk.* Kyra azon találta magát, hogy Arrynt figyeli. A férfi arca komor volt. Bizonyára arra gondolt, hogy ez a temetkezés nem olyan borzasztó, mint a Ilawk's Cairn-i, Kinsey Darrow támadása után.

Visszatérése után Arryn csak elszenesedett holttesteket talált.

Corrigan atya elmondott még néhány imát, aztán békével elbocsátotta az egybegyűlteket.

Arryn elindult Kyra felé; a lány ösztönösen hátralépett, és lovához iramodott. Éppen felugrott, amikor Arryn utolérte, és megfogta a kantárt.

- Velünk vacsorázik, hölgyem? - kérdezte udvariasan.

A lány habozott; legszívesebben arcul csapta, és elszaladt volna tőle.

- Választhatok? - kérdezte.

- Hosszú volt ez a nap. Most nem lenne kedvem ön után rohangálni. Tényleg úgy szeretik önt az itteni emberek? A harcosok, akik hozzánk csatlakoztak, és akik szintén a nagyteremben étkeznek, az ételt felszolgálók, mindenki? Arra gondoltam, hogy emberei között szeretne lenni.

A lány elmosolyodott.

- És önnek nagyobb hatalma lenne az itteni emberek felett, ha azt színlelném, hogy elviselem önt?

- De ön valóban el tud viselni engem, mylady - mondta a férfi. - Valójában sokkal többet tett ennél.

A lány megkísérelte kiszabadítani lova kantárját a férfi kezéből. Nem sikerült.

- Nézzen rám, hölgyem.

Kyra engedelmeskedett, és összeszorította ajkait. A férfi mosolygott.

- Nem kell aggódnia amiatt, hogy adnia kell valamit nekem. Nekem nem sokat számít a hatalom. Úgysem maradok itt sokáig.

- Mi értelme a hatalom birtoklásának, ha nem tartja meg?

-- Én nem akarom birtokolni, mylady. Mi itt csak erőt gyűjtünk. EIhagyom ezt a helyet, amikor itt lesz az ideje.

- Miután kifosztotta, gondolom.

- Kincsek és emberek, mylady. Valóban sok mindenhez hozzájutottunk itt.

Kyrán furcsa félelem lett úrrá. A férfi nem említette őt. Itt akar még maradni, kifosztja otthonát, és amikor eljön az ideje, elmegy. Nem vágyik uralomra, nincsenek illúziói azzal kapcsolatban, hogy milyen győzelmet aratott itt, Seacairnban.

- Akkor mit számít az önnek, Sir Arryn, hogy itt maradok, vagy önnel tartok?

- Csupán kényelmi szempontból számít. Ha elszökik, ön után kell mennem. Harcolni fogunk, és ön megsérül.

- És ha nem ér utol?

- El sem tudja képzelni, milyen gyors a lovam.

- Az én kancám is az.

- Ez igaz - mondta Arryn mosolyogva, és a lány ismét félni kezdett. A férfi ügyesen tudta titkolni gondolatait.

De úgy is tudott nézni, hogy a lány pontosan tudta, mire gondol.

Biztosan el akarja lopni a lovát. Mert ha elmegy, rá már nem lesz szüksége, a lónak viszont hasznát veszi.

A lány arra gondolt, meg kellene próbálni még egyszer kitépni a kantárt a férfi kezéből, de Arryn kitalálta gondolatát.

- Ne tegye.

- Miért ne?

- Mert jobban fog szenvedni. A lány a férfi szemébe nézett.

- Ne vigye el a lovamat, kérem.

- Kérem? Hogy szaladhatott ki ez a szó a száján, mylady?

- Egyszer már mondtam önnek.

- Aha... de akkor mások voltak a körülmények. A lány elpirult. - Bármilyen meglepő az ön számára, nagyon jól merem a szót. Nem tudom megakadályozni, hogy kirabolja a vár de a lovamat ne vigye el.

Arryn a lányt nézte. Mosolygott. Elfelejtette, mennyire haragúd rá reggel.

- Vacsorázzunk együtt! Üljön mellém! Legyen udvarias, előzéke Legyen az, aminek született: nemes!

Kyra még mindig nem válaszolt; Arryn arcát fürkészte.

- Gondolja végig, hölgyem! Ha megszökik, követni fogom, és i kapom, a sárban fogunk hemperegni, elszakad a ruhája, felsérti a b rét, és meg lesz alázva. Én pedig durva és ingerlékeny leszek egész éjszaka, és még ki tudja meddig, a lovát is elviszem, amikor elmegyek.

- És mikor lesz az?

- Nem olyan hamar, mint szeretné. Elegendő időt töltök itt ahhoz, hogy megalázzam önt, ha úgy döntök.

- Ön akaratán kívül is megaláz engem.

- Igen, de ha akarnám, porig alázhatnám.

- Ahhoz, hogy ne alázzon meg jobban, és ne vigye el a lovamat csupán annyit kell tennem, hogy vacsorázzam önnel?

- Igen.

- Ezt nem úgy hívják, hogy zsarolás?

- Attól függ, milyen szemszögből nézzük.

Kyra elmosolyodott. - Sajnos, uram, nem vagyok megvásárolható.

- Ezek szerint tényleg Kinsey Darrow-t választotta.

A lány mozdulatlanná dermedt. - Senki számára nem vagyok eladó.

A férfi elmosolyodott. - Nem tudom, hogy igazat beszél-e, vagy sem. De teljesen mindegy. Nem akarom zsarolni. Mindössze szeretném rávenni, hogy vacsorázzon velünk.

- Ezek szerint akár nemet is mondhatok?

- Jobban szeret bezárva csücsülni a szobájában?

- Feltéve, ha nem kell elviselnem az ön társaságát.

- Megragad minden lehetőséget, hogy harcoljon, igaz? Ne aggódjon, hölgyem, tisztában vagyok az ön és a királya erejével.

- Akkor mit akar?

- Szabadságot az országnak. Skócia legyen a skótoké. Arryn megfordult és elment.

Kyra egyedül maradt. Hűvös szellő simogatta az arcát. A férfiak körülötte leszálltak nyergükből, a lovászfiúk elősiettek, hogy elvezessék a lovakat, és gondoskodjanak róluk.

- Mylady, megengedi, hogy elkísérjem? A lány megfordult. Jay mosolygott rá.

- Igen, Jay.

A férfi karját nyújtotta, és megindultak a torony felé. - Sajnálom ez embereit, akik meghaltak. Hősként harcoltak és úgy is haltak meg. Kyra kíváncsian pillantott a férfira.

- Önök nem sok embert veszítettek - mondta Jay. - És mi sem.

- Sokan megadták magukat. Én parancsoltam nekik, hogy tegyék

le a fegyvert.

- Okos döntés volt - mondta Jay.

- De Jay, ha Darrow emberei maradtak volna...

- Akkor bizonyára minden másképp alakul. Ön szerint Darrow biztos volt benne, van elég erőnk ahhoz, hogy bevegyük a várat?

A lány kényelmetlenül érezte magát.

- Természetesen nem. Ő sohasem hagyta volna, hogy az ellenség bevegye a várat.

Jay és Kyra a nagyteremhez értek. Az asztal meg volt rakva vadhússal, angolnával, hallal, szárnyassal és birkahússal teli tálakkal, Gaston ügyesen irányította a szakácsokat: a tálakat gyönyörűen díszítették leveles zöldségekkel és bogyós gyümölcsökkel. Arryn emberei az asztal egyik oldalán foglaltak helyet. Az asztalfőn két helyet szabadon hagytak. Jay odakísérte a lányt.

- Lehet, hogy jobb lenne, ha nem ide ülnék, hanem valahová az

asztal végébe.

- Dehogyis, mylady, üljön csak ide. Mi nagyon örülünk, hogy elfogadta vacsorameghívásunkat.

Kyra mély, kellemes, de gúnyos hangot hallott. Arrynét. Nagyon közel állt. Olyan közel, hogy Kyra majdnem nekiütközött, mikor megfordult. Úgy tűnt, a levegőt is elveszi tőle.

- Csak azt mondtam, máshová kellene ülnöm.

- De ez az ön helye, hölgyem.

- Ó, soha nem mernék helyet követelni magamnak. Ahogy mondtam, szeretnék megismerkedni néhány emberével.

A férfi kihúzta az egyik széket.

- Milyen mértékben szeretné megismerni őket, mylady?

A lány önkéntelenül elpirult, és akarata ellenére, leült. A férfi a lány mellé ült. - Lehet, hogy meg kell elégednie, azzal, hogy jobban megismer engem.

- Már így is túl sokat tudok önről.

- Különös, de én úgy érzem, hogy egyáltalán nem ismerem önt.

- Pedig ön a hódító, jön-megy, ahová akar.

- Ez így van, sajnos. Bort? - A férfi maga elé tette a boroskupát és teletöltötte.

- Kérek egy kicsit. Tompítja az érzékeket.

- Előfordul, de én azt hallottam, hogy élesíti.

- Ez nem igaz.

- Lehet.

- Tudja, más dolgokban is félrevezették.

- Például?

Például velem kapcsolatban! Legszívesebben ezt kiáltotta volna,, de nem tette.

A lány megrázta fejét, a kupa után nyúlt, és nagyot kortyolt belőle. A bor hideg volt, de hatására különös melegség öntötte el a lány testét.

- Látja, hölgyem, ön nem fejezte be mondandóját, hiába kértem. Mi egyáltalán nem ismerjük egymást.

- Lehet, hogy igaza van, de nekem egyáltalán nem tűnt úgy, hogy ön azért jött ide, hogy megismerjen, Sir Arryn.

- Nem, de most itt vagyok, önnel. És lehet, hogy mégiscsak jobban meg kell ismernünk egymást. Épp ma reggel gondoltam erre.

- Tényleg? Nem hittem volna. Olyan gyorsan távozott, azt gondoltam, egy birkáért megy.

De amint kimondta, rögtön meg is bánta.

Úgy tett, mintha a hússal lenne elfoglalva, és azon csodálkozott, hogy mi késztette arra, hogy ilyen dolgokat mondjon. Érezte magán a férfi tekintetét, és azt várta, mikor fog felrobbanni a dühtől. A férfi azonban szemmel láthatóan jól mulatott a lány megjegyzésén. Mosolyogva hátradőlt.

Váratlanul hozzáhajolt.

- O, Istenem, mylady. Ön megőrült, hogy hihette azt, hogy elhagynám önt egy birkáért'.'

- Nem, nem őrültem meg, csak a szegény birkát sajnáltam.

- Ó, de én tényleg nem hagynám el egy birkáért. A lány érezte, hogy a pír elönti arcát, de úgy döntött, most nem

foglalkozik ezzel. Nyugodtan megette a húst, tudva, hogy a férfi mindvégig figyeli, és azt szerette volna, hogy ne érezze magát eny-nyire kínosan.

- Uram - mondta könnyed hangon -, fel kéne hagynia az ilyen udvarias kijelentésekkel, mert elbízom magam, és azt fogom hinni, löbbre tart engem, mint egy háziállatot.

A férfi elmosolyodott. Kyra a boroskupáért nyúlt, a férfi ugyanezt lette. A kezét rátette a lányéra.

- Én befejeztem a vacsorát, mylady.

- De hiszen csak most kezdtük...

- Igen, ez így van.

A férfi felállt, és kihúzta a lány székét. Az hangosat csikordult a padlón.

Hirtelen csend lett, és több tucat szempár szegeződött a lányra.

- Barátaim - szólt Arryn -, az úrnő és én úgy döntöttünk, visszavonulunk. További jó szórakozást kívánunk mindenkinek. Élvezzék Seacairn vendégszeretetét, és őrizzék meg emlékezetükben e finom ízeket az elkövetkező szűkös napokra. Én biztos vagyok benne, hogy

nem felejtem el őket.

A lánynak elakadt a lélegzete. Megalázottnak érezte magát. Mindenki őt nézte, és tudta...

Legszívesebben a férfi arcába öntötte volna a bort.

A férfi látta, hogy a lány dühös, és pocsékul érzi magát.

Most gúnyolódik, visszaél a helyzettel - gondolta Kyra, és egy vakmerő mozdulattal a bor után nyúlt.

A férfi gyorsabb volt. Megfogta a lányt, és maga felé fordította.

- Nem, hölgyem, ezt ne tegye.

- Egy napon megfizet mindenéit.

- Lehet, de ez a nap még nem jött el.

- Azt akarta, hogy mindenki minket nézzen?

- Igen, azt.

A lány a kék szempárba nézett, gyűlölettel, megvetéssel. A következő pillanatban a férfi az ölébe kapta, és határozott léptekkel kiment a nagyteremből.

9. fejezet

- Lord Darrow!

Kinsey Darrow egy claytoni udvarház közepén állt. A kis vár birtokosa, egy makacs, mackós vénember, akit még a Norvégiai **Szűz** uralkodása alatt ütöttek lovaggá. Hirtelen haragú ember hírében állt, és nem esküdött fel Edwardra. Természetesen, amikor az angolok idejöttek, kényszerítették rá, azt akarták, hogy neve rákerüljön **a** Ragman-tekercsekre, arra a törvényes dokumentumra, melyet ha aláírt valaki, azt jelentette, aláveti magát az angol király akaratának. Aki! nem írta alá, árulónak számított, és az áruló halált érdemelt. Az öreg Sir Tigue MacDonaldot is ezért ítélték halálra. Tagbaszakadt, sötét hajú, magas, izmos öregúr lévén nem könnyen adta meg magát, nyolc angolt tepert le, mielőtt le tudták fogni.

Természetesen bosszút álltak rajta: felakasztották, kibelezték, kasztrálták, és saját nemi szervét a szájába tömték, mielőtt levágták volna a fejét. A fejét az udvarház előtti karóra húzták fel. Az öregúr szolgáinak csak a felét kaszabolták le, hiszen tudták, ha mindenkit megölnek, nem lesz, aki szolgálja őket. Kinsey meg volt győződve róla, hogy az itteni emberek nagy része együgyű, nem érti a körülöttük zajló eseményeket. Az emberek földműveléssel, állattartással foglalkoztak, volt néhány birkájuk is. A ház tiszta, rendezett, a kandallóban égett a tűz. Az öregúr Harrington grófjának vazallusa volt, és a gróf azért bízta Kinsey re a büntetés végrehajtását, mert példát akart statuálni. Tennie kellett valamit, mivel a skót nacionalizmus rohamosan kezdett terjedni. De ez a hely...

Sir Tigue halála megdöbbentette az embereket. Néhány asszony sírt. Kinsey nem kényszerítette az öregúr csinos lányát arra, hogy végignézze a kínzást, de a lány tudta, mi történik az otthonával. A fekete szemű szépség tisztában volt lehetőségeivel, és mivel élni akart, nem tiltakozott az ellen, hogy Kinsey az ágyába vigye. A lány azt is tudta, milyen szerepet szánnak neki. Talán még örült is neki, hogy a férfi idejött. Nem voltak fennkölt eszméi: ambiciózus lévén nem volt ellenére, hogy felhasználja a Kinseyvel való szövetséget arra, hogy egy magasabb társadalmi osztályba kerüljön.

Lord Darrow! - kiáltott valaki ismét. Darrow az ajtóhoz sietett, és kitárta.

A chesteri Giles állt mögötte lihegve. Az imént érkezett délről, ahová azért küldték, hogy vigye el Kyrának azt az üzenetet, hogy Darrow két hét múlva visszajön.

- Mi újság, Giles?

- A vár.

- Melyik vár?

- A várat...

- Ember, mondd már! Mi történt?

- Arryn Graham elfoglalta Seacairnt!

A megdöbbenéstől Kinsey meg sem tudott szólalni. Nem hitte volna, hogy Graham képes lesz erre. Nem azért, mintha erős védelmet hagyott volna ott, de azt hitte, hogy az erős várfalak elrettentik még az olyan vadembert is, mint Arryn Graham. Ilyen arcátlanságot! Bevenni egy ilyen erődítményt!

Kinsey megfogta a hírnök torkát, és megszorította.

- Mit beszélsz?

A férfi levegőért kapkodott, nem tudott beszélni. Kinsey engedett a szorításán.

- Ez igaz, esküszöm! - nyögte ki Giles, torkához kapva. - Nem sokkal azután jött, hogy ön elhagyta Seacairnt.

- És hol vannak azok az emberek, akikkel utánpótlást küldtem?

- Út közben elkapták őket.

Kinseyt elöntötte a düh. Kivonta kardját, és lesújtott vele az asztalra. A fa kettéhasadt. Kinsey ismét odafordult Gileshoz.

- És Lady Kyra?

Giles lehajtotta fejét. - Harcolt. Azt mondják, majdnem legyőzte a kápolnában vívott harcban. És aztán...

- És aztán?

- A folyóba vetette magát. Kinsey dermedten állt. Ha Kyra meghalt... Hirtelen maga elé képzelte a lányt: szép, büszke és *kevély*. Sohasem engedte magához közel. Valahogy mindig fölötte állt... a királyt is felhasználta ellene. A férfi azonban azzal nyugtatta magát, hogy a végén úgyis az övé lesz, az esküvő után pedig nem csak ő, de a vagyon is, meg a rang is...

És akkor nagyon gyorsan megtanítja vele, ki az úr a háznál. Éjszakánként sokszor gondolt ezekre a dolgokra. Vágyódott a lány szépsége után, meg akarta törni, meg akarta kapni azt, amit nem érinthet meg, nem vehetett el. Sohasem tudta megkapni erőszakkal, mert saját

emberei megvédték volna, mint ahogy a király nevében védjek mindent, ami angol. A lány valahogy kivívta a katonák hűségét, csodálatát, szeretetét. De most...

Ha a lány meghalt, már nincs hatalma felette, nem éreztetheti vele felsőbbrendűségét! Ha meghalt, a király megérti szomorúságát, fájdalmát, dühét... és bizonyára megjutalmazza...

A férfinak eszébe jutott, hogy legnagyobb ellensége, Sir Arryn ejtette rabul a lányt, elvette azt, ami nem lehetett az övé!

Kyra a folyóba vetette magát...

- Életben van? - kérdezte Kinsey.

- Igen, uram, hála istennek, kiúszott a folyóból...

- És sikerült elmenekülnie?

- Nem, mylord, Sir Arryn fogva tartja.

Kinsey megfordult. Sir Arryn szajhája lett. Inkább meghalt volna.

- Istenein... - mondta Kinsey. - Az átkozott! Ezt nem hagyjuk annyiban! - mennydörögte.

Bejött Richárd Egan, Kinsey első embere. Magas, vékony, harmincöt éves, harcedzett férfi.

- Kinsey! - mondta. - Én is hallottam a seacairni eseményekről. De gondolkodj, uram. Igaz, mindannyian dühösek vagyunk, és imádkozunk a kedvesedért, de mint a barátod, aki kész meghalni érted, mégis arra kérlek, várj még a támadással! Arrynnak sok embere van, és tartja a várat. Ezenkívül sok támogatót szerzett magának. Kivívta az olyan befolyásos urak tiszteletét, mint Andrew de Moray és William Wallace. Nekünk nagyobb erőre van szükségünk. Holnap idejön a gróf, és akkor segítséget kell kémed a királytól.

Kinsey Richárdra nézett, és igyekezett uralkodni indulatain. Kinsey tudta, meg kell küzdenie a dühvel, nem futhat meggondolatlanul az után a barbár után, mert saját élete most fontosabb.

Lehajtotta a fejét. Gyűlölte Kyrát.

Gyűlölte, mert a lány éreztette vele azt, hogy *fölötte áll.*

A férfi ökölbe szorította kezét.

- Hagyj magamra - mondta.

- Lord Darrow!

- Hagyj magamra! - üvöltötte Kinsey fenyegetően Giles felé emelve kardját.

- Menj! - mondta Richárd Gilesnak.

- Te is! - kiáltott Kinsey Richárdra is. Richárd megrázta fejét.

- Ezt most a magad javára fordíthatod. A király megérti haragodat és bánatodat! A világ megtudja, hogy azért vetette magát a mélybe, mert szabadulni akart a barbártól. Mindenki csatlakozni fog majd hozzád, hogy bosszút álljon rajta. Cselekedeteink igazolást nyernek.

- Richárd, te nem értesz semmit.

- Dehogynem. Figyelj rám, fogadd meg a tanácsomat: te okos ember vagy, nem hozhatsz elhamarkodott döntéseket.

- Hozz nekem sört, és hagyj békén.

- Kinsey!

- Hallottad, amit mondtam, nem? Richárd elfordult.

Kinsey mohón kortyolta a sört, egyik kupával a másik után. Felejteni akart. A sör hamar a fejébe szállt. Az ital azonban nem enyhített haragján. Nem tudta kiverni a fejéből Kyrát.

A halott földbirtokos bögyös lánya bement hozzá. Kinsey szenvtelenül nézte, ahogy a lány leveti tunikáját, alsószoknyáját, és közeledik hozzá. Felmászott az ágyra, és a férfihoz bújt, de az nem mozdult. A lány nem tágított: megölelte, rámosolygott, szerelmes szavakat suttogott a fiilébe, vetkőztetni kezdte. A férfi nagyot sóhajtott.

Elég...

A lány meg akarta csókolni. Kinseyn úrrá lett az undor. Megfogta a lány derekát. -- Kövér vagy, mint egy tehén - mondta.

- Tessék, mylord?

- Tehén! - ismételte Kinsey, és ellökte magától. Maga sem értette, miért dühös rá. Most csak Kyrára tudott gondolni. Finom vonásaira , természetes, kecses járására, szemének zöld csillogására, aranyló hajára. Ez a szajha a nyomába se léphet.

És mint már sokszor, most is gyűlölte Kyrát. És kívánta, dühöngve tehetetlenségében.

Arryn Graham felesége jutott eszébe. Az asszony nem harcolt az elkerülhetetlen ellen, de figyelembe se vette őt. Mintha ő számított volna a legkevésbé, mintha nem is ért volna hozzá...

Alessandra! Milyen furcsa név egy ilyen félénk teremtésnek.

Nem harcolt ellene, és mégis...

Azt az érzést keltette benne, mintha semmit nem tudott volna tőle elvenni. Semmit!

Először nem akarta, hogy meghaljon. De mikor magasra csaptak a lángok, és ő meglátta a nő arcát... még most is emlékezett arra, ahogyan ránézett. Mintha hozzá sem ért volna. Mintha ott sem lenn Mintha a verés, a sebek és az erőszak mit sem számítana neki. A férje hazatérése után ugyanúgy szerették volna egymást.

így, mikor a lángok elérték...

Hagyta elégni.

Szörnyű kínhalált halt gyermekével együtt. De most még ez is kevésnek tűnt. Úgy gondolt Sir Arrynra, mint egy primitív felföldire akinek a családi ügyek és a klánok vezetői közötti állandó ellenségeskedés tölti ki az életét, és nincs fogalma a hadviselésről. Igen. kiirtotta minden rokonát, de ezek az emberek csak ebből értenek, szemtő szembe, az erő nyelvén, ahol nincsen szükség stratégiára. Olyan kutyának tartotta, amelyik csak ugat, de nem harap.

Most azonban ez a felföldi ellene vonult, és ő tehetetlen.

A törvényen kívüli megkaparintotta a menyasszonyát. És ő nem segíthetett...

Talán Kyra nem is bánta?

Miután Arryn elment, Jay is otthagyta a vacsorát, tele nyugtalansággal és gondterhelten. A külső fal felé igyekezett. Nyár volt, csodák^ tos az idő, a nappalok kellemesen melegek, az éjszakák hűvösek enyhet adóak. Télen a hava/ás olyan kegyetlen volt, hogy úgy tűm nincsen akkora tűz, amely képes lenne elég meleget adni, de nyáron Skócia csodálatos hely. A földek megteltek élettel: zöldellő mezők és völgyek, színpompás vadvirágok, sötétzöld erdők. A hold magasan ült az égen, a csillagok fényesen ragyogtak, öröm volt élni.

Ezek a gondolatok mindig szomorúsággal töltötték el, mert oly sok barátja ment már el. A Hawk's Cairn-i mészárlást csak kevés barátja, ismerőse és rokona élte túl. A szálfatermetű, csinos Brendant is megérintette már a halál, így sokkal felnőttebb korosztálybeli társainál,

És testvére, Katherine.

Ő is a birtokon volt, mikor Darrow katonái megjelentek.

Nyáron történt az is. Kora nyáron a tavasz frissessége még érződött a levegőben, de a kellemes meleg is megérkezett. Csordák legeltek a mezőkön, bárányok a hegyoldalakon, a folyók pedig napfényben fürödtek. Az ősi családi ház zsúptetős kunyhók között állt. A mezőkön emberek szorgoskodtak. A házak körül gyümölcsösök álltak, az erdő pedig mindig tartogatott valami meglepetést. Csodálatos hely volt, ahol a régi idők szellemei a kidőlt fák üregeiben laktak, szüzek lettek szerelmesek szép szál fiatal legényekbe, öreg, fogatlan boszorkányok mormolták varázsigéiket, és bölcs öregek meséltek a régi idők harcosairól. Ide tört be bosszúért lihegve Kinsey Darrow, hogy visszavágjon rokona haláláért. Kevés fegyveres tartózkodott a birtokon, hisz bent voltak az ország belsejében, közel a harcra kész klánvezérekhez, és elég távol Warenne-től, Surrey grófjától, aki Edward egyik legjobb harcosától, valamint Cressinghamtől, a király adószedőjétől, akit még az angolok is gyűlöltek.

Azt hitték, azon a helyen nem érheti baj őket...

Nagyot tévedtek. Darrow emberei egyszer csak ott teremtek, összeterelték a farmereket és a juhászokat a pajtába, behajtották a kőműveseket, a kovácsokat, zenészeket, az anyákat és gyerekeket. Néhányan megpróbáltak elmenekülni, azonban csak keveseknek sikerült, a

legtöbben áldozatául estek a lovas katonáknak, akik vadásztak rájuk. Graham feleségéért maga Darrow ment be a házba, és miután végzett vele, a sorsára hagyta.

Felgyújtották a kúriát és a pajtát.

És azt mondták, a halálsikolyokat még a Felföldön is hallani lehetett, és aki hallotta, soha nem felejti el.

Jay azonban nem hallhatta; Arrynnal és a harcosokkal északon segítettek De Moraynak egy várat megtisztítani az angoloktól. A harc kegyetlen volt, a túlélők viszont kegyelmet kaptak. A tehetősebbekért váltságdíjat követeltek, akiknél ezt nem tehették meg, azoknak szabad elvonulást engedtek Angliába. Jókedvvel indultak haza.

Amit az otthonuk helyén találtak, azt szavakkal nehéz leírni. A füst és a halál szagát már messziről érezni lehetett.

Arryn előrevágtatott, emberei hiába próbálták visszatartani. O maga találta meg felesége maradványait. Csak a jegygyűrűről tudta felismerni, amin a család jelképe volt, és amit az asszony mindig bal kezének középső ujján hordott.

A düh és a fajdalom kiáltásai messzire szálltak. Senki nem felejtett és senki nem akart megbocsátani. Alessandra Jay unokatestvére volt. Katherine a testvére. Őt Alessandra parancsolta ki a birtokról. Sikerült megszöknie, egy támadót egy serpenyővel ütött le, egy másikat pedig ledöfött tőrével, amit ezekben a nehéz időkben mindig magánál hordott, egy harmadikon pedig lovával gázolt át. Egy percig sem érzett bűntudatot és nem habozott ölni.

De nem felejtett...

Egyikük sem felejtett.

Jay észrevett egy alakot a bástyán. John Graham volt az, Selkirk irányába tekintett. Jay hangosan üdvözölte, mire John megfordult és felé integetett.

Jay csatlakozott hozzá.

- Milyen kellemes az éjszaka! - mondta John.

- Igen, gyönyörű. John elnevette magát.

- Mintha bíráink elé készülnénk, nem?

- Nagyon nyugtalan vagy ma este.

- Úgy látom, te sem érzed különbül magad. John rávigyorgott Jayre.

- A csontjaimban és a végtagjaimban érzem... Az idő közeleg! I Jay John arcát fürkészte.

- Mindannyian tudjuk, hogy Edward Wallace nyomában van. Csak az a kérdés, tisztában van-e azzal, hogy Moray mekkora sereget tudott összeszedni. Utolérik-e Wallace-t, mielőtt eléri a biztonságot adó erdőt?

- Nem kell sok ember ahhoz, hogy Wallace nyomára akadjanak - jegyezte meg John.

- Nem - bólintott Jay. John közülük való volt. Sokkal közelebbről ismerte Wallace-t, mint bárki más.

Néhány perc múlva megkérdezte:

- Győzhetünk, John? Visszaszerezhetjük az országot Edwardtól?

- Vissza. Hiszem, hogy képesek vagyunk rá. Az elején még nem voltunk felkészülve. De sokat tanultunk a hibákból, és már oly sokat elértünk!

- Ha megnyernénk egy nagyobb csatát, az Skócia szabadságát jelentené?

- A szabadságot? Ki tudnánk vívni, igen. De, hogy meg is tudjuk tartani? Istenemre, nem tudom. De az utolsó leheletemig küzdeni fogok. Ezt megígérhetem. Soha nem fogom elfelejteni, mit tettek.

Jay ránézett, aztán a távoli erdőt kémlelte.

- Innen indulunk. Ez a vár jó erősség. Jól védhető.

- A legerősebb várak is eleshetnek.

- Ez igaz, de nem vagyok biztos benne, hogy Arryn tudja-e, milyen fontos ez a vár a számunkra.

- Ha látja is, nem biztos, hogy maradni akar. Vagy pedig Wallace-szel tart, ha eljön az ideje - mondta John. - Úgy látom, barátom, te szívesebben maradnál.

- Ahogy mondtam, ez egy igen erős vár...

- Egy igen elbűvölő hölggyel.

- John, ő sohasem volt Darrow híve.

- Azonban eljegyezte.

- Mégis...

- Megbabonázott.

- De nem térithet el a céljainktól!

- Ne félj, barátom. Az unokatestvéremet is megbabonázta. De őt nem ingatja meg!

- Te nem érzel iránta semmit?

- Dehogynem, csodálom finom alakját, szépségét és szellemét. Én Is csak ember vagyok, hajt a vágy. Ha Arryn meg akar szabadulni tőle...

- Nem teheti!

- Jay, te mindig azonnal a pártját fogod. Arryn azért foglalta el a várat, hogy kirabolja, és bosszút álljon. El fogunk menni innen, és a lány itt marad az angol vőlegényének, örökre megváltozva, de életben. Darrow pedig valószínűleg egész életében keserűen fog visszagondolni az itt történtekre, bár reméljük, hogy az élete nem fog már soká tartani. A lánynak viszont itt kell maradnia, Jay. Itt, ahová tartozik.

- De itt fogja tudni hagyni? Istenemre, én képtelen lennék rá.

- Jay, Arryn feleségét meggyilkolták. Kegyetlenül. A testvéred, Katherine mindent gyűlöl, ami Darrow-val kapcsolatos. Te hogyan felejthetsz?

- Nem felejtek. Soha. De Kyrának mi köze van ehhez az egészhez?

- Ki tudhatja?

Jay nem válaszolt azonnal. A falakon túlra tekintett. Hiába akarja majd elhagyni. Nem lesz rá képes.

- Muszáj lesz.

- Miért?

- Nehéz idők ezek.

Kyra számára is. Angolnak nevelték, így az angol király híve. I le sok mindent látott már. És a szíve jóságos. Tudja, mi történt, és biztosan szomorú. Lassan kezdi megismerni Arrynt. John felhúzta a szemöldökét, és grimaszt vágott.

Ó, igen. Kénytelen.

- Közénk való lesz.

Jay, ő nem egy szűz, pásztorlány vagy földműves, ő Lady Kyra Honiface, a halott királyné keresztlánya, Edward különös játékának figurája. Soha nem fog közénk tartozni.

Miért?

Bármikor elárulhat minket.

Jay megrázta a fejét.

- Ha Arryn úgy dönt, hogy magával viszi...

- Wallace-hez? Oda biztosan nem.

- Miért?

- Az ő számára ez bosszú. Semmi több. Még nálad is jobban szerette Alessandrát. És ahogy te, ö is hibásnak érzi magát a halála miatt.

- Miért én vagyok az egyetlen, akinek az a véleménye, hogy nem kellene itt maradnia?

- A fekete csődörömbe fogadok a te drágakövekkel kirakott kardod ellenében, hogy a lány itt marad.

- Elfogadom.

- Bár igen jól járnál a lovammal, mégis jobban tennéd, ha azon imádkoznál, hogy végül ne legyen igazad - mondta John.

- Miért?
- Mert ha velünk jön, és csak megfordul a fejében, hogy elárul minket...
- Igen?
- Akkor magam hasítom ketté - mondta keserűen John. - Lekaszabolom és a tűzre vetem. Jó éjt, Jay!
John elindult lefelé a lépcsőn.
Jay belebámult a meleg, gyönyörű éjszakába.
És megborzongott.

10. fejezet

Felértek a toronyszobába. Kyra tiltakozott. Inkább dühös volt, mint megfélemlített.
Hiába követelve, hogy Arryn tegye le, a férfi ügyet sem vetett szavaira. Kyra körmei belevájtak a nyakába.
- Átkozott kis vadmacska! - szitkozódott Arryn. - Vigyázzon, mert megjárja! - figyelmeztette, de a lány felbőszültén, kétségbeesetlen harcolt. Reménytelenül.
A férfi belerúgott a toronyszoba ajtajába. Az ajtó kinyílt.
- Tegyen le! - kiabálta Kyra.
- Örömmel, hölgyem!
Az ágyra dobta olyan erővel, hogy a lélegzete is elállt. Mégis felállt, és az ágy túlsó oldalára kúszott. Keze ökölbe szorult.
Arryn elfordult tőle. A vidáman pattogó tüzet nézte. A szolgák igyekeztek a kedvében járni, gondoskodtak kényelméről.
A lánynak hallgatnia kellett volna, de nem tudott.
- Átkozott barbár gazember! - kiabálta még mindig reszketve. - Nincs jogában így megalázni engem!
- Még nem halt bele senki - válaszolt a férfi, és foglya felé fordult.
- Kegyetlenül bánik velem, és nincs igaza! Maga... maga és a többi mocskos bandita! Mert Edward megsértette skót büszkeségüket!
- Edward rengeteg skótot mészárolt le.
- Mert nem hajoltak meg a király akarata előtt.
- így igaz, hölgyem, nem is fogunk meghajolni.
- Akkor bocsásson meg nekem azért, hogy nem fogok meghajolni ön előtt!
A férfi sokáig nézte a lányt.
- De önnek nincs más választása, vagy igen?
- Miért teszi ezt velem? Miért kellett olyan bemutatót rendezni a többiek előtt, úgy bánt velem, mint egy...
- Lehet, hölgyem, de amit tettem, a legnagyobb kegyelem volt.
- Ezt hogy érti?
- A látszat az egyik legfontosabb dolog az életben.
- És most mindenki láthatta, hogy én az ön...
- Szajhám? - kérdezte nyájasan.
- És az, hogy így bánik velem, az is csak a látszat miatt fontos? A férfi bólintott.
- Az emberek azt hiszik, hogy ön az enyém. Ezért viselkednek önnel tisztességesen.
- Tisztességesen? Látom! Ahányszor rám néznek, arra az elégte télre gondolnak, amit ön vett.
- Igen, arra gondolnak. Mi mást várhatunk még tőlük! Különben is, ön akarta így, mylady.
- Én?

- Ez úgy hangzott, mintha elégedetlen lenne azzal a gondolattal, hogy elhagynám önt egy birkáért. Bizonyítanom kellett az ellenkezőjét. Hisz talán le is vetné magát a toronyból. A halált választaná helyettem.

- Én nem vetettem le magam!

- Milyen hízelgő! Tehát inkább engem választana, mint a halált?

- Az ilyen halál felérne a megadással, Sir Arryn. Én nem szoktam feladni semmilyen harcot. Ezt is túlélem, hisz ön azt mondta, nem áll szándékában megfojtani. De a végén úgyis veszíteni fog. Elkapják, és szomorú sors vár magára.

- Akkor élveznem kell az élet minden pillanatát, és természetesen, túl kell élnem önt.

- Engem? Ó, persze, én nagyon veszélyes vagyok!

- Az, hölgyem. De megtalálom a módját, hogyan kerüljem el a veszélyt.

- O, igen? - kérdezte Kyra. Tekintete találkozott a férfiéval, de hirtelen eszébe jutott, hogy aludt el, az ágyhoz kötözve.

- Igen.

- Azt hiszi, hogy álmában fogom megölni?

- Miért, annyira megszeretett, hogy nem próbálja meg?

- Nem, legyen úgy, ahogy mondja! Lehet, hogy ön nem él túl engem! Ezért élveznie kell az életet, a biztonságot, a sérthetetlenséget. És ami engem illet, fenyegetőzhet, kínozhat, de túl fogom élni a legtöbb emberét!

- Valóban?

A lány az ajtó felé indult. Nem szaladt el, nem fordult el a férfitól. Határozott léptekkel, méltóságteljesen a kijárathoz sétált. Megállt az ajtóban, visszanézett. Arryn bólintott jelezve, hogy nyugodtan elmehet.

Kyra kiment, szíve erősen dobogott. Nem mert sem tovább menni, in visszafordulni, legszívesebben elszaladt volna. Meghökkenve azon kapta magát, hogy megkönnyebbülést érez, kikor a férfi megfogta a karját, és hirtelen mozdulattal átdobta a

Kán.

Miért nem enged elmenni? - nyöszörgött a lány. Mert ön...Darrow-é? - fejezte be helyette Kyra. - Az ördögbe is, nem vagyok kődarab, tégla vagy ékszer...

Nem, hölgyem, ön sokkal fontosabb! Kyra az ágyra zuhant. Az ördög vigye el! - szitkozódott a férfi.

- A nap minden percében kerülni fogom önt. Jó tudni - mondta a férfi fagyosan.

Kyra felállt és konok tekintettel az ajtó felé nézett.

- Menjen csak, hölgyem! - mondta a férfi kihívóan.

A lány összeszorított foggal elindult. Arryn az ajtó elé állt, nem hagyta, hogy kinyissa. Ismét felkapta a vállára.

- Ostoba gazember! Gazember, úgy is meg fog halni! - kiabálta, miközben a férfi vállát püfölte. - Ezt még nagyon meg fogja bánni!

- Ön fogja megbánni, ha nem hagyja abba! - mordult rá Arryn. - csupaszra vetkőztetem, és az egész falu láttára kékre-zöldre verem a hátsó felét, ha nem hagyja abba!

A lány megint az ágyra került, de térdre emelkedett, és dühödten tiltakozott.

- Tegye csak meg! Majd meglátja, mit tesznek az emberek, ha...

- Ha ellenem fordulnak, a katonáim legyilkolhatják őket!

- Igen?

Kyra a férfi mellkasára ütött. Már nem kellett az ajtóhoz szaladnia, a férfi elöl belemarkolt a ruhájába, és az ajtóhoz vonszolta.

- Ne, ne! Mit művel? Álljon meg! Ezt nem teheti! A lány megragadta az ajtófélfát.

- Kérem, hagyja abba. Nem akarok több halottat. Isten verje meg magát!

Gyorsan megfordult, és úgy állon ütötte a férfit, hogy maga is megrémült... Egy pillanatig Arryn döbbenten állt. Aztán megfogta a lány derekát, és visszahúzta a szobába. Becsapta az

ajtót. A bosszúvágy ismét feltámadt benne. Magához rántotta foglyát, és dühösen az ágyhoz vonszolta.

- Választhat, itt is megtehetjük!

- Tessék? Nem... Nem úgy gondoltam... Én... Én... A lány rémülten figyelte, ahogy a férfi leül, a ruhájánál fogva magához rántja, és a térdére fekteti.

- Nem! - ordított kétségbeesetten tiltakozva. Sikerült hátra csúsznia. Térden állva nézett fel, arca karmazsinvörös volt. - Nem akaró hogy még valaki meghaljon értem - mondta reszketve.

- Vár valakit ebbe a hálószobába? - kérdezte Arryn. - Talán Kinsey Darrow-t? Azt gondolja, hogy idejön és megmenti magát, engem felakasztva, kibelezve fog látni?

- Nem!

A férfi egy hosszú pillanatig nézte.

- Nem! - mondta lágyan. - Nem hiszi, hogy ez fog történni... ezt kívánja, nem?

- Mit akar tőlem? - suttogta a lány félénken.

- Igaz, mit is akarhatnék öntől? - motyogta a férfi. Odament a tűzhöz, és a lángokat figyelte. - Megadást. Feltétel nélküli megadást! Legalább ma éjszaka!

A férfi lassú mozdulatokkal vetkőzni kezdett. Kardját és kardhüvelyét a padra helyezte. Nem vett tudomást a lányról. Úgy tett, mintha nem is létezne. A szoba legtávolibb sarkába kellett volna húzódnia, de ehelyett a lány suttogva kérdezte:

- Miért gyűlöl ennyire?

A férfi hallgatott egy ideig. Fejét lehajtotta, így a lány nem láthatta arckifejezését.

- Mert...

- Ne folytassa! - kérlelte a lány. A férfi viszont kimondta:

- Mert ön Darrow-é!

- Nem, nem vagyok az övé - mondta indulatosan. - Egy ember nem birtokolhat egy másik embert!

- Úgy gondolja? Az angoloknál, hölgyem, a feleség a férj tulajdona csupán.

- A feleség vagyont hoz a házasságba.

A férfi még mindig nem nézett felé, folytatta a vetkőzést, otthonosan, mintha már régóta együtt élnének. Félredobta levetett cipőjét, harisnyáját. Türelme fogytán volt, amikor ránézett a lányra.

- És ön hozott egy keveset Darrow-nak, nem igaz? Busás jövedelmet, amiből fenn tudja tartani, fel tudja fegyverezni csapatát. Azt beszélik, ön Edward király egyik kedvence, és Kinseyt az Edwardnak tetsző akciókra sarkallja.

- És ön ezt elhiszi? - suttogta a lány a férfi szemébe nézve. -. Nem kellene?

- Nem vagyok gyilkos!

- Nem tapad vér a kezeihez? Lehet, hogy nem, bár elég jól bánik karddal. Szokatlan egy ilyen fiatal lánytól.

- Az udvarnál tanultam, mert szórakoztatóak voltak a leckék.

- Nem volt, aki megtanítsa hímezni? - kérdezte szárazon.

- Sok dolgot megtanultam az udvarnál.

- Edward király udvarában? A lány bólintott.

- Én pedig sokat tanultam Alexandernél - mormogta Arryn. - Beleértve azt is, hogy egy ember sem lehet nagyobb egy országnál, akkor sem, ha az az egy ember irányítja az országot. Edward ugyan nem ölt saját kezűleg Berwickben, de parancsot adott rá, és így, közvetve vett részt a mészárlásban. A sok kiontott vér mégis az ő kezéhez tapad, még ha nem is ő mérte a halálos csapást.

- És én miben vagyok bűnös? Abban, hogy a nevemben kötöttek egy házassági egyezséget?

- Soha nem fogadott hűséget Edwardnak? - kérdezte a férfi szigorúan, az ágy szélén ülve. Mereven nézte a lányt, mielőtt elfújta a gyertyákat. A szoba sötétségbe borult, csak a tűz lángjai adtak némi fényt.

- Igen, de az...

- És hozzámegy Kinsey Darrow-hoz, ismerve véres tetteit? - kérdezte, félretolva a .szőrmetakarókat, lefekvéshez készülődve.

A lány nem szólt. Furcsa kimerültség uralkodott el rajta. Úgy tűnt, nincs értelme elmondani ennek az embernek, hogy ő Edward alattvalójaként nevelkedett, de eltekintve attól, hogy kinek esküdött hűséget, fontos számára az emberség, különbséget tudott tenni jó és rossz, küzdelem és mészárlás, háború és gátlástalan gyilkolás között. Miért ítéli el őt Arryn, amikor a sok skót báró még mindig egymással viaskodik, és készek megölni egymást a koronáért, és amikor az ország legtöbb befolyásos embere képtelen elhatározni, hogy kinek tartozzon hűséggel? Skócia hagyományait is meg akarták őrizni, ugyanakkor féltek Edward hatalmától, és attól, hogy elveszítik birtokaikat.

A férfi még mindig háttal állt neki. Úgy tűnt, hogy elengedi a lányt.

- Adjuk át magunkat az éjszakának - mondta.

- Nem - suttogta a lány. - Hadd menjek el innen!

Arryn sokáig nem válaszolt; a lány már azt hitte, nem is hallotta kérését. Végül megfordult, és rászegezte tekintetét.

- Mit követtem el? - kérdezte Kyra.

Nem láthatta a sötétben, de érezte a férfi metsző tekintetét.

- Én azt sem tudom, mi fog történni a következő pillanatban - mondta.

- Ó, hölgyem, akkor ebben hasonlatos Skóciához!

A lány a kandallóhoz sétált és megállt a tűz előtt. Érezte a tűz simogató melegét az arcán, hallotta az aprófa recsegő lángra lobbanását.

- Nem tudom, mikor lesz udvarias, mikor fog gyűlölni mások tetteiért, és mikor veszíti el a türelmét és kötöz meg.

A férfi gyors léptekkel közeledett hozzá. A lány halkan felkiáltott, ahogy odaért hozzá, karjai közé kapta, határozottan, ellentmondást nem tűrően. Amikor azonban tekintetük találkozott, meglepődve tapasztalta, hogy nem volt harag a férfi szemében. Valami belül megakadályozta, hogy tiltakozzon.

- Nem kínoznám, ha tudnám, mikor mire készül. Megkötöztem, ez igaz. Udvariatlan voltam. Menjünk aludni, mert fáradt vagyok, és nyugalomra vágyom.

- De én nem vagyok nyugodt.

- Éjszaka az lesz.

- Téved, ha azt gondolja, hogy ilyen könnyen megadom magam. Soha sem adom meg magam, egyetlen éjszakára sem.

- Nem hiszek önnek - mondta Arryn lágyan.

A lány elpirult. Miért is hinne neki? Ezelőtt nem harcolt ellene ilyen kétségbeesetten...

- Ma éjszaka hinnie kell nekem!

- Nem számít, hogy hiszek vagy sem. Folytatni fogom az ellenállást, de nem próbálom megölni. Ezt szerette volna hallani, ugye?

- Nem, egyáltalán nem ezt.

- Akkor minek a harc?

- Mert nincs igaza.

- Szerintem, nem gyűlöl annyira, amennyire mutatja.

- De maga megvet engem.

- Sok mindent megvetek, önt nem. Különösen nem most! A lány tiltakozott, de túl fáradt volt ahhoz, hogy harcoljon a férfi

ellen.

Most valamilyen oknál fogva sajnálta, hogy Arryn ellenfél, még jobban, hogy gyöngéd érintése semmit sem jelenthetett, mivel ő is mint minden egyéb, a vár, a vagyon, csak azért érdekelte, mert Kinsey Darrow-é.

A férfi lefektette a lányt, és melléfeküdt. A tűz fénye ott táncolt a kőfalakon, karmazsinvörös és kék árnyalatokban. Arryn megsimogatta foglya arcát. Fölé hajolt, és mélyen a szemébe nézett. A lány érezte a férfi melegét, illatát, férfiasságának erejét, a szőrme finom melegét. Egyre jobban kívánta az érintését. Behunyta szemét, de nem volt képes teljesen kizárni a tudatából. Alig kapott levegőt, egyik pillanatban menekülni akart, a másikban pedig...

Volt valami ellenállhatatlan abban, ahogy megérintette. Csak az arcát. Ujjával végigsimította alsó ajkát, és hozzáért a szájával. Kyra felsóhajtott, tiltakozást színlelve. A férfi ajkai kemények voltak, de nem erőszakosak vagy követelőzők. Nyelve érzéki, forró nedvességgel teli, szétnyitotta az ajkait. *Fordulj el!* A lány erőtlen kísérletet tett, de a férfi keze fogta az arcát. Csókja hosszú, finom volt, és a lány nem harcolt ellene... érzelmei elkábították, testes borhoz hasonlóan, örvénylettek, várták az ismeretlen csodát. A csók végén a lány nagy levegőt vett, ajkai félig nyitva maradtak, kissé megduzzadtak. Még mindig érezte a férfi csókjának ízét. Nem akarta kinyitni a szemét. A sötétben könnyű volt letagadni a történteket; szempillái azonban elárulták: felemelkedtek, és a lány felnézett fogvatartójára. A férfi ismét a szemébe nézett. Kyra valamiféle mélységet vélt felfedezni szemének kobaltkékjében, azt a mélységet, mely először menekülésre késztette... aztán pedig maradásra. A férfi ujjai beletúrtak a lány hajába.

- A sötétség mindig jó barát, igaz, hölgyem?

Mielőtt válaszolt volna, a férfi ismét megcsókolta. Csókja követelőzőbb lett; ahol azelőtt kért, most követelt. A lány minden erejével meg akarta őrizni ezt az érzést, de egyszerre csak eltűnt. Egy másik érzés ébredt benne. Arryn ellenség, el kell utasítania.

Nem tudott ellenállni a csábításnak mégsem.

Érezte az izmos karok acélos ölelését. Ujjai a férfi ujjait simogatták. Nem is emlékezett arra, mikor hullott le róla a ruha. A férfi meztelen testéhez simult. A lányban felmerült, hogy tartozik magának, a királynak, az országnak azzal, hogy harcol a férfi ellen. De hátha ez nem is számít. Számít egyáltalán?

Ezzel érvelt korábban is.

De tudott volna változtatni valamin?

Ezt már nem tudhatja meg, mert Arryn elcsábította, és ő engedett a csábításnak.

Sőt...

Nem hazudott.

Nem kérte, hogy a férfi mentse meg a végzetétől. *Előre látta...*

A nyakán érezte a férfi csókjait és hallotta szívének dobbanás' Nyelvének hegye cirógatta bőrét, kéken lobogó tűzként kereste melleit. Körbejárta az egyiket, és a mellbimbónál állt meg. Nyelvének játéka, forró csókja kiteljesedett rajta. Apró villámok suhantak át testén. A férfi nyelvének nedves tüze beborította mellét. Az általa gerjesztett lángok mélyen a lány belsejébe hatoltak, és mint a nap sugá felmelegítették minden sejtjét, lelkét, teljes valóját. A férfihoz simul szavak nélkül, csak suttogások hagyták el ajkát, összefüggéstelené' mint a gondolatai és a feltámadó vágyai: benne volt minden, ami el len harcolt, és minden, amit meg akart találni. Ellen akart állni enne az érzésnek; kezeit a férfi vállára tette, és ezen az egyszerű mozdulaton keresztül megérezte a férfiban fellobbanó tüzet, izmainak lüktetését. A lány vergődött, elfordította fejét, körmei belefúródtak a férfi vállába, motyogott valamit, nyögött. Tiltakozni próbált... Ó, istenem...

A férfi nyelve a lány köldökét cirógatta. Ujjai hasát, combjait simogatták. Kyra ujjait a férfi hajába temette. Zihált, forgott, vonaglott, hátracsavarodott, aztán előre. A férfi a lány combjai közé nyúlt, kitapintotta a nyílást, simogatta, becézte. Szenvedélyesen megcsókolta,

nyelve kitartóan egyre beljebb hatolt; a nedves hő mintha égette volna belsejét. A lány vergődött, de meglepetéssel érzékelte a szétterjedő szenvedélyt, a testében cikázó villámokat. Ujjait görcsösen összeszorította, a férfi hajába markolt. Arryn megfogta a lány csuklóját, enyhített a szorításon, de nem törte meg a csábítás intimitását. Összefüggéstelen szavak, kiáltások ömlöttek a lányból, beleolvadva a falakon táncoló árnyakba. A férfi hirtelen ráfeküdt, széttárta combjait. És mélyen belehatolt. Ismét érzékien megcsókolta, a lány karját feje fölé emelte, a párnára szorította, s mozogni kezdett.

A lány becsukta a szemét.

Nincs megadás.

Nincs felnégyelés.

A férfi nem gyűlölte!

Nem...

Abban a pillanatban nem.

A lány érzékelte a férfi forró testét, kemény férfiasságát, szívének dobbanását, izmainak lüktetését. Érezte minden porcikáját, gyengéd érintését, a vihart, a tüzet, a vágyat. A valóságos dolgok nem számítottak, csak a tűz, a szenvedély... és akkor... elöntötte az. édes lobogás**,** kábító, édes, lélegzetelállító, szédítő érzés, mely megfeszítette combjait, elnyomott mindent, ami logikus és ésszerű...

Hallotta a tűz pattogását, látta a kőfalakon táncoló árnyakat. Érezte a férfit: kőkemény izmait, égő testét. A vágy már kezdett alábbhagyni benne. Kimerülten, kielégülten nehezedett rá a lányra. **Ő** akart csábítani, de végül őt csábították el. Az a tény, hogy ilyen könnyen hagyta magát elcsábítani, megrémítette és feldühítette Kyrát. Szabadulni akart.

A férfi úgy feküdt, mint...

Kyra elvörösödött.

- Ó, édes Istenem, azonnal szálljon le rólam! - kiáltotta kétségbeesésében.

- Jézusom, kedvesem...

- Nem kapok levegőt, megfulladok!

A férfi azonnal leszállt róla, de még mindig fogta karját. A lány érezte metsző tekintetét.

- Kérem...

- Ezt a szót szeretem. Mit kér?

- Azt, hogy engedjen el. Már mondtam, hogy nem kapok levegőt.

- Szerintem nagyon is jól lélegzik.

- Nem. Kérem, hagyjon, fel akarok ülni. Már megkapta, amit akart.

- Ó, Kyra, szegény. Olyan erősen szorítottam! Végtelenül kegyetlen voltam!

- Igen, az volt.

A férfi kedvesen rámosolygott.

Kyra felemelte a kezét, és meg akarta ütni, de az lefogta, és nevetve megkérdezte:

- Nem adja meg magát, hölgyem? Nem is tudom már, ki kit akart elcsábítani?

A lány nagy levegőt vett, és dühösen nekiesett a férfinak.

- Hagyja abba! - nevetett. - Most azért dühös, mert...

- Erőszakos volt velem!

- Mert ön eldobta fegyverét még az első ütés előtt! - Hátrasimított egy hajtincset a lány arcából, de az félrekapta fejét, hogy elkerülje érintését. Arryn két tenyere közé fogta a lány arcát.

- Vigyázzon, Kyra! Még könyörögni fog az érintésemért, de késő lesz, már nem leszek itt.

- Felakasztják, felnégyelik - vágott vissza a lány.

- Lehet.

A lány a szemébe nézett.

- Nem lehet, biztos. Edward győzni fog. És magának akarja egész Skóciát.

- Akkor most kell élvezni az életet!

- Az ön élete, uram, azt tesz vele, amit akar.
- Ma éjszaka úgy érzem, nagyon is élek.
- Én viszont nem. Kimerült vagyok.
- Érdekes, nem úgy vettem észre. A lány ismét meg akarta ütni.
- Ha tényleg fáradt, aludjunk inkább.
- De én nem óhajtok együtt aludni önnel. Nem akarok itt maradni. Ne higgye, hogy beletörődtem a dolgokba.
- Azt hittem, hogy nem csak beletörődött...
- Nem tudok itt maradni, ebben a szobában.
- Mégis itt kell maradnia, és itt is fog maradni. Ön, Lady Kyra, mégiscsak ellenség. Még ha el is csábított, egyetlen pillanatra sem feledkeztem meg arról, hogy Edward alattvalója. Megígérem azonban, hogy ma éjszaka már nem nyúlok önhöz. Nyugodtan alhat a padlón, a szőrmetakarón a kandalló mellett, ahol csak akar.
- A padlón? Micsoda udvariatlanság! Aludjon maga a padlón, uram!
- Nem én panaszkodtam, hölgyem! Nekem jó itt, ahol vagyok. A kék lángok, árnyak a férfi szemében tükröződtek.
- Nekem nagyon jó itt - ismételte. Komoly tekintettel nézett a lányra, és hátrasimította a haját. Kyra nem tiltakozott.
- Kényszerítsem arra, hogy maradjon velem? - suttogta a férfi.
- Fia akarja.
- Ön inkább elviseli az erőszakot, de nem adja meg magát? - kérdezte Arryn keserű mosollyal az arcán.
- Az erőszak ellen lehet harcolni.
- Vagy az időt fecsérelni.
- Az idő, uram, nem önnek dolgozik. A férfi megpaskolta foglya arcát.
- Ebben van igazság. Aludjon velem, hölgyem. Kyra behunyta szemét.
- Parancsolom - suttogta amaz, és magához húzta a lányt. Kyra nem állt ellen.
- Én egyáltalán nem szeretem önt! - tiltakozott.
A férfi felkacagott; hangja lágy, kellemes volt.
- Ne ilyen ridegen, hölgyem! Most, amikor mar nem is gyűlölöm
ont annyira.
- Akkor sem, ha Kinsey Darrow-e vagyok.'
- Tényleg, már kezdem elfelejteni, hogy valaha az öve volt - mondta, és átölelte a lányt.

1 1 . fejezet

Picten ülve, Arryn figyelte a tízes csoportokban sorakozó, lándzsákkal felszerelt katonáit, akik ütőképes bástyát képeztek az angol lovasság ellen. Arryn emberei, William Wallace és Andrew de Moray hadseregét az angolok csőcseléknek nevezték, kivéve magát De Morayt, aki, apjához hasonlóan, gazdag és befolyásos embernek számított északon. Több családtagját elfogták Dunbarban, és most börtönben ültek Angliában, vagy a király hadseregében voltak kénytelenek harcolni Franciaországban.

A hadseregek azonban emberekből álltak - gazdagokból, a harcoló ország arisztokráciájából, mely fizette a hadsereg kiadásait, kiképezte a harcosokat, és lovaggá ütötte őket a harcmezőn. A Skóciáért folytatott küzdelemben azonban a gazdagok kompromisszumra kényszerültek; sokuknak ugyanis Angliában és Skóciában is voltak földbirtokaik. De még ha nem is, sokan hűbéri esküt tettek, és ezért nagyon meg kellett fontolniuk, mit tesznek. Sok skót báró Dunbarban harcolt az angol király ellen, a berwicki mészárlást követően, és ott verték le és börtönözték be őket a Towerbe, vagy arra kényszerítették, hogy Edward oldalán harcoljanak franciaországi hadjáratai során. Akinek

voltak bebörtönzött rokonai, vigyáznia kellett, hogy ne adjon Edwardnak okot arra, hogy kivégezze őket. S bár Edward enyhítést ígért azoknak a skótoknak, akik részt vettek kontinentális hadjárataiban, azt beszélték, hogy nem fogja betartani ígéreteit, azt sem, amit John Balliolnak tett megkoronázása előtt, hogy a skótok dolgait meghagyja a skótoknak.

Mostani bajtársaik mások voltak, mint általában: nem gazdagok vagy bárók fiai, akiket gyerekkoruk óta tanítottak fegyverekkel bánni. Néhányan nemesemberek fiai, de a legtöbben egyszerű skót szabadságharcosok, földművesek, kereskedők, kőművesek és halászok. A berwicki mészárlás miatt fogtak fegyvert, meg azért, mert Edward angol nemeseknek adta oda lányaikat. Ezek az emberek képezték az ország lelkét.

A léleknek azonban tanulásra volt szüksége.

Amikor teljes angol hadsereg kerekedett fel, azt kiváló walesi íjászok kísérték; Edward tudta, hogyan csillapítsa le az országot, és hogyan húzzon hasznot belőle. A walesiek tökéletesen elsajátították az íjászat tudományát, és halált hozó nyílzáport voltak képesek zúdítani az ellenségre. Arryn embereinek meg kellett tanulniuk védőpajzsokkal bánni, az angol gyalogosok és a lovasság ellen használni azokat.

- Még egyszer... gyorsan, feküdj! - kiabált Arryn, figyelve a második csoportot. Elszántak voltak, és gyorsan tanultak.

Nagyon kevés zsoldot kaptak, de az angolok elleni hadjáratban megragadták az adódó lehetőségeket: kifosztották a várak urait, elvitték az ezüstöt, aranyat, ékszereket, finom kelméket, de azt is, ami most a legértékesebb: fegyvereket, lószerszámokat, lovakat és az eleimet.

Arryn felnézett, mert úgy érezte, figyeli valaki.

Kyra a külső várfal mellvédjén állt, és őt nézte. Arryn összevonta szemöldökét, és azon gondolkodott, foglya hogyan szökhetett ki a toronyszobából. Már öt napja vannak itt, és furcsa viszonyban áll a lánnyal. Azt sem tudta, érez-e valamit iránta. Attól a naptól kezdve, amelyiken eltemették halottaikat, Kyra nem jött le hozzájuk vacsorázni. Kényszeríthette volna, de nem tette. Hiánya viszont bosszantotta; fontos volt számára, hogy Kyra ne értékelje túl sokra magát. Az éjszaka óta, amikor szeretkeztek - igen, szeretkeztek, és ő mindent megtett, hogy elcsábítsa - a lány még jobban kerülte. A reggel még nagyobb távolságra sodorta őket egymástól, és ráébresztette a férfit arra, hogy ő többet adott fel, mint foglya. Az ő feleségét brutálisan meggyilkolták. Azóta több nőt elcsábított, és ő is többször elcsábult, még nevetett is ezen... De Kyra Kinsey Darrow menyasszonya, ezért nem kellene jónak és gyengédnek lennie hozzá, és érzéseit sem kellene figyelembe vennie. Nem meglepő, hogy egy ilyen kivételes szépség felcsigázza vágyait, de idegesítette, hogy nem érzett elégtételt, hogy ismét hallani akarta hangját, nevetését, érezni ujjainak érintését, látni mosolyát, tiltakozását, maga mellett érezni éjszaka. Ö is csak egy asszony, méghozzá Kinsey Darrow asszonya, semmi több. A férfit gyakran gyötörték lidérces álmok, hallotta Alessandra sikoltozását a lángok között, azt, hogy az asszony a nevét kiabálja...

Arryn harcolt, és mindent feláldozott országáért. Szüksége volt egy társra. Skóciában sok szép asszony élt, gazdagok és szegények, szabadságra vágyók, akiknek tetszett a szenvedélyes lázadó. Akik tudták, hogy veszélyes játékot űznek, hogy az élet szeszélyes, hamar elfeledték. Ez a lány viszont... Azt mondta, mindig harcolni fog.

Ne szeressen engem olyan nagyon! - mondta a férfi, amikor a lány

megadta magát, vagy csak a férfi és nő közötti ősi csoda művelte vele? Túlságosan is meg volt vele elégedve?

A lány azonban biztosította arról, hogy *egyáltalán nem szereti.*

Az utóbbi két éjszakát Kyra a kandalló előtt töltötte, összekuporodva. A férfi nem örült neki, de nem akarta kényszeríteni arra, hogy feküdjön mellé az ágyba. A lány lehetőséget kapott arra, hogy megőrizze büszkeségét. Eltökélte, ellenáll vágyának. Az utolsó éjszaka kivételével a fél éjszakákat a nagyteremben töltötte a kandalló előtt. Lady Kyra Edwardnak és

Darrow-nak esküdött hűséget. O bevette **a** várat, megszerezte a lányt, és most birtokolja mindkettőt.

Akkor miért hagyja, hogy foglya felbosszantsa?

Bűntudat?

Ahányszor csak rágondolt Hawk's Cairnre, mindig bűntudatot érzett.

Amikor idejött, a szívében bosszúvágy lángolt, az volt a célja, hogy tönkretegye Darrow-t, és az asszonyt, akit Darrow szeret. A nőt azonban nem ilyennek képzelte; néha eszébe jutott, hogy ismerte az apját, és hogy a lány arisztokrata származású. Tudta, hogy a házasság nem szerelmen alapuló szövetség, hanem üzlet. Időnként csodálta **a** bátorságáért, harci képességéért, és azt kívánta, bár több katonája lenne ilyen elszánt, tettre kész.

Nem ártana, ha sok olyan harcosa lenne, mint ő.

Ne szeressen ilyen nagyon...

A férfi egyre jobban csodálta foglyát. Nem tudta elfelejteni a múltat, bár tetszett neki Kyra apjának, Hugh Boniface-nak Edwardhoz való kétségtelen és következetes lojalitása. Azokban a békés, méltóságteljes időkben ő Alexandernek hódolt. Sajnálta, hogy Anglia királya olyan kapzsi, hogy meg akarja hódítani az egész szigetet, sőt még Franciaországot is. Lehet, az a jó, hogy a király most Franciaországban van, mert vannak ugyan jó katonái, de egyik sem olyan könyörtelen, mint a király. Edward már a hatvan felé közeledett, majdnem hét láb magas, kemény, szögletes alkatú, harcra kész. Ha nem lenne kegyetlen, mint minden Plantagenet, csodálatra méltó király lehetne.

De Berwicket nem szabad elfelejteni...

Kyrára nézett. A lány nyugtalannak tűnt. Lehet, hogy el akarja terelni a figyelmét a gyakorlatozástól. Erre képes, az biztos. És ebben rejlett a veszély. Igen könnyű lenne elfelejteni, hogy a lány hűséges ahhoz a királyhoz, aki lemészároltatta egy valaha virágzó nagyváros lakosságát.

Arryn szemei összeszűkültek. A lány megérezte, hogy figyelik, és elindult visszafelé. Tudta, hogy eljön érte, ha befejezi a gyakorlato-/ást, és megkeresi őt. Csak bosszantani akarta? Hogy megzavarja ezt a fontos hadgyakorlatot? Nem, ezt nem engedheti.

- Jay! - kiáltott.

Jay lóra pattant, és Arrynhoz ügetett.

- Kyra fent van a várfalon. Légy szíves, vezesd vissza a toronyszobába.

- Jó, ha így akarod - mondta, és elhallgatott. Az erdő felé fordult. Arryn is hallotta a patadobogást az északi erdő felől. John Graham két bajtársával lovagolt az erdei ösvényen, és üdvözlésképpen felemelte kezét.

Unokatestvére néhány napja ment el Wallace-hoz, hogy beszámoljon Arryn csapatáról, és csatlakozási ígéretéről. Bár Wallace-ék nem voltak túl messze, Arryn azt gondolta, hogy John biztos nagyon gyorsan vágtatott, hogy ilyen hamar visszaért.

- Vigyázz Kyrára! - szólt oda Jaynek, és megsarkantyúzta Pictet, hogy minél gyorsabban odaérjen Johnhoz.

- Milyen híreket hoztál? - kiabálta Johnnak.

- Jó híreket - felelte amaz, és felegyenesedve a nyeregben körbenézett. A mező tele volt Arryn embereivel, és azokkal a várlakókkal, akik kegyelmet kértek és hűséget esküdtek. És valóban, az ír pap, Michael Corrigan maga is jó kardforgatónak bizonyult, és most oktatta az emberek egy csoportját fegyverforgatásra, a gyilkolás és visszavonulás művészetére.

- Menjünk a várba - mondta Arryn.

John intett bajtársainak, akik lemaradtak, figyelve a hadgyakorlatot. John és Arryn Seacairn felé indultak. A várkapu nyitva állt. A lovakat Brendan gondjaira bízták, és bementek a nagyterembe. A terem üres volt. Az asztal végén egy söröskancsó állt, és John öntött magának egy kupával. Jólesett neki a hosszú út után.

- Nos, mi történt?

- Jó híreket hoztam. Andrew de Moray nagy támaszunk itt és délen. Úgy látszik, a királynak a gazdagok között is vannak ellenségei.

- Tudtuk, hogy De Moray sokat lendít majd ügyönkön.

- De azt nem, hogy hány képzett harcost, lovagot toborzott.

- És mi a helyzet a királlyal?

- Franciaországba hajózott, de seregei mozgásban vannak. Az angolok azt hiszik, gyorsan levernek bennünket egy nagyobb ütközetben, és egyszer s mindenkorra letörik a skótok szabadság iránti vágyát! De Arryn! Nagy sikereket értünk el, ezért Wallace és De Moray is készen állnak a harcra. - John rajzolni kezdett az asztalon. - Nézd! Bevettük Pertht, ennél a folyamnál Wallace-szel együtt lovagoltunk, itt, Dunottarnál pedig foglyul ejtettünk egy csapat angolt. Aztán Aberdeen felé mentünk... Mi visszatértünk Selkirkbe, De Moray azonban folytatta a támadást. Elgin, Forres, Nairn, Lochindab **a** miénk. Aberdeennél szétromboltuk az angol hajókat. Istenem, Arryn, egyre jobbak az esélyeink. Wallace most készül egy nagyobb csatára, néhány nap múlva nekünk is oda kell mennünk. Az egyik angol parancsnok, Cressingham erre fog haladni, Warenne pedig ezen az úton halad majd. Azt beszélik, Cressingham olyan biztos a dolgában, hogy azt mondta Percynek, hogy oszlassa fel nyugaton táborozó hadseregét!

- Azt hallottam, hogy Wallace senkinek nem kegyelmezett Dunnotarnál.

- Ayr csürjei még élénken éltek emlékezetében, Arryn. Ne felejtsd el, hogy az angolok tőrbe csaltak ott több mint háromszázhatvan embert, azzal, hogy gyűlést tartanak nekik, és közben mindnyájukat felakasztották, még azokat a fiúkat is, akik kiszolgálták őket, aztán felgyújtották, és porig égették. Tudod jól, milyen könnyen gyújtogatnak az angolok!

Arryn megkeményítette lelkét, hogy meg tudjon birkózni azzal a fájdalommal, mely szívébe markolt az akkori események említésénél. Igen, komoly elégtételt vettek, és Isten tudja, lehet, hogy az angoloknak is köszönhették. Lehet, hogy nem volt jó döntés, hogy a skótok támadtak először, amikor még John volt a király, és elfoglalták Anglia északi részét - amikor az angol hadsereg két nap alatt átlépte a határt, és csapást mért Berwicknél.

- És mégis, testvér, ha le akarjuk győzni az angolokat, abba kell hagynunk az egymás közötti civakodást. Én még messze voltam Irvintől, amikor nemeseink, kihasználva azt, hogy Edward Franciaországban harcolt, eldöntötték, hogy ellenállnak, de úgy összevesztek, hogy harc nélkül megadták magukat!

- Ez gyakran megtörténik... Bruce-ék, akik többször haboztak, azt gondolják, a nemzet győzelme majd John Balliol mögé állít minket, és őt fogjuk királyként tisztelni. Vagy ha nem is Johnt, akkor a Comyn család egy másik tagját. Bruce valószínűleg feladja Skócia becsületét a trónért. Ez a Róbert Bruce egy tacskó.

- Wallace is az, és mindnyájan azok vagyunk, John.

- Igen, de Wallace szenvedélye összetart minket, embereket vonz hozzánk. Még Irvinnél is, amikor nemeseink perlekedtek, Wallace emberei kiraboltak egy angol utánpótlást szállító csapatot, és értékes kincsekkel tértek vissza. Nem, most nem hátrálunk meg. Ez alkalommal De Moray és Wallace fogja irányítani a hadsereget. Ők ketten .okra képesek, és mások is csatlakoznak hozzájuk; és, testvér, neked is harcolnod kell!

- Persze, John, fogok is, jól tudom, mi a kötelességem.

- Jó, de van itt még valami.

- Igen?

- Kinsey Darrow tudomást szerzett arról, hogy itt vagy.

- Támadni fog?

- Gondolhatod! Olyan dühös volt, amikor megtudta, hogy majdnem megölte saját hírvivőjét. Valaki azonban lecsillapította azzal, hogy nagyobb erősítést kap; nemrég azt hallottam, hogy Harringford grófját és seregét várja.

- Ezek hatalmas erők.

- Igen, de csak akkor hívják majd őket, ha az angolok legyőzték Wallace-t. Cressingham bolond, azt hiszi, hogy ez csak egy szedett-vedett hadsereg, de azt is tudja, hogy nem kicsi. Edwardtól azt a parancsot kapták, hogy verjék le a skótokat.

- És Darrow hol volt?

John a földre nézett egy pillanatra.

- Az öreg Tigue MacDonald birtokán. Árulóknak kijáró halállal sújtotta szegényt, felakasztotta, kibelezte, és felnégyelte - mondta .lohn keserűen. - Kirabolta, meggyalázta, és meggyilkolta.

MacDonald. Jó ember, jó bajtárs volt, sohasem alkudott meg! -gondolta Arryn. A gyűlölet hulláma újra elöntötte lelkét.

- De már nem sokáig garázdálkodik!

- Szerintem Harringford grófja arra fogja utasítani, hogy csatlakozzon a hadsereghez, mielőtt idejönne.

- Lehet, de a legjobban annak örülnék, ha az őrség nem merülne nagyon ki a gyakorlatozás közben.

- Igen, Arryn, és szükségünk lesz mindenre, amit itt megszereztél! Embereink elszánt harcosok, nagy a lelkesedésük, de kevés a fegyverünk. Találtál itt fegyvert?

- Igen, és van itt egy kovács, aki éjjel-nappal azon munkálkodik, hogy rendbe tegye az itt hagyott kardokat és páncélokat. Sok jó fegyver maradt itt, fel tudom fegyverezni embereimet.

- Jut mindenkinek?

- Vannak, akik csak husángokkal harcolnak.

Arryn lépteket hallott, a lépcső irányába nézett. Jay sietett felfele.

- Arryn - mondta Jay, de amikor meglátta Johnt is, reménykedve a férfihoz fordult.

- Az isten szerelmére, mondd, hogy minden rendben van!

- Igen, minden. Mondd, tudsz fegyvert szerezni?

- Volt már rá példa, hogy sikerült kifosztanom az ellenséget.

- Felment Lady Kyra a toronyszobába? - kérdezte Arryn szigorúan.

- Igen, ahogy parancsoltad, visszakísértem, és megkérdeztem, hogyan szökött meg. Azt mondta, hogy nem szökött meg, csak kime Nem reteszelted be az ajtót, és nem is állítottál őrt.

Igen, tényleg nem tolta be a reteszt, mert tudta, hogy bármikor rájuk támadhatnak, és felgyújthatják a várat.

Nem szeretné, ha még valaki bent égne, és azt sem, ha újra kitenné a megégett hús szaga; nem szeretné, ha meghalna...

Úgy, mint Alessandra.

- És most betoltad a reteszt?

- Nem, azt jöttem megkérdezni, hogy hogyan akarod benntartani a ladyt.

- Majd utánanézek - mondta Arryn. Jay jó barát volt, jól ismert őt, és akkor is értette, amikor a férfi saját magán sem tudott eligazodni. - Éppen arról beszéltünk, hogy sürgősen szükségünk van fegyverekre.

- De hiszen kifosztottuk a várat.

- És az elesettektől elvettétek a fegyvereket?

- Persze. Az ellenségtől és a mi halottainktól is.

- Biztosak vagytok benne? - kérdezte John. - Azoktól is, akik nem a harctéren estek el?

- Miről beszélsz?

- Azokról, akiket a kriptában helyeztek örök nyugalomra. Arryn meghökkenve nézett Jayre, aztán Johnra, és vállat vont.

- Bevallom, testvér, nem gondoltunk arra, hogy kiraboljuk az itt nyugvókat, bár igaz, nekik van a legkevésbé szükségük fegyverekre!

- Akkor odamegyünk? - kérdezte John.

- Nem! - kiáltott váratlanul valaki fuldokolva a dühtől. Arryn felnézett, és meglátta Kyrát, aki ismét elhagyni készült toronybörtönét. Megint meg akart szökni, vagy csak kémkedett utána? Bármelyik is volt, a férfi érezte, hogy forr benne a harag. Jayre nézett, de Jay a fejét rázta. A férfi látta, hogy nem értenek vele egyet.

- Lady Kyra! - mondta Arryn ridegen. - Mégis úgy döntött, hogy csatlakozik hozzánk?

- Nem! - ismételte meg a lány szenvedélyesen.

- Nem? - kérdezte Arryn mély, reszelős hangon. - Ezt a szót, hölgyem, nagyon gyakran hallom öntől, és furcsállom, mert ön nincs abban a helyzetben, hogy parancsokat osztogasson! - A férfi leült, és ölbe tett kézzel nézte, ahogy a lány jött lefelé a lépcsőn.

A lány vörösen aranyló haja hullámzott, smaragdzöld szeme fényesebb volt, mint valaha.

- Olyan mélyre süllyed, hogy a holtakat is kirabolja?

Telt keble hullámzott, ahogy beszélt, és a férfi arra gondolt, milyen páratlan szépség, és milyen tűz, szenvedély lakozik benne, valami, amiért nagyon akarja!

- Hallja, Sir Arryn? Bűn meglopni a halottakat, sir! Isten ezt nem

bocsátja meg magának!

- Ó, igen? Isten megbeszéli önnel, hogy mit bocsát meg, és mit nem, mylady? Eszmecserét folytatott vele az utóbbi napokban, az önként választott száműzetése során? Milyen különös, pedig én azt hittem, hogy megbocsátja nekem, mert ez kisebb bűn, mint ami mindnyájunkat terhel, hogy megfosztjuk az élőket az élettől - mondta szenvtelenül. - Gyere, John, menjünk le a kriptába. Ön is velünk jön, Kyra, és olyan keresztényi buzgósággal fog imádkozni étünk, mint amilyennel figyelmeztetett. A holtak a fölöttünk lévő kápolnában pihennek?

A lány nem válaszolt, és elindult visszafelé a lépcsőn. Arryn felállt. Kyra szeme megtelt könnyel.

- Ha azt gondolja, hogy segítek önnek...

- Az nem számít, de elkísér engem. Jay, hívd ide Gastont, és kérdezd meg tőle, hol találjuk a holtakat.

Gaston bejött, meghajolt, és udvariasan, mint mindig, elmondta, hogy a holtak lent, a torony alatt nyugszanak. Fáklyát kell vinniük, mert a barlang olyan sötét, mint a pokol.

- De Lady Kyra biztosan elmondta ezt önöknek - mondta Gaston, és Kyrára mosolygott.

- Nem, nem mondta el.

- De miért akarják meglátogatni a holtakat?

- Kölcsön akarjuk kérni fegyvereiket.

- Kölcsön? - kérdezte megvetően Kyra.

- Igen, hölgyem, mert ők hazafiak voltak, és biztos vagyok benne, hogy szívesen segítenének országuknak. Hozza a fáklyát, Gasto parancsolta Arryn. - Igen, uram.

John elvette a fáklyát; Arryn megfogta Kyra kezét, és erősen megszorította csuklóját.

A lépcsők nedvesek voltak. Annak ellenére, hogy nyár volt, itt általában elég hűvös volt, és minél lejjebb ereszkedtek, a kövek annál hidegebbé váltak, és a levegő is egyre csípősebbé. így sokáig épek maradnak a holttestek, gondolta Arryn.

Lementek a földszintre, egy boltíves folyosóra, mely valószínűleg a normannok előtti időkben épült. Az üreges előcsarnok belsejében egy kőpolcokkal teli helyiség volt, ahol nemesembereket helyeztek örök nyugalomra évszázadokon keresztül - hölgyek elegáns köpenyekben, urak páncélban, felfegyverezve, halotti lepel alatt. Arryn látta, hogy Johnnak igaza volt - sok seacairni öregurat, lovagot **a** fegyverével együtt temettek el. A kardok csillogtak a fáklyák fényében.

- De sok fegyver van itt! - kiáltotta Arryn megelégedéssel, és szemmagasságban felemelte a leplet egy halottról, és kivette a holttest bal kezénél elhelyezett kétélű kardot. Kyra megpróbálta kiszabadítani csuklóját a férfi szorításából.

Arryn csodálkozva nézett rá, ugyanis lázas igyekezetében majdnem megfeledkezett róla. A lány arca hamuszürke volt.

- Tudja, ön, hölgyem, hogy mit művelt és művel Kinsey Darrow? A lány dermedten állt, nem válaszolt.

- Nemrég megölte az egyik barátomat. Csak én követek el bűntetteket? De most jöjjön, elmegyünk innen; itt annyi fegyver van, hogy kénytelen leszek leküldeni értük az embereimet.

Arryn elindult kifelé a kriptából, maga után húzva a lányt.

- De az apám fegyverét ne! - suttogta. - Kérem, ne háborgassa apámat!

Arryn felvonta szemöldökét, és a polcok felé fordult. A halottak nevei be voltak vésve a kőbe. Seacairn urának holtteste épp amellett feküdt, akit Arryn az előbb megbolygatott.

- Miért, hölgyem, ön nem az apja fegyverét használta, amikor rám támadt a kápolnában?

- Nem - mondta Kyra a fejét rázva. - Az a sajátom.

A férfi elgondolkodott. Valóban, ha saját szórakozására tanult vívni, kellett, hogy legyen egy könnyebb kardja, egy sokkal könnyebb, mint amilyet az apja viselt.

- Kérem! - suttogta a lány. - Ne bolygassa apám sírját! John mögöttük állva megköszörülte torkát.

- Egy fegyver nem számít - mondta.

- Akkor adja ide a saját fegyverét, mylady, és békén hagyjuk az apját - mondta Arryn.

- Az emberei elvették tőlem a kardomat, miután ön legyőzött a kápolnában.

A lány kereste a férfi tekintetét, aztán lesütötte szemét.

- Ne vegye el az apám kardját - mondta.

A férfi egy pillanatig nézte a lányt, aztán Johnhoz fordult.

- Küldd le az embereket, hogy szedjétek össze az összes fegyvert, de ne bántsák Lord Boniface sírját.

- Rendben, Arryn.

- És ön, hölgyem...

- Visszamegyek a toronyba. Arryn bólintott.

- Igen, így jó lesz.

Ragnor igencsak megdolgoztatta az embereket a harctéren; John és .Jay pedig a fegyverek összeszedését felügyelte a kriptában.

De nem csak fegyvereket találtak: sok nemesembert ékszereikkel együtt temettek el. Mivel Edwardról - és Wallace-ről, valamint De Morayról is - köztudott volt, hogy nem csak kirabolták, de porig is égették a templomokat, a férfi úgy határozott, hogy ezek az emberek bizonytalan jövőért harcolnak, és isten tudja, nem lesz-e hasznukra a sok kincs, nem tudnak-e segítségével valahogy elmenekülni, ha a háború kimenetele nem lesz kedvező számukra. Megengedte, hogy levegyék az ékszereket a holttestekről, és amikor végeztek, Corrigan atya megáldotta a halottakat. Előtte csípősen megjegyezte, hogy nem tudja, milyen imát kell mondani a kifosztott halottakért. A nap végén, amikor vége lett a hadgyakorlatnak, és a kriptát is kipakolták, Corrigan atya odament Arrynhoz a várfal mellvédjére.

Már késő este volt, csak az őrök és néhány katona volt ébren. Arryn nem számított arra, hogy a pap meglátogatja.

- Csodálkozik, atyám, hogy kiraboltuk a halottakat? - kérdezte a falnak támaszkodva. Azért jött ide, hogy megtalálja lelki békéjét. Szép nyári este volt - eddig a legmelegebb. Ha nem lettek volna ezek a kőfalak, nem is kellett volna tüzet gyújtaniuk. A koromfekete égbolton csillagok gyúltak, a feltámadt szellő pedig frissítően hatott. Corrigan megvonta a vállát.

- Hallottam, mit mondott Lady Kyrának, Sir Arryn, és egyetértek azzal, hogy sokkal nagyobb bűnöket követünk el az élőkkel szemben.

- Ugyan, atyám! Ön Isten embere. Milyen bűnt követhetne el ön?

- Sir Arryn, ön sem ismerhet mindenkit. Az én múltamban is vannak ki nem mondott bűnök.

A pap sötét bőrű, magas, erős felépítésű férfi volt, olyan, mint egy harcos. Különös ember, ezt Arryn kezdettől fogva tudta...

- Az élők vagy a holtak ellen?

Corrigan a fal felé fordult, és a távolba nézett.

- Sokféle bűn létezik. A büszkeség is egy közülük.

- A gyilkosság egy másik.

- Bujaság... hiúság. De a legnagyobb bűnöm a büszkeség, és az általa okozott veszélyek! Én pap vagyok, és nem árulhatom el bűneimet egy nem egyházi embernek, legyen az bármilyen hatalmas és bölcs.

- Ön gúnyolódik, atyám.

- Nem, Sir Arryn, és azért sem ítélem el, amit a holtak ellen elkövetett!

- Csak azért, amit az élők ellen?

- Azért, amit Lady Kyra ellen tesz.

- Csak azért?

- Az a legnagyobb bűn, Sir Arryn, az, hogy nem bocsát meg. - Lady Kyra nem kérte, hogy bocsássak meg neki.

- Ő nern vétett ön ellen.

- És Kinsey Darrow?

- Egy szép napon Isten előtt fog felelni tetteiért.

- Nem, atyám, egy szép napon nekem fog felelni.

- Lehet.

- És Edward király mit szól alattvalója tetteihez?

- Minden embernek szembe kell néznie a végső igazsággal - még a királyoknak is.

- Az elégtétel az enyém, mondja az Úr, így van, atyám?

- Igen, Sir Arryn.

- Akkor mindnyájan fejet hajúink Edward előtt? Corrigan elmosolyodott.

- Nem, Sir Arryn. Én sem tudok, és nem is fogok, ez az én bűnöm, a büszkeségem.

Arryn lassan bólintott.

- Mondtam önnek, atyám, hogy jó egészségben hagyom itt a la-dyt. Ezt ígértem, erre megesküszöm.

- Ez nem elég.

- Akkor még mit kell tennem?

- Vigye el őt magával!

- A harctérre? Nem, atyám, ez. őrültség! Ki tudja, megnyerjük-e ezt a... Ő pedig Edwardhoz hű, és Darrow-hoz.

- Sir Arryn...

- Ez minden, atyám. Jó éjszakát! - Ezzel Arryn felment a toronyszobába. Biztos volt benne, hogy ott találja a lányt - végül is megállapodtak, bár az ígéreteket nem volt könnyű betartani. A férfi azt hitte, hogy a lány a széken fog ülni a kandalló előtt, ahogy azt az előző

éjszakákon tette.

A kandalló azonban majdnem kialudt, a szék üres volt.

Arryn elgondolkodott, foglya min töri a fejét, és a düh lassan forrni kezdett benne. Óvatosan bement a szobába, és lassan bezárta az ajtót. Szétnézett, és látta, hogy a lány az ágyban, szőrmék közt fekszik.

Vetkőzni kezdett. Kyra nem mozdult.

Biztos alvást színlel - gondolta Arryn.

Ledobta utolsó ruhadarabját, és odament az ágyhoz. Leült a lány mellé, és lehúzta róla a takarót. Kyra háttal feküdt; meztelen bőre aranylott a hamvadó tűz fényében, fenekének formája ingerlő volt, illata édes, nőies. A látvány gyötörte érzékeit, ingerelte, bosszantotta,

mint eddig még soha semmi. Végigsimította a lány gerincét, és gúnyosan elkezdett beszélni hozzá.

- Azt hiszi, mylady, hogy az apja életében olyan szívesen forgatta volna kardját az ön üdvössége miatt?

A férfi megdermedt, amikor a lány felugrott, és nyakához nyomta

a kardot.

Smaragdzöld szeméből a győzelem tüze sugárzott. Arryn szidta magát. Skóciáért, a dicsőségért vagy szabadságért akart meghalni, és nem saját ostobasága miatt.

A kard hegye a torkának feszült.

- Álljon fel, Sir Arryn! - parancsolta a lány. A férfinak nem volt más választása.

- Ez az egyetlen fegyver, amit nem lopott el, Sir!

- Az ön kardja, mylady? Látom, hazudott, embereim nem vették el öntől, amikor igazságos harc közben leejtette.

- Igazságos harcról beszél?

- Én egyáltalán nem szeretnék beszélni. Ha meg akar ölni, akkor tegye meg most, mert ha most ismét elveszíti a kardját, átkozni fogja ezt a napot.

- Mindenképpen átkozni fogom, uram. De megölni önt? Ilyen gyorsan? Azt már nem! Mikor én kértem, hogy akasszon fel, ön azt válaszolta, hogy az túl kegyes lenne! Nem, Sir Arryn! - Elvette **a** pengét a férfi torkától, végighúzta a hasán, és hozzányomta.

- Az árulókat, uram, felakasztják, kibelezik, kasztrálják és felnégyelik!

- Nem vagyok áruló, én sohasem esküdtem hűséget az angol királynak. De az angolok élvezik a gyilkolást és csonkítást. Ön is ilyen halálról álmodozik, mylady? Kinseyvel óhajt lépést tartani?

- Én egyezkedni szeretnék önnel, uram: az ön életét az én szabadságomra cserélni!

Szenvedélyes hangja meghökkentette a férfit; a lány meztelensége gyönyörű volt, a lángok tükröződtek haján, és a szeme... olyan eleven.

Hirtelen megmarkolta a kardot, egy kis szúrást is érzett, ahogy megszorította, és próbálta kicsavarni a lány kezéből, aztán megfogta a csuklóját, és majdnem összeroppantotta csontját, úgy szorította, amíg ellenfele le nem ejtette a kardot. Ekkor megragadta azt, és elhajította a szoba másik végébe. Megfogta a lány haját, és magához fordította arcát.

- Máskor ne tétovázzon. Ha megfenyeget valakit, készen kell állnia arra, hogy meg is ölje!

Ellökte magától, és a már-már kialvó tűzhöz lépett, és letelepedett mellé, vizsgálva az ujjain és tenyerén lévő mély vágásokat.

- Jöjjön ide! - szólt haragosan. A lány nem mozdult. A férfi dühösen felállt, hajánál fogva a kandalló elé vonszolta, és a földre erőltette foglyát. A lány sikítozni kezdett.

- Kötözze be, most azonnal, mylady! - parancsolta Arryn.

- Van gyógy kenőcsöm...

- Gondolom, méreg.

- Nem akartam megsebesíteni.

- A kasztrálás sem fájdalommentes, mylady.

- Üzletet akartam kötni, semmi mást! - suttogta.

A férfi ránézett. Igen, a lány fogta a kardot, de nem használta. Mert nő, és nem képes hidegvérrel gyilkolni.

- Hozza a kenőcsét!

A lány bólintott, nagyot nyelt, és elindult a balzsamért.

- Lehet, hogy a vágásokat össze kell ölteni - mondta.

- Lehet, hogy ön azért ilyen figyelmes, mert nem akarja, hogy úgy döntsek, hogy elegendő lesz a szimpla akasztás?

- Össze tudom varrni...

- Nem szükséges, nem mélyek a vágások. Adja ide a kenőcsöt. De ha a sebek elgennyesednek...

A férfi elhallgatott, és leült egy székre a kandalló előtt. Kyra hozott egy korsó vizei, letérdelt fogvatartója előtt, és bekente sebeit. A kenőcsnek összehúzó hatása volt, illata nem tűnt mérgezőnek. A lány óvatosan bekötözte a kezét, ránézett, de gyorsan elfordította tekinte**tét.** Egész testében remegett.

- Bocsánatot kérek.
- Miért, hisz azt mondta, nem akart megölni.
- Sohasem akartam...
- Nem tudom, valójában mit akart.

A lány még mindig lehajtott fejjel térdelt. A férfi megfogta állát, és felemelte a fejét, hogy belenézhessen a szemébe.

- Nagyon durva voltam? Kyra nagyot nyelt.
- Nem, nem nagyon, maga bolond!
- Bolond? - kérdezte a férfi erőltetett kedvességgel.
- Nem, nem volt nagyon durva.

A férfi felállt, megfogta a lány kezét.

- Semmit sem kértem volna öntől apja kardjáért; ismertem és csodáltam őt.
- Választásra kényszerített.
- Én semmire sem kényszerítettem, megengedem, hogy alkudjon.
- Istenem! Ez azt jelenti...
- Nagyon fáj a kezem, mylady - vágott közbe Arryn.
- A kenőcs jót tesz, esküszöm.
- Elhiszem, de lehet, hogy ismét bolondot csinál belőlem.
- Én csak megpróbáltam enyhíteni a fájdalmát.
- Szorgalmasabban kell próbálkoznia - mondta a férfi, és elindult az ágyhoz. Az ép kezével lehúzta a takarót, és lefeküdt.

A lány habozott.

- Nem kötöttünk üzletet! - mormogta.
- Valóban nem.
- De most...
- Ön meg akart ölni.
- Nem, esküszöm, nem állt a szándékomban.
- Miért nem? - kérdezte kurtán a férfi, az ágy szélén ülve.
- Mert... Én...
- Érthető lett volna, ha tényleg meg akart volna ölni, mert idejöttem, elfoglaltam a várat - elvettem, ami azé a becses vőlegényéé lett volna, aki járja az országot, öldökölve katonáinkat! Tönkretettem az ön életét.
- Ez igaz.
- Akkor...
- Én nem akartam megölni, ne felejtse el, hogy megkegyelmeztem önnek.
- Mert elkaptam a kardot.
- Nem, mert tétováztam.
- Ismét ott tartunk, ahonnan elindultunk. Megpróbált megölni engem, de én győztem. Nagyon felbosszantott, és tényleg fáj a kezem! A választás azonban az öné.
- A választás?
- A szőrmetakaró a kandalló előtt maradt, hölgyem.
- És ön megbízik bennem, ha ilyen közel fogok feküdni? Lehet, hogy eldugtam valahol egy másik fegyvert.
- Lehet. Lehet, hogy ki kellene magát lógatni a mellvédről!

A lány válaszolni akart, de meggondolta magát. Lehajtotta fejét, mosolygott.

- Én nem akartam...

- Kardot emelt rám, és ráadásul tud is bánni vele. A lány bólintott.

Aztán lassan, meztelenül a férfi felé indult. Csak egy pillanatig tétovázott az ágynál, aztán belefeküdt, és középre húzódott, ahol napokkal ezelőtt szokott aludni.

Odament hozza, és ez elegendő volt.

A férfi karjaiba zárta, a szemébe nézett, és ajkait kereste. Vágyakozott utána, kívánta minden porcikáját. A férfi ujjai simogatták selymes haját, ajkai a lányéhoz simultak. Cirógatta kebleit, fenekét, nőiségének domborulatait...

Teljesen megfeledkezett sérült kezéről.

A lány viszonozta szenvedéllyel teli csókját, felsóhajtott a férfi dédelgetésétől, élvezte minden érintését, és megsimogatta mellkasát, hátát. A férfi a mellbimbóit csókolta, és széttárta combjait.

Arryn nem tudott betelni a lánnyal, egyre csak ízlelgette hasának, combjainak karcsú fehérségét, szeméremdombjának izzó vörös puhaságát. Villámok cikáztak át a testén, mikor foglya szorosan átölelte...

Megfogta a lány kezét, és belehatolt a vad szenvedély tüzébe. Minden másról megfeledkezett, csak a vágyra tudott gondolni, mely hajlottá, tombolt benne, mint a vihar. A lány vele együtt mozgott, hol közeledve, hol kissé távolodva tőle. Hangja, illata, látványa fűtötte szenvedélyét. Remegő melegség, őrjítő mámor vette körül, és...

A csúcsra jutott, beletemetkezett a lányba, és beleengedte magját. Szorosan ölelte a karcsú derekát, szíve hevesen dobogott, de lassan csillapodott.

Nincs megadás.

Te jó isten, mit tegyen ilyen erőtlenül...

Behunyta szemét, karjaiba képzelte az aranyló vörös hajú asszonyt. Tigue MacDonaldra gondolt, a büszke barátjára, kinek olyan szomorú véget kellett érnie. Látta maga előtt a Skóciáért folytatandó harcokat.

- Meg kell kötöznöm önt, mylady? - kérdezte halkan. - Már kétszer támadt rám karddal, egyszer késsel. Legközelebb milyen fegyverrel fog próbálkozni?

A lány feje még mindig a férfi mellkasán nyugodott, keze a csípőjén.

- Esküszöm, hogy nem maradt más fegyverem, amit felhasználhatok ön ellen. - Rászegezte tekintetét. - Itt a kardom az apáméért cserébe - suttogta.

Már megint alkudozik, mindig alkudozik. De ez most őszintének hangzott.

- Tehát most önszántából ideadja nekem a kardját? Nem én vettem el öntől, ön adta ide nekem?

Kyra nem válaszolt.

A férfi nem erőltette a dolgot. A büszkeség nagy bűn, ahogy Corrigan atya mondta. Ezt a fajta bűnt azonban ő is megérti, rá is jellemző.

- Ne kötözzön meg, kérem.

- Csak annyit mondhatok, hogy valószínűleg nem fogom kilógatni a mellvédről.

- Tudom, de... nem, itt ne, kérem.

- Meg akart ölni.

- Istenemre mondom, ez nem igaz.

- Vagy kibelezni.

- Nem.

- Kasztrálni?

A lány elvörösödött.

- Esküszöm, ez eszembe sem jutott.

- Pengéje elárulta.

- Csak meg akartam mutatni önnek...

- A hatalmát. Kényszeríteni akart arra, hogy adjam vissza a szabadságát!

A lány hallgatott.

- Annyira áhítozik a szabadságra?

- Ön nem így lenne vele? A férfi megrázta a fejét.

- Nem kérdezhet tőlem ilyet, nincs abban a helyzetben. Én foglaltam el a várat, de hamarosan el is hagyom.

- Mikor lesz az a nap? De nem azt szeretném tudni, hogy mikor megy el az ügyeit intézni, és utána visszajön, hanem azt, mikor megy el végleg. - Szavai hidegek voltak; szeme fénylő, könnyes, mélyről

- Tisztában van vele, hogy nem tudok erre válaszolni! - mondta férfi türelmetlenül.

- Akkor, uram, miért ne áhítoznék a szabadságra? - suttogta. Legyek kedves, készséges... amíg ön nem dönt úgy, hogy miután mindenemből kiforgatott, odébbáll?

- Ez a dolgok menete, igen - felelte amaz fáradtan. - De vissza kapja szabadságát - tette hozzá. - Ez minden, amit adhatok önnek. Megkapja, csak ki kell várnia, hölgyem. Mindent a maga idejében.

- Igen - motyogta Kyra.

Arryn megsimogatta a haját, a mellkasára vonta a fejét, é hamarosan elaludtak.

12. fejezet

William Wallace hatalmas erejű, magas, tagbaszakadt ember volt, acélos izmokkal.

Andrew de Moray nem volt olyan robusztus, de nem kevésbé tekintélyes; amit eddig tett, talán még többet is nyomott a latban, mert nevét mindenki ismerte, még délen is. Gazdag, tehetős családból származott, ezért több volt a vesztenivalója is, de mindent hajlandónak mutatkozott feláldozni azért, hogy az ország megszabaduljon Fdward bilincseitől.

Felhívására sokan jelentkeztek, és még többen fognak jönni később. Az irvini szerencsétlenség ellenére az olyan emberek sikerei, mint Arryn, és a többieké, akik nagy angol birtokokat foglaltak el, olyan átütőek voltak, hogy a skót bárók készek voltak támogatni a harcot, növelve a győzelem esélyét.

Sokan bíztak bennük, de volt, aki nem. Andrew de Moray és William Wallace is találkozott Arrynnal a selkirki erdőben. Ők harcolnak az élen majd, mert nem tudják, kiben bízhatnak meg igazán.

- Hallottam, hogy sok embered van - mondta Wallace. - És azt is, hogy igyekszel felkészíteni őket az angol lovasság elleni harcra.

John szervezte meg ezt a tanácskozást, mert a két vezető meg akarta beszélni Arrynnal terveit, elképzeléseit, és meg akartak győződni a csapat hűségéről. A nemesek megígérték ugyan, hogy harcolni fognak, de tudták, hogy elfordulnak tőlük, ha rosszabbra fordul a helyzet.

Andrew de Moray, Wallace, John, Ray, Ragnor és Arryn farönkökön ültek egy kis tábortűz körül. A közeli erdő tele volt emberekkel, azokkal, akik most érkeztek Wallace-szel, és majd délre mentek De Morayjel.

Wallace és De Moray most találkoztak először, és bár sokan nem bíztak a nemesekben és az egyházi emberekben, Arryn tudta, hogy Wishart püspök igaz skót, a király és az egyház utasításai ellenére is sokat tesz ügyük érdekében. Arryn látta, hogy ez a két ember szívén viseli a lázadók harcát az országban, és csatlakozni akart hozzájuk. A két vezér két különböző körből került ki: De Moray drága vértezetet, finom ruhákat viselt, Wallace viszont maradt, aki volt: marcona harcos. Arryn, akit még Alexander életében ütöttek lovaggá, elég na birtokokkal rendelkezett, míg Darrow el nem pusztította embereit földjeit, jobban fel volt szerelve az eljövendő csatára. Wallace na, sikereket ért el az angolok elleni harcban, így

bizonyára sok fegyvert szerzett, de tudta, hogy a gyors akciók sokszor többet jelentenek, mint a súlyos fegyverek és páncélok.

- Igen, William, gyakoroltuk a küzdelmet, a lándzsák, pajzsok, kardok és csatabárdok használatát. Az emberek megtanulták, hogyan kell elvenni a fegyvert az elesett ellenségtől, hogyan kell védekezni az angol lovasság és a walesi íjászok ellen. Sokan közülük lovagok, mint én, sokan földművesek, halászok. Velem együtt harcoltak a kereskedők, kőművesek, aranyművesek is, akik Hawk's Cairnban éltek és dolgoztak; sajnos, amint te is tudod, nem sokan maradtak. Van asztrológusom, szakácsom, még latintanár is akad az embereim között.

- Igen, valóban! - mormogta Wallace keserűen. Kegyetlen bosszúvágy élt benne. Látott sok jóhiszemű, fegyvertelen embert, akiket a király becsapott: felakasztott, lefejeztetett vagy más módon öletett meg.

O is, mint Arryn, elveszítette szeretett asszonyát. Heselrig herceg, az a gazember lefejezte Mariont, mert nem mondta meg neki, hol a férje. Sokan mondták, hogy az asszony halála nem volt hiábavaló, mert az, hogy Wallace megtorlásképpen megölte Heselriget, sokakat késztetett arra, hogy csatlakozzanak hozzá.

- Semmi sem maradt Hawk's Cairnből? - kérdezte Wallace.

- Semmi, csak föld és romok. Ha eljön az ideje...

- Igen, amikor Skócia a skótoké lesz - mondta Wallace, és felemelte a söröskupát. - Igyunk a klánotokra, barátaim, mert úgy tűnik, sokan vagytok, a legtöbben igaz harcosok, és hűek az eszméhez.

John és Arryn egymásra néztek.

- Terjeszkedő klán a miénk, már több oldalága is van a családnak; legtöbben Stirling környékbeliek, de van rokonunk nyugaton is, a tó-vidéken, és a házasságkötések révén a Felföldön is - magyarázta John. - Ha visszaemlékszel, William, az én apám nem lelkesedett túlságosan ezért a háborúért!

Wallace megveregette John vállát.

- Apád megőrizte lelki nyugalmát, és ez a háború nem is öregembereknek való. 0 aláírta a Ragman-tekercset, John, mi nem.

Ne felejtsétek el, hogy sokan vagyunk, és akad, aki Comynt szeretné látni a trónon, más pedig Bruce-t - jegyezte meg Arryn.

Most csak azt akarom tudni, hogy készek-e harcolni a szabadságunkért.

- Efelől biztosíthatunk - mondta John.

- Úgy hallottam, Sir Richárd de Lundy átállt az angolokhoz - mondta Arryn.

- Igen - felelte Andrew de Moray. - És az is igaz, hogy csak a harc megkezdése után fogjuk tudni, ki van velünk.

Arrynra mély benyomást tettek szavai: határozott, mély hangja, rezenéstelen tekintete. Azt hallotta róla, kiváló hadvezér. Mindig kitűnően választotta meg a terepet, tudta, hogy kell becsalni a lovasságot ingoványos területre, megvédenie embereit az íjászoktól, a sűrű erdőbe menekülve, és ami a legfontosabb, hogyan kell csapást mérni az ellenségre, és időben elmenekülni, megelőzve a megtorlást. Ez a stratégia hatásosnak bizonyult várostromok során is.

- Sajnos, van széthúzás - mondta Wallace -, de egy nép vagyunk, akár gazdagokról, akár szegényekről legyen szó. Mindnyájan skótok vagyunk, és elegünk van az angol elnyomásból és a király hazugságaiból. 0 uralkodni akar felettünk, le akar verni minket. Sajnálom, hogy a fiatal Bruce jobban törődik a koronával, mint az országgal, de hamarosan megtudja, hogy Edward senkinek sem engedi át a királyságot.

- Felkészültünk a harcra, mint soha azelőtt - mondta Andrew határozottan.

Arryn tudta, arra a számtalan taktikára utal, melyeket a király alkalmazott. Már tíz éve, Alexander halála óta Edward lépésről lépésre próbálta bekebelezni Skóciát. Azt beszélték, hogy a skótok csak bajt hoztak magukra azzal, hogy felkérték a királyt arra, hogy a nemesi

pályázók közül válassza ki a legmegfelelőbbet a skót trónra. Ez azonban bölcs döntés volt a régensek részéről, mert így meg lehetett akadályozni a polgárháború kitörését. A skótok természetesen aljas árulásnak tekintették azt, hogy a király a felkérést arra használta fel, hogy hűbéri eskütételt követeljen a skótoktól.

Ez 1291 -ben történt, és Edward a skót nemeseket a határon tartott megbeszélésre hívta össze; a tárgyalásokra saját északi nemeseit is meghívta. A skótok tanácskozásra számítottak, nem pedig háborúra, nem hoztak magukkal sem fegyvereket, sem katonákat. Edward azt követelte tőlük, ismerjék el őt Skócia uralkodójának. A skót arisztokrácia időt kért; huszonnégy órát kaptak, aztán három hetet. Még három hét elteltével sem voltak azonban képesek döntésre jutni, megtudták, hogy a király nagy sereget vár a határ mellé, és a három hé nem volt elegendő arra, hogy hadsereget tudjanak toborozni, különösen az északi mágnások ellenállása miatt.

A király által követelt hírhedt hűbéri eskütétel 1291. július 13-á kezdődött volna, és egy hetet kaptak rá. Azokat az embereket, aki eljöttek az eskütételre, de megtagadták, letartóztatták, és addig ne engedték szabadon, amíg fel nem esküdtek. Azokról, akik meg tudták indokolni távolmaradásukat, átadtak egy listát a soron következ országgyűlésnek. Azokkal, akik nem vették figyelembe a felszólítás keményen elbántak.

így a Skóciában szabadkezet kapott angoloknak jogukban állt rabolni, gyilkolni, fosztogatni kedvükre, s mindezt a király nevében.

John Balliolt 1292-ben koronázták meg. 1295-ben megtagadta Edward követelését, hogy skót csapatokat küldjön harcolni Franciaországba.

Edward támadott. A skótok először megdöbbentek, de amikor kegyetlenül leverték őket Berwicknél és Dunbarnál, ahol a lázadások kezdődtek, harag és félelem uralkodott el rajtuk.

Egy nemzetet nem lehet sokáig igában tartani.

És íme, elérkezett 1297 nyara. A skótok lázadókká, törvényen kívülivé váltak, és heves csapásokat mértek a hatalmas angol hadseregre.

- Felkészülünk, és harcolni fogunk, esküszöm - mondta Andrew de Moray szenvedéllyel. - Most figyeljük az angolokat, ahogy ők is figyeltek minket; járjuk a vidéket, ellopjuk a fegyvereiket. Az angol csapatok ütközetre készülnek, és mi is készen állunk. Majd megüzenjük nektek, hol csatlakozzatok hozzánk. Ha embereitek megkapták a kiképzést, ahogy mondtátok, akkor ők fognak harcolni az angol lovasság első támadása ellen a balszárnyon, rendben?

Arryn nézte, ahogy De Moray vonalakat rajzol a földre.

- Nem adjuk meg magunkat. Cressingham természetesen ezt fogja követelni tőlünk, arra gondolván, hogy a békét választjuk. Meg akar majd törni minket, megalázni, túszokat szedni, de mi elutasítjuk a békét.

- Nem, nem lesz béke! - mondta Wallace, és felállt. Arryn ismét meglepődött a férfi hatalmas alakját látva, pedig ő sem volt kis termetű.

Arryn is felállt, és a többiek is. Megszorította Wallace kezét, és tudta, hogy a megegyezés megszületett. Nem volt szükségük esküre, sem írásos megállapodásra. De Moray is megszorította Arryn kezét. Mindnyájan tudták, mit kockáztatnak. Arryn készült visszaindulni Seacairnba.

- Hogy mennek a dolgok a várban? - kérdezte John.

- Jól, rendes emberek laknak ott. John összevonta szemöldökét.

- Igen? - kérdezte.

Megsimogatta Pict orrát, és Arrynra nézett.

- Közeledik a harc napja, de amíg Wallace fel nem állítja hadseregét, nem lenne jó, ha az angolok beléjük botlanának.

- De ki tudja pontosan, hogy hol várakozik Wallace és De Moray? Az én embereim...

- Én feltétlenül megbízom bennetek - mondta John.

- Hát akkor...
- Légy óvatos vele, Arryn.
- Mire gondolsz, testvér?
- Ne mondj el neki semmit.
- Neki? - kérdezte Arryn feszülten, noha mindketten tudták, kiről van szó.
- Lady Kyrának.
- Még a saját embereimnek sem mondok el sokat a terveimről. Nem valószínű, hogy egy olyan nővel beszélem meg a dolgokat, aki az angol királynak esküdött hűséget.
- Arryn, te dühös vagy rám! Ne tedd. Én csak figyelmeztettelek, hogy vigyázz, mert ő szép, elragadó... és még sokkal több. Okos, kivételes, fel tudja fogni, mi zajlik körülötte. Ha egyáltalán valamit tudna rólad, Wallace-ról, erről a harcról... és ha megszökne... nos, nagyon veszélyes lehet. Amikor bűvkörébe kerülsz, ne feledkezz meg arról, kihez hűséges.
- Nem kerülök senki bűvkörébe - felelte Arryn felindultan. Előrehajolt, és John szemébe nézett.
- Én sohasem felejtem el Hawk's Cairnt.
- Ez lesz a te harci kiáltásod - értett egyet John. - És ne haragudj. Csak figyelmeztettelek, mert én is csodálom a hölgyet, de habozás nélkül leszúrnám, ha elárulna minket. Én azonban nem ismerem annyira, mint te.
- Nem vagyok gyilkos, John - mondta Arryn. - De nem felejtettem el semmit. Hidd el: nem felejtettem!

John bólintott, és hátralépett.

Arryn visszament Jayhez és Ragnorhoz, akik türelmesen vártai i a közelben.

Elindultak Seacaim felé, maguk mögött hagyva a selkirki erdői

Kyra lenézett a mellvédről, és a folyót figyelte. Biztos hideg a víz, de nyár van, ki lehet bírni, gondolta. Bárcsak le tudna ugrani... Sokkig nehezebb lehet leugrani, mint leesni.

Csak Isten tudhatta, hová menne, mit csinálna, ha sikerülne. Nagyon óvatosnak kell lennie, minden lépését meg kell fontolnia. Nem tudta, hová ment Arryn, mert tegnap reggel, mire felébredt, a férfi már elment. Kimerészkedett az ajtó elé, és meglátta Patrickot. A ffl ti vacsorázni hívta a nagyterembe. A lány kissé vonakodott, de beleegyezett, mert nagyon kíváncsi volt a fejleményekre, nem akart elszalasztani semmilyen esetleges információt.

A lány nem tudott meg semmi érdemlegeset, csak azt, hogy John Graham, Jay és Ragnor is Arrynnal ment, és hogy két napnál tovább nem lesznek távol. És noha már majdnem egy napja odavan, még van ideje gondolkodni, megtervezni a szökést. Az éjszaka Kyra felfedezte, hogy Arryn emberei egyáltalán nem gazfickók, becsületes fiaiul, emberek, hűek az elveikhez, és jók hozzá, az őket ért sok megalázlutás ellenére. Patrick, akit valószínűleg Arryn bízott meg a lány felügyeletével, mellette ült az asztalnál, és leste minden kívánságát: Mutatványos tévedt be a várba, szórakoztatta őket. Egy vándor énekes siralmas éneket adott elő III. Alexanderről, akinek olyan tragikusan alakult az élete, hogy elveszítette szeretett feleségét, fiait, és a Innya is gyermekágyban halt meg, aztán ő maga is meghalt.

Patrick elégedetlenül fintorgott mellette.

A lány kíváncsian ránézett.

A férfi arcán gödröcskék voltak, sűrű barna haja vállára omlott, világosbarna szeme csillogott. Kyrára mosolygott.

- Nem mintha nem tisztelném Alexandert, mert tényleg jó király volt, és sajnálnivaló a sok őt ért veszteség miatt, de bolondságot csinált azon az éjszakán, amikor meghalt!

Biztos meghökkenést olvasott ki a lány szeméből, mert védekeni kezdett.

- Kérdezze meg Arrynt! Azon az éjszakán vihar tombolt, és Arryi is vele lovagolt. Látta holtan feküdni a sziklák alatt. És Arryn azl mondta, hogy tudta, meg a többiek is, hogy a szomorú vég be fog következni. Az ég vörös volt, figyelmeztetve a vérre, amellyel áldozniuk kell.

lány megborzongott.

Arryn jól ismerte Alexandert? - kérdezte.

Igen, még nagyon fiatalon került a királyi udvarba, és maga a király ütötte lovaggá. Alexander csodálta Arrynt, sok mindenre megtanította, és sok lehetőséget biztosított számára. Egyszer, háborúskodás helyett lovagi tornával oldottak meg egy vitát. Arryn küzdött Alexanderért nyert, és a király megjutalmazta. Hát, igen, akkor még volt becsület! Ha megegyeztek valamiben, azt be is tartották. Alexander sokat szenvedett. Felesége - Edward testvére - meghalt, mind a két fia is, még a lánya is, miközben életet adott a Norvégiai Szűznek. Lehet hogy Arrynban a saját fiait látta. A harci mént is tőle kapta. Egyszer Arryn egy medvétől mentette meg a király életét. Mikor észrevette a veszélyt, a földre teperte az állatot, pedig csupán egy kés volt **nála.** Persze az uram is csodálta a királyt, sokszor elkísérte hadjárataira, de haragudott is rá, amikor kockára tette az életét, és ezt a sorsot hagyta nekünk! Alexander azt mondta Arrynnak, hogy Skócia nem ember, hanem egy egész nemzet: páratlan, lüktető - mondta Patrick szomorú mosollyal. - Látja, hölgyem, ezért nem tudunk másnak behódolni, különösen olyan kegyetlen szörnyetegnek, mint az ön Edwardja!

A lány lehajtotta fejét, aztán felnézett a férfira.

Patrick, hallott ön valamit William Wallace-ről? A férfi szemei összeszűkültek. Kyra veszélyes területre tévedt.

Wallace várakat és városokat vett be, és kardélre hányt mindenkit annak ellenére, hogy papok és püspökök könyörögtek az életűién

Tudnia kell, mit tettek...

Tudom, Patrick, de önnek is tudnia kell, hogy az angol gyerekek határ mentén úgy néztek az ön hősére, mint a sátán követére. Ami pedig Edwardot illeti... Anglia királynője a keresztanyám volt, és gyerekkoromban néhány évig Londonban laktam, és emlékeimben a király nagy ember, csodálatra méltó csillogó vértjében, és gyakran kegyes volt a bocsánatáért esedezőkkel!

Azt mondják, sok haldokló szolgáló és gyermek életéért könyörgött Berwickben, hölgyem " mondta Patrick.

A lány lehajtotta fejét. Igen, ez igaz. A berwicki mészárlás olyan brutális és borzasztó volt, hogy lemoshatatlan foltot hagyott I. Edward becsületén. De mostani helyzetében csak Anglia királyára támaszkodhatott, és Istenre.

Arryn nem értette meg. Azt mondta, visszakapja szabadságát, amikor elmegy. A lány nem maradhat itt sem, mert ismét fogságba kerülne. Kinsey fogságába.

Meg kell szöknie...

Muszáj.

De nem most, mert majdnem elaludt az asztalnál. Patrickra támaszkodva alig bírt felmenni a toronyba. Ingrid segített neki levetkőzni. Gyorsan elaludt.

Gyanította, hogy Patrick altatót adott be neki. Sokkal könnyebb elaltatni a veszélyes ellenséget, mint egész éjszaka az árulásától tartani.

Már délután volt, amikor felébredt. Az ablakhoz sétált. Nem maradt ideje megtervezni a szökést. Tudta, hogy csak egy lehetősége van arra, hogy túlélje a skót háborút: el kell szöknie, talán Londonba, és az angol király kegyelmére bíznia magát. Nehezítette a dolgát, hogy a király Franciaországban volt. A lány nem akart hozzámenni Kinseyhez. A férfi azonban megtalálja a módját annak, hogy összeházasodjanak, és aztán megszabaduljon tőle. Edward vezéreit, Percyt, Warenne-t, Cressinghamet sem találta volna ott, mert azok itt, Skóciában üldözték a lázadókat. Ok biztosan gondoskodtak volna róla, kötelességüknek éreznék, hogy megvédjék Lord Boniface lányát, a néhai királyné keresztgyermekét, és Kinsey Darrow menyasszonyát. Örömmel segítettek volna neki megmenekülni, hogy visszaadják Darrow-nak.

Nem, el kell mennie innen messzire, Londonba...

Vagy az ellenkező irányba, mindegy, csak minél messzebbre ettől az egésztől.

- Mit csinálsz itt, gyermekem?

Corrigan atya közeledett hozzá. Magas volt, jóképű, életerős; nem nagyon illett az egyház szolgái közé.

- Semmit!

- Az öngyilkosság bűn.

- Ó, atyám, ne kezdje megint, sohasem akartam megölni magam.

- Ne is tedd.

- Mit?

- Ne ugorj a folyóba a menekülés reményében. A lány tétovázott. Mindig gyanította, hogy a pap a lázadókkal szimpatizál.

- És miért nem, atyám, mi történhet velem? Ha nem sikerül, úgyis értem jön.

- Ha nem sikerül, akkor meghalhatsz.

- Akkor legalább megoldódik a dilemmáin.

- Kyra...

- És ha visszajön...

- És ha nem?

A lány dermedten állt.

- Akkor szabad leszek.

- És Lord Darrow megtalál.

A lány az atyára meredt. Most tudatosult benne, hogy a férfi jobban félti őt a leendő férjétől, mint ettől a banditától, aki foglyul ejtet-Ic. Kihúzta magát, büszkesége udvariatlan válaszra késztette.

- Akkor, uram, megmenekülök az összes lázadótól, és Darrow utánuk megy, és felakasztja mindnyájukat, azért, amit itt tettek.

Megfordult, és teli félelemmel, otthagyta az atyát. Szomorúan tapasztalta, hogy nem maradt senkije; az atya is a lázadókkal tart, az őrségparancsnok is az ellenség oldalára állt.

És az a bandita, aki bevette a várat...

Csak addig van rá szüksége, amíg itt van. Aztán jönnek a harcok máshol, más nők.

- Valóban ezt akarja, Lady Kyra? Ön szerint így lesz igazságos? A lány visszafordult, Corriganra nézett.

- Mi? - kérdezte.

- Legszívesebben felakasztva látná őket, vagy még rosszabbat kíván nekik?

A lány hosszan nézte az atyát.

- Nem, atyám, én senkinek nem kívánom a halálát.

Kyra visszasietett a toronyszobába vezető lépcsőfordulóhoz, és megdöbbent, amikor meglátta Patricket. El is felejtette, hogy a férfi figyelte minden lépését, ha el akart volna menni, természetesen megállította volna. Vajon mit hallott a Corrigannal való beszélgetésből?

Kyra mérges lett mindannyiukra, és megdörzsölve az orrát azt mondta Patricknak: - Ma nem megyek le vacsorázni, nem fognak engem elkábítani; szerintem csak gyávák bánnak így a foglyokkal!

- De hölgyem, én nem adtam önnek semmilyen kábítószert!

A lány habozott egy pillanatig, aztán elfordult a férfitól. Corrigan atya követte a lányt.

- Gazember! - mondta Kyra.

- No de úrnőm! Egyházi emberrel beszél! - mondta Patrick. Michael Corrigan nem védte meg magát.

- Egyházi ember? - mormogta Kyra. - Egy ír ördög!

- Az ilyenekből lesznek angol árulók, mylady! - mondta udvariasan meghajolva.

A lány a lépcsőhöz sietett, ügyet se vetve rájuk.

Azon gondolkodott, lennie kell valamilyen kiútnak ebből az egészből, és azt meg kell keresni, mielőtt fogvatartója visszatér. Arryn emberei nem rosszak, de korántsem olyan éberek, mint vezérük.

Idegesen fogják nézni, ahogy kétségbeesésében a folyóba ugrik.

De mi mást tehet?

Kisétálhat a kapun? Most, azonnal... A lány habozott.

Az *ö* holmijai hevertek a széken, a kandalló körül. Az ágy őrizte az illatát, még talán a melegét is. Lehajtotta a fejét, nem mert gondolni erre. Ki akart törni, zokogni. Még saját magának sem akarta bevallani az igazságot, olyan szörnyűnek tűnt. Nem, nem adja meg magát! De akarata ellenére lerakta a fegyvert; *szerette* őt, mi több, a varázsa alá került, kész lett volna most azonnal ágyba bújni vele, és ezt megalázónak érezte. Be kellene ugrania a folyóba, amiért ilyen érzelgős, ilyen ostoba. Annyira vágyódott a hangja, tekintete, simogatása után, ajkainak érintése után. Ha tudná, hogy mi maradt a bosszúból...

Behunyta szemét. El kell mennie. Most, még mielőtt újra találkoznak. Arryn olyan férfi volt, amilyennek Kinseyt akarta látni. Ereje meggyőződésében volt. Az elszenvedett kegyetlenségek ellenére kegyes tudott lenni.

Remegve leült. Lennie kell valamilyen megoldásnak.

Ha el tudna jutni Londonba, és meg tudná győzni a királyt arról, hogy Kinsey meg akarja ölni, meglehet hogy a király egy másik szolgálatában álló harcosnak adná jutalmul, ugyanolyannak, aki hajlandó harcolni, ölni a király akarata szerint.

A tűz a kandallóban már alig pislákolt; a lány nézte a köveken táncoló lángokat. Tűz...

Kinsey hagyná, hogy a feleségét megégessék...

A lány felállt. Nem, nem távozhat a folyón át, mert még ha túl is élné az ugrást, úgyis megállítanák. Corrigan atya tud szándékáról, és ő, nem tudni miért, ellenséggé vált. Bizonyára tudta, hogy Kyra veszélybe kerül, ha Kinsey visszajön. Vagy lehet, hogy nem hitte, hogy az ember lehet olyan büszke, birtokolni vágyó, hogy ölni is képes, mintsem hogy egy kis győzelmet is átengedne a másiknak.

Kyra a kandalló előtt járt fel s alá. Már esteledett. Előző éjszaka nagyon mélyen aludt. Biztos a borba tették a kábítószert, erős lehetett. Nem is gondolta volna, hogy ilyet tesznek vele... Corrigan atya pedig egy ír ördög!

A lány az ajtóhoz sietett, határozottan kitárta. Patrick a lépcső előtt Tilt a padlón. Gyorsan felállt, mikor megpillantotta a lányt.

- Mylady...

- Az atyához kell mennem - mondta a lány kedvesen.

- De... - mondta Patrick. A férfi vállára tette a kezét.

- Kérem, Patrick, látnom kell őt. Gondolkodtam azon, amit mondtam neki az imént... bocsánatot kell kérnem.

- Nem tudom, hová ment.

- Akkor nézzük meg a kápolnában. - Kyra biztos volt benne, hogy a férfi nincs ott. - Aztán elmegyünk a szállására, kérem! Mert ha nem, a lelkem veszélybe kerül.

- Jól van, hölgyem, menjünk - mondta Patrick. Kyra elmosolyodott, édesen, ártatlanul.

Arryn a gyors vágta ellenére nyugtalan volt. Seacairnba tartott Jayjel és Ragnorral.

Furcsa megkönnyebbülést és szabadságot érzett - végre eljött az ideje az igazi csatának; egy nagyobb angol sereggel fognak harcolni, és lehetőségük nyílik arra, hogy végre elérjenek valamit.

Előnyös volt számukra, hogy Edward Franciaországban van. A fia, akit szintén Edwardnak hívnak, uralkodott apja távollétében.

Ez jól jött nekik, mert a fiatal Edward egyáltalán nem volt jó katona, és gyakran hozott rossz döntéseket.

A parancsnokok azonban tehetségesek. Azt beszélték, hogy a király serege, amely ellenük készül, hatalmas, majdnem százezer fős. Ez bizonyára túlzás, az igaz viszont, hogy a katonáik jól képzett íjászok, lovasok, nehéz kardokkal is tudnak bánni.

- Itt maradunk éjszakára? - kérdezte Jay, amikor már messze elhagyták a selkirki erdőt. Egy magas, sziklán lévő ligethez közeledtek. Ez a hely előnyös lett volna szálláshelynek, mert nehezen volt elérhető. Itt pihentek Seacairn ostroma előtt is. A hegycsúcsról már látszanak a vártornyok is, olyan közel voltak már.

Arryn emberei kimerültek, mindenképpen pihenniük kellett. Arryn azonban izgatott volt, minél előbb vissza akart térni.

- Csak egy órát pihenünk, és tovább megyünk, rendben? - kérdezte Ragnor.

- Rendben. Pihenünk, aztán folytatjuk utunkat.

Mialatt Jay és Ragnor a patakhoz vezették lovaikat, Arryn megsarakantyúzta Pictet, és egy keskeny ösvényen felkapaszkodott a szikh tetejére.

Látta Seacairnt, de mást is.

Tábortüzeket...

Hosszú sorban húzódtak kelet felé. Kettő, három, négy. Arryn tudta, hogy Darrow visszatért.

A pap háza a külső várfal közelében állt. Egyszerű hely volt ez, kevés holmival. Mikor lábujjhegyen belépett a házba, vigyáznia kellett, hogy Patrick észre ne vegye, hogy a lány el akar lopni valamit a férfitól.

Corrigan rendet tartott, pedáns ember volt.

A falon polcok, élelmiszerrel; friss zöldséggel, burgonyával, vászonba csomagolt kenyérrel. A polcokon értékes holmik is sorakoztak, melyeket szentföldi zarándokútjárói hozott: arab kávé, néhány érme, ezüstrelikviák, kis üvegfiolák; kötözőanyagok arra az esetre, amikor betegekhez vagy sebesültekhez hívták, valamint gyógynövények, esszenciák, olajok.

Miközben bort töltött, figyelte a fiolákat, és megtalálta, amit keresett - mákkivonatot.

Kis lelkiismeret-furdalást érzett.

Nem tudta, hogyan kell adagolni, nem akart megölni senkit! De ő sem akart meghalni.

Úgy gondolta, néhány csepp nem okozhat nagy bajt. Odavitte a bort Patricknak.

- Amíg itt várakozunk - mondta.

- Köszönöm, mylady, nem vagyok szomjas.

A lány elkezdett pislogni, palástolva csalódottságát.

- Akkor velem igyon, Patrick. *Stainte!*

- Mire igyunk?

- Skóciára! - mondta a lány halkan.

A férfi ajkához emelte a kupát. Kyra mosolygott, ivást színlelt.

- Ön Skóciára iszik? - kérdezte a férfi.

- Anyám skót volt, és Seacairn is Skóciában van. Szép hely, és az otthonom. Persze, hogy iszom Skóciára.

A férfi mosolygott, és megfenyegette az ujjával.

- Ön Edward király Skóciájára iszik!

- És mi lenne, ha a békére innánk?

Ó, az remek lenne, de szerintem nem lenne sok értelme.

A férfi kiitta a bort, mosolygott, még nem látszott rajta semmi.

Aztán hirtelen előredőlt. A lány megtámasztotta, hogy el ne essen, de többet nem tudott tenni, mert a férfi hatalmas, izmos volt, mint egy inlgy, úgy sem bírta volna megtartani. A férfi a földre zuhant.

- Patrick! Úristen, megölte!

De nem, lélegzett. Még fel is nézett rá.

- A békére, igyunk a békére! - mormogta. Ismét behunyta szemét.

A lány kinyújtotta a férfi lábait a padlón.

- Sajnálom, Patrick, tényleg, most alszik majd egy jót. Gyorsan kell cselekednie, még mielőtt Corrigan atya visszatér!

A lány benézett a kis hálószobába. Ahogy remélte is, talált egy csuklyás papi ruhát. Gyors mozdulatokkal levetette saját köpenyét, és felvette a papét.

Fegyvert is kellene szerezni - gondolta.

A keskeny ágy mellett volt a pap szekrénye. A lány meglepődött, mikor meglátott egy hosszú kardot a pap ruhái fölött. Alatta egy kardtartó öv volt, furcsa szimbólumokkal díszítve. Azt is kihúzta. Aztán keresgélt tovább, és talált egy kisebb kardot is - ez tökéletes lesz.

- Elnézést, atyám, hogy engedély nélkül kölcsönvettem! - motyogta Kyra; ránézett a pap ágya fölött lévő feszületre, és keresztet vetett. - Ön azt mondta nekem, hogy Isten segít azokon, akik magukon is segítenek - suttogta.

Kisietett a hálószobából, lehajolt Patrickhoz, meghallgatta, hogy lélegzik-e még, és miután megállapította, hogy minden rendben, az ajtóhoz sétált, szétnézett, és gyorsan kiosont a házból. Sietnie kellett, még mielőtt elkezdik keresni, vagy őt, vagy Patrickot. A kastélyban épp vacsoraidő van.

A kőművesek, földművesek és munkások igyekeztek haza a napi munka után. A pap ruhájában, csuklyával a fején, Kyra a kis házat megkerülve az istállóba lopakodott, ahol a pap deres kancája szénát ropogtatott. A sarokban megpillantotta a kantárt, de nyerget nem talált. Rádobta a kantárt a lóra, és gyorsan kilovagolt. Egy csoport hazafelé tartó kőfaragóval találkozott. Az egyik köszönt is, papnak nézve a lányt.

A lány üdvözlésképpen felemelte kezét.

- Áldja meg az újszülöttet, atyám - kérte a férfi. - Sajnos, az apja elesett a harcokban!

A lány bólintott, és azért imádkozott, hogy ne kelljen válaszolnia.

- Ez a háború csapás mindnyájunk számára, így van, atyám? - kérdezte egy másik. - Egész nap robotolunk itt, de még mindig jobb, hogy egy helybeli zsákmányol ki minket, mintha egy külföldi tenné!

- így igaz, fiam! - mondta Kyra mély, érdes hangon, és keresztet vetett. - Isten áldjon benneteket! - kiáltotta, megsarkantyúzva lovát. Már majdnem a várkapuhoz ért.

- Menjenek gyorsan, emberek, mert éjszakára bezárjuk a kaput! A lány gyorsan áthaladt a rács alatt. Szabad volt.

Ez könnyen ment. Hál' istennek megmenekült. De még mindig félt, a szíve is nehéz volt.

Arrynék sötétedéskor érkeztek meg; tudták, hogy Darrow hajnalra tervezi a támadást.

Arryn odakiáltott az őrnek, a rácsot felemelték, így be tudtak jutni a külső védfalakon belülre. A várudvarban Arryn leszállt Pictről, és szólt Brendannak, hogy vezesse el a lovat. Az őröknek odakiáltott, hogy figyeljék az erdőt, mert tele van angolokkal. Az íjászokat felébresztették, a mellvédhez küldték, az olajat felforrósították, hogy be lehessen vetni a támadók ellen. A várfalak körül tüzeket gyújtottak, hogy az íjászok nyilai gyújtsák meg az olajat, és ha lehet, tegyék üzemképtelenné az ostromszerkezeteket, és pusztítsák el az azokat kezelő katonákat.

A vár harckészültségbe rendezése után Arrynnak eszébe jutott, hogy nem látta Patrickot. Arra gondolt, biztosan Kyrát őrzi, de a lármára már felfigyelt. Magára hagyta Ragnort a nagyteremben, ahol a férfi a haditervvel foglalkozott, és a toronyba vezető lépcső felé indult. Patrickot nem találta az ajtó előtt, a szoba is üres volt. Rossz előérzettél Arryn hívatta Ingridet. Az asszony elmondta neki, hogy Kyra összeszólalkozott a pappal, de aztán megbánta, és elment Patrickkal bocsánatot kérni.

A bocsánatkérés azonban nem voltjellemző Kyrára. Az ír papban, aki Darrow alatt is itt szolgált, sem tudott bízni maradéktalanul.

Arryn úgy kirohant a szobából, hogy majdnem fellökte Ingridet. A papot lent találta, a nagyteremben; éppen Ragnor utasításait figyelte az angolok elleni támadást illetően.

- Kyra hol van, atyám?

- Hát nincs a toronyban?

- Ha ott lenne, nem kérdezném. Nekem azt mondták, hogy önöknek nézeteltérésük volt egymással, és hogy Kyra bocsánatot ment kérni öntől.

- Kyra? - lepődött meg Corrigan atya, épp úgy, mint Arryn; ő sem tudta elképzelni, hogy Kyra bocsánatot kérjen valakitől, még egy paptól sem.

- Ez igaz - mondta Tyler Miller. - Láttam őket kimenni a kastélyból, az ön háza felé indultak.

- De én nem is voltam otthon. Megkereszteltem egy újszülöttet, és egyenesen idejöttem vissza.

Arryn egy kis ideig nézte a papot, aztán határozott léptekkel kiment a várból. Jay, Ragnor és Corrigan atya követte.

A belső várfalakhoz sietett, és odakiáltott az őröknek, ahogy kilépett a kapun; még nem volt leeresztve, csak akkor teszik ezt meg, amikor az ostromlók elérik a kastélyfalak előtti lejtős területet. Odaérve a paplakhoz, Arryn kitárta az ajtót, és a padlón meglátta l'atrickot.

Hirtelen nagyon dühös lett; a lány megölte Patrickot - gondolta. I)c mégsem, Patrick lélegzett, csak elájulhatott. Corrigan atya lehajolt Patrickhoz. A férfi egyenletesen lélegzett.

- Mit csinált vele? - kérdezte Arryn mérgesen.

- Ópium.

- Mi?

- Ez a Szentföldről származó bódítószer...

- Tudom, mi az! De hol szerezte? Corrigan Arrynra nézett.

- A polcomról. Az első naptól kezdve, ahogy elmentek, megpróbált megszökni. Tegnap este ezzel kábítottam el.

- És ő tudta, hogy ezért csinálták?

- Azért csináltuk, mert meg akart szökni - mondta Corrigan kertelés nélkül.

Arryn szitkozódva kiment a házból. A többiek követték.

- Mikor mehetett el?

- Nemrég; csak néhány óra telt el vitatkozásunk óta.

- Gondolod, hogy látta a tüzeket, és tudta, hogy Darrow visszajött? - kérdezte Jay.

Arryn ránézett, aztán a papra.

- Lehetséges - felelte kurtán.

- De egyáltalán, hogy tudott kisétálni? - kérdezte Corrigan atya.

Egy fiatalasszony rőzsével a kezében haladt el mellettük.

- Sir Arryn! - kiáltotta elvörösödve. - És ön is atyám! De jó, hogy visszajöttek! Ebben a zűrzavarban, bajban szükségünk van önök: ***i,*** jó, hogy gyorsan visszatértek!

Arryn megfogta az asszony vállát, aki ijedten hőkölt hátra.

- Mikor láttad elmenni az atyát?

- Az előbb, sir, mielőtt ön szólt az őrségnek, kapuzárás előtt. Corrigan érezte, hogy felforr a vére.

- Na tessék, atyám. Foglyunk papnak öltözve szökött meg! Jay, mondd meg Brendannak, hogy hozza vissza a lovamat. Ragnornak pedig, hogy várjon meg, ne zárja be a kaput, de mihelyt pirkadni kezd, be kell zárni, és zárva kell tartani, amíg el nem múlik a veszély.

- Arryn, ne légy bolond! Nem mehetsz egyedül!

- Nem is - mondta Corrigan határozottan.

- De igen, ott az erdőben egy hadsereg áll, most nem vihetek egy embert sem a várból; készülni kell a támadásra. Nem akarok az erdőben harcolni, ki kell használnunk a várfalak védelmét. Nem akarom, hogy Darrow meglásson, csendben kell haladnom.

- Én még csendesebben fogok! - mondta Corrigan. - Az Isten szerelmére, ember, fedezetre van szüksége!

- És ezt egy paptól várjam el?

- Korábban nem csak a templomba jártam. Még ifjúkoromban tanultam ki a harci mesterséget, úgy tudok bánni a karddal, mint az ön legjobb emberei.

Arryn nem is kételkedett a pap képességeiben. Inkább a hűségében.

De ez az ember segíthet neki megállítani Kyrát, mielőtt találkozik Darrow-val.

- Jay, szólj Brendannak, hogy hozzon egy lovat a papnak is.

- Arryn, biztos vagy benne?

- Igen! Jay habozott.

- Siess, Jay, nincs vesztegetni való időnk - mondta Arryn, mindvégig figyelve a papot. - Ha elárul engem, atyám, a pokolban fog égni.

- Akkor égnék a pokolban, ha elárulnám önt egy olyan emberért, mint Kinsey Darrow.

- Akkor, atyám, induljunk.

- Rendben. Menjünk.

13. fejezet

Kyra legjobban a vár és az erdő közötti úton félt, ahol könnyen megláthatták.

Corrigan atya almásderes kancája sokkal lassúbb volt, mint a saját fényes szőrű lova. Kyra előrehajolt a ló nyakához, úgy könyörgött, hízelkedett neki, hogy menjen gyorsabban, ne poroszkáljon, hanem vágtasson. Amikor odaért az erdőszéli fákhoz, a dombról vágtató, és a vár felé tartó lovasokat pillantott meg. Fogalma sem volt arról, hogy kik ők, de nem akarta azzal tölteni a drága időt, hogy jobban megnézze őket, hanem gyorsan beosont egy erdei ösvényre, és örült, hogy ilyen messzire el tudott jutni. Elég jól ismerte a környező erdőket; sokat barangolt bennük gyerekkorában. Képzelete itt mindig szabadon szárnyalhatott, itt nem kellett kisasszonyt játszania, hanem faágak között sárkányokkal harcolt, az erdőben élő boszorkánynak, jó embereket gyógyító füvesasszonynak képzelte magát, és arról álmodott, hogy egy herceg megmenti az ellenségeitől.

A sűrű erdei ösvényen didergett a sötétben, nézte a holdat és a csillagokat, és nagyon magányosnak érezte magát. De szerencsére nyár volt, és annak ellenére, hogy az éjszaka hűvös, nem fagyott, nem esett a hó, és nem követte senki. Tudta, hogy az ösvény végén egy kis pataknak kell lennie, ezért arra irányította lovát. Még vacsora előtt szökött meg, és sajnálta, hogy nem lopta el a paptól a kenyeret, mert kezdett éhes lenni. Az angolok és a skótok közötti véres mészárlás mindent elpusztított; az angolok felgyújtották a termést és a házakat, a skótok pedig letarolták a földeket, hogy visszavonulásra kényszerítsék az angolokat. Jól tudta, hogy itt nem talál élelmet.

Tőrbe csalta szegény Patrickot, és elmenekült. Megszabadult mind a két férfitól, a skót zsiványtól meg az angol démontól is. Nagy megkönnyebbülést kellett volna éreznie, de csak ürességet érzett.

Az erdő körülzárta, menedéket nyújtott számára.

Tudta, hogy mindent elveszített: az otthonát, az embereket, a fényűző életmódját. Ennek így kellett történnie. Mégsem érezte át teljesen a veszteséget.

Az üresség mardosta lelkét. Megszökött tőle. Számít ez? Arryn úgyis elhagyta volna, Kinsey pedig biztosan visszajön egyszer...

Büntetésre bizton számíthatott. Kinsey azért gyűlölte volna, mert a legnagyobb ellenségének birtokába került, és azért is, mert a lám mindig megvetette. Akkor pedig neki is lett volna oka a megvetésre

Egyre beljebb ért az erdőbe, és arra gondolt, hogy nem kellene törődnie lelke ürességével. Egy legyőzött asszony nem szerethet bele az ellenségbe, az ellenség nem lehet elég udvarias, gondoskodó ah hoz, hogy szemével, érintésével, hangjával ilyen érzelmi vihart kavarjon benne.

Két választása volt: a király kegyelme, ami nem tűnt elég biztonságosnak, a másik pedig a szökés...

A környéken kell elrejtőznie. A vidék eléggé kihalt.

Ahogy ott lovagolt, a jövőjéről gondolkodva, nem érzett félelmei Ismerte az erdőt. A vastag tölgyek között biztonságban tudhatta magát. A beszűrődő fények láttán azonban ez az érzés kezdett elhalványulni. Tovább lovagolt, inkább kíváncsian, mint ijedten. A patakhoz érve, tudatosult benne, hogy a vízben tükröződő fény tábortüzek fénye.

A szíve a torkában dobogott, mikor leszállt a lelkész lováról. A tölgyfa árnyékába lopakodott csendesen, és szétnézett. Tudni akarta kik vannak ott, és milyen messze lehetnek.

Megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy elég messze, legalább negyed mérföldnyire vannak tőle, de sok tábortüzet látott, sokan lehettek ott. Ha nem gyújt tüzet, nem lehet baj. A patak túlsó oldalán sziklák húzódtak, ahol megbújhatott éjszakára, és a lelkész lovát **is** elrejthette. Most már örült, hogy nem a saját lovával szökött meg mert ha valaki meglátta volna a lovat, tudta volna, hogy az övé, **és** ha...

Arra nem is mert gondolni, hogy Darrow lehet ott az erdőben, noha ez logikusnak tűnt. Darrow-nak elég ideje volt összegyűjteni a visszatéréshez szükséges erőket.

Kyra lenézett a patak folyásának irányába, a vár felé, és meglátta a vártoronyban égő tüzet. Vajon észrevették az őrök az erdőben lévő embereket?

Vissza kell mennie, figyelmeztetni őket.

De minek? Biztos, hogy valaki meglátta a tüzeket, a várlakók biztonságban vannak...

Biztonságban? Lehetnek biztonságban a betolakodók, akik elvették az angoloktól a várat?

Ha most nem megy vissza, azt fogják hinni, azért szökött meg, hogy figyelmeztesse Kinseyt...

Milyen szerencsétlen időzítés! Arryn sem tért még vissza. Biztos ámént a Seacairnt elfoglalók közé.

A lány halk neszt hallott a háta mögül. Megfordult és elhűlt. Eddig nem észlelt semmiféle veszélyt. Bizonyára Kinsey több száz embere

Van itt szétszóródva az erdőben. Megtalálták!

Kinsey jobbkeze, Sir Richárd Egan állt előtte. Magas, vékony, barna**,** ravaszkás szemű, fekete hajú, nyers tekintetű. Olyan ember, aki élvezi **a** hatalmat. Nem rendelkezett olyan háttérrel, mint Kinsey, de félelmet nem ismerő, kegyetlen ember. Még sokra akarta vinni Kinsey **s**zolgálatában.

- Sir Richárd!

A, ön az, hölgyem. De jó, hogy elmenekült attól a véreskezű embertől! Hála az égnek, mert ki tudja, mit tett volna önnel, amikor elkezdtük volna a várostromot.

Kyra kinyitotta a száját, de nem tudott megszólalni. Gyorsan körbenézett. A férfi biztos nem egyedül érkezett.

Richárd nyilvánvalóan követte. Biztos a tábor szélén őrködött, és meghallotta'őt. Először talán nem ismerte fel, ezért utána lopózott. Kyra kezdte magát nagyon kényelmetlenül érezni. A férfi tudta, hogy a lány megveti őt, ugyanúgy, mint Kinseyt. Kinseyt és tetteit, elveit.

Kyrához lépett, és megfogta a karját.

- Sir Richárd! - tiltakozott a lány.

Sir Richárd! - ismételte a férfi gúnyosan. - Úgy beszél velem, mintha nem én mentettem volna meg! Hát nem hálás, amiért megmentettem ezektől az ördögöktől?

- Én mentettem meg saját magamat, sir, ön csak belém botlott, ennyi az egész!

A lány tudta, hogy szavai feldühítik a férfit.

- Csak az számít, hogy megint itt van közöttünk. És mindent el №g mondani nekünk, hogy bosszút állhassunk. Hol van a gazember? I logy sikerült elmenekülnie? Hányan vannak most a várban?

- Sir Richárd! Kérem! Ne fogjon olyan erősen. Ez fáj! Eresszen cl, kérem!

A férfi meg sem hallotta.

- Elviszem önt Lord Darrow-hoz, hölgyein. Biztosra veheti, hogy örülni fog, ha meglátja.

- Hát persze - motyogta Kyra kalapáló szívvel. A férfi Kinseyhez vonszolja. A lány megrémült, de nem mutathatta ki a férfinak, hogy tőle még kétségbeesettebben menekül, mint a „barbároktól".

A férfi felhajtotta a lány csuklyáját.

- Gondolja, hogy nem hallom a megvetést a hangjában, hölgyein Ön mindig is nagyra tartotta magát. Ön tényleg szép, Kyra. Gyönyörű arc, hibátlan fogsor, csodálatos alak. A beszéde finom, dallamos Biztosan azt képzeli, hogy ez minden bajból kihúzza? De lehet, hogy épp ez a tökély, mely nagy lelkesedést vált ki az emberekből, okoza majd a vesztét.

- Sir Richárd, ha a király ezt hallaná, ön már halott lenne!

- De a király nincs itt!

- Sir Richárd, vezessen engem Darrow-hoz, de vegye le a kezét rólam.

- Még mindig ilyen fennhéjázó, hölgyem? Pedig az a zsivány már megbecstelenítette önt. De jöjjön, elvezetem Kinseyhez, ott tényleg biztonságban lesz.

Biztonságban? Nem, Kinsey mellett ő sohasem lesz biztonságban.

- Sir Richárd, kértem már, hogy engedjen cl. Nagyon megszorította a karomat.

- Ó, hölgyem, nagyon sajnálom, de nem akarom önt újra elveszíteni. Tiszta csoda, hogy így összefutottunk itt az erdőben. - A férfi gúnyos hangja szinte visszhangzott a csendes erdőben. A lánynak óvatosnak kellett lennie a válaszadással. Ha nem sikerül eloszlatnia u gyanút a férfiban, akkor nem fog tudni elmenekülni tőle.

- Tényleg csoda - mondta a lány lehajtott fejjel, szerénységei színlelve.

- Igen, csoda! Más nők az ilyen elvetemült zsivány láttán öngyilkosságot követtek volna el, nem élték volna túl a helyzetet. De ön, úgy tűnik, elég jól viselte. Jó bőrben van, hál' istennek. Meglepően jó bőrben!

- Úgy gondolja? - suttogta, miközben a férfi az útra vezette, ahol paripája várakozott.

- Természetesen, hallottuk, mi történt. Nagyon fel voltunk háborodva, amikor meghallottuk, hogy ön a barbárok kezére jutott. Lord Darrow magánkívül volt, ön azonban... nem tűnik levertnek, hölgyem.

Itt volt az ideje, hogy elmeneküljön. A férfi azért találta meg, mert nem volt elég óvatos. Hirtelen előre nézett.

- Sir Richárd! - kiáltott hangosan, ijedtséget színlelve.

- Mi történt? - kérdezte a férfi, a szorítása lanyhult.

- Hová tűnt a lova? Meg kell keresnünk!

A férfi abban a pillanatban elengedte Kyrát, aki szaladni kezdett az ösvény felé. Színlelve, hogy a menekülő lovat üldözi, egyre beljebb jutott az erdőbe.

Egyre gyorsabban futott, ilyen kétségbeesetten még soha életében nem menekült.

- Kyra! - A férfi többször kiáltotta nevét, egyre dühösebben.

A lány tovább futott az erdő sűrűjébe. A hosszú ruha minduntalan beleakadt az ágakba, tüskebokrokba. A lelkész nehéz kardja akadályozta mozgásában, de nem merte eldobni. Futott, ahogy bírt, nem törődve a hajába beleragadó ágakkal. Elég messzire jutott el. Már nagyon kifulladt, pihennie kellett egy kicsit. Megállt, s egy fának támaszkodva próbálta kifújni magát. Egyszer csak kiabálást, patadübörgést hallott, valaki vágtatott felé. El akart állni az útból, de belebotlott egy bokorba, és egy páncélos embert pillantott meg. Nem látta az arcát, de felismerte köpenyét: Kinsey színeit, családi címerpajzsát.

A lovas leszállt lováról, a lány felé indult. Idegen volt számára, tekintete rideg, barátságtalan. Biztos volt benne, hogy Richárd Egan küldte érte. Hogy kapja el, bármi áron.

A lány tisztában volt azzal, hogy ha átadták volna Sir Richárdnak, és az elvitte volna Kinseyhez, őt megölték volna.

Kyra hátralépett.

- Játszani akar velem? - kérdezte a férfi. - Egy egész éjszakát kaptam arra, hogy megtaláljam önt. Ha megnehezíti a dolgomat, én **is** megnehezítem az önét. Nem fogok kesztyűs kézzel bánni önnel, elhiheti!

Ez volt az utolsó csepp. Kyra kihúzta a pap nagy, nehéz kardját, és a páncélba öltözött férfi elé lépett.

- Ez igen! - mondta a férfi fölöttébb elégedetten.

- Ne közelítsen! - figyelmeztette a lány.

- Ön valóban fel tudja borzolni a kedélyeket, hölgyem!

- Maga megőrült! Kinsey ezért megöli magát!

- Kinsey sohasem fogja megtudni. Ez a kettőnk ügye. Sir Richárd azt mondta, nem engedhetjük többé, hogy kínozza a nagyurat, hisz mindenki tudja, hogy annak az útonállónak lett a szajhája. Tegye le a kardot, hölgyem, nem itt fogom önt elintézni. Az életét is hajlandó vagyok megmenteni. Jöjjön, legyen jó kislány, tegye le a kardot.

A férfi a lány elé lépett, aki nyomban felemelte a kardját. A férfi nevetett, de Kyra súlyos csapást mért rá. A férfi arcáról nyomban lehervadt a vigyor, miközben próbálta kivédeni az ütést. Látta, hogy a lány gyakorlott kardvívó, érti a dolgát, és ettől dühös lett.

Kyra ellenfele páncéljának sebezhető pontjait kereste: a hónaljai nyakat, térdeit. A férfi köpenye rövid volt, bárcsak eltalálná...

A harcos meg akarta fogni a lány derekát, de az hátraugrott, megkapaszkodott egy fába, és megpördült. A férfi nem hátrált meg. utána iramodott. A lány két kézzel fogta a nehéz kardot, hogy lesújtson.

A férfi túl későn lépett hátra: a lány a bal lábába vágott, Egy eret találhatott el, mert a vér csak úgy spriccelt a sebből.

A katona felordított, és Kyra után kapott, de nem érte el. közben egy másik lovas katona tűnt fel az úton. Leugrott a lóról és elállta az útját. A lány a két harcos között találta magát.

- Vigyázz! - kiabált a sebesült. - Majdnem megölt az a boszorkány! Gyorsan üsd le!

- Élve kell Kinsey elé vinnünk.

- Sir Richárd azt mondta, meg is ölhetjük.

- De Kinsey élve akarja!

- Gondolj a jutalomra! Kapd el. és vágd miszlikre! És segíts nekem is, mert itt vérzek el!

Kyra a másik férfihoz lépett. Tudta, hogy az első erősen vérzik, de nem adta meg magát. És valóban, feltápászkodott, és nagy elszántsággal felé sántikált. Kyra a másik férfira figyelt, de látta, hogy az első is közeledik.

- Kyra! Menjen az útból! - kiabálta egy harmadik férfi. Háttal állt, de a lány felismerte magas termetét, hollófekete haját.

És a hangját. Arryn volt az.

Arryn felemelte kardját, és egy hatalmas csapással leterítette a sebesült férfit. Az a földre zuhant.

Kyra megdermedt. Arryn megfordul, és a másik ellenfélre támadt

- Átkozott bandita! - üvöltötte a férfi. Arryn lépésről lépésre hátrálásra kényszerítette. Kyra hallotta kardjának csengését, ahogy az férfi páncéljának ütközött.

Arryn beledöfte kardját az ellenség torkába, sisakja és testpáncélja között. A férfi hörögve összecsuklott.

- Induljon! - dörgött rá Arryn a lányra.

- De...

- Menjen, maga bolond! Azért jött ide, hogy figyelmeztesse Darrow-t, de úgy látszik, Darrow emberei nem nagyon segítenek önnek, nem így van?

- Maga a bolond! - tiltakozott Kyra dühösen, de haragja gyorsan elszállt, ahogy megpillantott két katonát Kinsey színeiben. - Ott jönnek! - kiáltotta.

Lovas katonák voltak. Talpig páncélban.

Kyra egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, mit tegyen. A kezében a pap kardját tartotta, melyről vér csöpögött.

- Menjen innen!

- A segítségére lehetek!

Tekintetük találkozott; a lány hátralépett.

Arryn támadásba lendült, súlyos csapásokat mérve a katonák fejére és vállára.

- Lady Kyra! - kiabálta valaki a nevét. Corrigan atya volt az.

- Atyám, Arryn túlerő ellen harcol. Segítenem kell neki.

- Szabad a fegyveremet?

- De ön pap!

- Jól csinálod, gyermekem, de nekem egy kicsit jobban megy! A lány átnyújtotta a kardot.

- Vigye el innen! - kiabált Arryn, miközben beledöfte kardját az első katona oldalába, megtalálva vértezetének gyenge pontját. Kifröccsent a vér. - Meneküljenek! - kiabálta.

Corrigan atya intett a lánynak.

Kyra tiltásnak eredt. Nem tudta, merre tart, de azt igen, hogy Sir Richárd még mindig ott lehet a közelben.

Isten segítségét kérve a sűrű erdőbe rohant. Egy idő után kifulladt, már nem bírt szaladni. Megállt egy fánál, és arra gondolt, hogy vissza kellene mennie a patakhoz. Patazajt és kiáltásokat hallott.

Istenem! Sir Richárd az! Sir Richárd előtte lovagolt két másik katonával.

- Kyra itt van valahol, és a többiek is! Parasztok, kézművesek. Idióták! Három emberünket lemészárolták, és ti, bolondok, még a kardvívókat sem találtátok meg, és Lady Kyrát sem!

A lány lábujjhegyen araszolt a vízhez. Hátranézett, és át akart gázolni a patakon.

Hirtelen megdermedt.

Kinsey. Magas, széles vállú, sötét hajú, klasszikus arcvonásokkal. A patak szélén állt, parancsokat osztogatott. Meglátta a lányt.

- Kyra.

Sötét szeme a lányra szegeződött. Kyra sok mindent látott benne: dühöt, zaklatottságot, ridegséget, és valami veszélyeset, kegyetlent... halálosat.

Kinsey felemelte a kezét.

- Szerelmem... Szegénykém. Jöjjön ide hozzám!

Kyra nem mozdult. A férfi közel volt, kinyújtotta kezét, meg akarta simogatni.

A lány ellökte magát a tölgytől, ahol állt, és teljes erőből előrelökte a férfit. Azt váratlanul érte a támadás: megingott és hanyatt esett **a** vízbe.

Kyra futni kezdett. Az életéért. A sziklák felé szaladt, a vastag fákhoz, ahol azt remélte, menedéket talál. Közben meg-megállt hallgatózott.

A csatazaj elhalkult.

Felsikoltott a meglepetéstől, amikor egy kéz hátulról befogta a szá ját. Alig kapott levegőt. Valaki kivonszolta az útra.

A lány megpróbálta kiszabadítani magát a vaskezek szorításából. A szíve vadul dobogott, ahogy szaladtak. A lányban egyre erősödött a félelem.

A férfi lassított.

- Egy szót se, hölgyem, egy kukkot sem, ha életben akar maradni! - suttogta.

Arryn. Kyra megkönnyebbülten sóhajtott.

- Bólintson, ha megértett. Fia egy szót is szól, a szívébe szúrom a kardomat, érti?

Bólintott. A férfi levette kezét a szájáról. A holdfényben tündöklő patakhoz értek.

- Azért jött ide, hogy Kinseyvel találkozzon? - kérdezte Arryn fojtott dühvel a hangjában.

- Tessék?

- Kinseyvel, hölgyem! A nagy, jóságos angol lorddal, a vőlegényével. Előre kitervelte a szökést? Tudta, hogy itt van az erdőben, és információkat akart közölni vele a várat elfoglalókról, és arról, hogy én nem vagyok ott?

Kyra tudta, hogy ez logikusnak hangzik, mégis mélységesen felháborodott.

- Nem! ön nem érti! Én...

- Hallgasson el!

- Hallgassak el? Én csak válaszolni próbálok a kérdésére.

- Ostoba kérdés volt.

- Látott engem harc közben.

- Igen, harcra kényszerült, mert nem mérte fel a helyzetet, amikor átverte Patrickot és elszökött.

- Én csak azt szeretném mondani...

A férfi felegyenesedett, durván magához húzta a lányt. Lódobogás hallatszott. Michael Corrigan atya volt az, kantárnál fogva vezette Arryn hatalmas paripáját.

Arryn megfordította Kyrát, felemelte, és Pictre ültette. Aztán mára is felült a lány mögé.

- Kitörünk? - kérdezte Corrigan atya.

- Igen, mivel mást úgysem tehetünk. A pap keserűen elhúzta a száját.

- A legjobbkor! - mondta.

Arryn megsarkantyúzta lovát, és sebes, nyaktörő vágtába kezdtek, faágak csaptak Kyra arcába, a föld dübörgött alattuk. Arryn előrehajolt, lenyomta a lányt, és mindketten a ló nyakához tapadtak.

A vár előtti tisztáshoz értek: Arryn a lánnyal elöl, a pap pedig szorosan mögöttük.

A szél zúgott, üvöltött körülöttük, ahogy száguldottak. A lány látta már a várfalakat, érezte a saját és a lovak verítékének szagát. Furcsa süvítést hallott... a várfalakra zúduló nyílzápor hangja volt.

- Istenem! - sóhajtott Kyra.

- Üdvözlet a vőlegényétől! - mondta a férfi szárazon. - Isten szeleimére, hölgyem, maradjon fekve!

Kinsey Íjászaival az életükre pályázott, Kyra félelme jogos volt: az élete már nem jelentett semmit számára...

- Gyía, Pict, gyía! - kiabált Arryn, és a ló még gyorsabban vágtatott. Másodpercekkel az újabb nyílzápor előtt átugratták a külső várfalat. Corrigan szorosan követte őket.

- A kaput! - mennydörögte Arryn, és erősen hátrahúzta lovát. Kyra Arryn mellkasára dőlt. Arryn gyorsan leugrott Pict hátáról.

- Jönnek! Készüljetek a védelemre! - kiáltott Arryn embereinek. A lány reszketve csúszott le a lóról. A férfi leemelte és a szemébe

nézett. Kyra másnak látta most: keményebbnek, ridegebbnek, könyörtelenebbnek. Mintha valóban azt hinné, hogy el akarta árulni.

- Nem tudta, hogy Darrow és emberei az erdőben vannak? Nem látta a tábortüzeket?

- Nem!

- Akkor csak véletlen volt, hogy fondorlatosan átejtette Patrickot, és az is merő véletlen, hogy egyenesen a szeretője karjaiba futott?

- Bolond! Miért nem hallgat meg? Látta, hogy harcoltam egyik emberükkel, és azt is látta, hogy az meg akart ölni.

- Nem akarták megölni.

- Ön vak! Sir Richárd Egan nem törődött Kinsey parancsaival, arra utasította embereit, hogy végezzenek velem.

- Ők csak a háború által megrontott szolgák, akik egy kis szórakozásra vágytak, mielőtt uruk elé vitték volna önt. Az ön erényén, végül is már elég nagy csorba esett...

Kétségbeesésében Kyra meg akarta ütni a férfit. Az elkapta a karját.

A lány azt hitte, fogvatartója visszavág, de nem tette. A férfi szemében különös szenvedély és düh keveredett; ez hideg félelmet váltott ki a lányból és megborzongott. A férfi azt gyaníthatta, hogy szándékosan ment az erdőbe.

Kinsey Darrow-hoz.

De miért is ne? Ő sohasem tagadta meg Darrow-t. Arryn megmentette az életét, még ha nem is tudott róla. De miért?.- Csak azért, hogy ne menjen vissza Kinseyhez?

- Ön egy szentet is meg tudna kísérteni, hölgyem. De vigyázzon, mert türelmem fogytán van!

Kyra válaszolt volna, de meglátta Jayt, aki gyorsan közeledett hozzájuk a belső toronyból.

- Megtaláltad őt, hála istennek - mondta a férfi, nem firtatva, hogy a lány saját akaratából ment el. - A kapu nyitva van; az emberek készen állnak, az íjászok a falakon vannak.

- Mondd nekik, hogy lőjenek, mert az angolok már az erdő szélén vannak. Ha az ő nyilaik elérték a várfalakat, a mi nyilaink elérik első csapatukat.

- Igen, Arryn. És...

- Én is felmegyek a falakra és irányítom majd a csatát. Corrigan atya! - szólt oda a papnak.

- Igen! - A pap a belső falakhoz ért, leszállt a lóról, és gyorsan elmondta a köré gyűlt embereknek, hogy mit látott.

- Kísérje fel a hölgyet a toronyba, és ügyeljen arra, hogy maradjon is ott! - parancsolta Arryn.

- De uram, most szüksége lesz rám. Én ismerem a falakat, a védelmet, hasznomat veheti itt - tiltakozott Corrigan atya.

- Igaza van, minden emberre szükség van. Reteszelje be az ajtót, és jöjjön vissza.

Megint bezárják.

De miért haragszik rá ilyen nagyon, miért van olyan szilárdan meggyőződve arról, hogy el akarta árulni?

A férfi nem nézett rá. Megfordult, és gyorsan a helyükre igyekvő harcosok közé sietett, parancsokat kiabálva. Corrigan atya fintorogva felajánlotta Kyrának karját.

- Hölgyem?

Kyra elfogadta. A szeme könnybe lábadt. Igaz, hogy rászedte őket és megszökött. De nem Kinseyhez.

- Arryn bolond! - suttogta dühösen, könnyekkel küszködve.

- Igen, de az erdőbe szöktél, és Kinsey is ott volt.

- Tudom, de...

- Tolvaj vagy.

- Tessék?

- Elloptad a kardomat és az ópiumot.

- Ha nem kábított volna el ópiummal, nem is tudtam volna, hogy van ilyen szere.

- Ez igaz.

Kyra megállt és a papra nézett.

- Ön igazi pap?

- Az vagyok, fel vagyok szentelve.

- Kíváncsi pap, atyám, ez nem vitás.

- Egyszer majd mesélek róla.

- Én most is ráérek.

- Én viszont nem - mondta Corrigan, siettetve Kyrát.

- De ön belátja, hogy el kellett mennem, és bizonyára tudja, hogy...

- Én tudom, hogy nem Darrow-hoz mentél.

- Akkor miért nem mondja meg neki? Corrigan megfordult és szigorúan Kyrára nézett.

- Szerintem ezt nem nekem kellene elmondani, nekem nem hinné el. Sir Arryn nem tudja, hogy térden állva imádkoztál azért, hogy megszabadulj Kinsey Darrow-tól, miközben ő és banditái a várat ostromolták.

- Ezt honnan tudja? A férfi elmosolyodott:

- Többször figyeltelek. Ismerem a valódi érzéseidet. - Corrigan megfogta a lány karját, arra ösztönözve, hogy menjen tovább. Mikor a nagyteremhez értek, így folytatta:

- Csak az nem látta, aki nem akarta. Szerintem Darrow is tudta.

- Ha beveszik a várat, megöl engem! - mondta Kyra.

- Nem veszik be.

- Miért olyan biztos benne?

- Darrow-nak nincs elég embere, a vár pedig jól védett. Arryn mindenről gondoskodott. Van elegendő olaj és szurok, amivel tönkjijej tudjuk tenni az ostromgépeket. Kinsey az embereit küldi előre, saját-bőrét soha nem kockáztatja. És amikor meglátja, mi történt itt...

- Honnan tudja mindezt?

- Egy ideig kémkedtem utána az erdőben. Harringford grófjára és embereire vártak, amikor Cressingham behívta őket seregébe. A gróf már elment, és Kinseynek nem maradt elég embere ahhoz, hogy bevegye a várat. Meg is érkeztünk, hölgyem.

A toronyszobához értek. Corrigan beküldte a lányt.

- Várjon még! - rimánkodott Kyra.

- Nem tehetem!

Bezárta az ajtót és betolta a reteszt.

- Atyám, kérem! Ez kínzás! így nem láthatom a csatát, nem tudhatom meg, mi történt.

Corrigan azonban elment, a harc megkezdődött. A lány hallotta a kiáltásokat, parancsokat, sikoltásokat, a lovak nyerítését, a nyilak süvöltését, a faltörő kos dörgését, imádkozott. Ez a sok üvöltés, fegyvercsörgés, tompa puffanások...

- Istenem, bárcsak igaza lenne Corrigan atyának! - imádkozott Kyra a tűz elé telepedve.

Közben egy különös hangra lett figyelmes, először nem tudta, mi az, de egy kis idő múlva füstszagot érzett.

Felugrott, körbenézett, és meglátta a tüzet...

A hang egy lángoló nyílvesszőé volt. Véletlen folytán vagy pontosan kiszámítva a toronyszoba lőrésébe talált. Meggyújtotta a faliszőnyeget, a tűz átterjedt a gyapjú falikárpitra, és pillanatok alatt szinte az egész fal lángolt. Nemsokára az egész szoba égő pokollá változik.

És ő nem tud kijutni...

14.*fejezet*

Az ellenség szemből intézett támadást; a lovasság célba vette a falakat, gyalogos katonák nyomultak mögöttük.

Arryn nyugodtan figyelte az eseményeket. Felemelte kezét, majd leengedte.

Az első nyílzápor a lovasokra zúdult.

- Még egyszer! - parancsolta Arryn.

A gyalogosok összekeveredtek a lovasokkal; sokan elestek, de folytatták a támadást.

- A faltörő kosra lőjenek! - kiáltotta Arryn, látván, hogy Kinsey emberei lécekből ácsolt tetőt tartva a fejük fölött, faltörő kossal közeledtek a várkapuhoz.

Arryn íjászai olajba mártották nyilaikat, meggyújtották, és megcélozták az ostromgépet. Egyszerre lőttek. A szerkezet tüzet fogott, lángra lobbant. Az emberek sikoltozva szétszaladtak.

Kinsey néhány katonája létráról ostromolta a falat; Arryn és csapata azonban módszeresen letaszította őket.

A halottak száma egyre növekedett a falaknál.

Egy nagydarab ember a rács mellé támasztotta létráját; ez öngyilkos tett volt; az életét áldozta fel azért, hogy elérje az emelőt, és kinyissa a kaput.

Arryn elkapta a létrát és ellökte a faltól. Az ellenség leírástól a földre zuhant.

A védők ujjongani kezdtek, mert a katonák lent megijedtek és futni kezdtek.

- Egyelőre vége - sóhajtott Arryn.

Kinsey menekülő katonái még kilőttek néhány nyilat.

- Fedezékbe! - kiáltotta Arryn.

Az egyik nagyon magasan repült és bement toronyszoba keskeny lőrésén; lángok kísérték.

- Jézusom! - mondta Arryn halkan és a mellvédhez sietett.

-Istenem! - kiáltott Kyra, megpillantva a lángoló faliszőnyeget. Odarohant, lerántotta, és megpróbálta eloltani, a lángok azonban még hevesebben kezdtek lobogni a lába alatt. A tunikája is meggyulladt, de végül sikerült eloltani a ruháját nyaldosó lángokat.

Vízzel próbálta oltani a tüzet, de ez teljesen hatástalannak bizonyult. Mindjárt lángra kap az ágy, a szőrmetakarók, a szőnyegek...

Arra gondolt, hogy be van zárva. A tűz foglya lett! Senki sem volt a közelben, mindenki harcolt. Hallotta, hogy kívülről betolták a reteszt és sohasem fog kimenekülni innen, soha...

Meg fog halni. Elég a lángokban.

Az ajtó azonban hirtelen kitárult; Arryn volt az.

A lány nem tudta, hogyan szerzett tudomást Arryn a tűzről, dc látta a szemén, hogy azért jött, hogy kimenekítse. - A másik szőnyeget! - mondta, és Kyra tudta, mit akar tenni a férfi. A másik szőnyeghez szaladtak, hogy levegyék, és eloltsák vele a tüzet. Arryn emberei a segítségükre siettek, vízzel teli vödrökkel, és a lángokra öntötték. Rövid idő alatt eloltották a tüzet.

- Szép munka volt, fiúk - mondta Arryn. Ragnor megállt ura mellett.

- Valóban - mondta. - Hé, fiúk! - szólt aztán. - Szedjétek össze, és vigyétek ki a megégett holmikat, akkor majd a fűst is eltűnik!

- A szolgák majd feltörlik a vizet, és kihordják a szemetet - mondta Arryn. - Ragnor, nézz utána, vannak-e sérültjeink a falak mellett.

- Rendben, Arryn.

- Legyetek résen, mert lehet, hogy újabb támadást terveznek most, hogy nyitva van a kapu - figyelmeztette őket a férfi.

- Jól van. De nem hiszem, hogy ma éjszaka még visszajönnek. Ragnor elment. A szolgák szorgalmasan dolgoztak.

- Kinsey emberei feladták? - kérdezte Kyra. A férfi szenvtelenül nézett rá.

- Kinsey emberei elég gyorsan meghátráltak. Lehet, hogy most még nem akartak nagyobb veszteséget, nem tudom. De az is lehet, hogy védelmünk erősebb volt náluk.

- Uram? - szólt az egyik szolga.

- Igen? - kérdezte Arryn.

- A víz készen áll. A falak megperzselődtek, súroljuk le?

- Nem, most még ne.

Kyra csak állt, és nézte a szobát. Most már nem érzett füstszagot. A falak néhol megpörkölődtek, a szoba nagy része azonban sértetlen maradt.

Jó, mert legalább itt maradhat. Ez a legbiztonságosabb börtön.

Nagyobb biztonságban van itt, mint a kastély bármely más resztben: a régi, láncokkal, botokkal felszerelt helyiségekben vagy a kriptában...

- Most már elmehetsz - mondta Arryn a szolgálónak.

- Igen, uram - mondta a fiú, és kiment. Arryn bezárta mögötte az ajtót.

- Honnan tudta, hogy tűz van? - kérdezte a lány. Arryn a lőrésre mutatott.

- Láttam - mondta feszülten.

A lány lehajtotta a fejét. Amikor a férfi igazi otthona égett, nem tudott segíteni; és a szeretett asszonyát sem tudta megmenteni.

- Olyan gyorsan ideért, megmentette az életemet.

- Én parancsoltam, hogy zárják be ide.

A lány ránézett. A legfontosabb dolog az, gondolta, hogy Arryn nem hagyta, hogy meghaljon.

- Nem tudom, mit mondjak önnek, hogy elhiggye, de nem azért mentem el innen, hogy figyelmeztessem Kinseyt, hogy ön elment, és hogy az emberei - a banditái - vezető nélkül maradtak, és sebezbehetőek.

A férfi hosszan bámulta a lányt.

- Nem azért? - kérdezte, magyarázatra várva.

- Láthatta, hogy az életemért harcoltam. Megláttam Richárdot.

- Richárdot?

- Igen, Sir Richárd Egant, Kinsey helyettesét.

- Hallottam róla. Folytassa!

- Sir Richárd... nem nagyon kedvel engem.

- Ó? Tehát nem hitt önnek?

- Nem hitt? Mire gondol?

- Nem hitte el azt, amit ön mondott neki. Mit mondott neki'/

- Nem volt semmi mondanivalóm a számára! Elszaladtam tőle, ezért dühös lett, és azt mondta az embereinek, hogy kapjanak el, elevenen vagy holtan, nem számít.

- Tehát most már látja, hogy a szent angolok sem annyira gálánsak?

- A fenébe is! - kiáltott a lány dühösen.- Nem hozzájuk mente!

- De innen megszökött. Miért? Ha nem azt akarta, hogy Kinsej mentse meg önt a skót barbároktól, akkor miért menekült olyan kétségbeesetten?

A lány felsóhajtott, a fejét rázva.

- Nem Kinseyhez menekültem, de itt sem maradhatok. Hát nem érti? Nem akarok itt lenni, amikor ön elmegy.

- Az embereim nem fogják önt bántani, és még el sem mentem.

- Wallace-hez ment, hogy biztosítsa őt támogatásáról!

- Igen, és tudott róla, és azt is tudta, hogy Wallace itt van a közelben; bizonyára ezt akarta megosztani a mi Darrow barátunkkal.

- A fenébe is, én nem mondtam neki semmit!

- És én sem *hagytam* itt önt.

- Lehet, hogy nem, de nem beszélt nekem terveiről.

- Úgy véli, meg kellene beszélnem terveimet Edward hű alattvalójával?

- Miért gyűlöl engem azért, mert angol vagyok? Éltem ugyan Angliában...

- Igen, a király udvarában.

- Ez csak természetes; a király jó ismerősöm.

- Igen.

A lány elkeseredetten széttárta karjait.

- Magyarázat nélkül távozott, és nekem el kellett menekülnöm, mert ön hamarosan itt hagyja ezt a helyet.

- Igen, ez igaz. És azt is mondtam önnek, hogy akkor szabad lesz. De ahelyett, hogy hitt volna nekem, kockára tette az életét, épp amikor Darrow emberei is ott voltak az erdőben.

- Igen, pontosan így történt.

- Valóban.

A férfi még mindig nem hitt neki, hiszen éveket töltött Edward udvarában, tisztelte a királyt, és Darrow menyasszonya volt. Mindazok ellenére, amit látott, őt hibáztatta.

Ökölbe szorított kézzel akart nekirontani a férfinak, de tehetetlenségében csak a falat ütötte.

- Bolond! - kiabálta, könnyekkel a szemében.

- Elnézését kérem, mylady!

- Bolond! Ostoba fajankó! Még a vak is láthatta, kérdezze meg az új bajtársát, Corrigan atyát, ha nem hisz nekem! Én gyűlölöm Kinseyt, megvetem őt! Amikor ön betört ide, épp térdre borulva imádkoztam azért, hogy megmeneküljek a Kinseyvel való házasságtól! Nem az volt, akit vártam, de amint láttuk, Isten is ironikus néha. Azért imádkoztam, hogy szabaduljak meg valahogy Kinseytől, de maga vak és idióta, ha nem fogta fel, mi történt ma. Gondolja, hogy azok az emberek kardot mertek volna emelni rám, ha nem hitték volna, hogy ha megsebesítenek, vagy megölnek, Kinsey akkor is megbocsát nekik? - hadarta dühösen, aztán elhallgatott. A férfi közelebb lépett hozzá. Kyra hátrahúzódott. Idióta, bolond, ostoba.

A férfi még közelebb lépett hozzá. Kék szeme titokzatosan csillogott.

- Hát nem érti? - suttogta a lány. - Nem én választottam Kinseyt, és minden erőmmel azon voltam, hogy távol tartsam magam tőle.

A férfi megállt, és karba tett kézzel figyelte.

- Hinnem kell önnek; el kell fogadnom, amit mond! És ha nem, akkor vak vagyok és ostoba? Jöjjön csak ide, jöjjön, most ne fordítson hátat.

- Ön vak! - ismételte a lány.

- Maga pedig Edward hűséges alattvalója, és képes becsapni, elkábítani ellenségét és az életét kockáztatni a szabadságáért!

- Meg kell szöknöm. Nem tehetek mást.

- Én sohasem törtem az életére.

- Az életem mégis veszélyben van.

- Ön a király kegyeltjei közé tartozik!

- A király Franciaországban van, és ön is elmegy, hogy Wallace-szel találkozzon, és harcolni fognak.

- Igen, én is részt veszek a harcban, és még ha nem is hiszi el, csapataink legyőzhetik a nagy Edward király seregét!

- Ha elmegy, én sem maradhatok itt!

A férfi néhány lépésnyi távolságból figyelte foglyát.

- Miért olyan gyűlölködő és dühös? - suttogta a lány.

- Figyelmeztettek.

- Mire?

- Arra, hogy ön... az, ami.

- Halálosan fáradt vagyok ettől az egésztől. Játékszer vagyok, két oldalról is fenyegetve. Meg kell értenie, el kell hinnie nekem, hogy Kinsey...

- Kinsey? Ön csodálatos jutalom számára, fiatal, szép és kimondhatatlanul gazdag menyasszony! Azt beszélik, hogy Kinsey megszállottan szereti önt.

- Már nem! Láttam...

- Mit?

- Az arcát.

- Tehát mégis találkoztak! - csattant fel Arryn.

- Csak egy pillanatig, amikor rohantam az erdőn keresztül, rám nézett, és láttam, tudja, hogy megcsaltam, és akkor már tudtam...

- Mit?

- Hogy a halálomat akarja.

A férfi felvonta szemöldökét, elgondolkodott, aztán elfordult.

- Arryn! - kiáltott a lány. - Esküszöm, hogy nem hazudok.

- Ó? Most meg elárulja Edwardot?

- Gyűlölöm Kinseyt, és sohasem árulnám el neki önt és embereit. Istenemre esküszöm.

Arryn nem enyhült meg, sőt, arcvonásai kissé megkeményedtek.

- Kormos az arca - mondta.

- Igen, mindenem kormos! - mondta Kyra, és letörölte arcát.

A férfi kinyújtotta kezét, hogy megsimogassa az arcát. A lány összerándult.

- Igen, a ruhája is kormos, és szakadt. .

- A kard, uram, nem tesz jót a ruhának. A tűz pedig kormoz...

- Igen - motyogta Arryn borongó tekintettel, aztán gyorsan elfordult, és kiment a szobából.

Az ajtó bezáródott mögötte. A lány feszülten figyelt, de a retesz nem kattant.

Kyra lábai elnehezültek. Az ágy felé támolygott, leült. Kis idő múlva kopogást hallott az ajtón.

- Tessék!

Ingrid lépett be bátortalanul.

- 0, mylady, de jó, hogy él, és jól van! Ostobaságot beszélnek, azt mondják, hogy ön Kinseyhez szökött! Most ugyan vereséget szenvedett, de vissza fog jönni, tudom.

- Rendben, Ingrid, de most nagyon fáradt vagyok, és...

- O pedig fürdőt rendelt önnek, és tiszta lepedőket, de... nem jó az a sok fürdés! Kimossa a természetes zsírt a bőrből, és megnyitja a testet a gonosz erőknek, csak baj származhat belőle, majd meglátja, emlékezzen szavaimra.

- Ingrid, én nem hiszem, hogy a fürdés vonzza a sátánt.

- Nem? De *úszni* is fog, ami megint csak ördögi képesség, mylady! - mondta gyorsan, és keresztet vetett.

Kyra elmosolyodott; de nyomban el is komorodott, mikor arra gondolt, hogy a férfi azért rendelt neki fürdőt, mert nem akarta, hogy füstszagú legyen. Biztos utálja a füstszagot.

Az égett emberi hús szaga más, mint az égett tárgyaké.

A lány megborzongott. Nem akart füstszagú lenni. Azt akarta, hogy a férfi visszajöjjön hozzá.

Az érintése...

- Ingrid, csupa korom vagyok, jól fog esni a fürdő.

- Már legalább megbékélt vele! - mondta Ingrid fintorogva. - Mindjárt jönnek a fiúk, hozzák a kádat, a szappant, a vizet meg a törülközőket.

Jöttek a szobalányok, és hoztak tiszta ágyneműt, szőrmetakarókat. Ingrid elvette Kyrától a pap köpenyét, és körbeforgatta Kyrát, hogy megnézze tunikáját.

- Már nem is olyan füstszagú - mondta.

- De én sem akarok füstszagú lenni mondta a lány halkan. - Ingrid, én... te is tudod, mit tett Kinsey Arryn otthonával és a feleségével.

- Hallottam.

- És úgy is történt, Ingrid.

- Ezeknek a banditáknak a vezére, Wallace is nagyon brutális ember, tudom.

- De Ingrid, semmi sem hasonlítható ahhoz, amit Kinsey tett. Ingrid szeme megtelt könnyekkel.

- Mylady, Kinsey a férje lett volna, igaz férje! Ez a lázadó... Nincs semmilyen rangja, mylady.

- Nem a rang teszi az embert.

- Ez az ember nem veszi önt feleségül! Ön nemesember lánya, és ez a zsivány...

- Szajhát csinált belőlem?

- Ó, mylady! - mondta Ingrid keserűen.

- Nem számít, Ingrid. Kössünk békét ezekkel az emberekkel, és ők nem hagynak bántalmazni minket, és a végén... túléljük ezt az egészet.

- Igen, úrnőm, igen - mondta Ingrid halvány mosolyt erőltetve magára. - Hadd mossam meg a haját!

Kyra levetette tunikáját, kibújt cipőjéből, levette harisnyáját és alsószoknyáját. Belépett a gőzölgő vízbe, és hanyatt feküdt. Behunyta szemét. Istenem - gondolta -, ennek a napnak sohase lesz vége!

- Ó, szegénykém! - motyogta Ingrid. - Jól megdörzsölöm a fejét, és rózsavízzel mosom meg haját.

- Igen, Ingrid.

A masszírozó ujjak érzékiek voltak, csodálatos érzés volt. Nem Ingrid volt az.

A lány izmai megfeszültek, nagyot nyelt, megfordult. Arryn volt az. Nem viselt sem köpenyt, sem sodronyinget; már lemosta magáról az út porát, a tűz nyomait.

- Forduljon meg, hadd fejezzem be - mondta a férfi. A lány engedelmeskedett, ismét behunyta szemét. Arryn szappannal megdörzsölte a haját, s rózsaillatú vízzel leöblítette. Kyra megfogta a kád szélét, és kissé kábultnak, pilledtnek érezte magát.

Napsugarak táncoltak combján, forrók és vibrálók; éberen tartották.

- Kész.

Kicsavarta a vizet a lány hosszú hajából, törülköző után nyúlt, Bebugyolálta vele a testét, és átölelte.

- Ne szökjön meg tőlem többé - mondta szigorúan. - Szabadságot ígértem önnek, és meg is adom, amint lehet. Szavamat adom rá.

- Jó, nem fogok megszökni. Elhiszi? - suttogta a lány.

- Számít ez önnek?

- Igen!

A férfi magához ölelte. A törülköző leesett róla. Megcsókolta a lányt, megsimogatta meztelen hátát. Nem válaszolt a kérdésre. Ő kérdezett.

- Lehetséges, hogy végre törődni kezd velem? Most gúnyolódik - gondolta Kyra.

- Elhatároztam, hogy nem fogom többé alávaló barbárnak tartani. A férfi mosolygott. Szorosan tartotta a lányt karjaiban.

- Nem vagyok alávaló, és lehet, hogy ön sem csaló, áruló, ravasz boszorka.

A lány szeme kikerekedett.

- Még most sem hisz nekem. De mit várt tőlem? Betört ide. Nem én mentem az ön otthonába, és nem én parancsolgattam...

A férfi nevetett.

- Parancsolgattam? Akkor most kérni fogok. Lenne szíves lefeküdni, mylady?

Lehet, hogy ez kérés volt. És ha megtagadja?

De nem akarta megtagadni. Ma nem! Még mindig élénken emlékszik arra, mit mondott neki Richárd Egan, hogyan viselkedett vele... j

Emlékezett Kinsey tekintetére, amikor tudatosult benne, hogy a lány gyűlöli, megszökik előle, megtagadja minden lépésével.

Ma éjszaka Arryn karjaiban akar lenni.

- Én elmondtam önnek az igazat Kinseyről és magamról. Nem akarom, hogy azt gondolja, így csikarom ki az ön bocsánatát. Nincs miért bocsánatot kérnem, nem tettem semmit ön ellen. Önnek kellene bocsánatot kérnie tőlem.

- Igen.

- Nos?

- Egyáltalán nem áll szándékomban bocsánatot kérni. De nem követelhetem a bocsánatkérését azért a melegségért, ami annyira jólesett nekem.

A lány érezte, hogy elpirul.

- Elhiszi nekem, amit az éjszaka történtekről mondtam? - kérdezte Kyra.

A férfi nézte a lányt, szeme közömbös volt.

- Lehet. De még fenntartom a kételkedés jogát. És imádkozni fogok azért, hogy ne kelljen csalódnom az önnek biztosított előny miatt.

A lány ismét elpirult.

- Nem fogok könyörögni azért, hogy megértsen engem! - suttogta.

A férfi felemelte kezét.

- Most itt vagyok, és ön is velem van.

- Igen, de kételkedik bennem.

- Akarom önt, hölgyem, és ez elég.

És én akarom önt! - gondolta a lány szomorúan. - *Ez sem kevés!*

Érezte a háta mögött a férfit. Ajkai hozzáértek a vállához, ujjai gyöngéden simogatták hátát.

Kyra ágyba bújt. Hatalmába kerítette a vágy. Nem helyes, amit csinál - gondolta. És mégis...

A lepedő tiszta, illatos volt, a takaró meleg.

A férfi lefeküdt mellé.

Megcsókolta.

Szeretkeztek...

A férfi tudott bánni a nőkkel, elkápráztatta őket. Kyra most épp erre vágyott. Hogy dédelgessék, csókolják, szeressék...

Érezni akarta a férfit, izmainak rándulását, illatát. Túl sokat akart! Ezt a gyengéd szeretetet kereste Kinseyben is, de a férfi birtokolni akarta.

Ez más.

Ajkaik összeértek forrón, szenvedélyesen, aztán megint. A férfi hangja, suttogása, amikor a lány hajolt fölé; érintése, egyszer szenvedélyes, másszor gyengéd, erőteljes, aztán selymes... *O, istenem...*

Még néhány óra elteltével is egymás mellett feküdtek, félálomban. A férfi karjai védelmezően ölelték a lányt.

- Ne felejtse el, hölgyem, hogy nem kell törődnie velem. *Most bosszantani akarja.*

- Maga gazember! Még mindig a foglya vagyok! - kiáltott. Arryn meg sem hallotta a lány megjegyzését, felkönyökölt az

ágyon, és megsimogatta az arcát.

- Nem az önteltség beszél belőlem, mylady.

- Önteltség? Nem, nem hiszem el, amit mond! A férfi megrázta a fejét.

- Nagyon jól tudja, mi történt, tudja, mi vár a lázadókra. Én sohasem veszem önt feleségül, és nem akarom, hogy könnyeket hullajtson azon a napon, amikor felakasztanak...

15. fejezet

Sötétség.

Most az angolok táboroztak ott, ahol néhány napja még a skótok ütöttek tanyát, visszahúzódtak azokhoz a dombokhoz, ahol Arryn Graham a tábortüzeket látta.

Kinsey Darrow a szikla szélén állt, néhány méterre embereitől, karba tett kézzel. Belső feszültsége szinte elviselhetetlen volt. A lejtőn lévő mezőket nézte, a seacairni kastélyból kiszűrődő fényeket. A holdfényben látta a falak árnyait, elesett embereit, Arryn bajtársait, amint saját halottaikat keresték.

Kyra is kijött az erdőbe. Vajon tudta, hogy ő is ott van? Richárd azt mondta, furcsán viselkedett, menekülni próbált.

És a fenébe, látta a lány arcát, szemét!

Kyra ellökte magától, hülyének nézte.

Elszaladt...

Jól megtervezte szökését.

De ha félt tőle, akkor miért menekült a barbároktól? Megfejthetetlen!

A férfi összeszorította fogait. Nem, ez nem olyan bonyolult. A lány mindig kínozta, elutasította őt attól a perctől kezdve, amikor megkérte a kezét a királytól. Kyra nem akarta őt; a király viszont támogatta a házasságot. Még akkor is hízelgett a királynak, időt kért, amikor a menyasszonya volt; fenyegette, figyelmeztette, sakkban tartotta őt. Nem számít, gondolta akkor, idővel úgyis a felesége lesz. A végén ő fog győzni, csak türelem. Edward nem áll a házasság útjába.

De most...

Karnyújtásnyira volt tőle! Majdnem megérintette, majdnem az övé lett...

Graham pedig ismét elvette tőle, együtt lovagoltak el a vár biztonságos falai közé.

Lehet, hogy Seacairn kigyulladt, de a tüzet eloltották, még amikor ő és emberei meghátráltak, visszafelé vágtattak, és közben nyilakat szórtak rájuk, vitték a sebesülteket...

Jó parancsnok volt, tehetséges, de nem tudta fékezni haragját; képtelen volt józanul gondolkodni, óvatos stratégiát alkalmazni. A lovas katonák után küldte a gyalogosokat, összecsapásra adott utasítást várfalaknál. Vajon hány embert veszített?

Túl sokat, és amikor Richárd azt kiabálta, hogy visszakozzon, mell különben kivívja a király haragját, amiért annyi katonát veszített «\ értelmetlenül, hallgatott rá. Pedig visszavonuláskor látta a tüzet...

Erre a gondolatra izmai összehúzódtak, álla megfeszült. Vajon emlékszik Arryn elszenesedett otthonára, feleségére? Vajon Kyra a láni ra kapott szobában tartózkodott, vagy Arryn mellett állt, és gyönyörködött a csatában, melyben emberei elvéreztek? És lenézte őt, mint mindig...

A Seacaim tornyát fenyegető tüzet eloltották, de a toronyból mégis fény szűrődött ki. A csatának vége, a győztes ott fekszik... A zsákmányával.

Ha a csatákat csupán dühvel lehetne megnyerni... de a düh nem rombolja le a falakat, nem emeli fel a rácsot, nem töri be a kaput. Akkor hogy lehet az, hogy a várat olyan könnyen bevették az ő távollétében?

Az ő hibája.

- Lord Darrow! - kiáltott valaki.

A férfi megfordult. Nem akarta, hogy most zavarják. Richárd közeledett hozzá.

- Mi történt?

- Nagyon közel állsz a szikla pereméhez! Kinsey elnevette magát.

- Te aggódsz értem, Sir Richárd! Jó barát vagy, de ne félts engem

- A tornyot bámulod, és azon rágódsz, hogy elveszítetted őt! Túl közel állsz a szikla széléhez. Gondolkozz, uram, a skót király is egy szikláról esett le!

- A, igen. Be akarta bizonyítani erejét, fiatalságát, miközben a menyasszonyához sietett. Értelmetlen halál. De én nem dobom el magamtól az életet egy nő miatt, Richárd, ebben biztos lehetsz. Nem halok meg, és nem hagylak jutalom nélkül. Továbbra is felfelé törünk.

- Igen, jól fogjuk csinálni, és mindkettőnket kitüntetnek, ha a fejeddel fogsz gondolkodni, Kinsey.

- Vigyázz, Richárd, mert még én vagyok a vezéred! - figyelmeztette Kinsey zord hangon.

De Richárd nem ijedt meg.

- Én mindig vigyázok! De te is elmondhatod ugyanezt magadról? Az a lány már a rögeszméddé vált! Edward dühös lesz, ha megtudja, hogy katonákat veszítettél, hajszolva azt, ami már nem a tiéd.

Még nem veszítettem el. Még mindig feleségül vennéd?

Igen, azokért a címekért, melyek engem illetnének meg. És aztán?

Féltékeny vagyok, őrületbe kergetnek a történtek. Ne becsüld alá jó viszonyát a királyhoz. A felesége imádta a nőt. Te se becsüld le a király gyűlöletét az árulók iránt. Hogyan tudod

bizonyítani, hogy elárulta a királyt? *Engem* árult el! - üvöltötte Kinsey. - Az enyém lesz! - tette hozzá Visszaszerzem. De te találkoztál vele, Richárd!. Már mondtam.

Richárd, látnod kellett volna, hogy nézett rám. Mintha megparancsoltam volna, hogy öljék meg. De én semmi ilyet nem tettem. Csak magamhoz rendeltem.

Az emberek azt mondják, boszorkány. És vadul tudja védeni magát... Lehet, hogy meg is sérült.

De nem akkor sérült meg, amikor előled menekült, igaz? Richárd hallgatott. Kinsey tudta, Richárd kényelmetlenül érzi magát, amiért a lány ilyen könnyen elmenekült előle.

- Nem, nem én sebesítettem meg. De tudnod kell, hogy embereid tudnak róla, hogy megbántott, megcsalt... Lehet, hogy bántották őt, e/ért nézett rád olyan furcsán.

- Mindig megvetett engem.

- Mindnyájunkat megvet. Szerinte mi...

- Milyenek vagyunk?

- Barbárok.

- Mi Edward katonái vagyunk!

- Bármilyen kegyetlen büntetést megérdemel, Kinsey. De nagyon kell vigyáznunk... mert Edward letaszította a skót királyt a trónjáról.

- Azt a királyt, akit ő nevezett ki!

- Balliolnak joga volt a trónhoz. Még azok a skótok is elismerik ezt, akik gyengének tartották őt. De nem ez a lényeg. Edward megfosztotta őt a koronájától és az országától. Azt hiszed, nem ver láncra, ha a lány miatt kockára teszed a harc sikerét?

- Már sokszor legyőztem ezeket az embereket!

- Eddig csak azokat mészároltuk le, akiknek nem volt erejük visz-
szavágni.

- És mi a különbség? A király mindnyájukat el akarja pusztítani.

- Az a különbség, hogy most igazi csata előtt állunk, és minden harcosra szükséged lesz; nem veszíthetsz emberi életeket értelmedé nül, csak azért, hogy bevedd a seacairni várat.

- *O* vette be!

- De mi most nem tehetjük meg ugyanazt. Később is megkaphatod az elégtételt. De ha mégis úgy döntesz, és valami történik vele.., emlékezz arra, hogy figyelmeztettelek. Balesetnek vagy... hirtelen felindulásnak kell látszania.

- Igen, mindent törvényesen kell intézni.

Kinsey újra a seacairni várat nézte. Az ellensége ott alszik - a lánynyal.

Kinsey elképzelte őket együtt; a lány mosolyát, nevetését, amivel őt soha nem ajándékozta meg...

Visszaemlékezett arra, ahogy ma az erdőben látta: magas, karcsú, a haja még a sötétben is aranyló vörös volt...

Smaragdzöld szeme tele gyűlölettel.

Nem maradhat itt - gondolta. - Harcolnia kell Skócia ellen, és ezt most még nagyobb élvezettel fogja megtenni. Türelem.

A toronyszobából fény szűrődött ki, megvilágítva - Kinsey biztos volt benne - meztelen testüket. De eljön a bosszú ideje.

- Reggel csatlakozunk Warenne csapataihoz - mondta Kinsey. -J És Richárd...

- Igen?

- Ha elkapom őket...

- Nincs ha, uram. Ezek a banditák nem győzhetik le a király erőit!

- Igen, de amikor elkapom őket... Emlékeztess arra, hogy nem halhatnak meg olyan könnyen. Az a mocskos, kegyetlen lázadó, és az áruló boszorkány... Árulóknak kijáró halálban kell őt részesíteni.

És...

- Igen, Kinsey?

- Szerintem el kell égetni őket. Addig kell perzselni, amíg el nem szenesednek, a hamut pedig szétszórni... Istenem, biztos, hogy a pokolra kerülnek!

A férfi elfordult a sziklától. Új nap virrad fel számára.

Seacairnban mindenki tudta, hogy bár Darrow felhagyott a vár ostromával, nem hagyja annyiban a dolgot.

A várvédők közül ketten megsebesültek, de senki sem halt meg.

A falakon kívül azonban egy halom angol holttestet, majdnem ötvenet találtak. Kinsey könnyen feláldozta őket, pedig szükség lett volna rájuk a következő, fontosabb ütközetben. Kegyelettel eltemették őket.

Kyra Arryn oldalán vett részt a temetésen. Corrigan atya szavai tiszteletteljesek voltak, de Kyra érezte a férfiban az erősödő nyugtalanságot. O nem volt átlagos pap. Nem tartott szeretőt, nem fogadott he gazembereket, mértékkel ivott és evett, és nem hajszolta a test gyönyöreit. De bátor volt, volt kardja, és használni is tudta.

A lány nem nézett a halottakra. Kinsey emberei voltak mindnyájan; ő képezte ki őket, lovagolt velük. Szülőfalujából jöttek, Suffolk-hól, néhányan más vidékről. Kinsey tanította meg őket kegyelem nélkül harcolni, fosztogatni, kizsákmányolni, letarolni a vidéket. Legtöbbjük itt élt, Kyra majdnem mindnyájukat név szerint ismerte. De mi történt volna vele, ha bejutnak a várba?

A szertartás után Arryn elment.

Azon az estén Kyra Arryn mellett ült az asztalnál, Jay tőle balra, Kagnor ura jobbján. Nyár volt, az. étel pompás és bőséges. Kyra behunyta szemét, és a viszonylagos béke napjaira gondolt. Akkor még szerette otthonát, az erdőket, mezőket, a sokszínű tájat, távoli hegyeket, sziklákat. Még Alexander halála után is jó volt, a Norvégiai Szűz halála után, de még azután is, hogy John Balliolt királlyá koronázták.

Mielőtt Edward kimutatta volna a foga fehérét.

- Gondterheltnek látszik, hölgyem - jegyezte meg Jay. A lány elmosolyodott.

- Elgondolkodtam - mondta.

- A régi szép időkre! - emelte kupáját Jay, és nagyot kortyolt az

erős, zamatos nedűből.

- Igen, jó volt, amikor még élt az apám. Mindenki szerette, tisztelte őt. Sohasem kiabált, nem üvöltözött, az emberek mégis figyeltek rá. Szerette az ünnepeket, sokszor meghívta a falubelieket, vendégeket, szerette a skót duda hangját, a régi és új dallamokat... Lehet, hogy nem hisz nekem, mert az apám angol volt, és hü volt Edwardhoz.

- Mi nem gondoljuk, hogy minden angolnak a pokolban lenne a helye - mondta Jay. - Én emlékszem az ön apjára, jó ember volt.

A lány összevonta szemöldökét, várva a folytatást.

- Évekig együtt voltam Arrynnal, mert az én apám az ő apja hűbérese volt, és én is sokszor elkísértem. Egyszer, a vidéket járva, Arryn apjával tértünk be ide.

- Nem emlékszem.

- Nem is emlékezhet, akkor Angliában volt, a királynőnél.

- Á! - mondta Kyra.

- Asszonyi dolgokat tanult, például kardforgatást. A lány elvörösödött, aztán előrehajolt.

- Nézze, Jay, Edwardnak vannak jó tulajdonságai is. Jó humora van... Jay, én nagyon sajnálom a történteket, azt, ami Arryn felesé-gével történt. Ismerte őt?

- Igen, az unokatestvérem volt.

- Akkor önt nagyon megrázta a halála! És mégis... Jay elmosolyodott.

- Én nem hibáztatom önt, és az igazság úgyis győzni fog.

O nem hibáztatja. Akkor Arryn miért teszi? És az emberei közül is sokan nem bíznak benne.

A lány Arrynra nézett. A férfi udvarias volt hozzá, és távolságtartó. Még mindig nem bízott benne.

- Jay, kislány koromban tiszteltem Edwardot. Veszélyes király, és hatalmas. Lehet, hogy nem kellene harcolniuk ellene. Nagylelkű is tud lenni, amikor akar, és hihetetlenül kegyes. De ezt ön is látta! Sok olyan báró volt, aki ellene fordult, többször is, és mégis megbocsátott nekik.

- De amikor nem bocsátott meg, az emberek kegyetlen halállal haltak meg. Még a csecsemőket is lemészárolták.

- Berwick foltot hagyott a becsületén, ez igaz - mondta Kyra.

- És önt Darrow-nak adta - jegyezte meg Jay.

- Hogyan történhetett ez? - kérdezte Arryn.

Kyra nem tudta, a férfi mennyit hallott a beszélgetésből. - Ön a király és a királynő kedvence volt. Hogy tudták odaígérni egy ilyen szörnyetegnek? - Cinkosán Jayre kacsintott. - Mert az a véleményünk róla, hogy szörnyeteg.

- Mi csak játékszerek vagyunk a királyok játékában. Ezt már elégszer elmondtuk - mormogta Kyra.

- De mégis, hogy történhetett meg? A lány a boroskupáját nézte.

- Amikor a királyné meghalt, Edvvard megváltozott. Kegyetlenebb, célratörőbb lett. Darrow is az udvarnál szolgált. Meglátott, és megkérte Edwardtól a kezemet. Az apám meghalt, és a sorsom a király kezében volt. És akkor...

- Akkor mi történt? - kérdezte Jay. A lány ivott egy korty bort.

- Edward azt mondta, ha Darrow kitűnik a skótokkal való harcban, és méltó lesz arra, hogy itt birtokot kapjon, ez lesz a jutalma.

- Jutalma. És megkapta önt - mondta Jay.

- Még nem volt meg az esküvő, de már azt rebesgették, hogy ön Ösztönözte Darrow-t a még nagyobb hőstettekre és...

- Kegyetlenségekre - sziszegte Arryn dühösen.

Kyra a férfira nézett. Mintha egy hideg kéz markolt volna a szívébe.

- Sikerült elhalasztanom az esküvőt, és ezek a pletykák abból táplálkoztak, hogy távol tartottam magamtól Darrow-t, de nem ösztönöztem semmire. Azt mondtam, hogy gyászolom az apámat, és időre van szükségem, hogy emlékezzek, imádkozzak érte... és megfenyegettem Darrow-t a király bosszújával, ha nem fogja tiszteletben tartani azt a fogadalmamat, hogy szűzen megyek férjhez. Azt mondtam neki, hogy Edward időnként nagyon babonás, és azt hiheti, hogy egy ilyen kis fogadalom megtörése miatt veszített, ha egyáltalán elindul a skótok ellen - mondta a lány Jaynek.

Jay kuncogni kezdett.

Arryn azonban felállt az asztaltól, és elment. A lány látta, ahogy leveszi köpenyét a kijárati ajtónál lévő fogasról.

Vajon mitől lett mérges? - töprengett a lány. - Attól, hogy Kinseyről beszéltek?

Kyra látta elmenni a férfit, és furcsamód magányosnak érezte magát. Arryn figyelmeztette, hogy ne szeressen bele.

Mert meghalhat.

Nem...

Nem szabad beleszeretnie!

Kyra majdnem elsírta magát, ec mosolyt erőltetve magára megkérdezte Jayt:

- Ön nem nős, ugye? Semmit sem tudok magáról!

- Nem, nem vagyok nős. Mert mikor találtam egy szép lányt, kiderült, hogy már foglalt.

A lány elpirult, mert azt hitte, Jay róla beszél. *Egyáltalán nem vagyok foglalt!* - mondta ki majdnem. - *Csak... használt* - gondolta keserűen.

- Maga nagy csibész, Jay. Meséljen még magáról. A férfi felemelte kezét.

- Elég egyszerű. Arrynnal nőttem fel, elkísértem őt Alexander király udvarába, aztán haza. A lázadókkal északra mentünk, és amikor hazatértünk, csak romokat és halottakat találtunk. - Tekintetük találkozott. - És most tovább lovagolunk. Kyra rátette kezét a férfiéra.

- Jay, imádkozni fogok azért, hogy feledni tudjon. Nagyon sajnálom.

- Tudom - mondta Jay, és megsimogatta a lány haját. Aztán visszahúzta kezét, elpirult. - Én szerencsés vagyok. A testvérem túlélte a vérontást, de nem sok embernek sikerült. Csak a bosszú maradt nekünk. Azért jöttünk ide, hogy bosszút álljunk Darrow-n, de csak önt sebeztük meg.

- Ne aggódjon, én erős vagyok - mondta Kyra. - És attól, hogy idejöttek, nem vetem magam Kinsey karjaiba. Úgy tűnik, a sors ellenem van.

- De most mi lesz? - kérdezte Jay. - Nem hagyhatjuk önt itt.

- Gondoskodnunk kell róla, hogy Kyra velünk jöjjön. Mindketten megfordultak. Corrigan atya állt mögöttük.

- Ön is velünk tart, atyám? - kérdezte Jay. - Az ön nyája itt van. I

- De az élet arra szólít, hogy tovább menjek.

- De mi lesz Istennek tett fogadalmával? - kérdezte Kyra.

- Én hiszek abban, hogy maga Isten szólít fel erre - mondta Corrigan atya meghajolva.

- Biztos benne, hogy egy papnak így kell cselekednie?

- Isten a tanúm rá.

- Furcsa pap - mondta Kyra Jaynek.

- Elmesélné a történetét?

- Egy szép napon talán - mondta Corrigan. - Mylady, Mayda, a főszakács és Gaston játszani fognak. Van kedve táncolni?

- Tessék, atyám?

- A konyhai személyzet szórakozni fog. Van kedve táncolni?

- Önnel?

- Igen. Jól táncolok. Megmutassam?

A lány a hosszú asztal végére nézett. Gaston egy kis brit furulyát tartott a kezében. A nagydarab szakácsnál, Maydánál, húros hangszer! volt.

- Megyek a dudámért! - mondta Ragnor.

- Ismeri a lázadók régi dalait?

- Hogyne, Gaston, ismerem!

A szolgálók leszedték az asztalt. Corrigan atya megfogta Kyra kezét.

- Bátorkodhatom táncra hívni, mylady?

- Isten szolgája nem bátor, hanem egyenes, atyám! - mondta Kyra nevetve. Gaston elkezdett játszani, a pufók Mayda is csatlakozott hozzá; a melódia könnyed, vidám volt.

Kyra pukedlizett Corrigan atya előtt, a férfi meghajolt. Pillanatokon belül forogni kezdtek. Ragnor is fújta a dudáját, a ritmus felgyorsult, és Kyráék még lendületesebben forogtak.

- Atyám, az Isten szerelmére! - kiáltott Jay. - Hadd táncoljon egy magányos fiatalember a szép hölggyel!

Corrigan atya bólintott. Kyra megfogta a szoknyája szélét, és Jayjel kezdett forogni. A többiek is csatlakoztak, táncra várva. A lányt lekérte Tyler Miller, Roger, Philip és mások, akiket nem is nagyon ismert. Kyra már kezdett kifulladni. Az egyik szolgáló, Elizabeth az asztal végén ült.

- Elizabeth! Gyere ide, táncolj ezzel a délceg katonával!

- De mylady - tiltakozott a lány. - Illik ezt?

- Ez csak tánc, Elizabeth, mint a májusi ünnep; ennyi az egész. Ingrid, ide kell hívnunk Ingridet is! Jay, keresse meg, kérem - mondta Kyra, és megfordult. Egy hatalmas, magas férfi állt előtte. Látta már, amikor forogva táncolt a terem teljes hosszában. De még soha nem került ilyen közel hozzá.

Félelmetes volt: magas, izmos, széles vállú, vörös szakállal és csillogó kék szemekkel.

- Swen vagyok, mylady. Felkérhetem Ingridet?

- Swen, Ingridet kérdezze meg, és ne fogadja el a nemleges választ!

Néhány percen belül lejött Ingrid. Először hevesen tiltakozott, de aztán úgy emelgette lábait, úgy táncolt, mint aki soha nem akarja abbahagyni. Folyt a sör, szinte visszhangzott a kacagás, a konyhalányok és a katonák vidáman szórakoztak.

Kyra kifáradt, kipirosodott, haja kibomlott, egy kis időre megfeledkezett a közelgő háborúról, bizonytalanságról.

Csodálatos volt az éjszaka, az öröm és jókedv.

A terem másik oldalán a lány megpillantotta Corrigan atyát, a férfi viszonozta a lány tekintetét, és odament hozzá, s együtt nézték a táncoló párokat.

- Ez Skócia! - mondta a férfi. A lány kíváncsian nézte a papot.

- Ezért nyernek a skótok végül. Ez az ő országuk - mondta a pap mosolyogva, szenvedélyesen. - Hallgasd a dudákat, nézd meg ezeket az embereket! Nemzet kovácsolódik össze belőlük. A dudákban is erről szól, a szél is. Majd meglátod.

- Imádkozzunk, hogy mindenki megérje – mondta a lány hal - Eddig csak az biztos, hogy harc lesz, és még egy, és még egy.

- A lázadók meghalhatnak, mylady, de a lázadást nem lehet el tani.

- Mylady, jöjjön táncolni! - szólt Tyler Miller hangosan. volt, és elragadó.

- Rendben - egyezett bele a lány.

Nevetnie, táncolnia kellett, hogy ne vegyék észre, hogy legszivesebben elrohanna megkeresni Arrynt. *Sohasem veszem önt feleségül!*

Ezek a szavak kísértették, minduntalan eszébe jutottak. A lány édesen mosolygott.

- Igen, Tyler, boldogan; táncoljunk!

Miközben Tylerrel táncolt, azért imádkozott, hogy jöjjön vissza Arryn, és lássa, hogy... nem sokat törődik vele!

16. fejezet

Éjszaka nyugodt, csendes volt. Miért rosszkedvű mégis? Miért lett nagyan mérges, pusztán Kinsey említésére? Azért, mert ő tette a lányt bosszúja tárgyává?

Vagy mert jól harcolt? Hogy le tudta győzni Kinseyt?

Alessandrának nem sikerült...

Vagy mert kuzinja, aki mindig óvatos, arra emlékeztette, hogy ennyi galádság, árulás van körülöttük, és ezzel elültette a gyanakvás csíráját lelkébe?

Kihagyva a várat Arryn odakiáltott az őröknek, s a mellvédekhez lépett. Végigjárta az őrhelyeket, üdvözölte a szolgálatban lévőket, azután visszament, és a sziklákat figyelte.

Nem látott tábortüzeket. Darrow emberei elmentek. Arryn örült ennek, de tudta, hogy bármelyik pillanatban jöhet Johntól az üzenet, hogy csatlakoznia kell Wallace-hoz és De Morayhez. Ha Warenne emberei gyorsan gyülekeznének, követhetnék a skót hadsereget, és az ütközetre hamarosan sor kerülne.

Arryn nem gondolta volna, hogy itt akar majd maradni, hogy ilyen hamar megszokja és otthonának érzi Seacairnt. Ezt az erődöt be kellett venniük, mert ez volt a megtorlás eszköze. Csupán a háború egyik csatája volt, és úgy gondolta, nem lesz nehéz tovább menni.

Arryn lehajtott fejjel próbálta felidézni a múltat. Volt, amikor homályosnak tűnt, de legtöbbször világosan látta a történteket, érezte az égő emberhús szagát, látta a holttesteket, a megtizedelt falut, az otthonát, a hamut, mindent, ami az élete volt...

Alessandrát is, s születendő gyermekét. Otthagyta őket, és elpusztultak. Arryn megtagadta Hawk's Cairnt, családját, otthonát. Az élete lett a bosszúállás, az igazság követése, Skóciáért.

Ha eljött a harc ideje, és kard vagy a hóhér kezétől elszenvedett halál fenyegette, eddig mindez nem érdekelte...

Csak a harcnak élt, Skóciáért. Azért, hogy megtorolja Edward gaztetteit. Tudták, hogy menniük kell, hogy találnak olyan gazdag várakat, mint Seacairn, de azt is tudták, hogy sokszor az erdőben fognak aludni. De most...

Sohasem felejti el a lány szemét. A szikrázó zöld vihart, amikor dühös volt, a hangját, a szavait, még azt a hévét sem, amellyel bolondnak nevezte.

De álmában még mindig kísértették a múlt szörnyű képei.

Alessandra.

Álmaiban a füst szaga valósnak tűnt. Mégis, mikor ébren volt, nem tudta felidézni arcát; egy másik arc foglalta el a helyét. Zöld szemű, aranyhajú, Darrow asszonya. És a bosszú...

Most mit tegyen? Vigye magával a csatába? - gondolta keserű mosollyal. - Végül is, tud bánni a karddal.

Sose higgy neki! - figyelmeztette John.

Nem fogja magával vinni, nőknek nincs helye a harctéren.

Akkor mit tegyen? Hagyja itt Darrow-nak, úgy, hogy a gazember tudja, a lány vele volt először? Korábban azt gondolta, ez így igazságos, mert úgy hitte, a lány elfogadta Darrow-t vőlegényeként, és alig várja, hogy a karjaiban lehessen.

A lány azonban nem ezt akarta. Olyan kétségbeesetten meneküli Darrow elől, mint most tőle.

Meg meri ölni Darrow azt a nőt, aki a királynő keresztgyermekei Biztos nem. De ettől a lány még nem lesz biztonságban tőle. Kiesnél a toronyból, és nem a vízbe, hanem a földre, vagy eltaposhatják a lovak, miután Kinsey elvette feleségül. Természetesen, feleségül veszi mert csak így szerezheti meg törvényesen a lány birtokait.

Most már biztos volt benne, hogy nem hagyhatja itt foglyát, még ha nem is bízott benne.

Arryn arra gondolt, nem kellene annyira szívén viselni a lány sorsát, hiszen háború van, hadat kell viselnie. A lány úgy lopózott be É lelkébe, hogy nem habozott, egy percre sem veszítette el büszkeségét, csak akkor adott, amikor kedve volt hozzá...

Semmivel sem tartozik neki! Kegyes volt ott, ahol Kinsey brutális, kíméletlen az emberi élettel szemben!

Kyra élt. Nem támadta le kegyetlenül, és nem hagyta a lángok martalékául. Elégedjen meg ennyivel.

Mégis tudta, ez nem elég. Ha elég lett volna, ott hagyta volna Kinseynek az erdőben.

Vidám zene hallatszott a nagyteremből. A férfi visszafordult. Emlékek, kétségek kísértették, de a zene csábítóbb volt, elindult irányába. Sietve átment a várudvaron, vissza a hatalmas ajtókig. Beosont az ajtón, és körbenézett.

A szolgálók táncoltak. Te jó Isten, még a morcos Ingrid is, ahányszor elment mellette, úgy festett, mint aki térdre akar borulni és imádkozni. A szolgálólányok is csatlakoztak férjeikkel. Akik nem táncoltak, azok is jól szórakoztak: hallgatták a zenét, iszogattak, nevetgéltek, énekeltek. Arryn titokban a lányt kereste.

A lány ott volt. Seacairn bájos úrnője aranyló, vöröses hajjal, fénylő szemekkel röpködött táncpartnerei körül, nevetett, cseveget, lenyűgözve mindenkit maga körül.

A zene elhalkult.

A lány nevetett valamin. Az emberek kezdték megszeretni, talán túlságosan is. Ő persze biztosan tudja, hogy elbűvölte mindnyájukat.

Becsapja őket? Nem viselkedik túlságosan bizalmasan?

Ragnor hirtelen szomorú dallamra váltott, és integetni kezdett a lánynak.

Ahogy az közeledett hozzá, a férfi abbahagyta a dudálást.

- Hölgyem, Tyler azt mondta, ön ismeri ezt a skót dalt, és úgy énekli, mint egy pacsirta.

A lány elmosolyodott.

- Mint egy pacsirta? Ebben nem vagyok biztos, de ismerem a dallamát, nagyon szép!

- Énekelje el, mylady, kérem.

- Ha óhajtja.

Ragnor belefújt a dudájába. Belépett a furulya és a húros hangszerek. A lány tiszta, folyékony skót kelta nyelven elkezdte énekelni az ősi dalt. Hangja kristálytiszta volt és gyönyörű, szívszorongató és szívderítő egyben.

Amikor befejezte, Ragnor így szólt:

- Csodálatos, mylady, csodálatos - és keserű mosollyal folytatta: Önben több a skót vér, mint gondolná.

A lány elpirult. - Angolnak nevezett engem, pedig anyám ősi nemesi családból származik, és persze itt születtem.

Kyra ezzel mindenkit meggyőzött arról, hogy megbízható.

Egy közülük!

- Itt született, de Edwardnál nevelkedett Angliában! - szólt éles hangon Arryn.

Hirtelen csend lett a szobában, a nevetés félbeszakadt. Megfagyott körülötte a levegő. Senki sem számított arra, hogy Arryn visszatér. Mindenki rászegezte tekintetét. Az emberei is neheztelve néztek rá. Arryn betolakodónak érezte magát közöttük.

- Ne zavartassák magukat, mulassanak, élvezzék az életet. Játssz valamit, Ragnor, valami vidámat!

Ragnor bólintott, aztán rázendített. Gaston is csatlakozott...

Roger az egyik szolgálóval táncolt. Arryn odaviharzott, és lecsapta a kezéről. A lányt Elizabethnek hívták. Alacsony termetű, sötét hajú teremtés volt nagy szemekkel, hatalmas mellekkel. Arryn nevetgélt vele, a zene szünetében töltött neki egy kupa bort. Nem jó sok időt tölteni egy nővel. Fontos lett számára, hogy Kyra is lássa őket.

És hogy csak velük foglalkozzon.

De amikor Arryn körülnézett a teremben, Kyra már nem volt ott. Nem ment utána, és korholta magát ezért.

Dühös volt, majd szétrobbant. A zene még szólt, de hirtelen szörnyűnek, disszonánsnak tűnt. Először le akarta állítani a zenészeket, de aztán arra gondolt, az embereknek szükségük van erre az estére. Fontos, hogy táncoljanak, szórakozzanak.

Felment a toronyszobába. Kyra ott volt a tűz előtt, a lángokat nézte. Aranyszínű tunikáján, haján táncolt a tűz fénye. Vad, fiatal, csábítóan üde, elragadó, szenvedélyes, élénk, vibráló. Mint a vihar: gyorsan dühbe gurult, kimondta, amit gondolt, bátor, méltatlankodó, míg Alessandra...

Jóságos, nyugodt, mosolygós, szinte itta szavait...

Gyötörte, kísértette a múlt.

Magára hagyta Alessandrát. A kedves, szelíd teremtést...

És jött Kinsey Darrow és a vágóhídra vitte, mint egy birkát. Az volt a baj, hogy az emlékek kezdtek elhalványulni, és ezzel ismét elárulta Alessandrát és az esküt, amit magának tett. Ez a bűntudat kínozta a legjobban, elviselhetetlen volt...

Nem, nem hagyja el a feleségét, függetlenül attól, hogy mit tett Seacairnban.

Kyra tudta, hogy a férfi a szobában van, de nem fordult meg. Nem akart elsőnek szólni. Kis idő múlva ridegen megkérdezte:

- Kinsey odébbállt az embereivel, nem igaz? Természetesen tudta, hogy Darrow elhagyta az erdőt. Ismerte a katonai stratégiát; Edward árnyékában nőtt fel.

- Tehát - folytatta választ nem várva -, most már önnek és embereinek is indulniuk kell.

Kyra megfordult. Zöld szeme világított.

- Arryn, rövidesen távozik. Én sem maradhatok itt, tudja jól. Stirling északnyugati részén, a Felföld lábánál vannak rokonaim, az ínyám klánja, unokatestvéreim, nagybátyáim, nagynénéim. Arra gondoltam, hamarosan elmegyek. Lehet, hogy még ma éjjel.

- Ma éjjel? Ez lehetetlen, mylady. Nagyon késő van.
- Éjszaka, a sötétség leple alatt kell mennem.
- És hogyan tervezte az utazást?
- Csak egy-két szolgálót vinnék magammal, és mint zarándok utaznék.
- Gondolja, hogy biztonságban meg tudná tenni azt a nagy távolságot, amikor számos hadsereg tartózkodik a környező városokban, falvakban és erdőkben?

Kyra felállt és összekulcsolta a kezeit maga előtt.

- Mit számít ez önnek? Azt mondta, ne törődjek önnel. Önnek sem kell aggódnia miattam.
- Csak amiatt, hogy hol tartózkodik.
- Mit jelentsen ez? Ó, igen, értem. Azt, hogy nem bízik bennem, azt hiszi, elárulom önt, Wallace-t, De Morayt és az összes felkelőt!

Arryn türelmetlenül legyintett.

- Ha eljön az ideje, megteszem a szükséges lépéseket.
- Miért? Mi az, amiért aggódik?
- Elárulhat minket, mylady.
- Már mondtam...
- Lehet, hogy már hozzászokott a hazugságokhoz.
- De a saját szemével látta...
- Kinsey nem az egyetlen angol a környéken.
- Nem áll szándékomban senkit elárulni, csak a bőrömet szeretném menteni.
- Ezért is vigyáztam önre eddig. És most sem hagyom, hogy elmenjen, és baja essék.
- A legtöbb férfi nem ölne meg egy magányos nőt.
- Sok férfi, az otthonától távol, hatalomtól ittasan, nem teketóriázik, ha meglát egy magányos nőt. Különösen most, amikor Edward ki akarja irtani, meg akarja tizedelni a skótokat.

Kyra nem reagált a királyról mondottakra.

- Kockázatos vállalkozás lesz, de az én ügyem, és én viselem a
kockázatot.
- Nem - felelte Arryn határozottan.
- Muszáj.
- Téved, mylady, ez nem csak önre tartozik. Gondoskodni fogok önről.
- Gondoskodni? Hogyan, amikor csatába készül? Lehet, hogy nyer, lehet, hogy veszít, és az is lehet, hogy meghal.

A lány Arrynhoz lépett, és megállt előtte.

- Egyszer, még az elején azt mondta, hogy bántani akar engem, így akarja megtorolni a feleségével történteket. A feleségével, aki nem is ismertem, és akinek nem tettem semmi rosszat. Ön viszont sok szenvedést okozott nekem. Remélem, most elégedett, és büszke magára.

A lány tekintete szemrehányó, válaszra ingerlő volt. Meg akarta rázni Kyrát, megmondani neki, hogy ő még nem tudja, milyen az igazi szenvedés.

Megragadta foglyát, és az ágyra lökte.

- Megtorlás, mylady? Soha. A feleségem egy marék hamu. Ezt a veszteséget nem lehet pótolni. De ami önt illeti, akkor távozik, amikor megengedem. Megígértem, hogy megvédem, és úgy is lesz.

Sarkon fordult, kiment a szobából és becsapta maga után az ajtót.

Már majdnem pirkadt. Arryn nem jött vissza. Kyra kimerült volt és vigasztalan. Nem bírta abbahagyni a sírást. Arra gondolt, soha többé nem fog sírni a férfi miatt, és a férfi soha sem fogja megtudni, hogy miatta sírt. Arryn többször mondta neki, hogy ne törődjön vele. Akkor miért tette? Lehet, hogy halálbüntetést szabnak ki rá az árulásáért... És mégis, azt akarta, hogy a férfi visszajöjjön, hallani akarta a hangját, érezni érintését.

Ő provokálta ki a vitát - gondolta a lány. - Ő flörtölt, bosszantotta a férfit, próbára tette türelmét. Azt akarta, hogy...

Amikor Arryn visszajött, Kyra azt hitte, hogy féken tudja tartani saját érzéseit, vágyait, mert az idő szaladt, a csapatok elindulnak. Jobb okosan, intelligensen elbúcsúzni. Inkább ő menjen el, mint a férfit lássa elmenni! Nem számít, mit mondott Corrigan atya, Arryn nem ajánlotta fel neki, hogy velük menjen.

Mikor visszajött, ő kitartott amellett, hogy menni akar, a férfi pedig kitartott saját véleménye mellett, összezördültek, és Arryn elment.

Kyrának eszébe jutott, hogy táncolt a férfi a csinos Elizabethtel, a fiatal, kívánatos, szép arcú cseléddel, és arra gondolt, biztos most is hozzá ment. Nem megmondta neki, hogy a férfiaknak nem sok unszolás kell ahhoz, hogy elmenjenek egy nőhöz?

Nem kellene rágondolnia, nem kellene kínoznia magát.

De képtelen volt rá.

Lehet, hogy csak azért ment fel a bájos Elizabethhez, hogy megmutassa neki, ő semmit sem jelent számára?

Miközben feküdt, fáradtan és meggyötörten, halk kopogást hallott |Z ajtón. A lány felugrott, bár tudta, nem Arryn az.

Akkor ki lehet ilyen kései órában?

Már levetette ruháját, s puha, kötött hálóingbe bújt. Az anyag kis-|é áttetsző volt, ezért összefogta magán, mielőtt megkérdezte volna,

hogy ki az.

- Ingrid vagyok.

Ingrid, hát persze. Erre nem is gondolt.

- Egyedül van, úrnőm?

- Igen - felelte Kyra. - Gyere be! Ingrid az ágyhoz rohant.

- Mylady! - suttogta Ingrid izgatottan, egyik hajtincsét az ujja közé fonva.

Kyra felült, meg volt győződve róla, hogy valami szörnyűség történt.

- Mi történt?

Ingrid arca sápadtról rózsaszínűre váltott.

- Ingrid! - mondta Kyra, és megfogta szolgálója vállát. - Mondd már gyorsan!

- Swen! - nyögte ki Ingrid.

Kyra felhúzta szemöldökét. - Swen?

- Igen, Swen - ismételte Ingrid.

- Á, Swen! - Swen Arryn egyik embere, hatalmas, mindenkinél magasabb, akkora, mint egy ház. Ingriddel táncolt. Ő mondta neki, hogy táncoljon a lánnyal.

Kyra most vette észre, hogy Ingrid ugyanabban a ruhában volt, mint előző este. Kivéve a szalmát... Szalmás volt a ruhája, és a hajában is megbújt néhány szál.

- Ó, Ingrid, úgy sajnálom! Mit tett veled? Biztos... Corrigan atya beszélni fog vele, szemtelen csirkefogó! Akkora, mint egy ház, és úgy viselkedik, mint egy állat.

- Nem, nem, úrnőm, nem! - kiabálta Ingrid rémülten.

- Nem tette meg?

- Ó, nem. De megtette, mert... én is akartam.

- Értem - mondta Kyra döbbenten.

- Úrnőm - kiáltotta a szolgáló izgatottan. - Swen feleségül kért engem!

- Feleségül?

- Igen, Lady Kyra, hát nem csodálatos?

- Én...én...

- Megengedi nekem, úrnőm?

- Ingrid, hisz még nem is ismered őt.

- Azóta figyelem, mióta megjöttek. Már többször beszélgettünk, segített nekem cipelni a szennyest... és tegnap éjszaka táncoltunk...

- De házasság? - mondta Kyra.

- Úrnőm, kérem! Kyra megrázta a fejét.

- Sohasem tiltanám meg neked, de hát tudod, egy éjszaka után házasodni?

- A legtöbb szolgáló még ennyit sem kap, mylady.

- Igen, de...

- A gazdagok pedig még gyerekkorukban kötnek házasságot, úgy, hogy nem is ismerik egymást.

- Ez tragikus.

- Ez a dolgok rendje, úrnőm.

- De Ingrid...

- Szeretem őt, úrnőm.

- Biztos vagy benne?

- És mikor lesz még egy ilyen alkalmam? Ó, úrnőm, én nem vagyok egy nagy szépség, igaz, ő sem. Ő az én Swenem, tökéletes számomra!

Kyra elmosolyodott, de a másik pillanatban megdermedt; Ingrid nyitva hagyta az ajtót, és ott állt Arryn. A lány nem tudta, mióta áll ott és figyeli őket.

Arryn belépett a szobába.

- Mi történt, Ingrid? - kérdezte. Ingrid elpirult, de már nem félt Arryntól.

- Sir Arryn, én... nos, azért jöttem...

- Swennel kapcsolatban?

Ingrid bólintott, és izgatottan a férfi szemébe nézett.

- Ó, uram, megengedte neki? Én nem gondoltam, hogy...

- Swen szabad ember, nem szolga. Azért jött velünk, mert így akarta, Skóciáért harcol, Ingrid. De természetesen áldásomat adtam rá.

- És ön mit szól, úrnőm? - kérdezte a lány aggódóan.

- Ingrid, ő hadba vonul.

- Várni fogok rá!

- Én most is azt mondom, hogy ne hamarkodd el.

- Tudom, hogy szeretem, úrnőm!

- De nem is ismered.

- Nekem úgy tűnik, Lady Kyra, nekik kettejüknek több okuk van a házasságkötésre, mint bármelyik Isten elé járuló párnak.

A férfi megjegyzésétől Kyra keserű lett, felemelte kezét.

- Ingrid, tedd azt, amit tenned kell - mondta. - Áldásom rád!

- Ó, úrnőm! - Ingrid Kyra nyakába ugrott, megpuszilta az arcát.

- Jaj, mit csináljak, mit vegyek fel? Gyorsan meg kell esküdnünk...

- Nyugodtan válogass a ruháim közül - mondta Kyra.

Ingrid hangosan nevetett. - Úrnőm, én nem hordhatom az ön ruháit!

- Ingrid!

A lány azonban nem figyelt rá, örömében Arrynhoz lépett és átölelte. Arryn viszonozta az ölelést.

- Menj, és mondd meg Swennek, hogy keresse meg Corrigan atyát, ma lesz az esküvő, vacsora előtt. Ismét ünnepelni fogunk és mulatni.

- Isten áldja meg, Sir Arryn, Isten áldja meg! Ingrid kiszaladt a szobából.

Arryn utána ment, és bezárta az ajtót mögötte. Visszafelé jövet a halántékát dörzsölte. Kyráról nem vett tudomást, mintha nem is lett volna a szobában. Lehajolt a tűzhöz, felélesztette. A tűz vidáman duruzsolt.

Arryn felállt és vetkőzni kezdett. Kyra visszalépett az ágytól.

- Mit akar tenni? - kérdezte.

- Lefekszem. Alvásra van szükségem.

Bebújt az ágyba, és hátat fordított a lánynak. - Ez a legkényelmesebb ágy a várban - motyogta.

Mintha a többit is kipróbálta volna.

Kyra dühös lett és nyomorultul érezte magát. Igyekezett nem figyelni a férfira, miközben ruhásszekrényéhez ment, hogy kiválassza az alkalomhoz illő ruhát.

- Vizes a párnám - jegyezte meg Arryn.

Kyra nem válaszolt, tovább kotorászott a szekrényben.

- Sírt utánam, Kyra?

- Ne legyen nevetséges.

- Jöjjön ide.

- Inkább nem.

- Szerintem jobban meg kellene gondolnia. Mert tudja, ha nem jön magától, idehozom.

- Hiábavaló erőfeszítés lenne a részéről.

- Hiábavó, hölgyem? Nem, mert azt akarom, hogy itt legyen. Egyszerűen felkapom és idehozom.

Kyra felegyenesedett, tiltakozni próbált, de már késő volt: a férfi, ahogy mondta, felkapta, és akarata ellenére az ágyba vitte. Lefektette, és fölé hajolt. Kezét a mellére tette, és a mellbimbóját cirógatta a I hálóingen keresztül. Kyra szabadulni próbált.

- Mondtam, hogy ne szeressen - mondta Arryn lágyan, és még szenvedélyesebben kezdte simogatni.

- Nem is szeretem.

- Akkor miért volt mérges, miért sírt?

- Nem tudom, miről beszél.

- Arról, hogy sírt.

- És miért gondolja, hogy ön miatt? - kérdezte Kyra a méregtől villogó szemmel. - Mi más okom is lenne, ó, Istenem! Nem bízik bennem, egy csomó ember meg akar ölni! Ahhoz, hogy életben maradjak, el kell hagynom az otthonomat és mindent, ami az enyém, a szeretteimet. Nincs elég okom a sírásra? Miért kellene sírnom pont maga miatt?

A férfi kissé elhúzódott, és a lány szemébe nézett.

- Miért próbál elutasítani?

- És ön miért akar elcsábítani, amikor nem hisz nekem, és valószínűleg valahol máshol járt?

- Mivel a legyőzöttek között van, igazán nincs joga ahhoz, hogy ilyen kérdéseket tegyen fel. Az elrabolt hölgyeknek sajnos, nincsenek jogaik. Alázatosan szót kell fogadniuk új gazdájuknak. De mivel most jó kedvemben vagyok, elmondom, hol voltam. Egész éjszaka fenn voltam Ragnorral és Jayjel.

- És nem egy másik nővel? - Ó, Istenem! Ezt nem kellett volna. Kyra legszívesebben tőből tépte volna ki a nyelvét.

- Gondolkodtam rajta. Nem kellene elfelejtenie, hölgyem, hogy ki és mi vagyok én.

- Ki és mi ön?

- Egy barbár. Félig felföldi, aki legyőzte önt és bevette ezt a várat, és kész.

- Akkor el kellett volna engednie engem múlt éjszaka.

- Máshogy döntöttem. Itt most én vagyok az úr egy darabig, hölgyem.

Ha én semmit sem jelentek önnek, akkor egy másik nőt kellett Volna keresnie magának, engem pedig el kellett volna engednie. Ahogy már mondtam, így döntöttem. Lehet, hogy önnek nem kellene szeretnie engem! Nem is szeretem - mondta Arryn mosolyogva. Akkor?

- Amikor táborozom, a hadsereggel száraz kenyeret eszem, mostoha körülmények között élek. Ha pedig úgy adódik, sült húst eszem Is a legjobb bort iszom.

- Ez azt jelenti, hogy...

- Butaság lenne otthagyni a sült húst a száraz kenyérért - mondta Arryn.

- Ó, Istenem, hadd üljek fel!

- Nem - mondta a férfi, simogatva a lány mellét. Fölé hajolt, és csókolni kezdte mellbimbóját a hálóingen keresztül. A lány tudta, hogy akaratlanul is megrándul, elolvad az érintésétől, hogy sok mindent feladna...

A férfi addig izgatta ajkaival, nyelvével, ujjaival, amíg a lány remegni kezdett.

- Mylady, jogában áll reagálni.

- De ön a hódító, én pedig a legyőzött. Ennek megfelelően ellenkeznem és kiabálnom kellene.

- Emlékeztetni szeretném, hogy könnyes volt a párnája. Kyra megfogta a férfi vállát, és próbálta eltolni magától.

- Én is emlékeztetem önt, hogy a világ előtt így kell viselkedni.

- Ez egy valóban szomorú, kegyetlen világ - helyeselt a férfi. A keze a lány mellén maradt. Kyra érezte a férfi combjainak súlyát, karjait, óvatosan megemelte mellkasát. Az egész lénye forró, tüzes volt. Átsírta a fél éjszakát miatta, és most ismét itt van mellette.

O volt a finom bor a számára.

- Ne harcoljon tovább ellenem. Figyeltem az éjszaka. Táncolt, forgott, szinte repült... Láttam, hogy a férfiak sóvárogtak ön után, remegtek, ha csak megérintették a kezét. Valóban ezt akarta? Mert ha igen, akkor én is beleestem a csapdájába, pedig én mindig úgy gondoltam, hogy kettőn áll a vásár.

- Nem csapda volt! - suttogta a lány. - Ön az, aki kiment a teremből.

- De visszamentem.

- És mással táncolt, iszogatott, felém se nézett.

- Én nem akarok senki mást, csak önt.

- Megkapta, amit akart.

- Igen? És ön mit akar tőlem?

- Semmit.

- Igaz ez, hölgyem? Vagy valami olyasmit óhajt, amit nem tudott megadni? Nekem már volt feleségem! - emlékeztette Arryn mérgesen.

- Tudom! - kiabált vissza a lány, azon gondolkodva, miért le Arryn hirtelen olyan mérges, miatta vagy saját maga miatt. Egy dolog itt feküdni vele, de más gondoskodni róla...

- Istenem, soha nem fogja hagyni, hogy elfelejtsem, ami történ Soha nem fogja elhinni, hogy semmiről sem tehetek!

- Ön ellenség. *Nem vagyok!*

Arryn sóhajtott és lehajolt a lányhoz, hogy megcsókolja.

Kyra felzokogott, ökölbe szorított kézzel ütötte a férfit, ahol ért Aztán lecsillapodott. Kezeit kinyújtotta a férfi mellkasán.

Arryn felhúzta a lány hálóingét, végig a combjain, csípőjén. A lány érezte meztelen testét, csípőjét átölelő karjait.

A férfi a lány combjai közé ereszkedett, simogatta intim testrészit, szétnyitotta a lábait; nyelvének játéka vad, szenvedélyes volt.

A lányban felébredt a forró vágy...

Tiltakozva, nyögve vonaglott. Mélyen a belsejében érezte az egyre hevesebb, erotikus szomjúságot. A férfi simogatta az arcát, keres te ajkait erőszakosan, követelőzően, csábítóan; vadul, szenvedélyesen csókolta. Ránehezedett és belehatolt; először gyorsan, aztán lassan... Aztán felemelkedett, a szemébe nézett, és közben folytatta lassú mozgást. Kyra minden másodperc elteltével egyre kétségbeesettebb lett. A férfira nézett, behunyta szemét, és nem bírta tovább elviselni a rázúduló, mindent elsöprő érzést: átölelte a férfit, magához húzta. Remegni kezdett, úgy érezte, szétrobban, rögtön meghal.. *Lassan... lassan... kérem...*

Érezte a férfi forró verejtékét, combjainak feszülését, csípőjének vad mozgását, felajzó, fokozódó férfiúi erejét...

A lány akkor ért a csúcsra, amikor a férfi nedves forróságot lövel a testébe. Szorosan hozzábújt, és érezte erőteljes, szűnni nem akar remegését...

Hogy élhetne nélküle, amikor így beleerőszakolta magát az életbe?

A férfi nem vonult vissza, feküdt a lány mellett, átölelve őt, mint aki sohase akar elmenni. Kyra beszélni kezdett a férfihoz, bosszantva őt, csúfolva saját magát.

- Ne törődjön velem, Sir Arryn! - suttogta. - Nem önhittségből beszélek, de... Arryn megsimogatta az arcát.

- Nem, hölgyem, egyáltalán nem fogok törődni önnel - ígérte szenvedélyesen. - De velem marad, amíg...

- Meddig?

- Amíg nem mondom azt, hogy tovább már nem maradhat velem.

- Ez nem igazságos.

- Nem is kell annak lennem, hölgyem. Én hódító vagyok.

- Gazember! - suttogta a lány.

- Meglehet, de akkor is hódító.

A lány már aludt. Arryn hosszan nézte, simogatta haját, gyönyörködött arcának szépségében, beszívta illatát.

Aztán felállt, odament a kandallóhoz, elvette a vizeskancsót a mosdóasztalról, ivott belőle, és visszament a kandallóhoz. Nézte a tüzet, aztán visszament az ágyhoz.

- Igen - mondta keserűen -, volt feleségem, de Isten megbocsát és segít nekem... Öt sohasem szerettem úgy, mint téged most!

Letérdelt az ágy előtt, és simogatta a lány haját. De képtelen vagyok elfelejteni, hogy halt meg! - gondolta szomorúan.

Kyra megérezte a férfi érintését, és ösztönösen felé fordult. *Finom bor...*

Arryn visszabújt az ágyba. Már hajnalodott, de nem bánta, szüksége volt arra, hogy a lány mellett legyen, érezze, megérintse. Mert lehet, hogy nem lesz több éjszakája.

/7. *fejezet*

A hold felkelt, és a dudák hangja megszólalt. A nagyterem ajtaja nyitva állt: a falu lakói bejöhettek, ünnepelhettek, ihattak, ehetek táncolhattak kedvükre, és boldogságot kívánhattak az ifjú pám Swennek és Ingridnek.

Jól illett egymáshoz a két fiatal: mindketten viking hódítók leszármazottai, mint a skótok többsége. Az északi hódítók legtöbbször c szakosak voltak és a meghódítottak gyűlölték őket, de itt, Skóciában másként történt: a hódítók letelepedtek, átadták tudásukat és tapasztalataikat, és az alakuló nemzet részévé váltak.

- Feltételezem, hogy önben is viking vér folyik - mondta Kyra férfinak.

- Természetesen, és a legvadabb, a legbarbárabb fajta!

- Ez csak természetes.

- Az ükapám vagy még régebbi ősöm skandináv törzsfő volt a szigeteken. Még most is élnek ott rokonaim.

- Hát persze, a klánok erősek.

- Igen, hölgyem, el sem tudja képzelni, mennyire. Lehet, h épp ezért maradtunk fent - magyarázta, és letette a boroskupát az a tálra.

- Ön a múlt éjszaka kifárasztotta az embereimet. Ma este fog táncolni velem?

- Nem hiszem, hogy a legyőzöttek mondhatnak nemet.

- Nem, ha nem akarnak büntetést.

- Milyen büntetést?

- Ahhoz, hogy megmutassam, fel kell hogy vezessem egy sötét toronyszobába.

- Tánc vagy büntetés? Ó, drága uram! Nehéz választás elé állít!

- Úgy látom, nem vesz komolyan, mylady.

- Dehogynem, Sir Arryn. Nem is tudja elképzelni, hogy mennyi re. Akkor táncolunk?

- Igen, hölgyem - mondta Arryn, és felé nyújtotta a karját.

Csatlakoztak a várudvaron összegyűlt tömeghez, és táncoltak. Kellemes, holdfényes este volt, enyhe szellő fújt. Arryn és Kyra partnert cseréltek, aztán újra együtt táncoltak, nevettek, nagyszerűen érezték .....magukat. Hatalmas termete ellenére Swen könnyedén táncolt, és mindenkit táncba vitt, akit csak elért. Kyra a tapsolva táncoló csoport mellett haladt el, táncolt is sorban mindenkivel, aztán továbbment, és lm leien meglátta John Grahamet, és megállt. John és még néhány férfi leszállt a lóról.

Arryn tovább akarta forgatni a lányt, de Kyra szeméből kiolvasta, hogy ideje menniük. Még ezt befejezzük.

Szavait többféleképpen is lehetett értelmezni.

Kyra táncolt Arrynnal, és másokkal is; a dudák búgtak. Egy idő után elhallgattak, és a tánc véget ért. Az emberek nevettek, beszélgetlek, nem tudták, hogy nemsokára nagyot fog változni körülöttük a világ.

Arryn Jayhez vezette Kyrát, már nem figyelt rá. Eljött a távozás Ideje. Kyra azt kívánta, bárcsak ne jött volna.

De mi lesz velük? Ha az angol hadsereg nem fog győzni Edward nélkül, Edward is eljön. Amikor ő indult a skótok ellen, nem vétett tubát, és nem kegyelmezett senkinek.

A zenészek ismét játszani kezdtek, de Kyrának már nem volt kedve táncolni, kimentette magát. Visszasétált a nagytermen keresztül, és meglátta Gastont, ahogy asztalnál tüsténkedett: felvette az üres tátikat, és gyümölcsöt rakott rájuk.

Gaston meghajlással üdvözölte Kyrát.

- Megjött a futár. A skótoknak hamarosan távozniuk kell - mondta.

A lány most döbbent rá arra, hogy bármi történik, el kell hagynia Seacairnt. Ha a skótok győznek, ami nem valószínű, akkor talán visszatérhet. Ha nem, akkor magukra kell hagynia ezeket az embereket.

- Gaston, menjen táncolni, élvezze az estét. A férfi szomorúan Kyrára nézett.

- Megyek, és önnek nem kell aggódnia miattunk - mondta mosolyogva. A lány szeméből kérdést olvasott ki.

- Az élet megy tovább az egyszerű emberek számára. A nagy emberek jönnek, háborúznak, és azt hiszik, hogy ők hozzák a nagy változásokat. De valójában csak a gazdák cserélődnek, az egyik jobb, a másik rosszabb, ennyi az egész.

A lány megrázta a fejét.

- Anglia királya dühös, csak Isten tudja, mit fog tenni; és amikor az emberek érte harcolnak, kegyetlenül küzdenek.

- De az ellenségeik is. Mylady, mi fogunk győzni. Ha Lord Darrow visszajön, akkor sem fog mindannyiunkat megölni. Mert akku: ki fog főzni, mosni rá, ki fogja szolgálni? Darrow telhetetlen emberei. gazdag földeket akar, és nem fogja lemészárolni a bérlőket és feleségeiket. - Itt megállt egy pillanatra, és tovább folytatta: - De önnel! mennie kell, hölgyem. Isten segítse önt.

Gaston megfogta és megszorította Kyra kezét; egymás szemébe néztek, és Kyra megölelte a férfit.

- Ön jó ember, Gaston. Bánni is történjék, ügyesen játssza a szeerepét. Ha Lord Darrow visszatér, fogadja úgy, mintha örülne neki, és tegyen úgy, mintha gyűlölné a várat meghódító skót hadsereget. Ne dühítse őt föl, Gaston, alkalmazkodjon, élje az életét.

- Igen, élni kell, és kihasználni az olyan örömteli, ünnepi alkalmakat, mint ez itt most. Táncolni fogok és énekelni, mylady. De most még hozok sört, bort, kenyeret és húst a most

érkezetteknek. Ők sokáig fognak még itt ülni a nagyteremben, megtervezik az eljövendő csatákat, beszélnek gondjaikról és reményeikről.

Gaston bólintott, és felment a lépcsőn.

- Mylady - szólt vissza Gaston. A lány megállt, a férfi felé fordult.

Gaston elkezdte rázni a fejét.

- Nem az én tisztem, hogy kioktassam...

- De azért mondja csak, kérem.

Gaston tétovázott egy kicsit, aztán folytatta:

- Hallottam, hogy ön a hegyekből jött vadembereknek tartja őket Segíteni szeretnék önnek. El kell, hogy mondjam, hogy én régóta is merem az ön banditáját, és tudom, hogy együtt érző ember volt; meglehet azonban, hogy a háború megkeserítette őt. Különböző urakat szolgálva mi sok mindent látunk a konyhákban és nagytermekben. Még mindig jobb az ő szeretőjének lenni, mint egy olyan ember feleségének, mint Darrow. Az első az igazságot keresi, a másikat pedig a kapzsiság vezérli.

- Köszönöm, Gaston.

A lány felszaladt a lépcsőkön a toronyszobába, ami eddig börtönéül szolgált. Lehet, hogy már soha többé nem fogja látni. Már nem is tűnt börtönnek. A lány tett a tűzre, leült elé a szőrmére, és várt.

John értük jött.

A következő nap az előkészületekkel telt el: élelmiszert, fegyvert, takarókat és minden szükséges dolgot becsomagoltak, amire szükségük lehetett a harcok során.

Jayjel, Ragnonal, Patrickkal, Rogerrel és a többiekkel John átvonult a nagyterembe, arra biztatva a falubelieket, hogy folytassák az esküvői ünnepséget. John a környéket ábrázoló térképet tett az asztalra.

- Itt, Stirlingen kívül kell találkoznunk - mondta. - Óvatosnak kell lennünk, mert a király emberei is arrafelé lovagolnak - mutatott John egy nyugat felé fekvő helyre a térképen. - Cressingham itt van, Warenne pedig itt. Igaz, hogy Percy csapatát feloszlatták, de lehet, hogy még mindig csoportosan kószálnak...

- Percy csapatát feloszlatták? - kérdezte Arryn rosszallóan. - És miért?

- Warenne úgy gondolja, nélküle is el tud bánni egy földművesekből álló, dárdákkal felszerelkezett bandával.

- Ez nekünk csak jó - mondta Arryn.

- A király azt gondolja, mi nem érünk annyit, hogy legnagyobb erőit vesse be ellenünk! - jegyezte meg Patrick.

- Nagy szükségünk van előnyre - mondta Arryn. - Edward emberei tapasztalt harcosok, lovas katonák, íjászok, zsoldosok a kontinensről, lovagok, akiknek nem kell gondoskodniuk a megélhetésről. Minden előnyt ki kell használnunk, de ugyanakkor bennünk van olyan is, ami bennük nincs.

- És mi lenne az, testvér? - kérdezte John.

- A szenvedély és az elszántság: ez az otthonunk, és az életünkért, országunkért harcolunk.

- Igen - értett egyet John.

- És a bárókkal mi a helyzet? Támogatni fogják ezt a harcot? Értesítették őket.

- Úgy hallottam, néhányan eljönnek, és figyelni fognak. Ha győzelemre állunk, támogatni fognak. De ha az angolok kerekednek felül...

- Akkor segítenek szétzúzni bennünket - mondta Ragnor.

- Ezt nem nehéz megoldani - mondta Jay.

- Hogyan? - kérdezte Ragnor.

- Úgy, hogy mi fogunk győzni - jelentette ki Arryn. - Reggel sok dolgunk lesz, úgyhogy én megyek is lefeküdni.

- Arryn, várj egy kicsit! - szólt utána John. Arryn megállt a lépcsőnél.

- Azt hallottam, több embert is magaddal viszel, a papot, Lad Kyrát.
- Igen.
- Ő már többször megpróbált megszökni tőled.
- Nem tőlem, Seacairnből menekült.
- Amikor Kinsey is épp az erdőben volt.
- Kinsey emberei meg akarták ölni. Ott voltam, láttam. John elgondolkodott.
- Ne kérdőjelezd meg az ítéletemet, John. Tudom, mit csinálok, Ha Darrow itt találja, megöli. Velem kell jönnie.
- Ha te bízol benne, Arryn, elfogadom a döntésedet. De mit fogsz csinálni vele?
- Elviszem abba az erdő melletti faluba, ahová már több emberem családja is elment. Abbey Craig előtt mindenképpen oda megyünk, mert harcosaim a csata előtt szeretnék látni feleségeiket és gyermekeiket.
- Ott mered hagyni?
- Miért ne?
- Mert Hawk's Cairn túlélőivel lesz ott.
- Ő nem csinált semmit Hawk's Cairnban.

John megvonta a vállát. - Elfogadom a döntésed; imádkozzunk azért, hogy a többiek is ezt tegyék.

- Bármi is történik, nincs más választásunk. John bólintott.
- Akkor jó éjszakát, testvér. Aludj jól. Én nem fogok. Ahogy viking elődeink szokták mondani, alhatunk halálunk után. Használd ki jól az éjszakát. Bár a helyedben lennék!

A férfi elmosolyodott, és visszament az asztalhoz, ahol a többiek beszélgettek a csatáról.

Használd ki jól az éjszakát!

Arryn tudta, hogy nem teheti kockára az emberei életét, és hogy vigyáznia kell, hogy mit és mennyit mond el Kyrának.

De most a lány velük megy. Végül így döntött, és nem gondolkodott rajta többé.

Annak ellenére, hogy rábízták a csapatok irányítását a nagy csata előtt, nyugodt volt.

Felment a lépcsőn a toronyszobába, kissé időzött az ajtó előtt, aztán belépett.

Kyra fehér, puha köntösben a kandalló előtt ült, a lángokat nézte. Könnyű szellő lopózott be a szobába, belekapott a lángokba, és azok vidáman táncoltak, árnyékuk tükröződött a falakon. A szoba hűvös is meg meleg is volt, hol fényben, hol sötétségben úszott; a lány hihetetlenül gyönyörű a fény és az árnyak játékában.

Kyra meghallotta, hogy bejött, és fel akart állni, de a férfi intett neki, hogy nem kell, hozzáment, és leült mögötte, karjaiba zárta, magához húzta, és együtt gyönyörködtek a lángokban.

- Holnap elmegyünk - mondta. - Bepakoljuk a felszerelést, élelmet, összeszedjük a lovakat, és elindulunk.
- Hová?
- Északra.

A lány hirtelen megfordult.

- Egyáltalán nem hisz nekem, igaz?
- Kyra...
- Rendben, nem számít. Azt mondta, csak azt kell tudnom, hogy ki vagyok, és én egy angol lord lánya vagyok, nem kell hinnie nekem.
- Van egy falu Stirling mellett.
- A felkelők be akarják venni Stirlinget? A férfi nem válaszolt.
- Van ott a hegy lábánál egy kis békés falu. Az angoloknak nem kell az a hely, mert a főid ott sziklás, terméketlen, kevesen laknak ott, **a** birkagyapjú sem jó minőségű, az állatok soványak. Az egyház, Glasgow püspöke kezében van. Igaz, hogy a püspök is lázadó volt, de a király megbocsátott neki. Ott biztonságban lesz.

- Köszönöm - mondta Kyra. - De nekem tényleg vannak rokonaim, a MacLeodok.

- Ismerem édesanyja rokonait, de ön ott lesz a legnagyobb biztonságban, ahol az előbb mondtam.

- De...

- Ha vesztünk, Darrow keresni fogja, és a rokonait fogja zaklatni ön miatt.

- De mi lesz a kis falu lakóival, az ön embereivel? Nem fogom őket veszélyeztetni, ha... ha veszítenek?

- Nem. Ők tudják, mit kell tenniük, ha elveszítjük a csatát. Értesítjük őket, és felmennek a hegyekbe. Túl fogják élni. A Felföldön erős, szilaj emberek a klánvezérek, és függetlenek. Még a régi rómaiak sem tudták megadásra bírni őket. Az angolok sem fognak törődni velük. Északra és keletre fognak menni, hogy visszafoglalják azokat az erődöket, melyeket Wallace és De Moray vettek el tőlük.

- És ha az angolok nem fognak győzni?

- Akkor nincs mitől félni.

- De mi lesz később?

- Azt csak Isten tudja. Ha mi győzünk, Edward dühös lesz; összetoboroz egy hadsereget, és ellenünk vonul. A hadsereget ő fogja irányítani. Ön jobban ismeri Edwardot, de szerintem ezt fogja tenni. Mit gondol erről?

- Szerintem is így lesz. .

- És ami Skóciát illeti... Balliolt, mint tudjuk, lemondatták, C'omyn rokonai a trón várományosai, de az ifjú Róbert Bruce, Carric grófja lesz a király. Nem hiszem, hogy most harcolna velünk Edward ellen. Lehet, hogy megint gondnokság alá kerül.

- És ön mit tesz? Hazamegy?

- Nekem már nincs otthonom, csak hamu maradt.

- De újjá tudja építeni.

- Lehet, még nem tudom.

- És elfoglalta ezt a várat.

- Igen, de...

Kyra a férfira nézett, ki akarta olvasni a választ a szeméből.

- Ez határvidék, itt sohasem lesz béke. Lehet, hogy nem lesz idő bármit is újjáépíteni, mert Edward hamarosan ránk támad. Arryn felemelte kezét. - Gondolhatunk mi itt bármit, csak az idő mutatja meg, hogy mi lesz.

- Arryn? - kérdezte Kyra hátradőlve a férfi karjaiban.

- Igen?

- Én nem szeretném, ha nagyon megszidna, de aggódom önért... teljes szívemmel azért fogok imádkozni, hogy élve kerüljön ki a csatából. Imádkozhatok azért is, hogy ne harcoljon, de ez hasztalan lenne. Azért fogok imádkozni, hogy élje túl a szörnyűségeket.

A férfi Kyra fején pihentette állát.

- Köszönöm, mylady. Ez igazán nagylelkű egy legyőzőttől és megerőszakolttól.

Miközben a lány a férfi ölelő karjait fogta, ujjaival megszorította azokat.

- Túlélem - mondta Arryn gyöngéden. - Ne féljen, élni fogok, és ' ön is biztonságban tudhatja magát.

Kyra megrázta a fejét:

- Nem magamat féltem. Akkor is a Felföldre akartam menni, amikor megszöktem az erdőbe.

- Nem Angliába akart szökni?

- De, csak...

- Mi csak?

- Edward talált volna nekem egy másik gazembert, és férjhez adott volna hozzá.

Arryn mosolygott.

- Hát ez szokott történni a nőkkel és a jutalmakkal - mondta.

- Azért találja ezt szórakoztatónak, mert önt nem szokták eladni vagy egy tettért cserébe adni.

A lány egy kis ideig hallgatott, aztán tétován megkérdezte:

- És a feleségét ön választotta, vagy még gyermekként odaígérték magának? Hallottam, hogy Jay rokona volt.

A férfi feszültté vált. Nem beszélhetett Kyrának Alessandráról.

- Bocsásson meg! - mondta Kyra halkan. - Tiltott területre léptem. Sajnálom. - Ki akarta szabadítani magát a férfi karjaiból. Arryn visszatartotta.

- Gyerekkora óta ismertem őt, Jay unokatestvére volt. Azért házasodtunk össze, mert mindketten így akartuk, és nem egy régi házassági szerződés miatt.

- Csodálatos lehetett.

- Igen, az is volt, amíg meg nem gyilkolták.

Kyra kissé elhúzódott a férfitól, és aggódva figyelte az arcát.

- Kinsey is ott lesz a harctéren. Ha elment innen, akkor biztosan csatlakozott a király seregéhez. Ne keresse őt. Több ezren lesznek a mezőn, nem kell vadásznia rá, mert ön is meghalhat.

- Meg kell találnom őt, Kyra.

- Ha a skótok győznek, hamar meg fogja találni. Az angolok csak a határszakaszra és Berwickre pályáznak. Ne tegye kockára az életét, könyörgöm. Az ő halála nem ér annyit, mint az ön élete.

Arryn a lány szemébe nézett. Kyra olyan szomorú volt, és olyan őszinte.

- Én odaadnám az életemet, azért, hogy elvegyem az övét - mondta a férfi haragvón.

- Mert bűnösnek érzi magát azért, hogy megölte Darrow rokonát, és ezért Darrow visszajött bosszút állni. Ilyen kegyetlen bosszúra azonban ön sem számított, és nem volt ott, hogy megvédje a feleségét! Arryn, nem tehetett mást, amikor találkozott Angus Darrow-val. Harcolnia kellett. Nem tudhatta, hogy kit öl meg, hisz olyan sok vér folyt akkor! Nem hibáztathatja magát ezért!

A férfi megsimogatta a lány arcát, elengedte, és felállt.

- De hibáztatom - mondta, és odament a tűzhöz. *A tűz!*

A lány átölelte a férfit, az álla hozzáért a hátához.

- Ez az utolsó éjszaka, amit együtt töltünk itt, nem igaz?

A férfi hallotta, hogy a lány elfordul, és vetkőzni kezd. Tunikája a földre esett, rá a finom alsóneműje. Az arany tüzárnyak táncoltak a lány dús keblein, lapos hasán, csípőjén, hosszú combjain. A haja végtelen csillogó takaróként ezüst-, réz- és aranyszínekben pompázott. Smaragdzöld szeme csillogott a tűz fényében.

A lány elindult az ágyhoz.

Igen, ez volt az utolsó éjszaka, amit itt, a toronyszobában töltöttek.

Arryn levetkőzött, és az ágyhoz indult. Kyra térdre emelkedett az ágyon, és átölelte, simogatta meztelen vállát, hátát. Kereste ajkait. A férfi magához húzta, viszonozta csókját.

A lány olyan sokat tanult...

De sok minden ösztönös volt...

A férfi érezte, ízlelte érintését, magához rántotta, eggyé vált vele...

A kandallóban égett a tűz...

És vége lett az éjszakának.

Szeretkeztek.

Újra meg újra...

Kyra egyedül ébredt.

Lentről hallotta a hangzavart: a lószerszámok csörgését, az emberek kiáltásait, a lópatkók kopogását, a parancsokat. Különös, hogy a nagy zaj ellenére csak most ébredt.

Felkelt, aztán sietve megmosakodott és felöltözött. Ruhásládájába is útiruha volt csomagolva; csak az Isten tudná megmondani, hogy mikor, és egyáltalán visszatér-e ide.

Kopogást hallott az ajtón, gyorsan magához ölelte a takarót.

- Én vagyok az, úrnőm - mondta Ingrid.

- Gyere be!

Ingrid frissen, energikusan beviharzott a szobába.

- Látnia kell mindezt - mondta -, a poggyásszal teli szekeret, a fegyvereket, a sürgést-forgást. De mindjárt meglátja. Sir Arryn mondta, ne pakoljunk sokat, de ha van valami olyasmi, ami érték az ön számára, akkor hozza nyugodtan, mert ki tudja... Mondja, úrnőm, mit vigyünk? A legmelegebb köpenyét, mert most még nyár van ugyan, de majd jön a tél, és fent a hegyekben hideg lesz. - Ingrid elhallgatott, és keresztet vetett.

Kyra hátradőlt, és mosolyogva megkérdezte:

- Ingrid, te is jössz a zsiványokkal? Ingrid elvörösödött.

- Úrnőm, nekem az uram után kell mennem, de nem hagyom el
önt.

- Örülök, és hálás vagyok azért, hogy együtt leszünk.

- Corrigan atya, Tyler Miller és mások is velünk jönnek. Jól megleszünk, ne féljen.

Kyra nem félt elhagyni Seacairnt. Jobban félt volna, ha maradnia kell. És Arrynt is féltette.

- Ne félj, Ingrid, nem lesz semmi baj.

- Ó, úrnőm, hihetetlen, hogy a felkelőkkel megyünk!

Lám, a betolakodók most *felkelők* lettek, és nem *törvényen kívüliek.*

- Igen, a felkelőkkel megyünk! - mondta Kyra. Néhány óra múlva elkészültek.

Ott álltak a várudvarban az emberek, lovak, lovas és gyalogos katonák, málhás állatok között.

Az egyértelmű parancs ellenére a zűrzavar folytatódott. El kellett búcsúzniuk a várban maradóktól. Ingrid sírva búcsúzott Gastontól. A férfi várgondnok minőségben maradt, egy földműves bérlő, Flamlin Anderson pedig várkapitányként. Remélhetőleg egyikük sem száll szembe a visszatérő győztesekkel, akár angolok, akár skótok lesznek.

Arryn emberei közül sokan megbarátkoztak Seacaim lakóival. Néhány katona beleszeretett a földművesek lányaiba, és ígéreteket tettek, voltak könnyek, ölelések... és a lópatkók alá szórt nyári virágok.

Kyra, mielőtt elhagyta a várat, lement a kriptába.

A lány sohasem szerette az erőd sötét, nyirkos, föld alatti birodalmát. De most ment égő fáklyával a kezében, mert úgy érezte, hogy mindenképp le kell mennie. Becsomagolta apja köpenyét, gyűrűit, drágakövekkel díszített kis tőrét, amit csak ünnepi alkalmakkor viselt. De most mégis elhagyja *őt,* otthonát, melyet ráhagyott. Kyra fájó szívvel hagyta el ezt a helyet.

Letérdelt apja koporsója előtt.

- Imádkozz értem - suttogta. - Imádkozz, kérlek.

- Kyra - mondta Arryn, és felsegítette. - Ideje indulnunk. Kyra bólintott.

A férfi vetett egy pillantást Kyra apjának nyughelyére.

- Nem kell őt félteni, karddal az oldalán fekszik.

- Igen - mondta Kyra halkan.

- Menjünk.

A lány szeméből könnyek csordultak ki, nem is akarta elrejteni. Arryn kivette a fáklyát a tartóból, és megfogta a lány kezét, i együtt mentek fel a lépcsőn.

Gaston a nagyterem bejáratánál állt. Kyra szótlanul átölelte.

- Ha Isten is úgy akarja, még találkozunk, úrnőm.

- Isten úgy akarja, és megvédi önt, Gaston!

Kyra kiment. Jay fogta a lány lovának kötőfékjét. Kyra felült a lovára és beállt az emberek, málhák, lovak és gyalogos katonák sorába. Látta, hogy Arryn Pictre ül, jelt ad az indulásra, és mindenki megmozdult.

Kyra elhaladt a csapórács alatt és előrenézett. Nem nézett vissza, amíg el nem érték a hegygerincet.

A nap lenyugvóban volt. Az erőd vörös fényben fürdött. Seacaim gyönyörű volt a napnyugta és a köveket nyaldosó folyó fényének káprázatában. Kyra lehajtotta fejét. Attól félt, hogy elsírja magát.

- Ezek csak kövek, mylady - mondta valaki. Kyra hátranézett Arryn lovagolt mögötte.

- Azért hagyja itt a kőfalakat, hogy a nép lelkével egyesüljön mondta.

Amikor Arryn továbbhaladt, Corrigan atya csatlakozott Kyrához.

- És meg fogom találni a nép lelkét? - kérdezte Kyra, tudva, hogy az atya hallotta Arryn szavait.

- Még ha azt nem is, mylady, a sajátját biztosan. Elmosolyodott.

- Jó üzlet - mondta, és megszorította a lány kezét. - Isten áldjon

- És mentsen meg mindnyájunkat! - válaszolt Kyra. Még egyszer és utoljára megnézte a lenyugvó napban tündöklő Seacairnt.

Aztán megfordult, és előresietett. Többé nem nézett vissza.

18. *fejezet*

Az erdőben töltött napok nem bizonyultak könnyűnek, Seacaimtól Londonig két hétig tartott az út, ha gyorsan, könnyű csomaggal haladtak. Kyra az apjával időnként meglátogatta ott élő rokonait, de legtöbbször nehéz volt az utazás. Télen az utak majdnem járhatatlanok.

Kyra még sohasem utazott sereggel. A hadseregnek gyorsan kellel l mozognia, hogy elérje célját, és hogy ne vegyék észre a szintén

úton lévő angolok.

A lány nem tudta, hol fogják lehajtani a fejüket éjszaka. Amikor az apjával ment Londonba, mindig kaptak szállást a nemeseknél, vagy sátrat vertek neki az udvaron, és ellátták minden szükséges holmival. Tüzet gyújtottak, ételt készítettek, melegben volt, és matracon aludt.

Itt most nem voltak tüzek, az erdőben aludtak. Valaki mindig őrködött. Az első éjszaka a földre helyezett nyergen hajtotta álomra a fejét, Corrigan atya mellett. Az éjszaka közepén odament Arryn, kézen fogta, és egy kis patakhoz vezette. Ott, sziklák és csobogó víz mellett szavak nélkül szeretkeztek. Megfürödtek a hideg vízben, dideregtek, de boldogok voltak. Egymás mellett aludtak, melegítették egymást, a férfi válla párnaként szolgált a lánynak.

Arryn a második éjszakán is érte jött. Vizük sok volt, de ételük hideg és kevés.

Hosszú órákig utaztak, de Kyra nem panaszkodott. A férfi egyszer megkérdezte tőle, hogy nem hiányzik-e neki az otthoni párnájának puhasága.

- Nem. Az éjszakák szépek. *És veled lehetek.*

Kyra vigyázott arra, hogy ne mondjon ilyeneket.

- Most már ön is igazi törvényen kívüli.

Napközben általában Corrigan atya mellett lovagolt, mert nagy volt a csapat, és Arrynnak és tanácsadóinak elöl kellett lenniük, hogy felderítsék az utat. Az angolok is ott voltak ezres csapatokban.

Felmálházott állatokat, gyalogos katonákat és asszonyokat is lehetett látni: mosónőket, szajhákat. Kyra nem is gondolta, hogy ilyen sokan vannak.

- Itt vannak a feleségek és a katonák lányai is - mondta Arryn.

- De a legtöbbjük nem az.

- Ahol férfiak vannak, ott nőknek is lenniük kell - magyarázta u férfi.

Ezen az éjszakán Kyra nem aludt túl jól. Arryn azt mondta neki, n törődjön vele, ő pedig beleszeretett a férfiba, és most követi... min a tábori szajhák, nem igazán különbözik tőlük.

Az út hosszú volt és fárasztó. A nyári zápor elmosott egy ösvényt, és vissza kellett fordulniuk. Néhány szekér elakadt az ingoványban, és egész délután keményen dolgoztak, hogy kiszedjék a kerekeket a sárból.

Épp időben lett vége a földútnak, és kezdődtek a hegyek, sziklák, hegyszorosok sűrű erdőkkel bontva; a zöld völgyek szelídítették a kopár kősziklák zordságát. Gyönyörködött a sziklák és erdők között csobogva kanyargó kis patakokban, a bokrok árnyékában. A nyár vadvirágos pompája eléjük tárult.

Arryn emberei időnként előrelovagoltak, aztán visszavágtattak, és csak Arrynnal beszéltek; kósza hírek azonban terjedtek a táboron belül. Alig tudták elkerülni Cressingham csapatát; körülvették a hadsereg törzsét; előttük volt Wallace, mögöttük De Moray. Arryn is elhagyta őket néhány napra. Ezek nehéz napok voltak Kyra számára, mert bár a katonák tisztelettudóan bántak vele, gyakran érezte magán John fürkésző tekintetét. Arryn óvatos volt vele, nem sok mindent mondott el neki, de meg volt győződve róla, hogy a lány nem azért jött velük, hogy információkat szerezzen az angolok számára.

Swen és Jay Arrynnal mentek, így Ingrid Kyra közelében tartózkodott. Ingrid, aki az elején szívből gyűlölte a megszállókat, most úgy bízott bennük, mintha mindig is velük lett volna. A változást temészetesen Swen idézte elő, az iránta érzett szerelem. A házasságkötés után az asszony kivirult, derűs útitárssá változott.

Kyra képtelen volt aludni Ingrid mellett. Nem érezte jól magát, mintha romlott húst vagy sajtot, vagy penészes kenyeret evett volna, ami elő is fordulhatott, hiszen szárított vagy füstölt élelmiszereket ettek; ritkán volt alkalmuk főzni. Kyrának úgy tűnt, már nagyon régen evett, és már semmi sem ízlett neki.

Ingrid horkolása szinte elviselhetetlenné vált. Kyra felkelt nyeregből és takarókból készített ágyáról, és hirtelen még rosszabbul kezdte érezni magát. Remegve elindult a patakhoz, megmosta az arcát a jéghideg vízben, és ettől egy kicsit jobban lett. Az jutott eszébe, hogy rendkívül ironikus lenne egy szörnyű betegségben meghalni most, amikor minden vágya, hogy Arryn túlélje a harcot, ő pedig a fenyegető körülményeket.

Feltámadt az esti szellő, felfrissítve a lány arcát. Lépteket hallott a sötétben, és gyorsan megfordult. John Graham volt az.

- Nyugodjon meg, nem akarok átszökni az angolokhoz - mondta neki Kyra.

- Azért jöttem, hogy megkérdezzem, hogy van, és nem azért, hogy ilyen őrültséggel vádoljam.

- Ó! - csodálkozott Kyra, szkeptikusan nézve a férfit. - Egyáltalán nem hisz nekem, ki nem állhat, és azt gondolja, hogy nem

itt volna a helyem.

A férfi közelebb lépett a lányhoz, és az majdnem visszahőkölt, amikor hozzáért, de megpróbálta egyenesen tartani magát, és közben kimerülten figyelte a férfit. John hátrasimította a lány vizes fürtjeit.

- Épp ellenkezőleg, mylady, én nagyon is csodálom magát.

- De nem hisz nekem.

- Senki sem tehet arról, hogy minek született.

- Nyugodtan visszamehet aludni, mert ebben a pillanatban nem szaladok el sem Lord Danow-hoz, sem más angolhoz. Most nem vagyok olyan állapotban, hogy fenyegetést jelentenék bárki számára is, - mondta a lány élesen.

- Ezt látom, hölgyem. Kyra felvonta szemöldökét.

- Tehát azért jött, hogy élvezze nyomorúságomat?

- Már mondtam, hogy hogyléte felől szerettem volna érdeklődni.

- Jól vagyok. Szerintem romlott volt a hús, amit ettem.

- Tényleg azt gondolja?

- Miért idegesít engem ezzel a sok kérdéssel? - kérdezte a lány türelmetlenül. Kyra tudta, hogy John és Arryn közel álltak egymáshoz, és mindketten ádázán harcoltak közös céljukért, Skócia felszabadításáért Edward igája alól. Kyra látta Johnt a nagyteremben, tudta, hogy tud udvarias, elragadó lenni, de... közben mindig figyel. A lány el akarta hitetni magával, hogy nem számít, mit gondol róla a férfi, de nem tudta becsapni önmagát; John mégiscsak Arryn legközelebbi rokona volt.

A férfi megvonta a vállát és elmosolyodott.

- Vannak más lehetőségek is, mylady - mondta. Igen... vannak - gondolta Kyra, és elpirult. Kellemes érzés öntötte el annak lehetőségére, hogy várandós is lehet.

Gyorsan elfordította fejét.

- Még túl korán van ahhoz, hogy biztosat tudjunk - John helyében ő sem ezt gondolná. A férfi feltételezhette, hogy leendő gyermek Darrow-é is lehet. Most azonban nem volt ezen Johnnal vitatkozni. Arryn tudja...

De a lány nem akarta, hogy Arryn megtudja, még mielőtt lenne a dologban. De talán még akkor sem...

Arryn felesége gyermeket várt, amikor elégették.

Azonkívül, mindketten harcolni mennek, onnan pedig nagyon bizonytalan a visszatérés.

- Aludnia kellene egy kicsit - mondta John. Visszakísérhetem táborba?

- Igen, köszönöm.

Az elkövetkező napokban a lány érezte, hogy a férfi állandóan figyeli. Mindig figyelmes, udvarias volt vele, gondoskodott róla. Este friss epret hozott, meg sajtot a tanyáról, néhány vödör friss vizet.

- John, nem kellene fáradnia, még semmi sem biztos – mondogatta Kyra.

- Ezen a világon semmi sem biztos - értett egyet a férfi.

- Még mindig úgy gondolja, hogy veszélyben vagyok?

- Igen.

- Ha ismerné Kinseyt...

- Hallottam róla egyet s mást. Kyra elfordult tőle, felindult volt.

- Arryn tudja, hogy veszélyben van Kinsey miatt - mondta John, - Csak egy őrült hibáztatná önt a történtekért, és csak egy őrült alkalmázna erőszakot maga ellen, vagy fordulna el öntől! De én azt hallottam, hogy az az ember tényleg őrült, és a könyörületesség nagyon távol áll tőle. De mi a helyzet a királlyal meg a többi angollal, akikkel megismert élete során, mit gondol róluk? Ön átállt a mi oldalunkra?

- John, ön biztos hallott róla, hogy Ingrid mennyire gyülölte Arryn embereit, amikor bevették a várat. A skótokat barbároknak kegyetlen gazembereknek nevezte. Nézze meg most! Az erdő lakója lett, napokig keményen lovagol, kész segíteni mindenkinek; a minap kihúzta a sárban elakadt szekeret. Lázadó lett. Szereti Swenjét, és hűséges. Ha neki hisz, nekem miért nem?

- Szereti Swenjét? - ismételte John a lány szavait, és elmosolyodott. - És önnel mi a helyzet? Ön is szereti Arrynt?

- Nekem szigorúan megtiltották - vágta rá gyorsan Kyra.

- És megfogadta az utasítást?

Természetesen, engedelmes fogoly vagyok. Nem, hölgyem, nem az! - nevetett a férfi. John, kérem, ne mondjon neki semmit! Arról, hogy ön engedelmes fogoly? Nem, arról, hogy lehet, várandós vagyok. A férfi hosszasan hallgatott, aztán így szólt:

Kyra, mi Edward hadserege ellen indulunk harcba. Katonái a világ legjobb íjászai, képzett kardvívók, veteránok. Akik megjárták Franciaországot és Walest. Az is előfordulhat, hogy mindnyájan meghalunk.

Igen - mondta Kyra szomorúan.

Nem tudnám megtenni, hogy ne mondjam meg az olyan embernek akinek ilyen sorssal kell szembeszállnia, hogy utódja lesz, és családja nem hal ki. A gyermek az ember halhatatlanságának záloga, mylady.

John - mondta Kyra vonakodva; nem szívesen beszélt személyes dolgokról. - Ő szerette a feleségét. Igen.

De a felesége meghalt, és lehet, hogy... hogy nem is akar mást.

- Mylady...

Ebbe beletörődtem, de lehet, hogy másik gyermeket sem akar. És az sem biztos, hogy várandós vagyok.

Ön tudja, hölgyem, kiszámolta, hogy mennyi idő telt el.

- Tudom vagy sem, John...

Mondja meg neki, mylady, vagy kénytelen leszek megtenni én -mondta a férfi, és elment.

Másnap Kyra John szavain törte a fejét. Nyomasztották a hallottak.

A lány beállt a harcosok sorába a végtelennek tűnő úton. Úgy érezte, hogy nagyon lassan haladnak. Az egyébként néhány napos utazást lassították a munícióval megpakolt szekerek. A lány nehezen viselte a lassú lovaglást, a várakozást, az egyre növekvő feszültséget. Aztán megjött Arryn.

Kyra nem látta, mert sokáig beszélgetett tanácsadóival. Később megkereste Kyrát. A lány egy pataknál ült, a lábát belelógatva a vízbe.

Arryn nem szólt, csak magához ölelte. Kyra is szorosan átölelte. - Hol járt ilyen sokáig? - kérdezte. A férfi nem válaszolt.

- Nincs idő arra, hogy messzebbre vigyük - mondta. - Holnap jönnek a barátaink, és tovább kísérik önöket.

Kyra fázott, és magányosnak érezte magát. Mégis visszajött hozzá!

Nem, nem csak hozzá, az embereihez, a népéhez. Ő csak egy a sok közül.

- Akkor kezdődik a harc - mormogta.

- Igen - mondta Arryn, és elgondolkodott.

Aztán megkérte Kyrát, vegye fel a cipőjét, megfogta a kezét, és elindultak a fák között kanyargó erdei ösvényen, és eljutottak egy csípkézett hegygerinchez; Arryn segített a lánynak felkapaszkodni a sziklára. Az éjszaka tiszta volt, és fentről gyönyörű kilátás tárult elé] A lány távoli tábortüzeket pillantott meg.

- Abbey Craig - mondta Arryn. - Hajnalban odaindulunk.

- Hogy találkozzanak az angolokkal?

A férfi megfordult, és másik irányba mutatott. Ott még több tábortűz volt, több mérföldnyire húzódott a tüzek szinte összefüggő sorok.

- Ott több ezer ember lehet! - kiáltott fel Kyra elkeseredetten.

- Több tízezer mindkét oldalon, bár...

- Bár?

Arryn megvonta a vállát.

- Szerintem kétszer annyi angol van, mint skót. Kyra ránézett a férfira.

- Nem kell feltétlenül szembeszállni velük. Az ilyen nagy csaták előtt a parancsnokok közvetítőket küldenek, nem igaz? Edward tud kegyelmes is lenni. Volt rá példa, hogy megkegyelmezett az átállóknak.

- Nem, Kyra - mondta Arryn, hozzáérve a lány hajához. - Itt nem lesz békülés.

A lány a férfihoz simult.

- Nem akarom, hogy meghaljon! - mondta.

- Megteszek mindent azért, hogy teljesítsem az óhaját!

- Arryn - mondta a lány halkan. El akarta mondani neki...

- Igen?

A szavak azonban elakadtak a lány torkán. Nem, még nincs itt az ideje. Még csak most jött vissza. Nem akarta, hogy szavai elriasszák most tőle Arrynt, hogy elkezdjen ezen tépelődni, visszaemlékezni a múltra...

- Igen, hölgyem?

- Csak önnel akarok lenni! - suttogta Kyra.

A férfi elmosolyodott, lehajtotta fejét, és megcsókolta a lányt.

Menjünk vissza a patakhoz - mondta lágyan, és elindult lefelé a sziklás hegyoldalon, mely kimagaslott a dombtetők és völgyek között.

Mikor odaértek a patakhoz, a férfi lecsúsztatta a lány ruháját a válláról, és letekerte hosszú, skót kockás szoknyáját a derekáról. A lány dideregve állt, és hallgatta, ahogy a víz gyöngyözve csobog a köveken. Könnyű nyári szellő örvénylett körülöttük simogatóan.

A lány odasimult a férfihoz, végigsimította mellkasának szőrzetét. A vízcsobogás hangja felerősödni látszott, a szellő suttogása is mintha felgyorsult volna. Az ezüst hold fénye tündökölt a vízfodrokon, varázslatosan bevilágítva a környéket.

Arryn leterítette a hosszú gyapjúszövetet a puha fűre, és ráfektette a lányt. Aztán forrón átölelte, végtelen gyöngédséggel simogatta, becézte. Égve a vágytól Kyra a férfihoz simult, megszorította vállát, hevesen csókolta, ahol érte. Ő is suttogott, mint a szellő, mely széllé, viharrá erősödött és fújt körülöttük. Annyira kívánta a férfit... az illatát, érintését, ízét. Arryn magához húzta, nedves csókjai égették a lány bőrét, lázba hozták. Öle felforrósodott, és a férfi ott csókolta, szenvedélyesen, érzékien.

A szél közben fújt, a holdsugarak mintha belé hatoltak volna; érezte az erdei ágy illatát, a szél suhogását...

A lány nem tudott aludni. Arrynhoz fordult, és ismét csókolni kezdte.

És akkor...

Az erdő megint viharosra változott, a szél erősödött, az ég dörgött, **és** szívük egyre hevesebben dobogott. Arryn ruhájával betakarta a lányt, és így, felmelegedve, a lány érezte a férfi erős testét, illatát, melegét...

A lány hirtelen ébredt.

Egyedül volt az erdőben, a nagy tölgyfa alatt.

Ruhája össze volt hajtva, ő pedig apja nagy köpenyével volt betakarva.

A patak halkan csordogált mellette, a szellő fújdogált. Kyra felugrott, szétnézett, de Arryn sehol sem volt. Visszahuppant a köpenyre, és rázkódni kezdett a sírástól. Arryn elment, elment a harcba!

*** * ***

A legjobb lett volna most elmenni, de ez majdnem lehetetlen volt, mert még sosem látta a lányt szebbnek, igézőbbnek, mint most, ahogy aludt a nagy tölgyfa alatt, a kristálytiszta víz mellett, a sziklák réseiből kikandikáló vadvirágok bűvöletében. A nyár színei sem vetekedhettek hajának vörös aranyával; a felkelő nap melegét sem lehetett összehasonlítani a lány testének érzékelésével.

De indulnia kellett, és csak Isten tudta, hogy mikor jöhet vissza.

Az embereket lovaikhoz, fegyvereikhez parancsolták. A gyalogosoknak sorakozót fújtak. Abbey Craig csak néhány óra lovaglásnyira volt ide; Arryn Johnnal, Rayjel, Ragnorral, a pappal és néhány más emberrel lovagolt. Őket követték a lovasok, és a legvégén lassan haladtak a szekerek.

Wallace úgy tudta, hogy másnap reggel kezdődik a csata. A lovasok már az előző éjszaka megérkeztek. A közvetítők oda-vissza jártak Wallace-től De Warenne-ig, Surrey grófjáig. A katonák gyülekeztek, alakulóban volt a skót és az angol hadsereg, és támogatóik csapatai.

Arryn már indulni készült, mikor meglátta Harry MacTavisht, aki gondnok volt Hawk's Cairnban, Thomas Rileyt és loin Fergusont a falujából, akik azért maradtak le, hogy őrizzék bajtársaikat az erdőben, információkat gyűjtsenek, és menedékhelyet biztosítsanak.

Először Harryt üdvözölte, aztán Thomast, aki friss hírekkel tudott szolgálni az angolok éjszakai mozgásairól, hozott húst, és elmondta, hogy biztonságban vannak ezen a sziklás rejtekhelyen, ahol túlélhetik a csatát, és szükség esetén elmenekülhetnek a Felföldre.

Arryn megjegyezte, hogy Jay testvére, Katherine is velük jött, és az elemózsiásszekér mögött lovagol. Arryn leszállt Pictről, és megvárta az asszonyt, kiáltva a nevét.

Jayjel ellentétben Katherine szőke, égszínkék szemű asszony volt. Arryn segített neki leszállni a lóról, és kedvesen üdvözölte.

- Ó, Katherine, de jó, hogy látlak, nem gondoltam, hogy itt találkozunk - mondta.

- Arryn! - mondta Katherine örömmel, Arryn vállába kapaszkodva, miközben a férfi a magasba emelte, majd letette Katherine-t a földre, és üdvözölte Jayt, Johnt, Ragnort, Patrickot és a többieket.

- Megint elmész - mondta Katherine komoran.

- Igen - válaszolt Jay.

- Épp időben érkeztünk, lesz időnk elbúcsúzni - szólt Thomas.

- Elbúcsúzni, és gondoskodni a feleségekről és a szolgálókról mondta Arryn szigorúan. - Harry, rád bízom őket. Ha a dolgok nem jól alakulnak...

- Akkor mindenkit elkísérünk a hegyekbe, de én bízom benne, hogy mi fogjuk megnyerni ezt a csatát. Az Isten áldását kérem rátok, és mi is ott leszünk veletek Stirlingben!

- Eszünkben sincs veszíteni, nem hagyjuk, hogy a király elpusztítson bennünket, barátom! De ha most nyerünk is, ezzel nem lesz vége, a király úgysem nyugszik bele.

- Ó, Arryn! - mondta Harry szomorúan.

- Nagyon vigyázzatok Kyrára! - szólt John, mielőtt felszállt a lovára.

Arryn kíváncsian ránézett.

- Lehet, hogy nagy bajban van.

- Lady Kyra? - kérdezte Katherine kihívóan, és Harryra nézett. A férfi elvörösödött. Harry egy nappal előtte találkozott Arrynnal, és ő kérte, hogy jöjjön inkább ide, mintsem hogy elkísérje a felfegyverzett embereket messze a harctértől.

- Lady Kyra, Kinsey Darrow menyasszonya itt van? - kérdezte dühösen Katherine.

- Igen - mondta Arryn. - Veletek megy.

- Nem jöhet!

- De igen, Katherine.

- Miért?

- Most arra nincs idő, hogy elmagyarázzam.

- Arryn, kérlek! Mi az, hogy nincs idő? Az életünkről van szó! Miért van itt?

- Mert nem hagyhattam ott.

- Hogyhogy?

- Mert veszélyben lett volna.

- Ő veszélyben? - hitetlenkedett a lány könnybe lábadt szemmel. Arryn türelmetlen volt, indulni akart, de arra gondolt, hogy menynyit szenvedett a lány, és nyugodtan válaszolt:

- Igen, nagy veszélynek volt kitéve, Katherine, te ezt nem értheted...

- Én nem érthetem? - suttogta a lány dühösen. - Arryn, én ott voltam, amikor Darrow az embereivel Hawk's Cairnba érkezett, és láttam, amit müveltek, átéltem azt a szörnyűséget, hallottam a kiáltásokat... éreztem a füst és a halál szagát... hogy tehettél ilyet? Hogy hozhattad őt közénk?

- Katherine, hagyd ezt abba! - figyelmeztette Jay szigorúan.

- Hagyjam? De nem tudom!

- Katherine, ő itt van. Azt tettem, amit tennem kellett - mondta Arryn.

- Elárul minket.

- Hogyan? - kérdezte Arryn ingerülten. - Mi most nem bujkálunk az erdőben, nem egy kis csapat vagyunk, mely igyekszik rajtaütni, és elmenekülni; több ezren vagyunk, és készülünk a

nagy összecsapásra. Ma Abbey Craignél csatlakozunk Wallace-hoz. Mit tehet Kyra? Elszalad az angolokhoz, és elmondja nekik azt, amit már úgyis tudnak, hogy többezres hadsereg készül az ütközetre?

A lány erre nem tudott válaszolni.

- Akkor sem kellene köztünk lennie!

- Katherine, sajnálom, hogy ennyire zavar téged, de nem volt más választásom - mondta Arryn. - Darrow megölte volna őt, a király pedig megölte volna Darrow-t. Szép kilátások mindkettőjük számára!

- Bárcsak mindketten halottak lennének! Jay odament a lányhoz, és megfogta a vállát.

- Katherine, nem tudlak kényszeríteni arra, hogy örömmel tedd, de el kell fogadnod, hogy itt van, és légy udvarias; ez minden, amit kérek.

Katherine haragosan nézte Jayt, szeme összeszűkült.

- De ő angol - mondta.

- Csak félig - helyesbített Jay.

- Itt van, és kész! - mondta Arryn, és újra türelmetlen lett. Az előttük lévő feladatra koncentrált, és ha az. nem...

- Tehát itt van, és csak félig angol! - mondta Katherine, és Arrynra nézett.

- Katherine, elég már!

- Én láttam a feleséged halálát, Arryn.

- Katherine, hagyd abba!

- Nem leszek vele, nem akarok vele enni, sem aludni.

- Ahogy akarod.

- Megfeledkeztél a saját családodról? - mondta a lány zihálva.

- Nem felejtettem el semmit. És nem magyarázkodom tovább. Tartsd magad távol tőle. Nem kell törődnöd vele.

Arryn elfordult tőle, érezte, hogy nem tudja meggyőzni a lányt, és már indulniuk kellett.

- Isten veletek! - mondta, és felült a lóra.

- Arryn, várni fogunk! - mondta Thomas.

Katherine mereven nézte, ahogy Jay is felszáll lovára, és hirtelen előreszaladt, és a lábaihoz vetette magát.

- Jay, te nagy mamlasz, nagyon vigyázz magadra!

- Jól van, húgom, vigyázni fogok. Találkozunk Stirlingben! És megünnepeljük a győzelmet!

Katherine utánuk szaladt.

- Isten vezéreljen és óvjon, Arryn! - mondta a férfinak, amikor odaért hozzá.

- Köszönöm, kicsim, köszönöm!

- Nem leszek jó *hozzá,* Arryn! - kiabálta a lány.

- Mintha a jóságáról lenne híres! - motyogta Jay.

Arryn elmosolyodott, megzabolázta lovát, lehajolt Katherine-hez, megfogta kezét, és megölelte.

- Vigyázz magadra, Katherine! - mondta. Katherine bólintott, beleharapott ajkába, és hátralépett.

Arryn megsarkantyúzta lovát; sietnie kellett, most nem volt ideje az otthoni dolgokkal bíbelődni. Abbey Craigbe kellett menniük.

Kyra lassan felkelt, szinte öregasszonynak érezte magát. Azt szerette volna, hogy Arryn ébressze, hogy beszélgessenek még. Hogy még ne menjen el, hogy a csata később legyen. Szörnyű dolog a háború! A győztesek követik a legyőzötteket, a mészárlás folytatódik.

Az a sok vér és halál!

Kyra a patakhoz támolygott. Nem szabad tovább gondolnia a háborúra, valahogy túl kell élnie a várakozást. Letérdelt, és lemosta hiábavaló könnyeit. Hirtelen neszt hallott.

Megfordult, és egy vékony, angyalarcú, szőke lányt pillantott meg. Kyra meglepődve felállt, összehúzta köpenyét, és figyelte a lányt.

- Hello! - mondta kíváncsian.

- Tehát ön az, Lady Kyra?

- Igen, én vagyok, és ön...

- Nem számít, hogy hívnak, nem szeretném hallani a nevemet az ön szájából.

- Á, értem, de akkor miért akar beszélni velem?

- Én nem akarok beszélni önnel. Csak azt akartam látni, hogy néz ki egy angol szajha.

A lány hangjában volt valami félelmetes. Kyra nem tudta, mit válaszoljon neki. Keze remegni kezdett, és ökölbe szorította a háta mögött. Nem mutatja ki a lánynak, hogy zavarban van. Imádkoznia kell azért, hogy megnyerjék a csatát, és minél előbb találkozhasson Arrynnal.

Ha megnyerik, és ha Arryn életben lesz.

Kyrának fájt a szíve, nem tudta, hogy kibírja-e a várakozást, a félelmet, a bizonytalanságot...

Ki lehet ez a lány, hogy a nevét sem árulja el, és mit jeleni Arrynnak?

Kyra jobban összeszorította ökleit, erőt vett magán, és nyugodtan így szólt:

- Rendben, idejött, látott engem, durván viselkedett, de most már távozzon, és hagyjon engem békén.

Kyra meglepetésére a lány tényleg elindult visszafelé, de még visszafordult.

- Lehet, hogy leveszi a férfiakat a lábukról, mylady, de engem nem téveszt meg a szép arc és a tökéletes alak, én ismerem önt, és tudok bánni karddal és késsel is. Egy rossz lépés, és megölöm, érti?

Kyrának nagyon meg kellett gondolnia, mit válaszol.

- Én nem tudom, hogy mit tud és mit gondol rólam, de azt tudom, hogy én soha sem bántottam.

- O, lady! Ön el sem tudja képzelni!

- Sohasem okoztam önnek fájdalmat, de nem szeretnék meghalni Számomra sem ismeretlen a kardforgatás, és a késsel is tudok bánni Volna egy javaslatom: tartsuk magunkat távol egymástól, rendben?

- Csak akkor leszünk elég távol egymástól, ha a pokolra kerül, Lady Kyra, csak akkor! - mondta a lány búcsúzóul, és végre elment,

Kyra, félelemmel teli, visszament a patakhoz. A harcosok elindultak, és csak Isten tudja, mit hoz a holnap. Lehet, hogy soha többé nem látja Arrynt...

A lány mozgást hallott a sűrűből, és gyorsan megfordult. Nem látott senkit, és mégis...

Furcsa suttogást hallott, mintha valaki járt volna ott. Megbénító a félelem.

Valaki figyeli...

Kyra azt gondolta, hogy talán visszajött a szőke lány, de nem, az lány nem titkolt semmit, őszintén gyűlölte, de nem bujkált, nem kémkedett utána.

Olyan különös volt minden; mert Arryn olyan hamar elment, é mert eljött az idő, hogy kiálljanak Skóciáért, hogy visszaszerezzék vagy elveszítsék.

Feltámadt a szél, zörgette a leveleket, és ismét reccsenő hangok hallatszottak az erdőben - a víz csobogása, az erdő kis állatainak futkározása... Kyra rosszat sejtett.

Lépteket hallott. Ingrid volt az.

- A, itt van, úrnőm! Sir Arryn mondta, hogy alszik, és ne zavarjuk, ő is jobbnak látta, ha nem ébreszti fel, mikor elmegy. De ne féljen, győzni fognak, én tudom.

Ingrid szélesen mosolygott, de aztán hirtelen zokogni kezdett.

- Ó, Ingrid - mondta Kyra, és átölelte a lányt. - Igazad van, győzni fognak.

- Arryn emberei is eljöttek Hawk's Cairnból, hogy megvédjenek bennünket. Harry, aki gondnok volt Hawk's Cairnban, azt mondja, várnunk kell egy kicsit, mert túl közel vagyunk

az arcvonalhoz, de elég messze ahhoz, hogy szükség esetén biztonságba kerüljünk. Ó, mylady! Ha elesnek, és az én Swenem meghal, én már nem is fogok menekülni, nélküle nincs értelme, ő a mindenem!

- Swen nagyobb, mint öt ember együtt, biztos vagyok benne, hogy nem esik baja.

- Az igaz, hogy Swen hatalmasabb - mondta Ingrid, és zokogása ellenére érződött a hangján, hogy büszke a férje nagy termetére -, de Sir Arryn erősebb és ügyesebb! Ó, mylady, győzniük kell, muszáj!

És elkezdett még jobban sírni. Kyra vigasztalta. A lánynak ismét úgy tűnt, valaki figyeli. *Szemek!*

A faágak mozogtak, a levelek zörögtek. Kyra ismét félni kezdett. De ki lehet ott, és vajon mit akar?

Eljött az idő!

A férfi mosolygott, tudta, hogy a lány érzi, hogy van ott valaki, és szorong.

Eddig kivárt, de most...

Ezek olyan buták mind, gondolta. Úgyis az angolok fognak győzni, a skótokat a földbe tiporják. És még utána is folyni fog a vér, mert az árulókat megbüntetik. Az angol király, az angol törvények szerint teszi meg. És azokat, akik hozzájárultak Anglia dicsőségéhez...

Megjutalmazzák.

Őt is.

A skótok elmentek, de ő megtudott mindent, amit akart. Itt az ideje, hogy csatlakozzon a hasonszőrűekhez, a hatalmasokhoz, a győztesekhez.

Ó, igen, őt megjutalmazzák!

Nyugodtan kilépett az erdőből, és elindult a maga útján. A besúgók útján.

A skótok összegyűltek Wallace felhívására.

Az ország minden részéről idesereglettek, szegények és gazdagok, felföldiek és alföldiek, piktek, brittanok, angelek, vikingek és más törzsek leszármazottai, akik a skót királyságot alkották. Sok Edward-nak hűséget esküdött nagyúr azonban nem jött el.

De vazallusaik ott voltak. Azok a bajtársaik, akik jeleskedtek a kardforgatásban, tudtak harci méneken lovagolni, harcolni, ölni, ha kell, és győzni.

Azon a nyári éjszakán csatlakoztak az Abbey Craig vonulatain táborozó nagy erőkhöz. A régi cimborák, az angolok elleni korábbi harcokban megedződött veteránok üdvözölték egymást. Sok új arcot is lehetett látni, s mindannyian egy olyan ember vezetése alatt fognak harcolni, aki nem is király, mert nem a dicsőségért szállnak síkra, ha nem hazájukért, Skóciáért.

A magasból figyelték a végeláthatatlan angol tábortüzeket. Talán több ezer vagy több tízezer is volt belőlük.

Arryn is ott állt a többiekkel, hallgatta az üdvözléseket, hencegéseket, nevetést, nyers, obszcén vicceket, melyekből most lelki erőt, virtust merítettek. Szükségük volt az energiára, határozottságra, lendületre és elszántságra. Ez volt az a fegyver, amivel nem rendelkezhettek az angolok.

Arryn nyugodt volt, figyelte az embereket, ahogy örültek ismerőseiknek, rokonaiknak, ittak, legtöbbjük mértékkel, szomorkodtak a/ elesett és Angliában bebörtönzött és árulókká nyilvánított és kivégzett barátaik miatt.

Nem csatlakozott hozzájuk, csak figyelte őket. A legközelebbi bajtársai mellette voltak. Csapatához több városból és faluból csatlakoztak emberek, sokan lettek, és szétszóródtak a táboron belül. Nem látta Corrigan atyát, aki buzgó embernek bizonyult: megáldotta a harcba indulókat, és vívásleckéket is adott nekik.

John közeledett hozzá.

- Összeállt a nagy hadsereg - jegyezte meg Arryn. - Wallace egyesítette erőinket.

Igen, és Andrew de Morayre is szüksége volt. Andrew előkelő származású, gazdag földbirtokos, emellett ádáz, bátor harcos is. Nem habozott az idegen király elleni harcban; az angol király elleni hadjáratai ugyanolyan hevesek voltak, mint Wallace-éi.

- Igen - mondta John, és hallgatott egy percig. - Arryn!
- Igen?
- Beszéltél az úrnőddel, mielőtt elindultál?
- Az úrnőmmel?
- Igen, Kyrával.
- A, most már az úrnőm? Azt hittem, nem kedveled, és nem bízol benne.
- Őszinték a szemei - mondta John kisvártatva. Arryn kíváncsian nézte Johnt.
- Nem akartam felébreszteni. Miért?
- A, nem számít, most még nem... Láttad az angol tábort?
- Igen.
- Hatalmas.
- így igaz.
- Mit gondolsz, túléljük?

Arryn megvonta a vállát, és szomorúan elmosolyodott.

- Ezt nem ígérhetem.
- A klán akkor is élni fog. A klán növekszik - már nagyon sokan vagyunk, az ország minden részéről.
- Igen, sokan. És élni fognak, esküszöm. Megnyerjük számukra ezt az országot... John, akartál még mondani valamit?

Furcsamód, John habozott.

- Nem, nem. Most mennem kell. Ott áll egy ember, akivel beszélnem kell. De hívj a harcmezőn, ha szükséged lesz rám. Mindig a közeledben leszek.

John elment, és Arryn kíváncsian, kissé csalódottan nézett utána. Vajon beszélt John Kyrával, és miről?

Kyra biztonságban lesz. Gondoskodni fog róla. Ha csak felmerül a veszély gyanúja, Harry elvezeti az asszonyokat a Felföldre. A felföldiek vademberek, zsiványok hírében álltak, ők voltak a legkegyetlenebb klán, de megvédik azokat, akikben megbíznak.

Ha túlélnék a közelgő csatát...

Ráveszi Johnt, hogy mondja el, amit most elhallgatott.

De John nem jött vissza. Hívták a barátok, hogy csatlakozzon hozzájuk, de udvariasan visszautasította őket, mert szüksége volt az egyedüllétre, gondolkodásra. A holnapi nap nagyon fontos lesz.

Elégtétel, szabadság.

Az emberek elcsendesedtek, a tüzek kialudtak. Későre járt az idő.

A dudás egy zsiványnótát fújt

19. fejezet

A férfi egyedül lovagolt, ügyelve arra, hogy ne találkozzon Arryn embereivel.

Ahogy Stirlinghez közeledett, úgy szaporodott a csapatok száma: nagy forgalom az erdei utakon, a letarolt fák és páfrány, a nyári terméstől megfosztott, lecsupaszított fold, törött lószerszámok és a nagy sietségben otthagyott szállítószekerek, a trágya az út mindkét oldalán mind erről tanúskodtak.

Sötétedés után tábortüzek világították be a környéket.

Már nem is igyekeztek elrejteni őket, mivel a felek már tárgyaltak egymással; Surrey grófja fáradt volt és beteg, úgy hírlett, hogy nem akar részt venni a harcokban. 0 a skótok megadását szorgalmazta.

Amit azok elég gyakran megtettek.

A zászlók alapján nem volt nehéz megkülönböztetni az angolokat és a skótokat. Az angol tábor láttán a férfi felgyorsított. Erezte a pillanat bizonytalanságát. Több ezer katona gyűlt itt össze északon: zsoldosok, skót lordok, akiknek birtokaik voltak Angliában, és Edward oldalán harcoltak, felkelők és kivetettek, akik a szabadságukért harcoltak a király ellen. *Egyszerű emberek.*

Amint a férfi az angol táborhoz ért, az őrök megállították. Megkérdezték a nevét, és hogy milyen ügyben jött.

A férfi elhadarta nevét, és azt mondta, hogy Lord Kinsey Darrow hűbérese, és fontos ügyben kell beszélnie vele.

- Lord Darrow? - kérdezte az egyik őr a másikra pillantva.

- Igen, Darrow itt van. Már korábban De Warenne-hez csatlakozott, hűbéri kötelességét teljesítve - mondta az egyik őr. - Darrow és az emberei amott táboroznak. Menjen ezen az úton, és megtalálja őket.

A férfi előrehaladt a gazdagok díszes sátrai és az alacsonyabb rangú katonák szerényebb hajléka mentén. Iszonyúan hosszú sátorsor húzódott az út mentén. A lovagok kint beszélgettek, iszogattak, kártyáztak; fegyverhordóik fényesítették kardjaikat, sisakjaikat, csutakolták lovaikat.

Skót dudák szakadatlan lármája hallatszott távolabbról.

A férfi végre meglátta Lord Darrow zászlóit. Az őrök ismét un állították.

- Ki vagy és mi dolgod Lord Darrow-val?

- Sir Richárd, én vagyok az - mondta gyorsan a férfi, de többet nem is érkezett mondani, mert Richárd Egan nekirontott, lerántotta lováról, és a földre teperte. Darrow jobbkeze elkezdte fojtogatni a férfit.

- Várjon, hagyja abba! - kiabálta a férfi.

- Te átkozott, nyafogó gazember!

- Várjon, híreket hoztam!

- Richárd, engedd el! - mondta Darrow, aki felfigyelt a dulakodás zajára, és kijött a sátorból. Richárd megvetően ránézett és felállt, teljesítve a parancsot.

A férfi méltatlankodva lesöpörte a port ruhájáról.

- Lord Darrow, én mindig hű voltam önhöz. Csak vártam a megfelelő pillanatot, hogy igazi szolgálatot tehessek önnek.

- Ó! - mondta Kinsey Darrow az állát dörzsölve, aztán sátra irányába mutatott. - Most jöttél ide, a csata előtt?

- Nem tudtam hamarabb.

- Itt kell elintéznünk a kutyát! - mondta Richárd.

- De híreket hoztam! - kezdte a férfi, de elhallgatott, látván, hogy Richárd kivonta kardját.

Darrow ismét leintette Sir Richárdot.

- Milyen híreket?

A férfi védekezve felemelte karját, és óvatosan felállt.

- Én mindig önt szolgáltam, uram. Csak figyeltem és vártam alkalmas pillanatra, és most meghoztam önnek, amit akart!

- És mi lenne az?

- Lady Kyra.

- Itt van veled? - kérdezte Darrow felvonva szemöldökét.

- Nem.

- Mondom, hogy öljük meg - szólt Richárd ridegen.

- Csak néhány órányi lovaglásra van innen. Nem hozhattam magammal, de vigyáztam, hogy meg ne öljék. Tudom, hogy élve akarja őt, uram!

- Igen, élve.

- És hol van most? - kérdezte Richárd mérgesen.
- Nincs messze, és csak néhány ember őrzi. Elhozhatom ide, ha óhajtják.
Darrow Richárdra nézett:
- Néhány óra... oda-vissza? Igen, néhány óra.
- És hol van Sir Arryn?
Hol lenne? Csatlakozott a banditákhoz.
Hazudik, hogy mentse az életét - mondta Richárd.
- Miért hazudna? Senki sem kényszerítette, hogy idejöjjön.
- Ez csapda!
- Ez nem csapda - mondta Kinsey Darrow kisvártatva. - Az erőszakos skótok a stratégiát tervezik: a nagy halált! - mondta és a földié köpött.
- Sir Arryn elindult ma reggel az embereivel. Én lemaradtam és ügyeltem az előkészületeket. A lány a Hawk's Cairn-i birtokról jött emberekkel van. Arryn meghagyta, hogy ha az angolok győznek, vigyék el őt a Felföldre.
- Akkor egyszerű az ügy - mondta Richárd. - Miután legyőztük a skót kutyákat, elmegyünk érte, még mielőtt megtudják, hogy menniük kell.
Darrow elgondolkodott, aztán megrázta a fejét:
- Nem, lehet, hogy akkor már késő lesz; Kyra elmehet hamarabb, én is megsebesülhetek, megölhetnek. Nem, most kell mennünk, azonnal, és még pirkadat előtt vissza kell térnünk.
- De hogyan magyarázza majd a lány ittlétét? - kérdezte Richárd.
- Kinek kellene magyarázkodnom? - kérdezte Darrow erélyesen.
- Surrey grófja nem szereti a kellemetlenségeket.
- Sok szajha van a táborban, Richárd. Mosónők, és isten tudja, még mik: Kyra az én foglyom lesz, és természetesen a király alattvalója. Surrey grófja tudja, hogy a lady a menyasszonyom volt. Az ügyet maga a király intézte. Aggódom a lady miatt, Sir Richárd, mert ha egyszer a kezembe kerül,..
Darrow odament a férfihoz.
- Jobban jársz, ha elmondod az igazat. Ha ez csapda, megöllek, ha hazudsz, akkor is.
- És ha igazat beszélek, és megkapja a lányt?
- Akkor visszaveszlek a szolgálatomba, és busásan megjutalmazlak, aranyban.
A férfi elégedetten mosolygott.
- Sir Richárd, magunkkal visszük az öt leggyorsabb lovast, és olyanokat is, akit jól forgatják a kardot, de kissé lassabban lovagolnak. Vérteket nem viszünk. Sir Arryn nem hagyta ott lovagjait és a páncélosait. A skótok nagyon elszántak, nem szívesen hagyják el soraikat. Induljunk azonnal.
Kyra észrevette, hogy a Hawk's Cairn-iek nem nagyon szívelik őt, de mégsem voltak olyan durvák, mint az a nő. Katherine a neve, Jav testvére, és úgy tűnt, uralkodni akar a testvérén, és Arrynon is. Ezt Ingridtől tudta meg.
Egyikük, Harry MacTavish magas, sovány, barna hajú, barna szemű, lelkiismeretes férfi volt. Ridegen biccentett, amikor a lány odament a kis tábortűz körül ülőkhöz. Aztán felállt, bemutatkozott, és bemutatta Loin Fergusont, egy idősebb, őszülő hajú, cserzett arcú féfit és Thomas Rileyt, egy erősnek látszó fiatalembert. Amikor azonban a férfi felállt, hogy üdvözölje a lányt, látszott, hogy hiányzik a fél karja, könyöktől lefelé.
A lány akarata ellenére is észrevette a fogyatékosságot, melyre az akkori körülmények között illendőbbnek tűnt rákérdezni, mint szó nélkül hagyni.
- A Lord Darrow-féle Hawk's Cairn-i támadáskor történt? - kérdezte nyugodt hangon.
- A mészárlásra gondol? - kérdezte udvariasan, gúnyolódás nélkül.
- Igen - mondta Kyra. A helyes arcú fiatalember elmosolyodott:
- Nem, hölgyem, én így születtem, és eddig elég jól elboldogultam, de köszönöm az együttérzését.

Katherine is visszajött az erdőből, vonásai megkeményedtek, amikor meglátta Kyrát és a mögötte tüsténkedő Ingridet. Nem csak ők néhányan maradtak az erdőben. Voltak még mosónők, néhány feleség, szerető, örömlány, az udvari bolond, két szakács és egy kovács. Ok kissé távolabb, a fák árnyékában táboroztak le.

- A, Darrow szajhája is itt van! - mondta Katherine. Kyra mögött Ingrid mérgesen felhorkantott, ami mosolyt fakasztott Kyra arcán.

- Katherine! - mondta haragosan Thomas Riley.

- Most már fel van öltözve - motyogta az orra alatt Katherine.

- Viselkedj tisztességesen; mi itt mindnyájan várakozunk - mondta Harry szigorúan.

- És szerintetek nem abban bízik, hogy az a gazember fog győzni, aki kiirtotta a családunkat?

- Katherine - mondta egy idősebb úr, Loin Ferguson, lehajtott fejjel. - Kislány korod óta ismerlek, és csak annyit mondhatok neked, hogy jobban tennéd, ha csendben maradnál!

- Hogy tudnak...?

- Arryn azt mondta, vigyázzunk rá, és ezt tesszük - mondta Ferguson ellentmondást nem tűrő hangon. - Ha nem tetszik, kislány, akkor menj vissza az erdőbe, és ne nehezítsd a dolgunkat!

Katherine ismét Kyrára nézett szikrázó kék szemével.

- Ő nem törődik veled, ugye, tudod? Ő a feleségét szerette. A *feleségét.* Te ellenség vagy számára, és szajha. Ne is álmodozz arról, hogy valaha is többet fogsz jelenteni számára.

Több vagyok, gondolta Kyra. A szajhája volt, igaz, de az ő gyermekét hordozza a szíve alatt.

- Sajnálom, hogy zavar a jelenlétem - mondta méltósággal. Katherine közelebb lépett Kyrához.

- Áruló! - mondta.

- Valóban? És kit árultam el?

Úgy tűnt, mintha Katherine meg akarta volna ütni.

- Te kis mocskos szájú ringyó, ha még egyszer így fogsz beszélni az úrnőmmel...

- Ingrid, köszönöm, de egyedül is elbánok vele! - mondta Kyra. - Elnézést, de azt hiszem, hogy inkább visszamegyek az erdőbe.

- És imádkozni fogsz? Kiért, ha nem titok? - kérdezte Katherine.

- Az igazakért - válaszolta Kyra, és elindult. Ingrid utánament. Az asszony még mindig háborgott, de Kyra odaadta neki a szeny-

nyes ruhát, így kapott feladatot, és elégedetten távozott. Ingrid örült az elfoglaltságnak, mely egy kicsit elvonta a figyelmét drága párjáról, Swenről.

Később Thomas kereste meg Kyrát egy tál sült hússal. Kyra hitetlenkedve nézte a tálat. Thomas megvonta a vállát:

- Semmi okunk arra, hogy ne rakjunk tüzet, mylady.

- Mi ez? - kérdezte Kyra.

- Friss vaddisznóhús, hölgyem. Jó étvágyat hozzá - mondta mosolyogva, és elment.

A hús illata fenséges volt. Kyrának úgy tűnt, már évek óta nem evett friss sült húst. Már éppen beleharapni készült, amikor észrevette, hogy van valaki a bokrok között. Katherine MacDonald jött felé.

- Sült, mylady. Tűzön sült, úgy, mint a Hawk's Cairn-i emberek, mint Arryn felesége, Alessandra!

Kyra letette a húst, és hirtelen rosszul lett. Felállt, és a patakhoz támolygott. Megmosta az arcát és a kezét a hideg vízben, felállt, és dideregve ismét lehajolt.

Katherine követte. *Most örülhet* - gondolta Kyra.

A fiatalasszony azonban zavarba jött.

- Megérdemled, hogy beteg légy - motyogta, de látszott, hogy aggódik. Lehet, hogy Arryn vagy a testvére neheztelni fognak rá, amikor visszajönnek, és betegen találják.

Ha visszajönnek...

Kyra nem nézett a lányra, de érezte magán a tekintetét, miközben a lány leült mellé.

- Én ott voltam! - mondta Katherine, közelebb húzódva Kyrához - Arryn nem volt ott. Te tudod, mit művelt a te Darrow-d?

- El tudom képzelni - mondta Kyra szenvtelenül.

- Nem, nem tudod. Sikoltozott és sikoltozott. Borzasztó volt. A férfiak meg csak vihorásztak, és egymásnak adták az ajtókilincset,egyszer csak elcsendesedett. De élt! Láttam a szemét. Aztán felgyújtották a házat...

- És te hol voltál? - kérdezte Kyra. - Pontosan hol voltál, hogy láthattad őt, és mégis el tudtál menekülni?

Katherine mély lélegzetet vett, a vizet nézte, és remegni kezdett Kyra meg akarta érinteni, de tudta, hogy a lány elutasítaná.

- Én... én...

- Ne is törődj vele, nem akartalak megbántani. Katherine a tenyerébe temette arcát.

- A konyhában! A konyhaasztal mögé bújtam. Elbújtam. De nem tudtam segíteni neki. Olyan sokan voltak ott.

- Nem tehettél semmit - mondta Kyra. - Semmit.

- Nem kellene élnem! - mondta Katherine. - Nem kellett volna életben maradnom...

- De kellett. Valakinek el kellett mondania az igazságot. Katherine Kyrára nézett, és lassan bólintott. Aztán felállt.

- Te semmit sem jelentesz neki, tudod! Bármit mondasz, te akkor is angol maradsz, Darrow asszonya. Azt érdemled, amit Alessandra kapott. Te...

Katherine elhallgatott, megrázta fejét, és elviharzott.

Már késő éjszaka volt, amikor Thomas ismét odament Kyrához, most kenyeret hozott.

- Katherine mondta, hogy tett egy gonosz megjegyzést, összehasonlítva a sült húst a megégett emberekkel. Gondoltam, hogy ez jobban fog ízleni.

Kyra elmosolyodott, elfogadta a kenyeret, és leült egy kicsit beszélgetni.

- Ön is ott volt, amikor megjöttek Kinsey emberei?

- Igen - mondta a férfi csendesen, a patakban csordogáló vizet figyelve.

És ön is megmenekült?

- Néhányunkat leütöttek, azt hitték, hogy meghaltunk, és otthagylak. Arryn unokatestvére, Brendan, aki most Stirlingben harcol, megpróbálta megakadályozni, hogy bemenjenek a házba, de úgy helybenhagyták, hogy majdnem meghalt. Engem gyorsan leütöttek, nem tartottak veszélyesnek egy félkarút... Megütöttek egy buzogánnyal. Mikor magamhoz tértem, füstszagot éreztem. Darrow emberei már éppen indultak.

- Hihetetlen, hogy még mindig életben van, hogy az Isten nem csapott abba a szörnyetegbe.

- Ha Isten valóban könyörületes lenne, akkor Edward már rég leesett volna lováról, összetörte volna csontjait, és lassú, fájdalmas halait szenvedett volna. Vagy lova összetaposta volna, kinyomva beleit mondta Thomas fanyar humorral. Kyra az utolsó falat kenyérnél tartott.

- Bocsásson meg, hölgyem - mondta Thomas szomorúan.

- Nem kell bocsánatot kérnie, nekem kellene, mert engem tartanak felelősnek Darrow tetteiért.

- Ön egyáltalán nem olyan, mint ő.

- Köszönöm - mondta Kyra. A férfi kinézett a fák közül.

- Most gyülekeznek - mondta. - Nagy harc lesz. Kevesen alhatnak Abbey Craigben.

Kyra megborzongott.

- Biztos, hogy holnap fognak harcolni? - kérdezte, és hirtelen megfordult; valamit hallott.

- Mi az? - kérdezte a férfi. Szemek.

- Biztos vagyok benne, hogy figyelnek minket. Reccsenést hallottak, és árnyat láttak átsuhanni a tölgy mögött.

- Ki van ott? - kérdezte a lány, és elindult előre, elhatározva, hogy kideríti, hogy ki leskelődik utána.

- Mylady! - kiáltotta Thomas.

A lány megállt. Egy férfi lépett ki a fa mögül. Ijedtnek látszott.

- Tyler? Tyler Miller? Mit csinál ön itt? Azt gondoltam, hogy öli is elment reggel Arrynékkal. Ó, Istenem! Történt valami?

Kyra megmerevedett egy sikoly hallatán. Tylerre nézett, aztán Thomasra, és mindketten futásnak eredtek.

- Ó, nem, hölgyem! - mondta Tyler, és elkapta a lány karját. *Sátán!*

És ő még nemrég sajnálta, milyen buta!

Kyra teljes erőből belerúgott térdével a férfi ágyékába. Az meg. görnyedt, és eleresztette a lány karját.

Kyra a tisztás széléhez ért. Meglátta Thomast. A szája elé tette a mutatóujját.

- Figyeljen! - suttogta Thotnasnak.

A mosónők, feleségek és a többiek szétszéledtek.

Lord Kinsey és Sir Richárd Egan a tisztás közepén álltak. Velük volt három másik férfi, Kinsey emberei. Loin Ferguson a földön feküdt, Harry MacTavish alatta.

Sir Richárd és Kinsey Katherine-t taszigálták.

- El kell menekülnie, mylady. Én megpróbálom kiszabadítani Katherine-t! - suttogta Thomas.

Kyra biztos volt benne, hogy a férfi megtesz mindent. A fél karjával nem sok értelme lett volna szembeszállnia öt felfegyverzett katonával...

- Nem - mondta Kyra, de még nem tudta, mit tehetnének. Katherine-t jobbra-balra ráncigálták, ruhája elszakadt. Kinsey és

Sir Richárd röhögtek rajta, szórakoztak nyomorultságán, cibálták ró la a ruhát.

- Kyra! - kiabálta Kinsey. - Gyere ki, szerelmem. Mi még szívesen játszadoznánk ezzel a csinos teremtéssel, de vár a háború. Gyere ki, mert ha nem jössz ki, megöljük!

Kyra kísértést érzett arra, hogy elszökjön. A Felföldre, klánvezérekhez, oda, ahol nincsenek angolok, ahol még a rómaiak sem jártak. Katherine is csak rosszat tett neki, ismeretségük óta.

Sir Richárd késével felhasította Katherine ruháját.

Ha én is odamegyek, megölnek mindkettőnket! - gondolta.

Thomas ki akart ugrani a fák közül, de Kyra nem hagyta.

- Én megyek ki hozzájuk - mondta.

- Csak a testemen keresztül, mylady.

- Ez így is lesz, Thomas. Ezek biztosan megölnék. Engem lehet, hogy életben hagynak. Odamegyek Katherine-hez, ön pedig siessen Arrynhoz, és mondja el neki, mi történt.

- Mylady - mondta Thomas kétségbeesetten -, elhajtották a lovakat.

- Nem baj, menjen gyalog! Élnie kell, Thomas, hozzon segítséget. Menjen, mert nekem is élnem kell, gyermeket várok Arryntól.

A férfinak leesett az álla.

- Kyra! - kiabált Kinsey. - Ennek a kis szemrevaló lánynak meg vannak számlálva a percei.

Tyler Miller bukkant fel mögöttük.

- Fusson, Thomas, az Isten szerelmére, mentse az életét, és a Katherine-ét is, és majd együtt megmentenek engem!

Még mielőtt Thomas megállította volna, kiugrott a fák közül. Csak néhány lépést tett meg, és egy suttogó hangot hallott.

Lassított. Ingrid volt a bokrok között. Kyra intett neki, hogy ne mutatkozzon. Ingrid mogorván nézett, és aggódva ingatta a fejét. Kyra továbbment.

- Ne, úrnőm! Itt a kardja! - mondta Ingrid, és átnyújtotta Kyrának kis kardját. Kyra köszönetet suttogott, és elküldte Ingridet.

- Kyra! - mennydörgött Kinsey. Kyra kilépett, kardjával a háta mögött.

- Á, itt van az én szerelmem. Mi tartott ilyen sokáig? - kérdezte Kinsey. Katherine-t odalökte Richárdnak. Richárd megfogta a lányt, és vigyorogva a torkához szorította a kést. Katherine tágra nyílt, rémült szemmel nézett Kyrára.

- Engedd el őt, Kinsey - mondta Kyra a férfinak.

- Kyra, szerelmem, vannak leckék, melyeket meg kell tanulnod. Az ő halála a te lelkiismereteden fog száradni.

Meglepő volt Kinseyt így látni: magas, erős, szép férfi. Csak a szeme volt az, ami mindig szétrombolta az összképet.

- Nem, Kinsey - mondta Kyra. - Sir Richárd, engedje el őt! Ezzel Kyra rátámadt Kinseyre.

Kinseynek fel kellett volna készülnie erre. Edward gyakran viccelt a férfival, hogy a lány kardforgatási technikája még az övét is felülmúlja.

Kinsey mindig nevetett ezen.

Most viszont nem volt kedve nevetni, mert a lány villámgyorsan rátámadt. A férfi kardja a hüvelyben volt, nem volt ideje kihúzni. Kyra ráugrott a férfira, és lenyomta a földre. Rálépett a mellkasára, a kardot a férfi nyakához szegezte.

- Engedd őt el, Richard.

- Nem! - üvöltött Kinsey. - Kyra nem fog... Kyra megnyomta a kardot a férfi nyakán.

- Mit nem fog?

A férfi torkából kiserkent egy vércsepp.

- Megölöm - mondta Richard. - És itt vannak velünk még hárman, Kyra, nincs esélye!

- De Kinsey halott lesz, pedig ő nem akar meghalni, igaz, Darrow? Holnap le akarja mészárolni a skótokat, így van, Lord Darrow?

- Kyra, én...

Kyra még jobban megnyomta a kardot. Közben Richárdot figyelte.

- Engedje el a lányt! - parancsolta Kyra.

Richard szitkozódva elengedte. Katherine holtsápadtan Kyrára meredt.

- Fuss, Katherine - mondta neki Kyra.

- Kyra, eressz el! - dühöngött Kinsey.

- Katherine, szaladj gyorsan, most azonnal!

- Mylady - kezdte a lány remegő hangon.

- Szaladj már!

Végre a lány engedelmeskedett.

- Kyra, eressz el! - üvöltötte Kinsey.

- Csak egy perc.

- Az embereim úgyis elkapnak.

- Ha bárki ide mer jönni, te halott leszel.

Kyra várt. Tudta, hogy öten vannak ellene, és pár pillanat múlva egyikük rátámad. Ha megöli Kinseyt, ő is meghal. Sir Richard egy pillanatig sem fog habozni.

Mégis megérné megölni, Kinsey bőven rászolgált a halálra...

Nem, mégsem.

Gyermeket vár. Most még ádázabban kell harcolnia magáért Arryn gyermekéért.

- Kyra!

- Még egy perc - mondta Kyra csendesen.

Kinsey Sir Richárdot nézte. A lovagok egymásra néztek.

Végül az egyik lovag elindult Kyra felé. Kyra hátradőlt. Kinsey felugrott, kicsavarta a kezéből a kardot, és a bokorba dobta. Aztán megfogta Kyra haját, és magához húzta.

- Kyra, amikor végzek veled... - kezdte.

Abban a pillanatban Tyler Miller kitántorgott az erdőből, még mindig kettégörnyedve.

- Lord Darrow, ugye, igazat mondtam, nem árultam el, itt van Lady Kyra. És ön jutalmat ígért.

Kyra megvetően ránézett a férfira, arra gondolt, hogy kegyelmet kért számára, és Arryn megadta neki.

- Tyler, ön a legnyomorultabb áruló, akit valaha is láttam. Csúszómászó, patkány - mondta.

- De jutalmat kapok.

- Igen, meg lesz jutalmazva. Sir Richárd, add neki oda a jutalmát - mondta Kinsey.

Sir Richárd előrelépett.

- Megkapja a megérdemelt jutalmat, fiatalember! - mondta mosolyogva, és kését Tyler hasába döfte.

A férfi nem számított erre. Előreesett, megfogta a kést. Sir Richárd kihúzta a fegyvert a hasából.

- Ez a jutalma! - mondta Kinsey undorral. - Azért a felfordulásért, amit egy sima elfogásból művelt!

Kyra megrökönyödve nézte a lábaihoz esett testet.

- Méltó jutalom - mondta Kinsey, és szabad kezével megtapogatta torkát.

Ujjai véresek lettek. Dühösen a lányra nézett.

- Megsebesítettél! - mondta hitetlenkedve.

A keze ökölbe szorult, és iszonyú erővel megütötte a lány állát. Erős ember volt, hatalmas öklökkel. A lány hanyatt esett a földre. Itt a vég! Eltörött a csontja...

Nem, nem tört el, gondolta a lány, de szédült, forgott vele a világ, éles fájdalmat érzett...

Dühösen pislogni kezdett, de nem segített. Nem látott semmit, csak feketeséget.

Behunyta szemét, és ájultan összeesett.

20. fejezet

1297. szeptember 11. Az angol parancsnokok, Dc Warcnne és Cressingham Forthtól dél foglalták el állásaikat; onnan láthatták a folyón túl elhelyezkedő nagy, skót hadsereget. A király hadserege különös látványt nyújtott felkelő nap sugaraiban: a katonák vértjei ragyogtak, zászlóik lobog tak. Többük fején tollas sisak díszelgett. Lovaikon gazdagon díszítette lőszerszám, királyi vagy híres angol házak színeiben pompáztak, lovak hosszú sorokba álltak fel: lépkedtek, ágaskodtak, horkantott a lószerszámok csörögtek.

A skótok Ochils lankáin sorakoztak. Ők is színes csoportot alkottak, csak sokkal szegényesebbek, rongyosabbak voltak. Csak kevesen voltak felvértezve; sokan őseikhez, a piktekhez hasonlóan festett arccal érkeztek a csatába; nevük is innen származott.

A skótok jó pozíciót választottak; az angol lovasok nem bírtak felkapaszkodni Ochils dombjaira; mögöttük is hegyek, sűrű erdők, lápok, mocsarak húzódtak, ahol kitűnően el lehetett rejtőzni. Balról és jobbról a folyó védte őket. Előttük pedig mocsaras völgy, a Stirling Bridge felé vezető úttal; a hídon túl voltak az angolok.

Sokuk vett már részt hadjáratokban, a felkelők elleni akciókban, de néhányan most indultak először csatába. Alexander kormányzása alatt többnyire béke volt; 1263-ban a skótok Largsnál visszavertek egy viking támadást, és egyszer Dunbarnál összecsaptak az angolokkal, és szégyenletes vereséget szenvedtek. Ilyen nagy hadsereg először állt össze.

Az angoloknak legalább kétezer lovas katonájuk és több tízezer gyalogosuk volt. A skótok összesen ha tízezren lehettek. De Arryn szerint voltak előnyeik is.

Edward Franciaországban harcolt. Surrey grófja, John de Warenne, Edward főparancsnoka, már nagyon öreg, beteg. Annyi idős, mint Arryn, Wallace és De Moray együtt. Az a hír járta, hogy ö és Hugh Cressingham, a gyűlölt kincstárnok egyáltalán nem jönnek ki egymással. Cressingham hiú, önfejű volt, és tolvaj. A nemesek gyűlölték, és úgy tudták, hogy ő lopta el a Berwick újjáépítésére szánt pénzt.

Hajnalban Arryn Wallace-szel, De Morayjel, Johnnal és a többi parancsnokkal végigjárta a csapatokat, és mindkét hadsereg felmérte a másik erejét. Jay, Ragnor, Patrick, Thane és a többi Hawk's Cairn-i ember készen állt, fegyelmezetten, komor arccal. Mögöttük a hozzájuk csatlakozó emberek álltak; Seacairnból is eljöttek sokan. Mindnyájan készek a harcra.

Arryn kissé nyugtalan volt. A csapatok vezetői közül néhányan lovon ültek, és akadt, aki gyalogosan érkezett. John vezette a gyalogos katonákat, de készek voltak harcolni az angol lovasokkal is.

Arryn sóhajtott. A ködös völgyben fognak támadni az angolok, ott vár mindannyiukra a halál.

Arra gondolt, milyen remek pozíciót választottak, és hogy ez a stratégia bizonyára William Wallace-nek és Andrew de Moraynek köszönhető. Wallace számára már ösztönös a háborúskodás. Ebben az évben már többször megjárta ezt a környéket, oda-vissza átgázolt a folyón tavaszi hadjáratai során. Andrew de Moraynek is volt tapasztalata a harctér kiválasztásában; már korábban is használta menedékül a dombokat, erdőket és mocsarakat.

De akkor is rémisztő volt látni az angolok hosszú sorait.

Az angolok magabiztosak.

A skótok egész nyáron erre a napra készültek. Az Andrew de Moray vezette' felkelés bátorságot adott nekik. Beaulytól Tayig az egész ország fegyverkezett.

- Nem adjuk fel, emberek, nem adjuk fel! Jusson eszetekbe Hawk's Cairn! - kiáltott Arryn.

- Gondoljatok Berwickre! - kiáltott valaki a tömegből, és a sorok között harci kiáltások hangzottak el.

Vajon hallják ezt az angolok? Hallaniuk kell.

Vártak, mert az volt a szokás, hogy meg kell adni a lehetőséget a megadásra. James Stuart és Lenox grófja, Malcolm és még néhány báró előző este elment De Warenne-hez, és azt mondta neki, hogy tárgyalni fognak Wallace-szel. Meg is próbálták, de nem sikerült lebeszélniük a vezért a harcról. Ezért visszamentek De Warenne-hez, hogy ezt megmondják neki. Két nemesember elkötelezte magát Wallace és De Moray mellett, és bár senki sem ismerte az indokaikat - lehet, hogy csak időt akartak nyerni Wallace számára taktikája és pozíciója javításához - Arryn biztos volt benne, hogy még nem döntöttek véglegesen, ezt a harc megkezdése után teszik meg.

Wallace azt válaszolta, nem békét akarnak, hanem Skóciát.

Két szerzetes lépett előre, megadást javasolva, és azt, hogy meg bocsátják a felkelők korábbi tetteit. Őket is elküldték.

- Harcolni fogunk! - üvöltötte Arryn. És elhangzott a támadási parancs.

Amikor Kyra kinyitotta szemét, már világos volt. Fájt az álla, és az egész feje szét akart robbanni. A lány tekintete a napsütötte sátorra tévedt, és megállapította, hogy az angol táborban van. Meg akart mozdulni, de fájt minden porcikája. Kezei hátra voltak kötözve.

- A, Kyra úrnő! Hát felébredt? - Kinsey hangja volt az, hátulról jött. Vajon sikerült Ingridnek, Katherine-nek és Thomasnak elmenekülni? Vajon Arryn tudja, hogy hová került?

De hol is volt valójában? A holnapi stirlingi harcra készülő angol csapatok mögött? Ó, Istenem, most mi lesz?

Kinsey körbejárta a lányt. Teljes harci díszben volt; tiszta tunikát viselt páncélinge fölött. Odament a lányhoz, megfogta a vállait, és felhúzta.

- Annak ellenére, hogy horzsolások éktelenkednek magán, duzzadt az arca és kócos a haja, mylady, még most is gyönyörű! Hűtlen szépség! Mert ön áruló, és tudja, mi történik az

árulókkal, de előtte... látnia kell, hogyan halnak meg a skótok. Jöjjön; találtam egy helyet, ahonnan végignézheti. Lehet, hogy minden skót meghal, még mielőtt átmegyek az embereimmel a hídon, de sajnos... Nem vehetek részt a harcban, látni akarom az arcát a barbárok lemészárlása közben.

A férfi talpra állította Kyrát.

A fajdalom belehasított combjaiba, fejébe. Megingott. A férfi megtartotta, hogy el ne essen. Valamit láthatott a lány szemében, és még dühösebb lett.

- 0, lady, ne féljen! Többé nem játszhat az érzéseimmel. Az, hogy most fogom, nem a ragaszkodás jele, csak nem akarok kihagyni egy percet sem a harcból. Intézkedtem, hogy felülhessen a saját lovára. Hálásnak kell lennie ezért.

- Úgyis megölik, Kinsey - mondta a lány.

- A halottak nem ölnek meg senkit, kedves Kyra. Ők pedig meghalnak, mind egy szálig, és ön végig fogja nézni, még mielőtt kimondják a halálos ítéletét.

- Ki itt a parancsnok? - kérdezte Kyra. A férfi elmosolyodott.

- Ki a parancsnok? Gondolja, hogy megmenekül tőlem azzal, hogy egy nagyobb úr lába elé veti magát? Nem hiszem, hogy ez be fog következni. John de Warenne beteg, Cressingham pedig bolond, fárasztó idióta, de nem sok türelme van a felkelőkhöz; ezért nem hiszem, hogy segítene önnek. Jöjjön, hölgyem, figyeljük a csatát - mondta a férfi, és karjánál fogva kivonszolta a sátorból.

Sokan már elfoglalták állásaikat, de sokan még összevissza rohangáltak. A fegyverek fényesen csillogtak, a lószerszámokat megjavították, a zászlók és jelvények magasan lobogtak. Lovasok, gyalogosok, papok, szolgálók haladtak el előttük. Kinsey odaszólt Richárdnak, hogy vezesse oda Kyra lovát. Kinsey felültette Kyrát a lóra, és rámosolygott a lányra.

- Lesz itt még esküvő, drágám.

Kyra kezei még mindig meg voltak kötözve, így fejét oldalra fordítva félrelökte haját a homlokából, hogy lássa a férfi arcát.

- Sohasem megyek férjhez önhöz, Kinsey. Mindig is gyűlöltem, és ez most sincs másképp, azzal a különbséggel, hogy most még jobban gyűlölöm.

- Á, igen! A felsőbbrendű lady! Azt hitte, hogy nem is akarom már feleségnek?

- Nem házasodhatunk össze, nem megyek bele ebbe a játékba.

- Téved, hölgyem. Megvannak az eszközeim, hogy rávezessem a helyes útra.

- És mi lesz, ha meghalok, még mielőtt összeházasodnánk? Ez nem illik bele a terveibe, igaz?

- Ha azt hiszi, hogy lesz rá alkalma, hogy megölje magát...

- Erre nem lesz szükség. A lovam nem harci mén, és ha így, megkötözve lelök engem, végem van. Ez ilyen egyszerű.

Kinsey egy pillanatig habozott.

- Ne hallgass rá - mondta Richárd. - Csak az alkalmat lesi, hogy elmenekülhessen, vissza az útonállójához.

- Hogyan szökhetne meg? - kérdezte Kinsey ingerülten.

- Tényleg, hogyan? - kérdezte Kyra. - Ön biztos abban, hogy hatalma felülmúlja a felkelőkét!

Kinsey közelebb lépett Kyrához, és kihúzta a kését.

Egy pillanatig azon gondolkodott, hogy jobb lenne a lány szívébe döfni, de aztán elvágta a csuklóin a kötelet. A lány ránézett, csuklóit dörzsölve.

- Hálásnak kellene lennie! - mondta Kinsey.

A lány szótlanul nézte a férfit. Kinsey elmosolyodott.

- Ha csak egy rossz lépést is tesz, elevenen megnyúzom, komolyan mondom - mondta vészjóslóan. - Richárd, hozd a lovamat! Add ki a sorakozási parancsot, ideje elkezdeni a harcot.

Arryn tudta, hogy Richárd de Lundy most az angoloknál van, és figyelmeztetheti őket, hogy ne keljenek át a hídon, mert a lovasság elsüllyedhet a mocsárban.

Lehet, hogy figyelmeztette, lehet, hogy nem.

Lehet, hogy Richárdban még nem bíztak eléggé, mivel nemrég állt át a skótoktól.

Egyik angol parancsnok sem volt helyzete magaslatán; Warenne betegségére hivatkozva kérte Edwardot, hogy szabadítsa fel tisztségéből, de a király megtagadta kérését.

Edward adóbehajtóját, Cressinghamet annyira gyűlölték, hogy még saját emberei sem tudták elviselni; kész volt elpusztítani az ellene forduló hazafiakat.

A skótok résen voltak...

Az angolok megindultak a Forth folyót átszelő híd felé. Kettesével a lovasság is.

- Induljunk mi is? - hallatszottak a suttogások. Parancs azonban még nem hangzott el.

- Tartsatok ki! - kiabálta Arryn, és a skótok kitartottak: a nemesek, a lovagok és a földművelők. Fegyelmezetten vártak, vártak...

Az angolok pedig jöttek. Egy fél óra is eltelt, és még mindig jöttek.

A skótok ellenálltak.

- Arryn! - mondta Patrick izgatottan. - Kitartunk!

Igen, csak türelmesen, fegyelmezetten. Egy bögöly körözött Pict körül. A ló felhorkantott, elhajtotta farkával, és nagyot dobbantott.

- Nyugalom - mondta Arryn a lónak -, nyugalom.

A halál úgyis gyorsan megérkezhet a mai napon... de ha mégse? Elegendő lesz ez az elégtétel? Egy évig kínozta a bűntudat. Dühével próbálta enyhíteni fájdalmát. Bárcsak túlélné a mai napot! Eltelt még egy fél óra.

Ha életben maradna, akkor végre el tudná temetni a halottakat. Most elengedné a múltat, és független emberré válna, úgy, ahogy Skócia független nemzetté.

De nem akarta elhomályosítani tudatát, nem akart Kyrára gondolni. Az idő telt, élet és halál között lavírozva, és Arrynnak mégis eszébejutott a lány, ahogy a fa alatt hagyta. Azt mondta neki, hogy sohasem veszi feleségül, hogy sohasem fogja szeretni.

De beleszeretett, és szüksége volt rá. Érvelései sokszor nem a lány, hanem saját maga ellen irányultak. Adósnak érezte magát a holtakkal szemben. Alessandrával szemben, aki kedves és gyöngéd volt, akit gyerekkora óta szeretett, és aki Skócia függetlenségéről álmodott, mert ez volt Arryn álma. Ennek az eszmének lidércnyomásában halt

meg! Adós volt.

A mai napon rója le tartozását, az életével fizet, ha kell.

Az angolok még mindig jöttek. Arryn nem akart gondolni a múltra, de félt a jövőtől.

A skótok vártak. Arryn Abbey Craig felé nézett. Ott, a dombon volt Wallace, és figyelte mindkét hadsereget, várt, mérlegelt...

Már eltelt majdnem két óra. A skót hadsereg állt és várt.

Az angolok jöttek, kettesével keltek át a hídon: nemesek, lovasság, lovagok, fegyverhordozóik, magasra emelt zászlókkal.

A lovak büszkén lépdeltek, lószerszámok csörögtek.

Egyszer csak kürt hangja hallatszott. Ez volt a jel.

- Előre, csapjunk le rájuk! - kiabáltak az emberek.

- Harcra fel!

- íjászok! Menjetek a hídhoz! Védjétek a hidat, az átkelőt!

Arryn magasra tartotta kardját. Az emberek vérfagyasztó kláni kiáltásokkal nyomultak előre. Arryn, mögötte a lovassággal és gyalogsággal elindult a híd felé. Követték a stratégiát, fegyelmezetten mozogtak; a skótok elzárták az átkelőt, ezzel elvágva a már átkelt angol

lovasságot a hadseregtől. A nehéz páncélba öltözött lovasok kezdtek elmerülni a mocsárban. Csak néhány gyalogosnak és íjásznak sikerült kimenekülni. Az angolok vissza akartak fordulni, de a skótok nem hagyták, rájuk támadtak.

Az egyik angol parancsnok határozott léptekkel elindult a hídhoz, egy sebesültet támogatva. Néhány angol követte, aztán jöttek a többiek.

Elkezdődött a közelharc: acélcsattogás, sikoltások, jajgatás, ordibálás, haldokló lovak, lóról leesett emberek, halottak, sebesültek...

A harc kegyetlen volt és elszánt. A gyalogosok lehúzták a páncélos lovagokat lovukról, azok pedig karddal, harci bárddal védekeztek. Arryn is bekapcsolódott a harcba: először nyeregből kaszabolta az ellenfelet.

Megsebesített néhány gyalogost, és ment tovább, folytatta a harcot. Nem messze tőle a gyűlölt angol parancsnokot, Cressingham aki arra számított, hogy a skótok megadják magukat, lehúzták a lóról, és több tucat ember ütötte-vágta, csapkodta kardjával. Gyorsan meghalt.

Egy hátulról érkező kardcsapás megakadt Arryn páncélján. A férfi nem foglalkozott többé Cressinghammel, minden figyelmét a kétségbeesetten támadó ellenségére fordította, aki le akarta teperni.

A harc közben Kinsey Darrow-t kereste, de nem találkozott vele. Minden angolban Darrow-t látta. De nem csak őt hajtotta a bosszúvágy, mások szájából is hallott hasonló kiáltásokat:

- Berwickért!
- Dunbarért!
- Apámért!
- Testvéremért! *A feleségemért!*
- Skóciáért! Isten dicsőségéért és Skóciáért!

Emberek és lovak belecsúsztak a mocsárba. Az angolok kétségbeesetten harcoltak az életükért. Ádáz közelharc dúlt, nem volt könnyű időben kirántani a fegyvert.

John mögötte, Jay tőle balra, Patrick jobbra harcolt. Corrigan atya megáldotta az általa megölt embereket. Az ilyen harchoz még túl fiatal Brendan az egyik oldalon egy páncélos lovaggal küzdött, míg egy másik lovas rácsapni készült kardjával.

- Brendan! - kiáltott Arryn.

Patrick meghallotta a kiáltást, megfordult, rákiáltott Brendanra, és az gyorsan elhajolt az ütés elől, lelökte a lovast a lóról, és a torkába döfte a kardot.

Arryn suhogó hangot hallott a levegőben, s még időben megfordul egy lovas ütését hárítva. Ellentámadása következtében a lovas hátrahőkölt, Arryn utánament. A lovas lova, vérszagot érezve megvadult, és hátsó lábára állt. A lovas felsikított, aztán elhallgatott: saját lova taposta szét.

Arryn kardjáról csöpögött a vér, a láp is tele volt vérrel és holttestekkel. Az angol katonákat elvágták a hadsereg többi részétől. Sokan leestek a hídról a jeges vízbe. Akik megmenekültek a fegyverektől, alámerültek az ingoványba. Sikolyok, kardcsörgés, lónyerítések hallatszottak mindenhonnan...

Arryn is vizes volt, és minden oldalról bekerítették.

Kis idő múlva megfordult, és azt tapasztalta, hogy már nem maradt élő ellenfele, csak vérbefagyott holttestek hevertek körülötte, a mocsár vöröslött a vértől. A híd másik oldaláról kiáltásokat hallott.

- Levertük őket! Menjünk utánuk!

A skótok követték az angolokat a folyón keresztül, egészen Stirlingig.

Arryn is utánuk iramodott, de út közben egy csoport izgatott skót katonát pillantott meg, és odasietett. Andrew de Moray sebesülten feküdt a földön.

- Oszoljatok! - kiabált Arryn. - Helyet neki, fiúk! Moray tiszttartója és néhány embere gyűlt oda köré.

- Emeljétek fel a földről, óvatosan! - mondta Arryn, és féltérdre ereszkedve figyelte az elesett parancsnokot, aki Wallace-hez hasonlóan nevét, szívét és sosem lankadó energiáját adta országa szabadságáért.

Moray megfogta Arryn kezét.

- Ez jól sikerült, cimbora. Isten segedelmével, ezt jól csináltuk!

- Kíméld az erődet.

- Menjetek utánuk, Arryn. Wallace... Wallace még tartja magát.

- Igen, úgy harcol, mint egy megszállott.

Andrew de Moray megrezzent; véresen, sárosan feküdt páncélruhájában, így nehéz volt megállapítani, milyen súlyos a sebesülése.

- Nem csak nemes származású ember lehet jó parancsnok; William bebizonyította ezt! És a vidéki emberek többet érnek, mint a legjobban képzett, de szív nélkül harcoló lovasság vagy zsoldosok. Szép munka volt, fiúk! Utánuk Graham, utánuk! - parancsolta De Moray.

- Követni fogjuk őket a pokolba, és azon is túl! - esküdözött Arryn.

Andrew de Morayt elvitték. Arryn felült a lovára, az arca megrándult.

Igen, ez jól sikerült.

Lehet, hogy az angolok még tartják magukat. De nem; szétszóródtak, és futottak. A skótok a nyomukban voltak.

Darrow csapatai nem keltek át a hídon.

A férfi káromkodva nézte, ahogy az angol lovasság maradéka bukdácsol a hídon túl, és nem hitt a szemének.

Cressingham, aki nem hallgatott Richárd de Lundy figyelmeztetésére, hogy ne keljenek át a hídon, halott volt.

És bár a gazdagokat és a lovagokat bizonyára megtartották volna

túszként, Cressinghamet biztos nem. Számára a mihamarabbi halál felért a kegyelemmel.

Borzasztó volt nézni a szörnyű mészárlást. Bár Kinsey megfeledkezett a lányról, ide-oda rohangált, jobb kilátást keresve, Kyrának mégsem volt sok választása. Behunyta szemét, és elfordult, de minden kiáltásra felfigyelt, és attól félt, hogy megfordul a helyzet.

De ez most már lehetetlen...

A csőcselékből és lázadókból álló skót hadsereg nem csak visszaverte a sokkal nagyobb brit erőket, de egyszerűen lemészárolta őket.

És annak ellenére, hogy a híd összedőlt, a skót lovasok átgázoltak a jéghideg vízen, félig elmerültek, de nem adták fel.

Surrey grófja, John de Warenne visszavonulási parancsot adott; megszólalt a kürt is, de erre nem is volt szükség, mert az angolok eszeveszetten menekültek, mintha démonok kergették volna őket. Kyráék látták, ahogy a skótok utolérték az angolokat, lehúzták lovukról, és lekaszabolták. Az angolok földön csúszva könyörögtek az életükért, de a skótok nem kegyelmeztek nekik.

- Lord Darrow! - kiabált Darrow egyik embere.

A visszavonulás ellenére Kinsey nem mozdult, nem tudta elhinni, hogy vesztettek.

- Kinsey! - kiáltott Richárd éles hangon.

- Igen, visszavonulás! - üvöltötte Kinsey. Kyra esélyt kapott a menekülésre.

Rohannia kell a mocsarakon és a holttesteken keresztül, és reménykedni, hogy Arryn nincs közöttük!

- Átkozott boszorkány! - üvöltötte Kinsey a lány felé tartva, mintha ő tehetett volna az angolok vereségéről. Szeme tágra nyílt, őrült lázban égett.

Kinsey meg akarta fogni a lány karját. Kyra kiáltott, és megsarkantyúzta lovát, de Kinsey emberei közrefogták.

Kinsey kiváló lovas volt. Ott termett mellette, és áthúzta a saját lovára. Ujjai belemarkoltak a lány hajába, hátrarántotta fejét, és a fülébe suttogta:

- Gondolja, mylady, hogy most kárörvendhet, táncolhat az angol holttesteken? Nem hiszem!

Kinsey megsarkantyúzta harci ménjét, és száguldani kezdett.

A háború következtében Stirling Bridge-et majdnem teljesen szétrombolták, de a skótok követték az ellenséget. Az angolok hanyatt-homlok futottak a határ felé, Angliába.

A skótok győzelemittasan kiáltoztak. Mivel Andrew de Moraynek komoly sérülései voltak, Wallace átvette a teljes irányítást. Azt tanácsolták neki, hogy intézzen nagyszabású támadást a menekülő angolok ellen. Wallace küldött egy csapatot az angolok után, megparancsolva, hogy út közben is pusztítsák őket. Ez azonban nem kecsegtethetett nagy sikerrel, mert a skótok már teljesen kimerültek.

A sebesültek közül túszokat szedtek - gazdag és rangos embereket, mert sok skót senyvedt angol börtönökben, és ki lehetett cserélni őket.

És saját halottaik és sebesültjeik szanaszét hevertek a harcmezőn; minél hamarabb meg kellett menteni a még élőket.

Thane MacFadden is megsebesült. Arryn nem tudta, mennyire súlyos a sérülése. Orvosok és nők is voltak a harctéren, segítettek ellátni a sebesülteket, és megfosztani az angol holttesteken értékeiktől.

Arryn Jayjel, Ragnorral és Corrigan atyával a sebesültek között térdelt. Roger Comyn odament hozzá, és elmondta, hogy megtalálták Hayden MacTiegue holttestét. Arryn sajnálta elesett embereit, és Hayden különösen közel állt hozzá: Hawk's Caimből jött, és hosszú utat tettek meg együtt. Jó barátja volt, kitartó katona; elvesztése különösen érzékenyen érintette. A skót veszteség nem volt nagy az angolokéhoz képest.

De a skótok nagyon sok embert veszítettek korábban...

Mindenhonnan győzelmi kiáltások hallatszottak, nagy volt az izgalom és az öröm. Arryn megfordult, és meglátta, hogy arról a helyről jönnek a hangok, ahol a gyűlölt Cressingham elesett.

Felemelték a testét, és egy fához vonszolták, hogy felakasszák. Az emberek énekeltek, táncoltak, ünnepelték győzelmüket.

Aztán dühöngve megnyúzták a gyűlölt holttestet.

- Édes Istenem! - kiáltott fel Corrigan atya. - Mi is olyanok leszünk, mint akiket gyűlölünk!

Keresztet vetett, és elfordult.

Arryn némán állt, és nézte a harcteret.

Rengeteg halott, Cressingham megnyúzva. A lovagok előrementek, beveszik a várat, az angolokat kergetik a határig, és azon túl. Furcsa győzelemnek tűnt ez a mai, mert most a halottak között nem csak a barátai voltak.

A győzelem ellenére nehéz volt a szíve. Corrigan atya megáldotta Haydent, és odament Arrynhoz.

- Mi a baj?

- Semmi, csak az, hogy az angolok vissza fognak jönni. Amikor Edward visszatér Franciaországból, és megtudja, mi történt, őrjöngeni fog. Az angolok visszajönnek, és maga a király irányítja majd a hadsereget.

- Igen - mondta Corrigan mosolyogva. - De most

- Igen?

- Most Skócia a miénk. Örüljünk ennek! Arryn behunyta szemét. Szabadság!

És mégis...

- Érzed az ízét?

Arryn ránézett Corrigan atyára.

- Atyám, most csak a vér szagát érzem.

Corrigan összevonta a szemöldökét. Arryn elnevette magát; most először tudta átélni a győzelmet. Megölelte Corrigan atyát, megveregette a hátát.

- Szabadság! Istenem, igaza van: sikerült! Győztünk. Igen, győztek, és *szabadok* voltak.

21. fejezet

Ismét virradt.

A vér szaga nem szállt el. Arryn felébredt a harctérhez közeli táborban, és arra gondolt, mikor nem jut már eszébe minden levegővételkor a vérszag.

A madarak csiripeltek, és egy pillanatra megcsapta egy friss fuvallat. Egy pillanatra megszűnt a vérszag. Még nagyon sok tennivaló van. Stirling várát is be kellett még venni, a hadsereget is át kellett szervezni.

A lovasok, amilyen gyorsan csak tudták, továbbították az információkat. Az Edwardnak hűséget esküdött bárók most a két bátor parancsnokot, Wallace-t és De Morayt magasztalták.

Sokak szerint De Moray halálosan megsebesült.

Wallace készen állt a harc folytatására.

Az angolok menekülés közben feladták még bevett pozícióikat is, és a skót parancsnokok azt feltételezték, hogy Berwick felé fognak futni, abba a városba, amit elfoglaltak, és ahol majdnem minden lakót lemészároltak. Ha nem, akkor a határ mögötti első város felé, York felé tartanak majd.

John, aki Arryn mellett aludt, szintén felébredt.

- Érzed ezt, Arryn?

- Mit, a vér és a halál szagát?

- Nem, sir! A független Skóciáét, a szabadságét és a győzelemét. Nem is beszélve az életünkről! - tette hozzá Jay.

- Igen, ez sem utolsó szempont! - mondta Arryn.

- Nem látszol túl elégedettnek, Arryn.

- De, az vagyok. Csak fel sem merem fogni, hogy függetlenek lettünk. Ó, Istenem! Nyertünk, ezt a csatát megnyertük! De...

- Nem láttad Kinsey Darrow holttestét az elesettek között? - kérdezte Jay.

- Túl sok a halott -- mondta Patrick. - Nem tudjuk mindet végignézni.

Corrigan atya odament hozzájuk. - Darrow nem volt a halottak között. Láttam őt és az embereit. Nem keltek át a hídon. Elfutottak a többi gyáva emberrel.

Ragnor odavágtatott Arrynhoz.

- Wallace beszélni szeretne veled, ha ráérsz. Arryn bólintott.

- Hozok egy kis friss vizet a patakból, aztán elmegyek hozzá.

- Jó!

Arryn elment vízért. Nem a folyóhoz, mert az meg volt duzzad a sok holttesttől. Kissé távolabb volt egy kis ér, amit nem szennyezett be az emberi rombolás, a háború.

Arryn levetette ruháit, nem akarta tovább viselni magán a csata emlékeit, és megfürdött a hűs vízben. Jóleső, erőt adó érzés volt. Felöltözött, és elindult visszafelé a friss reggeli levegőben.

A harctér mellett ment el, és meglepetéssel látott a harctér közepén egy asszonyt.

A szíve egy pillanatig hevesebben dobogott.

Flarry és a többiek már bizonyára hallották a jó hírt, és idesiettek.

De ki volt az a fiatal lány aranyló hajjal a halottak között?

Kyra?

Tegnap sok sebesültet vittek el innen. Corrigan atya megáldotta őket, és eltemették. De még nagyon sok holttest maradt. Megjöttek a hullafosztogatók is.

Dögevők; repkedtek, zümmögtek mindenhol.

Az. asszony csak állt, és bámult.

- Kyra? - kérdezte Arryn halk örömmel a lány felé tartva. - Ky... A lány megfordult, és Arryn megismerte Katherine-t.

- Mikor jöttél, kislány? Mit csinálsz itt? Ez a hely nem...

- Ó, Arryn! - kiáltotta a lány könnyes szemmel, és reszketve odaszaladt Arrynhoz.

- Ez szörnyű látvány, kislány. De te láttál már borzasztóbbat is! De most győztünk, Katherine...

- Nem, Arryn, nem! Ó, Istenem, akkor még nem találkoztál Thomasszal?

Arryn összevonta szemöldökét, nézve a lány félelemmel teli szemét. Megfogta a lány vállát, és a szemébe nézett.

- Mi történt, Katherine? A lány holtsápadt volt.

- Darrow eljött érte.

- Micsoda? - kérdezte Arryn.

- Kinsey Darrow eljött Lady Kyráért. Ó, Istenem, Arryn, olyan szörnyű volt. Kiosontak az erdőből, mint a rókák. Az emberek többsége elmenekült... Harry harcolt ellenük, és Ioin is. Mikor elmentek,

Harry életben volt, meg Ioin is, de ő öreg, és... Mauve nagynéném eljött a faluból, és azt mondja, hogy meg fog halni, de...

- Katherine, hol van Kyra? Önszántából ment el vele? - kérdezte türelmetlenül.

Egy pillanatig ezer meg ezer kétely merült fel benne.

A lány egész idő alatt az orránál fogva vezette, becsapta. Amikor eljött a csata ideje, elhagyta, halottnak könyvelte el... őt is, eszméit is.

- Megölöm! - mondta halkan.

- Nem! Nem! - suttogta Katherine, és ismét hullottak a könnyek a szeméből. Nevetni kezdett, de újra csak sírt. - Nem, Arryn! Én akartam, hogy meghaljon, nem akartam, hogy elfoglalja Alessandra helyét. És még jobban gyűlöltem beszélgetésünk után, amikor ráébresztett arra, hogy én... én nem segítettem Alessandrának.

- Nem segíthettél neki, mert te is ugyanúgy meghaltál volna, Katherine, neki tudnia kellett ezt!

- Ez most nem számít. Tettemért nekem kell bűnhődnöm.

- Mindnyájan megbűnhődünk - mondta Arryn. - De Katherine, el kell mondanod, mi történt.

Arryn patadobogást hallott; emberei vágtattak a mezőn keresztül. Odalovagolt hozzá Thomas, aki testi hibája ellenére kiváló lovas volt, Corrigan atya, papi ruhában, Ragnor, Jay, Roger, Nathan, Patrick. Swen is ott volt Ingriddel. Az asszony hangosan zokogott. Swen nyugtatta, de amikor Ingrid meglátta a sok halottat, ismét sírni kezdett.

Swen erősen magához húzta.

- Csillapodj, Ingrid, csillapodj! - mondta.

- Mi történt pontosan? - szegezte Arryn a kérdést az embereinek, akik már mindent tudtak.

Mindenki zord, falfehér volt.

- Mit mondott neked Katherine? - kérdezte Thomas szomorúan.

- Nem sokat - mondta Arryn, igyekezve megőrizni nyugalmát. -Kinsey Darrow odament miután mi elmentünk, és majdnem megölte Harryt és Ioint. És akkor...

- Borzasztó játékot űztek velem, dobáltak egymásnak, azon vitatkozva, hogy melyikük öljön meg! - suttogta Katherine.

- És aztán?

- Kyra nevét kiáltották, és azt mondták, hogy megölnek, ha nem jön elő.

- És előjött?

- Igen, de akkor is megöltek volna, ha Kyra nem számított volna erre. Karddal támadt Darrow-ra.

- Én adtam az úrnőmnek a kardot! - mondta Ingrid büszkén, aztán újra sírni kezdett.

- Lady Kyra földre kényszerítette Darrow-t, torkához szegezte a kardot, és addig tartotta ott, amíg elengedtek engem...

- Nem akartam, hogy kimenjen az erdőből, Arryn, esküszöm neked, hogy megpróbáltam visszatartani.

- Thomas, tudom, hogy megpróbáltad, de az Isten szerelmére, folytassátok már!

- Lady Kyra azt mondta, hogy neki van esélye az életben maradásra, nekünk pedig nincs - mondta Thomas. - Arra kért, hogy jöjjünk el érted.

- De hogy talált meg benneteket?

- Tyler! Tyler Miller! -- mondta Corrigan atya, és megvetően köpött egyet.

Igen, Tyler! Arryn tudta, hogy valaki hiányzik a csapatból. Hát ő... Nem tűnt fel neki, mert olyan sokan voltak. Tyler Miller...

Az ember, akinek megkegyelmezett. Kyra megmentette az életei azzal, hogy megadásra szólította fel!

Olyan könnyen tudott pártot váltani, mint más a tunikáját.

Arryn Cressingham kifeszített teteme felé nézett, és megesküdött, hogy élve megnyúzza Tyler Millert.

- Nem, ezt már nem fogod tudni megtenni - mondta Thomas. -Jutalmat kért azért, mert elvezette Darrow-t Kyrához, és meg is kapta, megölték.

- De Darrow itt volt! - mondta Corrigan atya.

- És biztos, hogy Kyrát is magával hozta, hogy a lány nézze a harcot - mondta Patrick.

- Most meg az összes angol a határ felé szalad - mondta Jay. Arryn sarkon fordult.

- Hová mész, Arryn? - kérdezte Jay.

- Wallace-hez! - szólt vissza Arryn.

- De meg kell keresnünk Kyrát! - tiltakozott Thomas.

Arryn folytatta útját. John egy pillanatig nézte Thomast, aztán Arryn után eredt.

- Nem mehetsz Wallace-hez, Kyra után kell mennünk, mert az a szörnyeteg megöli. És...

Arryn megfordult.

- A te gyermekeddel viselős - mondta John. Arryn megmerevedett.

- Ezt ő mondta neked? - kérdezte hitetlenkedve.

- Nem. Rájöttem. Ő még nem volt biztos benne, de... Addigra már Thomas is odaért hozzájuk.

- Ez igaz - mondta. - Ha Darrow megöli, megöli a gyermekét is. Arryn szíve összeszorult, és egyszerre nagyon dühös lett, de megfordult, és ment tovább.

- Arryn! - kiáltott utána John. Arryn ismét megállt.

- Találkoznom kell Wallace-szel, mert meg akarja támadni az angolokat. Segítünk neki, nem igaz? Mi elöl leszünk, Wallace-ék szorosan mögöttünk jönnek majd.

- Jó, csak... - mondta John.

- Igen?

- Előre kell mennünk, olyan gyorsan, ahogy csak lehet. El kell kapnunk, még mielőtt...

- Mielőtt? - kérdezte Thomas. Arryn Johnra nézett.

- Mielőtt Darrow végez vele - mondta Arryn.

- Kyra azt mondta, őt nem öli meg, azért kell mennie - kezdte Thomas, de hangja elcsuklott.

Darrow biztos készül valamire, főleg most, hogy vereséget szenvedtek.

Arryn elindult lefelé a dombról, hogy megkeresse Wallace-t. Lábai elnehezültek, szíve hevesen dobogott.

A szabadság most keserű iróniának tűnt számára.

Néhány óra múlva készen álltak az útra.

Wallace megértette Arryn helyzetét, de nem tudta megígérni neki, hogy erősítést küld arra az esetre, ha Darrow elfoglal egy erődöt.

- Az emberek fáradtak, többen megsebesültek, ezenkívül ostrom alatt tartunk egy várat, és készülünk az angolok elleni támadásra saját hazájukban, hogy ők is tudják meg, milyen az, ha... De most vissza kell mennem Dumbartonba, ott, Perthben összeül a haditanács. - Hangja elhalkult, de amikor újra beszélni kezdett, nem volt benne keserűség, csak kimerültség. - Visszanyertük Skóciát, de nem vagyok olyan naiv, hogy ne tudnám, Edward visszajön, ezért fenn kell tartanunk egy hadsereget. Diplomatákat kell küldenünk külföldre, hogy visszaállítsuk kereskedési jogainkat; püspököket kell küldenünk Rómába. Amint látod, most még több csatát kell megnyernünk, és noha én megértem, hogy neked azonnal indulnod kell, értsd mi te is, hogy én nem tudok. Sir Harry meg egy csapat üldözi a mének" lő angolokat; a többi lovag ápolja a sebesülteket, és üldözi a szétszóródott csapatokat. Te is szedj össze egy csapatot, és induljatok Isten segedelmével.

Az első dühhullám ellenére Arryn tudta, hogy használnia kell a jét. A Wallace-szel való találkozás megerősítette őt abban, azzal ne tesz jót Kyrának, ha most azonnal utána rohan. Ismerte Darrow-t, tudta, hogy ez az ember nem riad vissza sem erőszaktól, sem kínzástól, sem gyilkolástól.

És Kyra az ő gyermekével várandós!

A férfi azért imádkozott, hogy Kinsey ne szerezzen erről tudomá mert akkor ki tudja, mire lesz képes. Talán nem felejti el, hogy Kyra a királyné keresztgyermeke volt, és hogy Edward nagy tisztelettel adózik néhai hitvese emlékének.

Darrow azonban hazudhatja azt is, hogy Kyra leesett a lóról, vagy lezuhant a szikláról, vagy megbotlott az erdőben, és elesett, furcsa módon, késsel a szívében.

Amikor indulásra készen álltak, John megkérdezte Arrynt, hogy keresik meg a lányt.

Hisz olyan sokan tartanak most hazafelé: lovagok, katonák.

- Mindenkit megállítunk, akit csak tudunk.

- És megöljük mindannyiukat? - kérdezte Jay aggódva.

- Nem, életben hagyjuk őket.

Az volt jó az angolok megfutamodásában, hogy a lovagok csak a futásra összpontosítottak, más nem érdekelte őket. Kinsey zaklatott volt; nap közben keményen lovagoltak, éjszaka pedig szabad ég alatt kellett aludniuk.

Kyra életben akart maradni, ezért kerülte a férfit. Sokszor gondolt szökésre, de biztos volt benne, hogy azonnal megölnék. Még ha a jó vő szörnyűbb dolgokat tartogat is számára, akkor sem akart kockáztatni. Élni akart magáért, és a gyermekéért is.

Az első néhány éjszakán a földön aludtak sátrak, matracok nélkül

A hírvivők jöttek-mentek, a lovasok rossz híreket hoztak a skótokról. Azt mondták, ostrom alatt tartják Stirling várát; az angolokat üldöző erőket Henry de Haliburton vezette, és továbbra is mészárolták az angol lovagokat és katonákat.

Egy yorki angol lovag csatlakozott hozzájuk a harmadik napon

Kcginald Trotternek hívták, és teljes csapata átkelt a hídon. O is majdnem meghalt, de valaki kihúzta a vízből. Nem saját lován jött. Már temérdek ló is elpusztult Stirlingnél, sok életben maradt; a skótok nem a lovakra vadásztak. Egy szürke paripán érkezett, melyet egy bokornál talált.

Egy éjszaka Trotter Kinseyvel, Sir Richárddal és még néhány emberrel sörözött. Kyra hallotta, miről beszélnek, mert oda volt kötözve egy közeli fához. Mostanában így töltötte éjszakáit, de nem bánta, mert az emberek annyira féltek minden nesztől, hogy Kinsey is távol tartotta magát tőle.

Most, hogy foglyul ejtette, Darrow idegenkedett attól, hogy a lány közelébe kerüljön.

Kyrának néha megengedték, hogy lovagoljon saját lován, de sohasem foghatta a gyeplőt.

Ebben az őrült hajszában Kyrának rövid perceket adtak mosakodásra és más szükségletei kielégítésére, és mindig őrizték. Vagy Kinsey, vagy Sir Richárd, másra nem bízták. Úgy tűnt, boszorkánynak hiszik, aki köddé változhat, és eltűnhet.

Ez volt száguldásuk harmadik éjszakája. Kyra álmatlanul feküdt, és hallgatta Sir Reginaldot. Miután igazolta magát az őrök előtt, és beengedték a tábortűz előtt ülőkhöz, a férfi rémisztő történeteket mesélt a harc utáni eseményekről.

- Wallace tényleg őrült - mondta. - Cressinghamet felakasztották, és megnyúzták. Azt beszélik, hogy Wallace a bőréből készít kardtartót magának. Ezek barbárok, vadak! Hát, Istenem, Angliában is vannak gondok. Sokan fellázadtak a király ellen, különösen északon, a belső háborúkra kivetett adók miatt. De most tényleg összevonjuk erőinket.

- És újra harcba szállunk - mondta kedélyesen Kinsey.

- Igen, ha Edward visszatér. 0 maga fogja vezetni a hadsereget. -Sir Reginald egy darabig hallgatott, aztán Darrow-hoz fordult. - Lord Darrow... üzenetet hoztam önnek.

- Nekem? Milyen üzenetet? Sir Reginald lehajtotta fejét.

- Ezek a barbárok elkaptak, foglyul ejtettek. Most dél felé tartanak.

Kinsey aggódva Sir Richárdra nézett.

- Folytassa - mondta.

- Parancsnokukat Arrynnak hívják. Azzal a feltétellel engedett el, hogy megkeresem önt.

Kinseyt elöntötte a düh.

- Tehát ön árulóként jött ide, uram!

- Nem, én csak üzenetet hoztam.

- És mit üzen az a zsivány?

- Azt, hogy adja vissza, ami az övé.

- Nem az övé, tőlem akarta ellopni!

- Sir, én nem vitatkozom, nincsenek érveim. Én csak azt tudom, hogy Arryn vissza akarja szerezni a lányt.

- Akarhat bármit, én nem adom vissza Lady Kyrát.

- Ha a lányt valamilyen sérelem érné... azt mondta, hogy megkeresi önt, és Cressingham sorsára juttatja, azzal a különbséggel, hogy elevenen megnyúzza, kibelezi, és megeteti - bocsánat, uram, de ezek az ő szavai - a kutyákkal.

Kinsey arca foltos lett a dühtől.

- Mondja meg neki...

- Sir, elnézését kérem, de én nem mondhatok neki semmit, meri már nem találkozom vele. Csak úgy engedett el, hogy meg kellett ígérnem, hogy hazamegyek, és nem jövök vissza. De ön bármikor küldhet hozzá valakit, és intézkedhet a lány visszaküldéséről. Bár azt gondolja, hogy önnek meg kell halnia, de Lady Kyráért cserébe hajlandó megkegyelmezni önnek.

Kinsey gyors pillantást vetett a lányra. A lány alvást színlelt.

Azon gondolkodott, hogy miért olyan értékes Arryn számára, hogy még őt is elengedné cserébe.

- Arryn emlékezteti önt arra, hogy Anglia királynője tartotta Kyrát a keresztvíz alá, és a király tud jó is lenni, de kegyetlen is.

- Ennek az útonállónak nincs joga ahhoz, hogy beszéljen Anglia királyáról! - mondta Richárd mérgesen.

Kinsey le-fel járkált a tűz körül, és az állát dörzsölgette.

- Arra figyelmeztet engem, hogy ha megölöm Kyrát, a király megbüntet, de ez nem így van. Kyra áruló, és én ezt be is tudom bizonyítani a bíróságon.

- A királyi bíróságon? - kérdezte Reginald.

- Ahhoz hasonlón! - csattant fel Kinsey. - Itt én vagyok a sértett. Az az útonálló ellopta a menyasszonyomat, aki közben áruló lett, és én ezt bebizonyítom.

- Van itt még valami - mondta Reginald.

- Igen?

- Ezt küldi önnek.

- Mi ez?

Reginald átnyújtott Kinseynek egy vászonba csomagolt kis tárgyat. Kinsey kicsomagolta, és gyorsan hátraugrott. A csomag tartalma leesett a földre.

- Ez Cressingham lenyúzott bőrének darabja. Arryn sajnálja, hogy ilyen barbár módszerekhez kellett folyamodniuk, de Cressinghamet sokan gyűlölték, és ő is legalább annyira gyűlöli önt. Ha a lány él, és ön visszaadja neki, akkor ön is életben marad; de ha valami baja esett, ő addig fogja üldözni önt, amíg meg nem találja, és a dögevők elé nem veti.

- Kereshet, amíg bele nem fárad! - kiáltotta Kinsey dühösen.

Kyra összerezzent, ahogy Kinsey hosszú, határozott léptekkel közeledett felé. A lány Reginaidra nézett. A férfi feje le volt hajtva, szomorú volt.

Kyra örült, hogy Arryn életben hagyta.

Kinsey közeledett. Magas volt, erős testalkatit, barna haja csillogott a holdfényben, sötét szeme szúrós. A lány nem tudott elmenekülni, mert a kötelek erősek voltak és szorosak.

Kinsey kihúzta a kést, átvágta a köteleket, és térdre kényszerítette a lányt. Aztán dühösen az erdőbe vonszolta. A dühtől elképesztően erős lett. Fogása alatt a csontok is összeroppanhattak. Egy tisztáson megálltak, és Kinsey maga felé fordította a lányt. A lány dörzsölte csuklóit, és a félelemtől levegőt sem mert venni.

- Kicsoda maga? - kérdezte Kinsey. - Boszorkány, hogy ilyen hatalma van a férfiak fölött? Talán a haja, a hangja, a szeme igézi meg a férfiakat? Vagy pusztán csak jó az ágyban?

Kyra elsápadt. Mondhatta volna, hogy egyik sem. Arrynnak tetszett, igen, legalábbis úgy hitte. De Arryn soha nem fogja tudni elfelejteni Alessandrát.

Most biztos eljön érte. Thomas elmondta neki, hogy gyermeket vár.

Arryn nem engedheti meg, hogy elpusztítsák a másik gyermekét is. Nem tudna élni ezzel a tudattal. Nem engedné meg a büszkesége és becsülete.

- Semmi ilyesmi nincs bennem. Én csupán a kettejük közötti háborúskodás része vagyok.

- Nem feküdt le vele? - kérdezte a férfi morcosan.

- Le kellett volna feküdnöm? Sohasem volt rá alkalmam. - A lányt azonban elárulta az arca, és Kinsey megrázta fejét. Kyra nem tudta, miért gyűlölte mindig is, pedig szép vonásai voltak, sudár termetű, határozott fellépésű.

A férfi szemében furcsa, állatias csillogás volt. A tökéletesnek tűnő összképet a férfi szörnyű lelke tette tönkre.

- Én nem akartam gyűlölni önt. Amikor először meglátott, az apám hatalmát látta csak, azt, hogy az angolok és a skótok is tisztelték. Anyám gazdagságát és családunk hírnevét látta.

- Igen - mondta a férfi mosolyogva. - De a szemét is, a haját is láttam. O, Kyra, senkinek sincs ilyen zöld szeme, csak egy boszorkánynak.

- Ha boszorkány lennék, Kinsey, akkor nem felzaklatom, hanem megölöm!

Kinsey mogorván elmosolyodott, és összefonta karjait.

- Ön a hatalmamban van, én döntök életéről vagy haláláról.

- Az én halálom az önét is maga után vonhatja.

- Én nem félek attól az őrült bandától.

- És Anglia királyától sem fél?

- Mondhatjuk úgy, hogy nem bízom benne. De lefolytathatok egy törvényes pert, és én leszek Seacairn ura.

- Ez a cím engem illet, Kinsey.

- De összeházasodunk...

- Nem, erre nem kerül sor.

- Azt még meglátjuk, nem igaz? Kyra megvonta a vállát.

- Én hiszek abban, hogy Edward megbocsátja nekem pillanatnyi eltévelyedésemet. Egyik leghatalmasabb lovagja vagyok, hölgyem, aki mindig kész harcba szállni a király ellenségeivel! A király egy gyönyörű menyasszonyt ígért, és egyszer csak a lovag megtudja, hogy menyasszonya lefeküdt a király legádázabb ellenségével! Erre elveszíti a fejét, dühe és féltékenysége oly nagy, hogy összeroppant-ja menyasszonya szép, hosszú nyakát!

- És lehet, hogy a király is elveszíti fejét, amikor megtudja, hogyan gyilkoltak meg.

- Valóban kockázatos, mylady. Én igazából sohasem akartam megölni önt.

- Mit akar tőlem, Kinsey? - kérdezte Kyra. - Később jár.

- Büszke mindvégig, így van, Kyra?

- Kinsey...

- Azt akarom, amit neki önszántából adott.

- Mit?

- Ön élni akar, én pedig önt akarom.

Kyra remegve lehajtotta fejét. Azokra az időkre gondolt, amikor Arrynnal volt, és hogy hogy beszélt Arryn Alessandráról. Nem számított sem a büszkeség, sem a birtoklási vágy. Ö sohasem hagyta volna el Alessandrát azért, mert Kinsey megerőszakolta; ő csak élve szerette volna visszakapni.

Arryn őt sem ítélné el azért, aminek meg kell történnie. Az élet a fontos. Élnie kell. Kyra összeszorította ajkait.

- Sokszor szerettem volna megkapni önt, nekitámasztani egy fának, vagy... de mindig olyan elfoglaltak voltunk...

- Most is azok vagyunk - figyelmeztette a lány. - Menekülnünk kell.

- Ön össze akart házasodni velem.

- A király parancsára.

- Igen, de a feleségem lett volna.

- Jól gondoltam, hogy ön még mindig feleségül akar venni!

A férfi tétovázott, pedig nem ez volt a szándéka, nem akarta elárulni magát, nem akart megbocsátani neki.

Össze akart házasodni a lánnyal, aztán megölni.

De mindezt törvényesen akarta végrehajtani. Egy álpert akart rendezni, és azt, hogy tanúk tucatjai árulónak kiáltsák ki.

Az árulásra egyértelmű törvények vonatkoznak.

- Igen, Kyra, össze fogunk házasodni. Kyra a tisztáson állt, és figyelte a férfit.

- De addig is... - A férfi felemelte kezét. - Jöjjön ide! A lány megrázta a fejét.

- Nem megyek magamtól, Kinsey, mert gyűlölöm..

- Mi? Ha önhöz érek, annyira becstelennek fogja érezni magát, hogy szíven szúrja magát egy karddal?

A lány hallgatott.

- Mindig harcra kész, igaz, Kyra? Milyen csodálatos tulajdonság lenne ez, ha elfogadná a király javaslatát, és szeretne engem.

- Ha lenne kit szeretni, Kinsey, örömmel teljesíteném a király parancsát.

- Jöjjön ide, Kyra, vagy beleszúrom ezt a tőrt a szívébe, vagy önt kényszerítem arra, hogy tegye ezt meg. Nem engedem, hogy más karjaiban feküdjön.

- És ha ezt megtudják, gyorsan talál magának egy másik hölgyet!

- Kyra, jöjjön ide, vagy haljon meg. Túl kell élnie!

Kyra lassan elindult a férfi felé.

- Jöjjön, csókoljon meg, szerelmem. Kyra megállt előtte, és próbálta visszatartani remegését.

- Gyűlölöm - suttogta.

- Nem tudhatja, mennyi gyűlölet van a szívemben.

- Akkor meg minek...

- Vágyom magára! - mondta Kinsey, és átölelte a lányt. - Csinál ja jól, mylady, nagyon jól. Szeretném megtapasztalni a varázslatot, amit nyújtani képes.

A férfi szája a lányéhoz simult, érintése nem volt durva, de a lány csak kényelmetlenséget, a páncél nyomását érezte, és a férfi nyelvé* nek gyötrelmét...

És hagymaszagot.

Hagyma.

A lány tudomásul vette, hogy a férfi keze simogatja melleit, hogy magához szorítja. *Hagyma!*

Biztosan út közben találták, és a nyúlpecsenyéhez ették vacsorám, A férfi felemelte a lányt, egyre jobban felizgulva a földre fektette Kyra elfordította fejét. Némán tűrt, nem akarta beledöfni a kését sem a férfiba, sem saját magába.

De nem volt képes megcsókolni a férfit, nem tudta elviselni leheletét...

- Nem, Kinsey, ne csókoljon meg!

- Boszorkány! Szeressen úgy, ahogy őt szerette!

A férfi erőszakkal megcsókolta. A lány kétségbeesetten belemarkolt a férfi hajába, és megpróbált felállni, de megszédült, émelygett a gyomra. Hallotta, ahogy a férfi is feláll, érezte haragját.

- Meglátja, hogy össze fogunk házasodni! - sziszegte. - És utána meg fog halni, lassan, az árulóknak kijáró halállal!

A lány hallotta, hogy a férfi elfordul tőle. Megkapaszkodott egy fában, hogy el ne essen. Sir John is látta őt ilyen állapotban, és rájött az igazságra.

Hamarosan Kinsey is megtudja, és akkor...

Siettetni fogja halálát, hogy Arryn gyermeke is minél hamarabb meghaljon? Eközben észrevette, hogy a férfi elment, magára hagyta az erdőben.

Kyra megfordult, egy kis reménysugár ébredt fel szívében. De, sajnos, ott volt Sir Richárd.

Szemrebbenés nélkül megölöm önt, mylady - mondta mosolyogva. Várja az ágya és a bilincsei! - folytatta nevetve Kyrának nem volt ereje ellenállni, és az élni akarása is visszatartotta ettől. Elindult a férfi előtt ideiglenes szálláshelyükre. Hajnal előtt ismét útra keltek.

22. fejezet

A folyónál Brendan egy csapat lovagra talált. A férfi képes volt arra, hogy nesztelenül suhanjon a fák között. Hallása olyan kifinomult volt, hogy mindig elsőnek hallotta meg a legkisebb zajokat is. Majdnem belebotlottak az angolokba.

Lehet, hogy gyalogosok is indultak a lovas katonákkal, de lassúságuk miatt lemaradtak.

Most a skótok bekerítették őket.

Arryn megadta a jelt. És elkezdődött a küzdelem.

Nyilak repültek a fákon keresztül. A harminc emberből talán nyolc megsebesült; a fák azonban felfogták a nyilak egy részét.

A sebesültek lezuhantak lovaikról.

Az ilyen közelharcban jól célzott nyíllövéssel el lehetett találni a páncéllal nem védett testrészeket.

Látva, hogy bajtársaik elestek, a többiek kardjuk után nyúltak Arryn kivont karddal kilépett a fák közül. A folyó másik oldalán megjelent Jay. Bal oldalról kilépett Ragnor, jobbról John.

Patrick és a többiek is kiléptek rejtekhelyük mögül. Ezzel a látványos módszerrel élve többnek látszottak, mint amennyien valójában voltak.

- Pajzsokat fel, gyerünk! - üvöltött egy angol. Arryn felismerte a férfit. Lord Griffin Percy volt az, a híres észak-angliai Percy családból. Arryn gyakran látta őt ifjúkorában, Alexander udvarában.

- A nyavalyás skótok élve megesznek minket! - kiabálta egy lovag Percy csapatából. - De harc közben halunk meg!

- Megenni őket? - kiáltotta Jay. - Nem arra kaptunk parancs nem igaz, Arryn?

- Nincs gusztusom az olyan rágós, száraz húshoz, mint az angoloké! - kiabálta John.

- Átkozott banditák! - üvöltött a férfi, kivonva kardját.

- Tartsunk ki! - kiabálta dühösen az angolok vezére, az öreg Lo Percy. Már valóban nem volt fiatal, de még mindig vezér, és hangja olyan erős, hogy még a szelet is meg tudta volna állítani.

- Hello, Lord Percy - mondta Arryn.

- Hello, Arryn - mondta Percy, s embereihez fordult. - Ez az ember nem nyúz meg, és nem eszik meg bennünket. És nem is mészárolja le mindannyiunkat, ha csak nem változott meg időközben. így van, Arryn?

- Nincs kedvem gyilkolni, mylord. Elég embert kaszaboltunk már le. Azonban biztos szeretnék lenni abban, hogy önök elhagyják Skóciát.

- Igen, Arryn - sóhajtott Lord Percy.

- A király felállít egy hadsereget ellenünk, mihelyt visszatér Franciaországból - mondta Arryn Percynek. - Csak úgy kegyelmezünk meg az embereinek, ha megesküsznek, hogy nem térnek vissza.

- Mit szólnak, emberek? - kérdezte Percy.

- Hogyan tehetnénk ilyen esküt? A király szolgálatot fog követelni tőlünk! - kiabálta Percy egyik embere.

- A király meg fogja érteni. Mérges lesz, dühöngeni fog, és azt fogja követelni, hogy én fizessem ki a zsoldosokat. Nem félek a halaitól, de ha most esküt teszek, be is fogom tartani azt.

Percy hosszasan nézte katonáit, aztán Arrynhoz fordult.

- Fogadja el embereim esküjét, sir. Emlékezve a régi szép időkre szeretném hallani, hogy döntött. Összeszedhetjük halottainkat?

- Igen, Lord Percy, de mi is szeretnénk megkérni önt valamire, ha találkozna Lord Kinsey Darrow-val.

- Darrow-val? - kérdezte Percy szigorúan. - Ő bizonyára valahol elöl van, mert az élcsapat végére volt beosztva.

- Igen, szerintem is - értett egyet Arryn. - Ha találkozik vele, mondja meg neki, hogy követni fogom, állandóan a sarkában leszek. Szeretném tudni, hogy van Lady Kyra, és őt magát is akarom. És ha Lady Kyra nem jön el hozzám hamarosan, akkor megnyúzom Darrow-t, megnyúzom és megsütöm, lassú tűzön. Elküldheti hozzám a lányt épen és egészségesen, és ezzel megmentheti az életét.

- Lady Kyra? - kérdezte Lord Percy aggódva. - Úgy volt, hogy Darrow feleségül veszi.

- Az esküvőt nem a lány akarta.

- De a lány biztos nincs veszélyben.

Elhallgatott, mert egyik embere a torkát köszörülte, mondani akart valamit.

- Beszélj, Barnabus - mondta Percy.

- Uram, itt vannak a közelben. Tegnap találkoztam Darrow egyik emberével, aki éppen nyúlra vadászott. Valamikor jól ismertem azt az embert. Azt mondta, ha sietünk, utolérhetjük őket.

- Hol? - kérdezte Percy.

- A lady birtoka, Seacairn felé mutatott. Azt gondolta, hogy mivel a határnál van, a skót felkelők nem bukkannak rájuk egyhamar. Abban is bízott, hogy az erőd meg van erősítve és megfelelően el van látva.

Arryn izmai megfeszültek. *Hogyne!* A vár meg van erősítve és cl van látva. A dézsák tele vannak olajjal, van elegendő nyíl is. A falak is meg vannak erősítve.

- És Lady Kyra? Mi van vele?

- Elég jól van - mondta Barnabus. - A barátom azt mondta, hogy Kinsey távol tartja magát tőle, azt hiszi, hogy boszorkány. Még mindig szándékában áll feleségül venni, de tárgyaláson töri a fejét, mivel menyasszonyaként nem csak őt árulta el, hanem a királyt is és a hazaját is, amikor kinyitotta a várkaput a banditáknak. - A férfi tétovázott egy kicsit, bajtársaira nézett, Percyre, aztán Arrynra.

- A barátom rendes ember, Lord Darrow alatt szolgált, és szörnyülködött Darrow tettein. 0... ő nem akart részt venni a támadásban, Sir Arryn. Betegnek tettette magát, és lemaradt. Nem tudta megakadályozni a történteket, de nem vett részt bennük. Abban reménykedett, hogy Lord Percy elmegy Seacairnba, és lehűti Darrow-t.

- Miért nem mondtad ezt eddig? - kérdezte Percy.

- Nem volt rá alkalmam, és uram... A skótok jól elbántak velünk Megnyúzták Cressinghamet.

Percy sóhajtott.

- Edward lemészárolta az embereket Berwickben, a skótok megvertek minket Stirling Bridge-nél. Most pedig van egy kis remény ai ra, hogy nem csak gyűlölködni fogunk egész életünkben!

- Darrow-nak nincs nyomós oka arra, hogy megölje Lady Kyrát - mondta Arryn Percynek, és mindenki elhallgatott.

Lord Percy felsóhajtott.

- Arryn, a törvény szerint a lány áruló, mert hűséget esküdön Edwardnak. Darrow megrendezheti a tárgyalást.

- A király megkegyelmez Lady Kyrának.

- De a király Franciaországban van.

- Emberek, szedjük össze halottainkat. Én még egy kicsit beszélgetek Sir Arrynnal. Sir Arryn! Ugye nem lesz több erőszak az embereim ellen?

- Nem, Lord Percy, ha az ön emberei is megesküdnek a békére.

- Esküszünk.

- Akkor jöjjön, uram, beszélgessünk - mondta Arryn.

A korábban esküdt ellenségek most a békére esküdtek fel, és fáradtan szemlélték egymást. Arryn az öregember vállára tette kezét, és elindultak lefelé az úton.

Kyra sohasem szerette a kriptákat.

Úgy tűnt, Kinsey tudta ezt, ezért választotta börtönéül azt a helyet, ahol a lány apja is el volt temetve.

Reggel érkeztek Seacairnba. Csak néhány hét telt el azóta, hogy Kyra elhagyta a várat, de a világ teljesen megváltozott: a skótok visz-szaszerezték Skóciát, Kinsey pedig bevette Seacairnt.

Amikor megérkeztek, Kinsey megparancsolta az őröknek, hogy nyissák ki a kaput. Az őrség megtagadta a parancsot, de Kinsey megfenyegette őket, hogy olyan mészárlást fog rendezni, mint Berwickben. Kyra utasította az őröket, hogy nyissák ki a kaput.

A vár erős, jól ellátott, de a védők közül nem maradt ott senki.

Amint beléptek a várba, Kinsey azonnal lecibálta Kyrát a lóról, és a torony bejáratához vezette.

Amikor beléptek, Gaston sietett eléjük.

- Lord Darrow, mylady - mondta, és Kyrára nézett. Figyelmeztetést látott a lány szemében. Mélyen meghajolt Darrow előtt.

- Uram, imádkoztunk szerencsés visszatéréséért. Hálát adtunk Istennek, hogy a barbárok elhagyták a kastélyt. Azt is hallottuk azonban, hogy a skótok megtámadták az angolokat.

- Az angolok visszajönnek, és elbánnak az árulókkal - mondta Kinsey, és nézte, ahogy emberei belépnek a nagyterembe. - Lássa el őket, hozzon ételt, a legjobbat, és sokat.

Kyrát karjánál fogva vonszolta lefelé, a holtak birodalmába. Amikor leértek, otthagyta, és szólt az embereinek, hogy menjenek le. Jöttek is fáklyákkal, és Kyra attól félt, hogy most rögtön megkínozzák és megölik, de csak azt ellenőrizték, hogy jó állapotban van-e a kriptaajtó, hogy a lány el ne tudjon menekülni.

Hosszú órák teltek el. Amikor becsukta szemét, arra gondolt, hogy a holtak feltámadtak, és ott járják körülötte hátborzongató táncukat. Érezte a halál ízét, a rothadást, a hideget...

Sötét volt.

Az apja is itt pihen! - gondolta magában, de nem akarta látni az arcát, csak abban akart hinni, hogy az apja itt van vele, mellette, és vigyáz rá.

A sötétség és a hideg borzalmas volt. Úgy fázott, hogy már arra gondolt, keres egy vastagabb halotti leplet, de nem tudta megtenni, és csak reszketett és borzongott tovább.

Sokáig nem jött senki.

Amikor már szenderegni kezdett, suttogást hallott.

- Mylady! - szólította meg valaki. Kyra felemelte fejét. Gaston volt az. Egy kis fáklyát hozott.

Kyra felugrott, és a férfihoz lépett:

- Gaston, nagyon óvatosnak kell lennie, mert ha Darrow megtud ja, hogy ön segít nekem...

- Már részeg, és felment a hálószobába.

- Mindenütt vannak besúgói.

- Sir Richárd a falnál figyel. A többiek nem nézték, hová megyek. Itt biztonságban érzik magukat: isznak, fogadásokat tesznek... De Darrow nem tiltotta meg, hogy vizet és kenyeret hozzak önnek.

A lány bólintott. Gaston még egy darab frissen sült húst is hozott neki. A lány csak most érezte, mennyire éhes. Gyorsan megenni mindent, és megkérdezte, mit hallott, mi a helyzet a várban.

- A vidék hemzseg a katonáktól: az angolok futnak, a skótok üldözik őket. Perthben volt egy tanácskozás, ahol William Wallace **ef** Andrew de Moray megkapták a királyság védelmezője címet. Amire de Moray elment északi birtokára, fiatal, várandós asszonyához, mert meg van győződve róla, hogy halálosan megsebesült. Wallace| azonban ezt nem veszi tudomásul, és ragaszkodik ahhoz, hogy Moray neve továbbra is szerepeljen minden hivatalos papíron. Ja, él Róbert Bruce lovaggá ütötte Wallace-t, tudván, hogy Wallace szerint Balliol a megfelelő királyjelölt.

- De az angolok továbbra is menekülnek?

- Igen, elhagyták Berwicket.

- Istenem, micsoda győzelem. És mégis... Kinsey idejött, és el foglalta a várat!

Gaston kis ideig hallgatott, aztán így szólt:

- Mindenki tudja, mylady, hogy ha Edward király tudomást szerez a vereségről, vissza fog jönni.

- Igen, de valami elkezdődött. Nem számít, ha visszajön.

- Lehet, hogy nem. Stirling vára is elesett. De Warenne angol parancsnokot nevezett ki a vár kapitányává, aki megpróbálta visszafordítani embereit a hídon, és meg akarta menteni őket a pusztulástól Sir Marmaduke de Twenge-nek hívják a szerencsétlent. Átadta a várat, mert mi mást tehetett volna az előtte sorakozó túlerővel szemben? A skótok halálra éheztették

volna. Most skót börtönben van. Sokan azért is hálásak, hogy börtönbe kerülhettek. Lehet, hogy néhány emberünk hazatér az angol fogságból.

- Ó, ez nagyszerű!

- Úgy hallom, jön valaki, mylady. El kell mennem. Ne féljen. Az igazság ön mellett van. A holtak nem fogják bántani.

- Tudom.

- Apja szerette önt, úrnőm. És most is oltalmazni fogja. Jézus Krisztusunk és a Szűz Mária is védelmezni fogják.

Kyra elmosolyodott. Eszébe jutott, hogyan térdepelt a szép Szűz Mária-szobor előtt. *Ez a sors iróniája.* Gaston szavai mégis megnyugtatták. Lehet, hogy Szűz Mária most megvédi őt. Ő bizonyára tudja, milyen nehéz minden erőnkkel védelmezni a szívünk alatt hordott gyermekünket.

- Köszönöm, Gaston. Gaston megszorította a kezét.

- Erősek vagyunk - mondta.

- Igen, Gaston. Győzni fogok. Gaston eloltotta fáklyáját, és kiosont. Pokoli sötétség vette körül Kyrát.

Megvirradt.

Gaston ismét lejött hozzá Kinsey néhány emberével. Hoztak neki mosdóvizet, enni- és innivalót. Egy pap is volt velük nagy fekete csuhába öltözve, csuklyával a fején. Lehajtott fejjel, összekulcsolt kezekkel imádkozott.

Azért jött, hogy rábírja Kyrát arra, hogy tegyen vallomást: gyónja meg bűneit, boszorkányságát, árulását és paráználkodását.

Kyra akaratán kívül elnevette magát. Vékony arcú, önelégült volt, és szigorúan nézett a lányra.

- Hölgyem, csak a vallomása mentheti meg. Bánja meg bűneit, és megbocsáttatik önnek.

- Kinsey bocsát meg nekem?

- Isten bocsát meg önnek. A lány elmosolyodott.

- Atyám, ha ön az az ember, aki közbenjár bűneim miatt Istennél, akkor inkább magam szeretnék boldogulni.

- A pokol tüzében fog égni. Lord Darrow hajlandó összeházasodni önnel.

- Lord Darrow a birtokaimmal hajlandó összeházasodni.

- Hölgyem, vallomás nélkül a pokolban fog elrothadni.

- Az élet Darrow-val lenne a pokol számomra. A pap nem veszítette el béketűrését.

- Vannak módszerek arra, hogy rábírjuk önt a vallomástélre.

- Biztos vagyok benne.

- Most pedig itt hagyom önt, hogy gondolkodjon el vétkem halotak között.

Kyra lassan hozzászokott a halottakhoz, még beszélt is néha hozájuk, főleg az apjához. Volt elegendő vize és kenyere. Az elején csak az épelméjűségéért aggódott egy kicsit, de fölösleges volt.

Kinsey a hullákkal akarta megtörni őt. A halottak azonban a barátai lettek.

Másnap Kinsey magához hívatta. Az asztalfőn ült hátradőlve, lábait az asztalra rakva sörözött.

Akkor sem mozdult, amikor két embere elé vezette Kyrát.

Kyra hálát adott Istennek azért, hogy a kastélyban félhomály volt,de még így is zavarta a lőréseken beszűrődő nappali fény és a tűz fénye a kandallóból.

Október eleje van, gondolta Kyra, és azon csodálkozott, hogy az évszakra gondolt, miközben Kinsey előtt állt a hideg kőpadlón . Félt , ésnyomorultul érezte magát, de rájött, hogy nincs értelme félni, hogy a félelem bizonytalanságról tanúskodik.

Az ő szándékai pedig világosak.

Kinsey meg akarja ölni. Azt még nem tudta, hogyan, de abban biztos volt, hogy megteszi. Fenyegetheti bármivel, nem megy hozzá feleségül. Ha megtenné, Kinsey elérne mindent, amit akart, öl pedig megbélyegezné, árulónak kiáltaná ki, és hamis tanúkat toborozna,

akik bizonyítanák a király előtt, hogy elárulta őt. Aztán megöli!

Különös módon azonban Kinsey, a lány fölötti hatalma elleni n nem tűnt elégedettnek. A férfi felállt, és lassan körbejárta a lányt. Megfogta Kyra egyik hajtincsét.

- Mondhatnám neked, Kyra, hogy dacára annak, hogy fogoly vagy, a hajad még mindig aranylóan fényes. Szemed a smaragdnál is zöldebb, igézőbb, sugárzóbb, és mindazok ellenére, ami történt, fenséges vagy! De ez nem lenne igaz. Hamarosan egy rongyos madárijesztőhöz fogsz hasonlítani, hajad elveszti fényét, és ki tudja, mén fogaid is kihullhatnak.

A lány nem válaszolt.

- Hozzám jössz feleségül? - kérdezte. - Megengedem, hogy meg fürödj, az alkalomhoz illően. Hosszan, pihentetően. Adok neked tiszta ruhát, és alhatsz ágyban, a szobában.

Kyra mosolygott.

Az ágy már nem olyan vonzó számomra. A kriptában van egy hely, most az a fekhelyem. Ha meghalok, oda temessenek el. Ha most meghalsz, lady, lábaidat Edward királyságának legtávolib csücskeibe viszik el majd, fejedet karóba húzzák, a testedet pedig elégetik.

Akkor jó, hogy már most használom azt az üres sírhelyet a kriptában.

Kinsey hátrahúzta kezét, megütni készült a lányt, de megállt egy pillanatra, ment valaki belépett a nagyterembe.

I ‚ord Darrow! - szólt egy férfihang. A lány megfordult, és összevonta szemöldökét a férfi láttán. Idősebb úr volt az, hosszú, ősz hajú, kék szemű, magas, szilaj testalkatú, Edward király udvarában és saját otthonában is találkozott már vele. Lord Percy - motyogta. Darrow mérgesen ránézett, aztán kedélyesen üdvözölte a vendéget. Valóban, Lord Percy - mondta.

Az idős úr hosszú, határozott léptekkel közeledett hozzájuk, megszorította Darrow kezét.

Egyik embere, Lord Darrow, találkozott az enyémmel nyúlvadászat közben, és azt mondta, hogy önt itt lehet megtalálni. Majdnem megöltek azok az istentelenek, van néhány sebesültünk. Élvezném egy kicsit vendégszeretetét, nem beszélve arról, hogy biztosan szüksége van az én erős embereimre is. Ezzel Kyrához fordult. Hogy van, kedvesem? Az az igazság, hogy hiányzik az édesapja. Jó ember volt, mindkét király szerette. Hogy megy sora, kislány? Sápadtnak tűnik. Embert próbálóak a körülmények, nem igaz?

Valóban, sápadt - mondta Danow élesen. - Épp most beszéltem vele arról, hogy elárult engem és a királyt is.

Elárulta önt? Á... igen. Össze kellett volna házasodniuk, ez a házasság azonban, nem jöhet létre.

Kyra meglepődéssel figyelt. Most már emlékezett a férfira; állhatatos volt és lojális, tisztelte a királyt, de sohasem volt kegyetlen. Miért nem? - kérdezte Darrow. Miért? Mert Kyra egy másik férfitól vár gyereket. Kyrának leesett az álla. Kinsey arcán vörös foltok jelentek meg, ahogy Kyrára nézett. Saját magát is elárulta? Miből gondolja ezt? - kérdezte Percyt.

- Mert az az istentelen, aki majdnem megölt az erdőben, az átkozott Sir Arryn Graham volt - felelte Percy a torkát köszörülve.

- Akkor azért akarja annyira, hogy Kyra visszamenjen - mondta Kinsey, tekintetét Kyrára szegezve.

- Igen, vissza akarja kapni a lányt! Csak azzal a feltétellel engedett el engem, hogy eljövök és elmondom önnek.

- Igen, tudom, elevenen megnyúz...

- És megsüti, ha nem engedi el azonnal Kyrát.

- Én a várban vagyok, az a zsivány pedig a harcmezőn, Lord Percy. Sosem talál meg.

- Igen, de egész életét annak fogja szentelni, hogy megtalálja.

- Akkor reménykedjünk abban, hogy rövid életű lesz. Lord Percy megvonta a vállát.

- Igaza van, ez erős vár. De tudja... Stirlinget is elveszítettük, Még Berwickből is menniük kellett az angoloknak! - mondta.

- Gaston! - kiáltott Darrow. - Hozzon a legjobb borból a vendégnek!

Visszament az asztalhoz, leült, és Lord Percyt is invitálta.

- Arryn nem kapja meg a lányt. Most a várat kell tartanom, de ismerem a módját, hogyan rövidíthetem meg az életét.

- O! - mondta Percy, megköszönve Gastonnak az elé tett bort.

- A ladyt árulással vádolják. Ön is részt vehet a kihallgatásán, Lord Percy. Megcáfolhatatlan bizonyítékaim vannak. Sir Arryn Graham, az a törvényen kívüli, megtagadta a király békéjét, és idejött, Kyra megparancsolta az embereinek, hogy adják meg magukat, előttem pedig becsukta a várkaput, amikor megpróbáltam felszabadítni a várat. Elment a banditákkal a háborúba, és a király ellen harcolt. Egyet kell értenie velem, hisz ön mondta, hogy a felkelő gyermekét várja.

Lord Percy bólintott, és Kyrát nézte szigorúan.

- Igaz ez, kislány? Én tudom, hogy várandós, Sir Arryn határozottan állította, és a többiek is megerősítették. De tényleg megadásra adott parancsot?

- Csak amikor elkerülhetetlen volt a biztos halál.

- És harcolt Lord Darrow ellen?

Kyra először tiltakozni akart, de meggondolta magát.

- Amikor meghallottam, hogy ártatlan asszonyokat és gyermekeket mészárolt le, akkor igen - mondta.

Kyra együttérzést várt Lord Percytől.

- Értem - mondta Percy szenvtelenül, és Darrow-ra nézett. - Valóban bűnös, mindenképpen meg kell tartanunk a kihallgatást.

- Természetesen - mondta Kinsey.

- Kyra törvényen kívüli feleségeként a halált érdemli.

- Tessék? - kérdezte Darrow.

Kyra is majdnem megkérdezte ugyanezt.

- Azt mondják, hogy a Lady összeházasodott azzal a törvényen kívülivel az erdőben. Azt beszélik, hogy az a pap adta őket össze, aki itt, Seacairnban teljesített szolgálatot, mielőtt a felkelők oldalára állt.

Kinsey olyan gyűlölettel meredt Kyrára, hogy a lány már-már azt hitte, hogy mindjárt habzani fog a szája, és dührohamot kap.

- Tehát hozzámentél? - kérdezte Kinsey, és nem is próbálta titkolni érzéseit a lány előtt.

Ez természetesen hazugság volt. Arryn azt mondta, hogy sohasem veszi feleségül. Mindazonáltal így Kinsey már nem kényszerítheti arra, hogy még egyszer házastársi esküt tegyen; az egész ügy botrányba fulladna.

És ha Kinsey nem veheti feleségül, akkor gyorsan meg akar majd szabadulni tőle.

- Holnap reggel tartjuk meg a kihallgatást - mondta Kinsey. - Már ma délután utasítani fogom az embereket arra, hogy készítsék a vérpadot a kivégzéshez.

- Nem végezheti ki a lányt - mondta Lord Percy.

- Miért nem?

- Mert a lány bűnös, a magzat pedig ártatlan.

Kyra lehajtotta fejét. Jó öreg Lord Percy, gondolta, mindvégig az ő oldalán állt.

Mégis érezte, hogy nem tudja olyan könnyen megúszni a halálos ítéletet.

- Csak az a zsivány találta ki, hogy várandós. Ez egyáltalán nem valószínű. Szerintem, merő hazugság, így akarják elkerülni a királyi igazságtételt.

- Ugyan, Lord Darrow! Mi keresztények vagyunk. Meg kell bizonyosodnunk a dolgokról, és csak aztán ítélkezni.

- Hát... Még el kell gondolkodnom ezen - mormogta Kinsey. - De holnap reggel meg kell tartanunk a kihallgatást. Lovaggá ütöttem néhány embert. Biztos vagyok benne, hogy ön is. Hat ember kell az ítélethozáshoz. És most... Utasítani fogom embereimet, hogy kísérjék Lady Kyrát a kriptába. Azután ehetünk egy jó angol vacsorát, rendben, Lord Percy?

- Ő Hugh Bonifa.ce lánya - mormogta Percy. - Nem lehetne elhalasztani a kihallgatást?

- Ha nem bántott volna meg ennyire, és ha nem lennék ilyen dühös, amiért elárulta a királyt, akkor lehet, hogy több türelmem le.....

Gaston, szóljon az ügyeletesnek, hogy vezesse vissza Lady Kyrát a kriptába.

Percy Kyrát nézte. Kyra viszonozta tekintetét, és közben azon tűnődött, Percy miért nem védelmezte őt határozottabban. A férfi odament Kyrához, megérintette az arcát.

- Sajnálom, mylady. Legyen erős. Isten segít azoknak, akik magukon segítenek.

Kyra Percy szemébe nézett, meglepődve szavain, de jöttek az őrök, és gyorsan elvonszolták.

Lord Kinsey Darrow, vendégei és kíséretük az éjszakába nyúlóan mulatoztak. A folyó még mindig hemzsegett a haltól, s bár már nem sokára beköszöntének a hidegebb napok, sok volt a gyümölcs.

Gaston nehéz szívvel szolgálta az angolokat. Skócia többi részi már felszabadult, míg itt...

Ezt nem hagyhatta annyiban. Lennie kell kiútnak. De eddig nem látott. Ha a falu lakói fellázadnának is, a lovagok I győznék őket nehéz kardjaikkal és hatalmas harci ménjeikkel.

Mit lehet tenni... Meg kellene szökni a lánnyal. A férfi ismerte titkos kijáratokat. Nem kellemes megoldás, de...

El lehetne menekülni a csatornarendszeren keresztül, ami a folyóba vezet. Gaston igyekezett kiszolgálni a vendégeket, és közben eg csepp bort vagy sört sem kilöttyinteni. Lord Darrow emberei megtanulták uruktól a kegyetlenséget, gyorsan eljárt volna a kezük, ha ne szolgálja őket rendesen.

- Gaston! Ön Gaston, ugye?

A nagy Lord Percy szólította meg, az a magas férfi, aki ma érkezett, már látta őt Kinseyvel.

- Igen, én vagyok - mondta Gaston lesütött szemmel.

- Ha meg akarja menteni a lady életét, menjen ma éjszaka a hegyekbe. Ugye ért engem?

Percy üzenetet küldött Gastonnal. A férfi gyorsan körbenézett. A legtöbb ember részeg volt, és nem figyelt rá. Darrow is kiment a teremből. Gaston gyorsan bedugta a papírt kabátja ujjába.

- Igen, Lord Percy, igen.

- Ki tud menni a várból, és be tudja hozni azokat az embereket? -kérdezte Percy.

- Egy hadsereget azért nem, sajnos.

- Csak néhány emberre lenne szükségünk.

- Jó, reggel a kapu nyitva lesz. Az árusok és a parasztok akkor hozzák be portékájukat, és a várlakók megvásárolják tőlük napi ennivalójukat. Ez így megy mindennap, vasárnap, az Ur napja kivételével.

Lord Percy bólintott.

- Rendben, de még ma éjszaka vigye el az üzenetet.

- Lord Percy...

- Csendesen, Sir Richárd figyel minket.

Gaston biccentett, és meghajolt. Lord Percy megfogta a karját, mintha valamit kiöntött volna. Gaston lehajtott fejjel gyorsan kiment a teremből.

Kyra lépteket hallott; még mielőtt a fáklya fénye megvilágította volna az arcot, tudta, hogy Kinsey az, ismerte gyűlölt járását. A kriptát fény világította be.

- Kyra, ó, Kyra... hol vagy? A hullákkal alszol? Nem is tudod, szerelmem, milyen hamar közéjük kerülsz te is.

Az őr kinyitotta a kripta ajtaját, és Kinsey belépett.

- Annak ellenére is hamar megölsz, hogy egy olyan tiszteletnek örvendő és tanult ember, mint Griffin Percy is azt javasolta, hogy várnod kell, amíg megszületik a gyermekem?

- De miért kellene várnunk, ha ez hazugság - mondta Kinsey.

- Nem hazugság.

De az, ha mondom, és be is bizonyítom. Keresek egy orvost, vagy szülésznőt, aki megvizsgál, és ki fog derülni, hogy ez hazugság. Ez nagyon fog fájni neked, de a halál még jobban. Hacsak nem engedem meg a hóhérnak, hogy fojtson meg, mielőtt kibelezne.

Kyrának sajgott a szíve; térdeiben remegést és gyengeséget érzett.

Kinsey közelebb lépett a lányhoz.

- Most azonnal intézkedhetem arról, hogy vizsgáljanak meg, hacsak nem esküszöl meg, hogy ez csak pletyka volt, és hogy nem vagy várandós, és elébe állsz a királyi igazságszolgáltatásnak.

A lány nem válaszolt.

- Akkor jó, elküldök az orvosomért... Kyra tudta, hogy meg is teszi.

- Itt a papír. Minden benne van. Csak alá kell írnod.

Kinsey emberei csatlakoztak hozzájuk. Kyra gyorsan átfutotta a pergament. Az állt benne, hogy nem várandós, és hogy elfogadja király igazságtételét egy igazságos kihallgatást követően. A lány nem tehetett mást, alá kellett írnia.

- Miért nem írtad meg a teljes vallomásomat? - kérdezte. Kinsey emberei feltekerték a pergament, és kimentek. Kinsey Kyrára mosolygott.

- Szerintem egy kihallgatás sokkal izgalmasabb. Milyen szerencse, hogy Lord Percy is eljött, igazolhatja az eljárást! Te tényleg,' kis szajha vagy! Magadban hordod annak az embernek a gyermekei' Beengedted a várba, és a lábaihoz vetetted magad?

- Így történt - válaszolta Kyra. - Kértem, hogy vigyen el. Mondtam neki, hogy odaígértek egy szörnyetegnek, egy bolondnak, él hogy nem akarok hozzámenni ahhoz a majomhoz.

Kinsey megütötte a lányt. A lány megpördült, és majdnem elesed, de a férfi megfogta.

- Én megerőszakoltam azt a nőt, aki az ő gyermekét hordozta még nem vagy halott, de hullákkal vagyunk körülvéve. Hát nem különös?

A lány ki akart szabadulni a férfi szorításából, de erőtlen volt és fázott.

- Lord Darrow! - kiáltott valaki. Lord Percy jött lefelé a kripta lépcsőjén. Kinsey ellökte magától a lányt.

A lány az apja földi maradványaira esett. Már nem félt többé. Az apja szelleme erőt adott neki.

- Á, itt van, Lord Darrow! Nagyon komoly ügyben keresem.

- Visszajövök - mondta Kinsey Kyrának, és kiment Lord Percyvel.

Kyra legnagyobb meglepetésére Lord Percy visszanézett Darrow mögött, és kacsintott neki.

Mintha a lánynak nem a halál komolyságával kellett volna szembenéznie...

Gaston majd megfagyott, de nem törődött a hideggel; futnia kellett, és nagyon gyorsan.

Büdös volt. A csatorna szaga érződött rajta.

Mikor elérte a hegyet, már nagyon kifáradt, kapkodta a levegőt és lihegett. Nem volt nagy az emelkedő, de már fogytán volt az ereje.

Már majdnem odaért a fákhoz, amikor egy kar erősen megfogta hátulról, és a sötétségbe húzta.

23. fejezet

Furcsa módon Kinsey halálsápadt volt. Biztosan ő is, gondolta Kyra.

Fenyegetése ellenére Kinsey nem jött vissza a kriptába. Ahogy most kinézett, abból arra lehetett következtetni, mintha túl sokat ivott volna az éjszaka, ami nem volt jellemző rá. Általában mértékletesen ivott, tudott ünnepelni. Most azonban részegnek tetette magát, és közben állandóan figyelt; ez fölöttébb gyanús volt.

Kyra kimerült volt, mert egész éjszaka nem aludt, azért imádkozott, hogy inkább a holtakkal maradjon, és ébredéskor ne lásson élőket maga mellett.

Reggel hoztak neki mosdóvizet, ivóvizet, ennivalót, kefét és tiszta ruhát. Kinsey nem akarta, hogy azt mondják, hogy nem gondoskodott róla kellőképpen az áltárgyalás előtt. Gaston is fáradtnak látszott, mintha ő sem aludt volna egész éjszaka, de Kyrának nem volt lehetősége beszélni vele, mert az őrök végig kísérték, és ott álltak mellette.

Szegény Gaston, végig hű volt hozzá.

- Fel a fejjel, úrnőm - mondta Kyrának, amikor eljött összeszedni a lány holmiját. - Mindjárt jön a pap, és végig önnel marad.

A lány bólintott, és arra gondolt, hogy vajon találkozott-e már Kinsey különös új támogatójával, Hemming atyával. Valószínűleg nem.

Hemming atya jelent meg a kripta bejáratánál.

- Tesz végre vallomást, gyermekem? - kérdezte.

- Csak Istennek - mondta Kyra.

- Természetesen, mert én Isten eszköze vagyok.

- Nem, ön semmi szín alatt nem fogja hallani a vallomásomat. Az atya nem emlékeztette ismét a lányt arra, hogy a pokolban fog

elrothadni, csak a fejét csóválta, és kiment.

Amikor kiment, a lány attól tartott, hogy elsírja magát, és zokogni fog egészen a kivégzésig.

Arryn tudja, hogy mi történt, el is jön érte, de akkor már késő lesz.

Pedig Kyra nagyon akart élni! A Szűz meghallgatta imáját, és meglepő boldogságban részesítette. Most meg akarta tartani ezt a boldogságot, azt a férfit, aki betolakodott a várába, az életébe és szívébe. És a gyermekére is nagyon vágyott. Élni akart, megszülni gyermekét és szeretni Arrynt. Még ha az nem is viszonozza érzelmeit!

- Indulnunk kell, úrnőm - mondta Percy, leereszkedve a kriptába az őrökkel. - Elkísérhetem?

- Miért ne, mylord? - mondta Kyra, és elfogadta a férfi odanyújtott karját. Az őrök szorosan követték őket.

- Ne csüggedjen, hölgyem.

- Hogyhogy? Árulásért akarnak elítélni, Kinsey önhatalmúlag fog bíráskodni fölöttem, bár szerintem csak a királynak áll jogában **1**1 hallgatni engem.

- Kinsey főnemes, és úgy gondolja, jogában áll ítélkezni egy másik főnemes fölött egy megfelelő esküdtszékkel, természetesen,

- Mely az ő embereiből áll.

- Hát persze. Csak így érheti el, amit akar. Kyra szemrehányóan Percyre nézett.

- És ön is ítélkezni fog fölöttem? - kérdezte.

- Természetesen.

- És mi az ön véleménye minderről?

- Ön tényleg árulást követett el, és ráadásul alá is írta azt a papírt... de ne csüggedjen, legyen erős!

- Erős leszek, mylord, egészen a halálomig. Percy bekísérte a terembe. Az ő saját nagytermébe.

Az esküdtszék tagjai az asztalnál ültek, néhányat közülük ismeri Sir Richárd felolvasta az ellene szóló vádakat, tagoltan, nyomatékei helyezve a kulcsszavakra. Kyrának megengedték,

hogy védje magát. A lány elmondta, ő nem engedte be a törvényen kívülieket. Akkor tétovázott egy kicsit, amikor megkérdezték, hogy az erdőben Kinsey ellen fordult-e.

Egyenesen Lord Darrow szemébe nézett.

- Soha sem állt szándékomban elárulni a királyomat. De Kinsey Darrow önző ember, és túl nagyra tartja magát. Tudtam, hogy megtalálja a módját annak, hogy megöljön, amiért a törvényen kívüli kezébe kerültem, mert gyűlölte azt az embert, és velem akarta megfizettetni kegyetlenségének árát. Ellene kellett harcolnom, hogy megvédjem saját életemet.

- Hazudik! - kiáltott Kinsey, és felállt. - Szerettelek!

- Te csak saját magadat vagy képes szeretni, Kinsey.

Önszántából követett el árulást - mondta Kinsey a lányra mutatva. Önöknek mi a véleménye?

Klyrát nem érte meglepetésként az egyhangú „Bűnös!" kiáltás. A lány nem szegte le a fejét, egész idő alatt bátran viselkedett, de még is meghökkent, amikor két férfi lefogta.

- És most, hölgyem, szembe kell néznie a királyi igazságszolgáltatással.

Megdöbbenésére Lord Percy is Darrow oldalán állt, nem tiltakozott.

Amikor az őrök kivezették, Percy odalépett hozzá:

- Vallomást kell tennie, kislány - mondta komoran, talán a halhatatlan lelkére gondolva.

- Köszönöm, Lord Percy, de...

- Tegyen vallomást!

- De...

- Kérem, hallgasson a papra!

Az ajtó mögött tömeg állt. Seacairn lakói voltak; sokan hangosan zokogtak, simogatták.

- Ó, Istenem, mylady, ó, Istenem! - mondogatták.

Kinsey emberei próbálták távol tartani a tömeget. Amikor az egyik asszony túl közel került lányhoz, pityeregve, egy férfi durván félrelökte, és megütötte kardjának markolatával.

- Hagyja abba! - kiáltotta Kyra.

Kyra bátor volt, egészen a vérpadig. Amikor felment a Kinsey emberei által összetákolt emelvényre, megállapította, hogy Kinsey jól előkészítette a színjátékot. Sir Arryn Graham megfenyegette őt, és ő biztos kiszivárogtatta, hogy a lányt elítélik árulásért, reménykedve abban, hogy Sir Arryn most idejön, és megpróbálja megállítani. A vérpadot a külső kapun kívül állították fel, és olyan magas volt, hogy a hegyről látni lehessen az eseményt.

Felérve a lépcsőkön a vérpadra, Kyra körbenézett. Kezei meg voltak kötözve. Richárd kikiáltotta az. ellene felhozott vádakat és az ítéletet.

- Elárulta a királyt, ezért viselnie kell a következményeket! Fel fogják akasztani, és amikor már majdnem megfulladt, leveszik, kibelezik és felnégyelik. Ez az áruló jutalma.

- Kíván-e szólni, hölgyem, az utolsó szó jogán? - kérdezte Lord Percy.

Kyra körbenézett az ismerős tájon. Olyan szép volt a közelgő ősz mély színeiben. A hűvös szél simogatta arcát.

Elmosolyodott.

- Szeressétek ezt az országot! - mondta elérzékenyült hangom. Becsüljétek meg Skóciát! - kiáltotta. - Arryn! Ha hallasz engem értem harcolj, hanem azért, hogy tiéd legyen ez az ország, hogy 1e tudd győzni az olyan szörnyetegeket, mint Kinsey Darrow!

Meglepő volt, hogy ilyen messzire ment. Kinsey, aki csak szemlélni akarta a dolgot, átengedve Richárdnak az ítélet felolvasását, él hóhérra bízva a végrehajtást, most felszaladt a vérpadra, és hajánál fogva hátrahúzta a lányt.

- Ha gyónni akar, mylady, tegye meg most! Most még beszélheti

- Rendben, hívjanak papot!

A tömeg egyre hangosabban hallatta szavát. Kinsey megrezzeni

- Én utasítottam volna a hóhért arra, hogy fojtsa meg, de ezek után lassan fog találkozni Istenével! így lesz, mindenképpen! Gyónjon meg! - dühöngött Kinsey, és ellökte a lányt.

A fekete csuklyás hóhér odalépett a lányhoz.

A lány gyomra remegni kezdett, térdeiben gyengeséget érzett.

Már sohasem fogja látni Arrynt és szeretett országát szabadon, él gyermekét sem fogja megismerni...

Kyra meg volt rémülve, nagyon félt, és nem akart meghalni...

Már majdnem odaszaladt Kinseyhez, hogy bocsánatáért esedezzen ...

Nem, mégsem.

Nem vásárolhatott meg Kinseytől semmit.

A lány megfeszítette testét. Meg kell halnia, nincs menekvés. Az őrök a korlát mellett álltak, a kapurács le volt eresztve. Körülötte fegyvertelen emberek gyűltek össze: halászfeleségek juhászok, tehenészek, farmerek, szakácsok, szolgák, bérlők és kereskedők, akik nem tudtak harcolni.

Kyrának méltósággal kell meghalnia.

A hóhér rádobta a kötelet a nyakára. Furcsa volt a kötél dörzsölése, amikor még sokkal szörnyűbb dolgok várnak rá...

- A papot! - kiáltott Kyra. Legalább Lord Percyt boldoggá teszi, és nyer néhány értékes percet...

A hóhér lehajtott fejjel hátrább lépett. Hemming atya feljött a lépcsőn, végigment a vérpad deszkáin, és megállt a lány mellett.

Felemelte kezét, keresztet vetett a lány feje fölött, és megáldotta őt. Aztán felemelte fejét. Átható, mélykék szeme találkozott a lányéval. A lány térdei meginogtak; annyira meglepődött, hogy majdnem hangosan kimondta a nevét. Arryn ajkára tette mutatóujját.

Térdepelj le! - suttogta. De kötél van a nyakamon. A hurok elég laza. A lány letérdelt. Arryn közelebb ment hozzá.

- Gyónjak meg? - kérdezte a lány.

- Igen, meg kell gyónnia, hogy eltitkolta előlem a gyereket.

- Nem akartam...

- Majd később lesz alkalma magyarázkodni. Hajoljon közelebb! Azt a látszatot keltették, hogy a lány a pap fülébe suttogja bűneit. A férfi elvágta a lány csuklóján a kötelet.

- Amikor a kötél felhúzza, markolja meg.

- Arryn, megfulladok!

- Nem fog megfulladni, John a hóhér, és ő ért a hurokkötéshez!

- De Arryn!

- Nem, mylady, figyeljen rám. Ez az utolsó esélyünk. Fogja meg kötelet mindkét kezével. Amikor lengeni fog, jön majd egy lovas!

- Lengeni...

A férfi gyorsan elkezdett hadarni valamit latinul, és sűrűn keresztet vetett, aztán lehajtott fejjel félrelépett.

- Kezdje el! - kiáltott Richárd a hóhérnak.

A fekete ruhás férfi elkezdte felhúzni a kötelet...

Kyra megtartotta a hurkot mindkét kezével. Felemelkedett a levegőbe, lengett, de közben minden erejével tartotta a HURKOT.

A hurok hirtelen kibomlott, és Kyra felsikítva zuhanni kezdett...

Ha most leesik a földre, minden csontja eltörik, és a gyermek...

De nem esett le. Egy férfi elkapta, karjaiba vette. Kék szemű, sötét hajú, vászoninges fiatalember volt, olyan, mint Arryn, csak fiatalabb. Brendan Graham volt az.

- Mylady! - üdvözölte a fiatalember Kyrát. A lány megfordult, és egy lovat látott a közelben. Addigra már hatalmas üvöltés hallatszott.

Kinsey emberei harcoltak. Furcsamód azonban, úgy tűnt, mintha egymással harcoltak volna. A kapurács fel volt húzva, az emberek özönlöttek kifelé a várból...

A hegyekből megjöttek a lovas katonák. Arryn és John levetették köpönyegüket, és harcolni kezdtek a vérpadra nyomuló páncélos lovagok ellen.

Arrynék előnyben voltak, folyamatosan visszaverték a lépcsőkre igyekvőket.

- Nem! - üvöltött Kinsey olyan hangosan, hogy Kyra is meghallotta az általános zűrzavar és kiáltások ellenére.

A lány meglátta Arrynt. Éppen a vérpadról készült leugrani megvívni Kinseyvel.

- Jöjjön, mylady, elviszem egy biztonságos helyre! - mondta Brendan, és a kapu felé irányította a lovat.

A lány megfordult, hogy lássa Arrynt, de abban a pillanatban egy katona iszonyú erővel felkapaszkodott a lóra, és lelökte mindkettőjüket, Kyrát és Brendant is.

- Akkor sem ússza meg az igazságszolgáltatást! - kiáltotta Sir Richárd. Kyra villámgyorsan elhajolt kardcsapása elől. Richárd vadul suhogtatta kardját.

- Lady Kyra! - kiáltott Jay a várkorlátról. Odanyújtotta a lányunk saját kardját, és futott a falon lefelé, a lépcsőkhöz, hogy segítségére lehessen.

Most már volt fegyvere. Jay kardja nehezebb volt, mint az övé, de jó fegyver.

Kyra készen állt, hogy megölje Sir Richárdot. A férfi közelebb lépett hozzá, és támadott, a lány védekezett. Richárd ismét támadott, de lány elkapta a fejét. Aztán a lány ment át támadásba, többször is előrelendült. Richárd mosolyogva hátraugrott.

Aztán megindult a lány felé...

Ahogy Arryn Lord Darrow-hoz közeledett a vérpad előtt, mindenki hátrahúzódott. Kinsey félelmetes ellenfélnek tűnt. Magas, erős férfi volt, gyakorlott harcos.

A dühtől habzott a szája. Páncélinget viselt, Arryn viszont nem volt felvértezve. Kinsey eltalálta kardjával Arryn karját. A vér kiserkent az inge alól.

- Ezt a várért kapja! - mondta Kinsey, és köpött egyet.

- Az én váram! - mosolygott Arryn.

Kinsey suhintott a kardjával. Arryn ki akarta fárasztani, ügyesen kivédte ütéseit.

Aztán eltalálta a férfi csatját, mely a páncélinget rögzítette a hóim alatt. Kibuggyant a vér. Kinsey falfehéren hátraugrott.

- Ezt Alessandráért kapta! Kinsey ismét előrelépett.

Védekezés közben Arryn Kinsey torkába döfte kardját. Nem volt nehéz, mert a férfi nem viselt sisakot. A férfi nyakából kicsordult a vér.

Ezt pedig a gyermekemért! - mondta Arryn sziszegve. Kinsey újabb dührohamában felemelte kardját, lecsapni készült. Arryn nem hagyta. Előrelépett, mert tudta, hogy erőt veszít a kifolyt vér miatt. Ismét beleszúrta kardját Kinsey torkába. A férfi elejtette fegyverét, a torkához kapott. És ezt Kyráért! - mondta Arryn, és ismét megsuhintotta kardját, ismét, és ismét. - Skóciáért, a népemért!

Arryn, Arryn! - kiáltotta John, a kezét Arryn vállára téve. - Már halott.

Arryn végre abbahagyta a harcot; lihegett, szemét könnyek borították. Lenézett. Kinsey valóban halott volt.

Sir Richárd erősebb volt Kyránál, de a lány biztos volt benne, hogy legyőzi, mert nem csak magáért harcolt, hanem a gyermekéért is.

A férfi elégedetten vagdalkozott a kardjával, abban bízva, hogy kifárasztja a lányt. Brendan is kimászott a sárból, de nem volt fegyvere. Richárd elindult felé.

- Brendan! - figyelmeztette Kyra. A férfi megfordult, hátralépett.

Kyra oldalról eltalálta Sir Richárd fejét. Brendan meglátta a kardját a sárban. Utánanyúlt.

Richárd fogta a fejét, de még mindig szorította a kardját. A vér ömlött a fejéből.

A IV v tudta, hogy már nem fogja tudni megölni őt. Brendannak is volt már fegyvere, Jay is rohant feléjük.

Richárd próbált előrelépni, de megingott, arca eltorzult, és lassan, lassan a földre esett.

A férfi teste mögött Katherine MacDonald állt. A fiatalasszony Richárd hátába szúrta a kést.

Egy ideig nézte a holttestet, aztán Kyrához fordult.

- Jól vagy? - kérdezte. - Hála Istennek, hála Istennek! Nem hittem, hogy sikerülni fog, hogy túléljük ezt...

Kyra határozott lépteket hallott. Megfordult, megfogta a kardját. De csak Arryn közeledett hozzá.

- Mylady, tudom, hogy mindig harcolunk, de most már nem szeretnék egy újabb kardba botlani...

Kyra leejtette kardját, Arrynhoz szaladt, és a nyakába ugrott. A férfi gyengéden átölelte, és megcsókolta.

Kyra tapsot hallott. Arryn emberei és Seacairn lakói álltak körülüttük. Lord Percy is ott volt, ő tapsolt a leghangosabban.

- Lord Percy! - kiáltotta Kyra.

- Sh! Én nem vagyok itt. De hol van az a javíthatatlan Corrigttn atya? Úgy harcol, mint Szent Mihály a sárkánnyal. Ez történik, ami kor egy ír papot majdnem megölnek a walesi háborúban, és Skóciába küldik.

- Corrigan atya, hol van?

- Itt vagyok, Lord Percy!

Kövér juhásznak volt öltözve, hogy bejusson a várba a kardjával Lord Darrow emberei majdnem mind halottak.

- Ennek így is kell lennie! - suttogta Katherine.

- Most már vége - mondta a fivére, s a kezét Katherine vállára tette.

- Ennek sohasem lesz vége! - mondta Katherine.

- Sajnos, nem - értett vele egyet Arryn. - De mára vége van.

- Az embereim összeszedik a halottakat - mondta Lord Percy , és ma éjszaka, fiatalúr, törvényesen elrendezzük öreg barátom születendő unokájának jövőjét!

- Igen, menjünk a nagyterembe!

Arryn átkarolta Kyrát, és bevezette a terembe.

- De ön azt mondta, sohasem vesz feleségül! - suttogta Kyra. Azt mondta, hogy ne törődjek önnel.

- És elhitte? - kérdezte Arryn mosolyogva, és még szorosabban átölelte a lányt.

- Nem, uram. Be kell, hogy valljam, ritkán figyelek oda a parancsokra és utasításokra. Nem hittem el akkor sem... mert szeretem! suttogta.

- Jóra fordultak a dolgok. Skócia ismét a miénk, és ön is. Persze, csak ha úgy akarja.

- Akarom!

- Igaz, hogy gyermekünk lesz?

- Igen, de majdnem meghaltam, amikor Lord Percy kijelentette, hogy már házasok vagyunk! Darrow nyomban azt mondta, hogy meg kell halnom.

- Sajnálom, de nem tudtam tovább várni. Nagyon aggódtam amiatt, hogy Lord Percy nem találja meg Corrigan atya ópiumosüvegcséjét, és hogy Darrow nem fogja önt békén hagyni, amíg nekünk várakoznunk kellett.

- Ó, Istenem! - mondta Kyra. - Lord Percy, hogyan köszönjük meg önnek?

- Ne felejtse el, hogy én jó angol katona vagyok, és nem szeretném, ha valamilyen módon kapcsolatba hoznának ezzel a jeles eseménnyel!

A lány nevetve megölelte Percyt.

- De köszönje meg az emberének, Gastonnak is, mylady. Ő beszélt Arrynnal, és lehetővé tette, hogy beosonjanak a várba, és elfoglalják a pap és a hóhér helyét!

- Ő lesz a tiszteletbeli vendég! - mondta Kyra boldogan. A nagyteremben Corrigan atya megeskette őket.

Lord Percy vezette be a lányt, Katherine volt a menyasszony, John a vőlegény tanúja.

Ingrid is ott volt, és boldogan pityergett a ceremónia alatt.

Arryn minden katonája, kiváló harcosa jelen volt: ittak finom seacaimi bort és sört, ettek, táncoltak. A dudák szóltak, és Kyra élvezettel hallgatta, hátradőlve Arryn karjaiban. Hallgatta a „törvényen kívüliek" dalait.

- Mylady...? - mormogta Arryn.

- Igen?

- Most, hogy törvényesen is házasok vagyunk... Felálltak, és észrevétlenül kiosontak a teremből.

A toronyszoba fel volt díszítve friss virágokkal, tiszta ágynemű, friss víz várta őket.

A tűz vidáman pattogott a kandallóban, és könnyű szellő áramlott be a szobába.

Kyra átölelte Arrynt.

- Olyan boldog vagyok, hogy a felesége lehetek, de sajnálom is egyben. Nem kellett volna elvennie engem feleségül, úgyis boldog lettem volna önnel.

Arryn rátette az ujját a lány ajkára.

- Kyra, én nem felejtettem el, ami történt, nem tudok megbocsátani magamnak. Még most is úgy gondolom, hogy ha ott lettem volna, és ha azon a napon nem találkozom Angus Darrow-val...

- Ó, Arryn!

- Ezt mindig bánni fogom, de... Kinsey Darrow halott, és a megtorlás hamvaiból áldottan kerültem ki. Ajándékba kaptam önt.

- Ezt nagyon szépen mondta! - mosolygott a lány. - Jólesett hallani a rideg harcostól, aki arra figyelmeztetett, hogy ne szeressem!

- Még jó, hogy nem hallgatott rám! - mondta Arryn fintorogva, s azzal felkapta a lány.

Azon az éjszakán először szeretkeztek, mint férj-feleség a szőrmeszőnyegen a kandalló előtt. Az aranyló fény táncolt meztelen testükön, Kyra haján, és kéken tükröződött Arryn szemében.

- A gyermekünk is biztos ezen a helyen fogant meg - jegyezte meg Kyra.

Arryn könyökölve figyelte őt.

- És nem a puha ágyban, párnák között? - kérdezte.

- Én mindenhol boldog vagyok önnel - mondta Kyra.

- Örülök - mondta Arryn, és még szorosabban átölelte a lányt. Kyra, egy nagy csatát nyertünk most, de még hosszú az út, veszíthetünk is. Visszakaptuk Skóciát, és megtanultuk, hogy képesek vagyunk harcolni és győzni. De...

- Igen?

- Az angol csapatok visszajönnek; többen és erősebbek, elszántabbak lesznek. Lehet, hogy ismét törvényen kívüliekké válunk. Lehet, hogy fel kell adnunk Seacairnt, és vissza kell vonulnunk a Felföldre, családostul. Még nem is kérdeztem, hogy fel van-e készülve az ilyen életre.

- Azt sem kérdezte meg, hogy akarok-e a felesége lenni - mondta Kyra. - Egyszerűen bejelentette. Hogy fel vagyok-e készülve? Igen, Arryn! Mindegy, hogy alföld vagy felföld, mindenhová boldogan fogom követni. Mindenre fel vagyok készülve, csak arra nem, hogy ne szeressem.

- Kyra - suttogta Arryn a lány ajkaihoz hajolva. - Kyra, szerelmem, te vagy az életem és a lelkem!

És megcsókolta a lányt, karjaiba zárta. Szenvedélyesen szeretkeztek. Tűz égett a kandallóban... és a lelkükben.

- Dehogyis! Londonba megyünk! Új hadsereget kell toboroznunk! - mondta, és észak felé nézett. *Igen.*

Most ő fogja vezetni a hadsereget a skótok ellen...

Messze délen Anglia királya, I. Edward kilépett a hajóból országának partjára.

Nyakiglábnak nevezték, mert felvértezve majdnem hét láb magas volt. Hosszú szempillái voltak, mint az apjának. Most ezek a szempillák egy éles, kék szempárt takartak, mely szikrázott a dühtől, amikor megtudta, mi történt.

Skócia...

- Itt maradunk éjszakára, Sir? - kérdezte egyik alattvalója.